

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ

Ποιήματα & πεζά

Τίτλος: ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ
Ποιήματα & πεζά

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

1η έκδοση Μάρτιος 2025

© 2025 Εκδόσεις ΟΤΑΝ

© 2025 ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

Επιμέλεια: Γιώργος Γιαννούτσος
Επιμέλεια εξωφύλλου: Νίκος Χατζηπαπάς

Ιπποκράτους 15
Τ.Κ.10679 Αθήνα
Τηλ. 2103800259
www.ekdoseisotan.gr
e.mail: info@ekdoseisotan.gr
 ekdoseisotan

ISBN: 978-618-5563-94-3

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η ανα-
παραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο
πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή σε άλλη διασκευή, σύμφωνα με τον Ν. 2387/1920 (όπως έχει τροπο-
ποιηθεί με τον Ν. 2121/1993 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (η οποία
έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη και των συγγραφέων.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ
ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ

Ποιήματα & πεζά

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (Έτος ιδρύσεως 1979), έχει μια συνεχόμενη πορεία στα λογοτεχνικά δρώμενα της χώρας και φέτος συμπληρώνει 45 χρόνια.

Γράφει την δική της ιστορία στον χώρο των γραμμάτων τόσο με τους τρεις ετήσιους πανελλήνιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς σε όλα τα είδη του λόγου που διοργανώνει, τις εβδομαδιαίες συναντήσεις λογοτεχνών, τις εκδηλώσεις μουσικής και λόγου, τις παρουσιάσεις βιβλίων και τις διαλέξεις όσο και με συνέδρια, τιμητικά αφιερώματα, εκθέσεις βιβλίων, εκδόσεις ανθολογιών και πλήθος εκδηλώσεων, για να ενισχύσει την προώθηση του βιβλίου και του πολιτισμού γενικότερα.

Τούτο το τεύχος, μια προσφορά από όλους εμάς για εσάς τους αναγνώστες, ως αντίδωρο στη στήριξή σας όλα αυτά τα χρόνια και ως ένδειξη μιας συλλογικής προσπάθειας για την αφύπνιση της κοινωνίας και τη συμβολή των λογοτεχνών στη βελτίωση της ποιότητας της ζωής, με σκοπό να κυριαρχήσει το πνεύμα, οι αξίες και τα ιδανικά να μην χαθούν. Και ας μην ξεχνάμε ότι οι ποιητές στον πόλεμο πάνε με στίχους.

Ως Πρόεδρος αυτού του σωματείου θέλω να πιστεύω ότι μέχρι το τέλος της θητείας μας μαζί με το Δ.Σ., θα έχουμε καταφέρει σε αυτό το οικοδόμημα να ανοίξουμε δύο παράθυρα στο φως παραπάνω. Αγωνιώ αλλά και προσπαθώ με τον ίδιο σεβασμό, αξιοπρέπεια και όραμα να φτάσουμε ως το τέλος της διαδρομής, χωρίς να υποβιβάσουμε την τέχνη από ιέρεια της ομορφιάς σε απλή τεχνική.

Η Πρόεδρος
Αγγελική Ψαχή-Κωβαίου

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΙΔΡΥΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΕΠΟΣ

Εκφράζουμε τα συγχαρητήριά μας στο σημερινό Δ.Σ. της ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΝΩΣΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ (προεξάρχουσας της προέδρου) της κ. Αγγελικής Κωβαίου που ενστερνίστηκε την ιδέα, για την έκδοση της ανθολογίας αυτής, παραδίδοντας στο αναγνωστικό κοινό μια επετειακή προσφορά τιμής, για τα 45 χρόνια αδιάλειπτης παρουσίας της στον Ελληνικό πνευματικό χώρο. Παράλληλα, αποτίοντας και ένα φόρο ιερής μνήμης για όλους εκείνους οι οποίοι διετέλεσαν πρόεδροι, αντιπρόεδροι, γραμματείς αλλά και απλά μέλη ο καθένας ξεχωριστά. που με το έργο τους τις πολύτιμες κρητικές αποτιμήσεις τους και τους προβληματισμούς τους πέρασαν και άφησαν έντονη την ανάμνησή τους παραδίδοντας συγχρόνως στους νεότερους ένα «δένδρο ζωής».

Με την υποχρέωση ότι το δένδρο αυτό με αγαστή συνεργασία και πνεύμα ενωτικό, θα συνεχίζουν να το ανθολογούν... και να το ανεβάζουν ψηλότερα!!! Στο σημείο αυτό οφείλω να ομολογήσω ότι ο σύλλογος ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΝΩΣΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ αν επέζησε μέχρι και σήμερα, τούτο οφείλεται κατά το πλείστον, εις τον πρώτο «μάστορα θεμελιωτή» αείμνηστο Γεώργιο Δέπο, ο οποίος με την ευρεία νομική, πνευματική και διοικητική αντίληψη που τον διέκριναν οδήγησε την Π.Ε.Λ. στο πρώτο της ξεκίνημα εις την ορθή και γόνιμη πορεία της. Αυτό δε σημαίνει ότι το έργο των επόμενων έγινε ευκολότερο. Απεναντίας η ευθύνη γι' αυτό που κληρονόμησαν έγινε βαρύτερη.

Ωστόσο αρκετά ήταν τα μέλη του Δ.Σ. που στη συνέχεια αγωνίστηκαν και βοήθησαν ανιδιοτελώς με όσα προβλήματα παρουσιάστηκαν κατά καιρούς (κυρίως οικονομικά) και αφιέρωσαν ένα κομμάτι από τη ζωή τους στον χώρο αυτό.

Η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ στα πλαίσια των πολιτιστικών δραστηριοτήτων της, από την αρχή της δημιουργίας της όπως ορίζει το καταστατικό της, τάχθηκε να κρατάει μάχιμο και ζωντανό το Ελληνικό πνεύμα με σκοπό την ανάπτυξη του έντεχνου λόγου στη μορφή της ποίησης, της πεζογραφίας, της ιστορίας, της φιλοσοφίας, της λαογραφίας, του θεατρικού λόγου και γενικότερα του νέου Ελληνικού πνεύματος. Διοργανώνει συνέδρια, πανελλήνιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς και συμμετέχει σε διάφορες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, σε συνεργασία με δήμους και φιλοπρόοδους τοπικούς φορείς, με ποικίλα θέματα που αφορούν τα γράμματα και τις τέχνες. Με την πιο σημαντική επιτυχία της, την δημιουργία και καθιέρωση των ετήσιων ποιητικών αγώνων στους ΔΕΛΦΟΥΣ. Ένας θεσμός που πιστώνεται αποκλειστικά και μόνο στην Π.Ε.Λ.

Αξιοσημείωτο είναι ότι ο χώρος της ένωσής μας, όλα αυτά τα χρόνια στάθηκε αχρωμάτιστος... μακριά από κάθε πολιτική σκοπιμότητα. Με δημοκρατικά μηνύματα ιδεών πνευματικών αξιών, ελευθερίας, και σεβασμό στις παραδόσεις του λαού μας, η πόρτα της παραμένει ανοιχτή για όσους επιθυμούν τον διάλογο, με ανταλλαγές απόψεων, κρίσεις και σχόλια, συμφωνώντας ή διαφωνώντας, καλοπροαίρετα πάντα με πνεύμα ειρηνικό και αδιατάραχτο βάζοντας σε προτεραιότητα το έργο της Π.Ε.Λ. για έναν κοινό, δημιουργικό σκοπό.

Το 2006 έπειτα από πολλές δυσκολίες η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ με ευεργέτες την αείμνηστη λογοτέχνη (ποιήτρια) ΖΩΗ ΚΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, το υπουργείο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, αλλά και με δωρεές και συνδρομές των μελών της απέκτησε τη δική της στέγη με καινούργια πρόσωπα να βρίσκονται στο τιμόνι της. Στο φιλόξενο αυτό χώρο (Γερανίου 41, 2ος όροφος) κάθε Τρίτη με διαλέξεις, παρουσιάσεις βιβλίων, απαγγελίες ποιημάτων, διάφορες μουσικές και θεατρικές εκδηλώσεις η Π.Ε.Λ. συνεχίζει να προχωράει με κοινό στόχο την εν γένει καλή λειτουργία της γράφοντας τη δική της ιστορία.

Δεν είναι τόσο εύκολο να μετοικίσεις στα πεδία των αναμνή-

σεων και να κλείσεις σε δύο μόνο σελίδες τόσες ζωντανές μνήμες που σε συντροφεύουν και σε φέρνουν κοντά σε έναν δρόμο αδιάλειπτης πορείας γεμάτο πολιτιστική προσφορά. «Ο σύρων τις γραμμές αυτές», μαζί με την αγαπητή Χριστίνα Αγρογιάννη, ένα από τα πιο παλαιά δραστήρια και μαχόμενα μέλη της Π.Ε.Λ., ευτυχίσαμε να συνοδοιπορήσουμε και να παραβρεθούμε σε όλη σχεδόν τη διαδρομή της. Στα χρόνια αυτά είχαμε την ευκαιρία να συνεργαστούμε στενά και να μοιραστούμε όμορφες στιγμές δίπλα σε κορυφαίους ομιλητές, καθηγητές μεγάλου επιστημονικού κύρους και να γίνουμε Κοινωνοί των τόσων δυνατών πνευματικών συναισθημάτων τους.

«Όλα αυτά μέχρι χθες».

Σήμερα βιολογικά η δικιά μας γενιά σιγά-σιγά φεύγει. Θα σιγήσουν κάποτε οι φωνές και οι θύμησες γι' αυτά που είχαμε ζήσει. Ευχή όλων μας όπως, τα νέα επερχόμενα Διοικητικά Συμβούλια να συνεχίσουν με μεράκι και ενθουσιασμό να στηρίζουν με οποιοδήποτε τρόπο το έργο της Π.Ε.Λ. για τη συνεχή περαιτέρω πορεία της.

Κλείνοντας, χωρίς να παρεξηγηθούμε για ενδεχόμενες παραλήψεις, προσεχώς, σε συνεργασία με τα νεότερα Διοικητικά Συμβούλια, θα προσπαθήσουμε να καταγράψουμε όλη την ιστορία της Π.Ε.Λ. Η κατάταξη της ύλης θα είναι εμπλουτισμένη με συγκεκριμένα στοιχεία αφού ιχνηλατήσουμε χρονολογικά όλα τα προεδρεία της που θα καλύπτουν τόσο με εικόνες από φωτογραφικό υλικό όσο και με πρόσωπα, πράγματα και γεγονότα όλες τις πανελλήνιες δραστηριότητες της Π.Ε.Λ. από τη γέννησή της μέχρι και σήμερα. Ένα οδοιπορικό, το οποίο θα αποτελεί πηγή για κάθε νέο ερευνητή-συγγραφέα.

Αντώνης Γιαννόπουλος
(Γ. Αντιπρόεδρος και
Πρόεδρος του Πειθαρχικού
συμβουλίου της Π.Ε.Λ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η παρούσα ανθολογία ξεκίνησε με την προηγούμενη διοίκηση (που οι περισσότεροι είμασταν μέλη της) υπό την προεδρεία του Τάσου Λέρτα.

Διοικητικό Συμβούλιο Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών

Πρόεδρος: Αγγελική Ψαχή-Κωβαίου
Αντιπρόεδρος: Ηλίας Παπακωνσταντίνου
Γενικός Γραμματέας: Θανάσης Σάλτας
Ειδικός Γραμματέας: Δημοσθένης Δέπος
Ταμίας: Μάνος Μελισσουργάκης
Έφορος: Βασίλειος Ρ. Φλώρος
Δημόσιες Σχέσεις: Καρίνα Βέρδη
Κοσμήτορας: Ελένη Σέττα
Μέλος: Γιάννης Φιλιππάκης

Ελεγκτική Επιτροπή

Γιώργος Μανιός
Τάκης Τάγκαλος
Ευθύμιος Φαλτάκας

Πειθαρχικό Συμβούλιο

Χρίστος Σαββάκης
Κωνσταντίνος Βολάκης
Ιωάννα Μαστοράκη
Χρύσα Νικολάκη
Έφη Χαντζούλη

Το βιβλίο αποτελείται από δύο ενότητες.

Στην πρώτη ενότητα, τιμής ένεκεν, παρατίθενται τα έργα των Προέδρων της «Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών», που συμμετέχουν στην ανθολογία, κατά την χρονολογική σειρά που άσκησαν τα καθήκοντά τους, από της ιδρύσεως της Π.Ε.Λ. έως σήμερα.

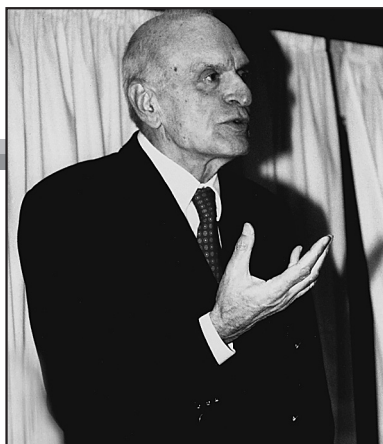
Στην δεύτερη ενότητα παρατίθενται τα έργα των μελών μας με αλφαβητική σειρά.

Κατά σειρά της προεδρίας τους, οι πρόεδροι είναι οι κάτωθι:

- Γεώργιος Δέπος, ο ιδρυτής και πρώτος πρόεδρος της Π.Ε.Λ.
- Ευάγγελος Ρόζος
- Ντίνα Βλάχου
- Κωνσταντίνος Μαϊστράλης
- Κυριάκος Βαλαβάνης
- Βασίλης Γεωργιάδης
- Νίκος Ζακόπουλος
- Τάκης Νατσούλης
- Κώστας Γκούνας
- Βίβιαν Γιαννούδη
- Βασίλης Δημουλάς
- Αγγελική Πανωφοροπούλου
- Βασίλειος Μυσίρης
- Παναγιώτης Κυρούσης
- Νίκος Ταβουλάρης
- Κωνσταντίνος Γεωργίου (Πρόεδρος προσωρινής διοικούσας επιτροπής)
- Τάσος Λέρτας
- Αγγελική Ψαχή-Κωβαίου

Πρώτη Ενότητα

Διατελέσαντες Πρόεδροι

Γεώργιος Δέπος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1921 και απεβίωσε το 2010. Σπούδασε Νομικά στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο. Δικηγόρησε πάνω από 40 έτη στην Αθήνα. Παράλληλα ήταν δοκιμογράφος, κριτικός και ποιητής. Εξέδωσε 2 ποιη-

τικές συλλογές και 8 βιβλία με δοκίμια. Έδωσε πάνω από 100 διαλέξεις και έγραψε πλήθος άρθρων σε εφημερίδες και περιοδικά. Είχε, επί σειρά ετών, τηλεοπτική εκπομπή με τίτλο «Ένα Βήμα στον Πολιτισμό». Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και χρημάτισε πρώτος Πρόεδρος αυτής και εν συνεχεία επίτιμος Πρόεδρος. Θεωρούσε την Π.Ε.Λ. πνευματικό του παιδί και ήταν στυλοβάτης της έως τον θάνατο του.

Χριστιανισμός και Φιλοσοφία

(Τι θα έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι, αν ζούσαν πέντε-δέκα αιώνες αργότερα)

Είναι γνωστό, πως Ελληνισμός και Χριστιανισμός υπήρξαν δύο διαφορετικά ρεύματα στην παγκόσμια ιστορία, που δεν γεννήθηκαν ταυτόχρονα. Ο Ελληνισμός, που ο πυρήνας του είναι η Ελληνική Φιλοσοφία, αναπτύχθηκε αιώνες πριν. Ούτε ο Παρμενίδης ή ο Ηράκλειτος, ούτε ο Δημόκριτος και οι μεγάλοι Σοφιστές, αλλ' ούτε και ο Σωκράτης, ο Πλάτων ή ο Αριστοτέλης εκφράστηκαν ποτέ πάνω στο χριστιανικό φαινόμενο. Παρακάτω γίνεται προσπάθεια να στοιχειοθετηθεί με βάση τις αρχές της, ποια θα ήταν η αντίδραση της αρχαίας Ελληνικής Φιλοσοφίας στην διείσδυση του Χριστιανισμού.... Αν βέβαια αυτός είχε προηγηθεί ή εμφανιζόταν παράλληλα.

1) Η από το τίποτα (ex nihilo) δημιουργία του κόσμου:

Κατά τον Αριστοτέλη Θεός-δημιουργός τού κόσμου δεν υπάρχει. Ο Κόσμος υπήρχε πάντα και σαν ύλη και σαν λειτουργία. Μπορεί να υπήρξε άλλοτε θεός, αλλά μόνο στην περίπτωση που τυχόν κάτι έβαλε σε κίνηση την εγκατεστημένη ανέκαθεν μηχανή τού κόσμου, αν υποθεθεί, ότι ήταν ακίνητη. Κι αυτό ίσαμε να πάρει εμπρός. Τότε αυτό το κάτι θα ήταν «το πρώτον κινούν ακίνητον, που μερικοί το ονομάζουν Θεό». Υπόθεση δηλαδή ενός δευτερολέπτου. Μετά ο «Θεός». Κατά των Πλάτωνα μόνο το μισό του Κόσμου είναι ο «Θεός». Δηλαδή το σχέδιο, η παγκόσμια τάξη. Η αρμονία τού Σύμπαντος κάτω από το πνεύμα του Αγαθού, απ' όπου εκπορεύονται και τα πρότυπα των πραγμάτων: οι αφηρημένες έννοιες (ιδέες) και οι συνδυασμοί, που τα εκφράζουν. Το υπόλοιπο που μένει, είναι ή άμορφη ύλη, το χάος και το άτακτο, που βρίσκεται έξω από την δικαιοδοσία τού Θεού και που διχάζει την ύπαρξη. Στον Παρμενίδη, τον Ηράκλειτο και τον Δημόκριτο Δημιουργός Θεός δεν υπάρχει και δεν υπήρξε ποτέ, για τον απλούστατο λόγο, ότι το Σύμπαν υπήρχε ανέκαθεν και κατά συνέπεια δεν χρειάστηκε κανένας Θεός για να το φτιάξει. Πρέπει δε να προστεθεί και γενικότερα, ότι ο βαθύτερος, ο γενεσιουργός λόγος της εμφάνισης και ανάπτυξης της Φιλοσοφίας, αυτού του πρωτότυπου ιστορικού φαινομένου, που γεννήθηκε και πήρε όλη του την ανάπτυξη στην Ελλάδα, ήταν ακριβώς ο πόλεμος εναντίον των διαφόρων θρησκειών και προλήψεων. Για τούτο και όλοι σχεδόν οι Φιλόσοφοι καταδιώχθηκαν επίμονα στην εποχή τους.

2) Η ανεξήγητη παρουσία του Κακού στον Κόσμο:

Ο προγενέστερος και πάνω από τον Κόσμο Θεός, ο «δημιουργός» του, (ο «ποιητής ουρανού και γης»), πρέπει να είναι μαζί και υπεύθυνος κάθε κακού, αφού ο Κόσμος δεν είναι με κανένα τρόπο τέλειος. Κανένας δεν αμφιβάλλει, ότι είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό άσχημος, ελαττωματικός, ασυμπλήρωτος. Και χωρίς φανερό σκοπό. Υπάρχουν λοιμοί, λιμοί, καταποντι-

σμοί, σεισμοί, θύελλες, τρικυμίες, πλημμύρες, ξηρασίες, ατομικές-ομαδικές-ταξικές-εθνικές συγκρούσεις, πόνος, αρρώστιες, ασθένειες, αναπηρίες, κακοσυνταίριασμα στα ζευγάρια, χωρισμοί φίλων, σφάλματα, στεναχώριες, εγκλήματα, καταδιώξεις και φόβοι (πραγματικοί και φανταστικοί), υπερόπλα, εξάντληση τού εδάφους και των πηγών ενέργειας, υπερπληθυσμός και πάνω απ' όλα μία έτοιμη καταδίκη σε θάνατο για τον καθένα από εμάς, με απόφαση βγαλμένη την ίδια την ώρα της γέννησής μας. Μοιάζουμε έτσι σαν αρνιά, που θα πάνε οπωσδήποτε από μαχαίρι. Απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα η λογική και η θεωρία λέει, ότι ο Θεός ή είναι μικτός (καλός και κακός μαζί) ή ότι μοιράζεται τον κόσμο μαζί μ' έναν ισοδύναμο Θεό τού κακού, που είναι συνδημιουργός μαζί του. Το προβαλλόμενο, ότι ο Θεός έφτιαξε τον κόσμο έτσι που τον έφτιαξε, «για να μας δοκιμάσει» είναι μάλλον αφελές. Θα μπορούσε (σαν πανάγαθος, παντογνώστης και παντοδύναμος) να τον είχε φτιάξει απ' αρχής αλλιώς. Δηλαδή με απουσία κάθε κακού, κουνώντας μόνο την «μπαγκέτα» του.

3) Η σύνδεση Θεού και ηθικής, Θεού και λατρείας:

Απ' την αρχή της Ιστορίας όλοι οι ιδρυτές θρησκειών, δάσκαλοι και προφήτες σύνδεσαν την ηθική με τούς θεούς. Μην μπορώντας να θεμελιώσουν λογικά και θεωρητικά αυτή την σύνδεση, επινόησαν την «αποκάλυψη»: Ότι ο ίδιος ο Θεός παρουσιάστηκε στους ανθρώπους και έτσι όχι μόνο βεβαίωσε την ύπαρξή του, αλλά και διέταξε την σύνδεση αυτή: της ηθικής συμπεριφοράς μαζί του. Μια χαρακτηριστική περίπτωση είναι της φλεγόμενης (και μη καιόμενης) βιάτου, απ' την οποία βγήκε η φωνή του Θεού, που έδωσε και τις δέκα εντολές. Ας πούμε στο μεταξύ, ότι αυτή η σύνδεση ήταν κοινωνικά και ιστορικά απαραίτητη, για να κρατιώνται σε πειθαρχία οι απέραντες λαϊκές μάζες με την τεράστια και τυφλή καταστρεπτική τους δύναμη. Μαζί με τους νόμους και την αστυνομία και πέρα απ' αυτούς γινόταν αναγκαίο δεύτερο, συμπληρωματικό δέσιμο με το ιερατείο και την ηθική. Το ίδιο πράγμα συμβαίνει και με τη λατρεία: Μπροστά στο

μεγαλείο ενός δημιουργού του «σύμπαντος» μάκρους δώδεκα δισεκατομμυρίων ετών φωτός και ανάλογου χρόνου ύπαρξης (όση η εμβέλεια των τωρινών τηλεσκοπίων μας), τι σημασία έχει το τυπικό της λατρείας από μέρους μας; Είμαστε περισσότερο από ένα μόριο σκόνης όλης της σκόνης της υδρογείου; Έτσι, καθώς είμαστε περικυκλωμένοι από τα τρισεκατομμύρια των ήλιων και των πολύ περισσότερων πλανητών του μέχρι σήμερα γνωστού μας Σύμπαντος; Τι θα γίνει δηλαδή άμα δεν τον λατρεύουμε; Θα μας κρατήσει κακία; Είναι ο γείτονας της διπλανής πολυκατοικίας, που δεν τον χαιρετίσαμε;

4) Η τριμερής θεότητα Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα:

Το τρισυπόστατο της θεότητας είναι μία ευφυής προσπάθεια συνδυασμού μονοθεΐα και πολυθεΐας, αποτελώντας το ακριβώς ενδιάμεσο. Έτσι που ενώ δεν είναι καθαρή μονοθεΐα, δεν είναι ούτε και καθαρή πολυθεΐα. Η πίστη των μαζών στον μοναδικό αρχικό θεό συμπληρωνόταν έτσι απ' τη μία με την παραδοχή του Υιού σαν οπωσδήποτε ιδιαίτερης οντότητας, από την άλλη με την παραδοχή και των Αγίων σαν ειδικών φορέων του Αγίου Πνεύματος. Αλλά το θεωρητικό αυτό διάβημα των πρώτων συνόδων προς την πολυθεΐα δεν ήταν εύκολο. Παρουσίαζε «κοιλιά» απ' αλλού. Αυτή την «κοιλιά» τη σχολίασε κάποια στιγμή με άφθαστο χιούμορ και ο μακαρίτης Καστοριάδης. «Στις χριστιανικές κοινωνίες έξι μέρες τη βδομάδα ένα κι ένα κι ένα κάνουν τρία. Και το τρία είναι διαφορετικό από το ένα. Αλλά τις Κυριακές το πρωί τρία κι ένα είναι το ίδιο πράγμα. Αυτό λέγεται «Μυστήριο της Αγίας Τριάδος!». Σαν όμως πάτε σ' έναν Χριστιανό έμπορο, ο οποίος πουλάει κάτι με τρία χιλιάρικα, και του δώσετε ένα χιλιάρικο και του πείτε, ότι τόσα πρέπει να του δώσετε δυνάμει του Μυστηρίου της Αγίας Τριάδας, αφού $3=1$ και $1=3$, όσο Χριστιανός και να ναι ο Χριστιανός αυτός θα σας γελάσει κατάμουτρα».

5) Το κατέβασμα του Σωτήρος στη Γη:

Τέσσερα εκατομμύρια χρόνια ζωής είχε ο άνθρωπος πάνω στον πλανήτη σαν ιδιαίτερο είδος και ο Θεός δεν τον είχε προσέξει.

Οπότε ξαφνικά το έτος μηδέν αποφασίζει να τον σώσει. Ξεχωρίζει από την ουσία του ένα τμήμα, το μετατρέπει σε άνθρωπο και αφού αυτός δοκιμάζει όλα τα βάσανά μας, ανασταίνεται. Αλλά γιατί άργησε τόσο να 'ρθει στη Γη; Και όταν επί τέλους κατέβηκε, η «σωτηρία» αυτή πέτυχε; Οι αιματηρές επαναστάσεις κι οι πόλεμοι έλειψαν; Οι σιτοδείες και οι φυσικές καταστροφές; Οι άνθρωποι έγιναν άγγελοι; Ένωσαν σωσμένοι; Θα πρέπει ακόμα να προστεθεί, ότι πριν από την ενανθρώπιση του Σωτήρος της Βηθλεέμ αλλά κι αργότερα, η μίξη θεού και ανθρώπου, η θεοποίηση ανθρώπων, ήταν ένα φαινόμενο κοινό και συνηθισμένο. Όλοι οι φαραώ της Αιγύπτου πιστεύονταν και λατρεύονταν σαν θεοί, το ίδιο αργότερα και οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες, πέρα από τις περιπτώσεις άλλων εθνικών μυθολογιών με άλλους θεανθρώπους.

6) Η Ανάσταση:

Ο Παύλος, ο ιδρυτής της παγκόσμιας Εκκλησίας του Χριστού και ένας από τους μεγαλύτερους αγωνιστές της Ιστορίας, γράφει επί λέξει για την Ανάσταση του Ιησού, πως αποτέλεσε ένα γεγονός, που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, αφού βεβαιώθηκε «από πεντακόσιους μάρτυρες» Και με βάση το πραγματικό αυτό γεγονός βγάζει το συμπέρασμα και για την ανάσταση όλων μας. Ο συλλογισμός του είναι ο εξής: Ο Θεός απέδειξε με την ανάσταση του Ιησού την ικανότητά του να την κάνει. Αλλά αφού έχει αυτή την ικανότητα, γιατί άραγε να φεισθεί και να μην την χαρίσει και σ' εμάς; Ο Παύλος προσθέτει, ότι αν η ανάσταση εκείνη του Ιησού δεν έγινε, τότε όλα είναι μάταια. Ή Χριστιανική διδασκαλία πρέπει να εγκαταλειφθεί. Και όλοι να πάμε σπίτι μας. Οι πολύ φυσικές απορίες που ακολουθούν, και που το ίδιο το πνεύμα της φιλοσοφικής κριτικής επιβάλλει, είναι:

- α) Επειδή κάποιος έκανε ένα χατίρι στον γιο του, είναι υποχρεωμένος να το κάνει σ' όλους;
- β) Επειδή η ανάσταση είναι κατά τον Παύλο «σωματική» (άλλως τε και ο ίδιος ο Χριστός έδειξε στον άπιστο Θωμά μέχρι και τα σημάδια των καρφιών στα χέρια του), με ποια μορ-

φή θα αναστηθούμε οι υπόλοιποι; Σε κυλιστές πολυθρόνες, σκελετωμένοι και άνοες, οι γέροντες; Ή με το πιστόλι στο χέρι οι αυτοκτονήσαντες (έτοιμοι να ξαναπυροβολήσουν); Γιατί εδώ δεν πρόκειται περί αθανασίας «της ψυχής» αλλά περί ολοκληρωτικής αναίρεσης του θανάτου.

γ) Τον Χριστό τον ανάστησε σε τρεις μέρες. Εμάς πότε;

δ) Το βάρος των σωμάτων των ταυτόχρονα αναστημένων όλων των γενεών δεν θα ξεπεράσει το βάρος όλης της υδρογείου; Πού θα σταθούν; Επάνω στα κεφάλια των από κάτω τους; Κατόπιν όλων των προηγούμενων ό καθένας καταλαβαίνει, ότι η «σύνθεση» των δύο ιδεολογιών, δηλαδή η «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», είναι θεωρητικά αδύνατη. Για το μέλλον δε, πολιτιστική τροχοπέδη. Η τέτοια πυξίδα μας, του πολιτισμού, δεν δείχνει τον βορρά. Η βελόνα της είναι παράλυτη. Μόνο με άρση της αντίφασης υπέρ της μιας ή της άλλης ιδεολογίας μπορεί να σημειωθεί ουσιαστική πρόοδος. Τα βασικά χαρακτηριστικά τού κλασσικού Ελληνικού Πνεύματος ήταν δύο: 1) Η ελεύθερη λογική και θεωρητική έρευνα πάνω στα μεγάλα προβλήματα. Και 2) η δημοτικότητα της παιδείας, ο λαϊκός χαρακτήρας της. Οι Έλληνες δεν ήταν μυστικοπαθείς. Ήταν διαφωτιστικοί. Δεν αγαπούσαν τα άδυτα των ναών αλλά το φως της αγοράς. Ο Ιουδαϊσμός βρήκε την Ελλάδα (μετά τη Ρωμαϊκή κατάκτηση του 146 π.Χ.) ταπεινωμένη και καταπτοημένη, μία ανοιχτή διάβαση. Και μπόρεσε να επικρατήσει ιδεολογικά. Η Ελληνική μυθολογία αντικαταστάθηκε από την Ιουδαϊκή. Οι περικαλλείς ναοί ισοπεδώθηκαν. Μετά από μερικούς αιώνες επιθανάτιας αγωνίας του αρχαίου πνεύματος, η ληξιαρχική πράξη θανάτου του υπογράφηκε με το περίφημο διάταγμα τού Ιουστινιανού: Το 529 μ.Χ. και οι τέσσερις φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας έκλεισαν και κληρονομήθηκαν οι φιλόσοφοι. Η αυτοκρατορία χρειαζόταν μία ενιαία θέληση. Δεν ωφελούσαν οι εσωτερικές διαμάχες. Η φιλοσοφία και οι αντανάκλασεις της στον λαό ήταν πολυτέλεια, μέσα στην νέα τάξη πραγμάτων.

Από την παλιά εκείνη Ανατολική Πίστη δύο μόνο στοιχεία μπορούν να επιβιώσουν στις μέρες μας. Το ηθικό περιεχόμενο των Ευαγγελίων και η θυσία του ήρωά τους. Απλώς σαν υπογράμμιση της διδασκαλίας του. Όλα τα άλλα είναι ακραιφνής Ιουδαϊσμός. Ξένος και άγονος για μας.

Ντίνα Οικονομοπούλου–Βλάχου

Η Ντίνα Οικονομοπούλου–Βλάχου γεννήθηκε στην Αρχαία Φενεό Κορινθίας. Είναι διπλωματούχος Πανεπιστημιακής βαθμίδας της Σχολής του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού. Εργάστηκε στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Στη λογοτεχνία παρουσιάστηκε το 1975 ως πεζογράφος.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον της το ρεαλιστικό ψυχογράφημα. Βιβλία της που εκδόθηκαν από μεγάλους εκδότες και σε αλληπαλλήλες εκδόσεις: *Η Ξένη*, *ο Βιασμός*, *Δυνάστε*, *Το Χαρτοκούτι* (παιδικό μυθιστόρημα), *Ερρίκος Ντυνάν*, *Κορινθιακή Ελβετία* (ιστορικο-φιλολογική μελέτη), *Ο Αγρός του Κεραμέως*, *Το Κόκκινο Γεράνι*, *Στον Όχτο των Πουλιών* (διασκευή του ομηρικού ύμνου), *Στον Ερμή*, *Τα παιδιά των φαναριών και κοινωνικά διηγήματα*: *Μια είναι η εντολή*, *Η κλέφτικη ζωή μέσα από το τραγούδι*. Διετέλεσε δύο φορές Πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών. Είναι επίτιμος Πρόεδρός της.

Ερρίκος Ντυνάν

Ο ήλιος εβασίλευε κρυμμένος πίσω από τα σύννεφα. Η μέρα είχε μικρύνει αρκετά. Ήταν τριάντα Οκτώβρη του 1910.

Στο μικρό γηροκομείο του χωριού Χάιντεν, κοντά στη λίμνη Κωνσταντία, ο καιρός ήταν ψυχρός. Στα βουνά είχαν πέσει τα πρώτα χιόνια. Ο Ερρίκος Ντυνάν εδώ στο δωμάτιο 12 ήταν πάλι μόνος.

Οι άνθρωποι που για μια στιγμή είχαν συγκινηθεί από την ιστορία του, βουτηγμένοι στις έννοιες και τα προβλήματά τους, τον είχαν ξανα-λησμονήσει. Κοντά του τώρα, στις τελευταίες του στιγμές ήταν μόνο η Γερτρούδη, η τραπεζοκόμος με τα μακριά φουστάνια. Αυτή ποτέ δεν τον άφησε.

Αυτή την ώρα το γηροκομείο ήταν ήσυχο. Οι τρόφιμοι είχαν πάρει τη βραδινή τους σούπα και τώρα κλεισμένοι στα δωμάτιά τους είχαν σταυρώσει τα χέρια και περίμεναν να βασιλέψει ο ήλιος, να 'ρθει η νύχτα, να περάσει, να περάσουν οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια...

Ο Θεός ήλιος φάνηκε πίσω από τα σύννεφα τρυφερός, κατακόκκινος, ένα αλλόκοτο ρουμπίνι γεμάτο θαύματα. Το αιμάτινο φως του, σπασμένο ρόδι, έλουσε ολόκληρο το διώροφο κτίριο με την κεραμιδένια στέγη και τα πολλά φουγάρα, φώτισε στη γωνία το πανύψηλο έλατο που η αγέρωχη κορυφή του περνούσε πάνω απ' τους δυο ορόφους, πέρασε μεσ' από το τζάμι, στάθηκε όλο στοργή, σα χάδι μητρικό, πάνω στο πρόσωπό Του. Το γέμισε χρώματα. Στα κλειστά, κουρασμένα απ' τη ζωή μάτια. Στην κάτασπρη ποταμίσια γενειάδα. Στον μαύρο, καλογερικό σκούφο. Τούτο το εγκαταλειμμένο σώμα κλείδωνε πόρτες και παράθυρα, ετοιμαζόταν να φύγει, να επιστρέψει στο χώμα. Ν' αφήσει την ψυχή αδέσμευτη, ελεύθερη, να φτερουγίζει στους αιώνες πάνω από τη γη όσο θα υπάρχουν τραυματίες πολέμου, και τραυματίες της κοινωνίας, ναυαγοί, αιχμάλωτοι, άμαχος πληθυσμός, φτωχοί, βασανισμένοι, άρρωστοι... παντού όπου σκύβουν άνθρωποι πάνω από πάσχοντα συνάνθρωπο, χωρίς να ρωτήσουν ποιος είναι, αλλά που πονάει...

Μέσα στο ήσυχο δωμάτιο κανείς δεν μιλούσε. Η Γερτρούδη, καθισμένη κοντά του, στο χαμηλό ξύλινο σκαμνάκι της, διάβαζε προσευχές και ύμνους από την Αγία Γραφή. Ακουγόταν σιγανά, μονότονα, σα νανούρισμα η φωνή της: «... Αποκάλυψον τους οφθαλμούς μου, και κατανοήσω τα θαυμάσια εκ του νόμου σου... Εκολλήθη τω εδάφει η ψυχή μου, ζήσόν με κατά τον λόγον σου... Απόστρεψον τους οφθαλμούς μου, του μη ιδείν ματαιότητα... Ο ποιών τους Αγγέλους αυτού πνεύματα και τους λειτουργούς αυτού, πυρός φλόγα...»

Ο Ερρίκος Ντυνάν άνοιξε τα μάτια του και τα στήλωσε μακριά, έξω απ' το παράθυρο, κρυστάλλινα, διάφανα, με κείνη τη βαθιά ειλικρίνεια κι αθωότητα μικρού παιδιού. Κοίταζε τον ήλιο, έκπληκτος με την ομορφιά του, σα να τον έβλεπε πρώτη φορά. Τούτη

την υπέρτατη στιγμή κανενός η ψυχή δεν έχει μυστικά. Θυμήθηκε ποιός ήταν. Το δρόμο που είχε κάνει. «Αν ήταν, σκέφτηκε με τις τελευταίες δυνάμεις που διέθετε ο νους του, να ξαναρχόμουν απ' την αρχή στη γη, και πάλι όλη μου τη ζωή για τον Ερυθρό Σταυρό θα τη διέθετα...»

Τα υπέροχα μάτια του έμειναν ακίνητα για πάντα.

Η Γερτρούδη, φανερά ταραγμένη, συνέχισε ακόμα λίγο τους φαλμούς της: «...Πάροικος εγώ ειμί εν τη γη μη αποκρύψεις απ' εμού τας εντολάς σου... Ραντιείς με υσώπω και καθαρισθήσομαι, πλυνείς με, και υπέρ χιόνια λευκανθήσομαι...».

■ Τα θολά ποτάμια

Είχε αρχίσει να βρέχει. Πήρε τυχαία έναν δρόμο κατά το βορρά. Ήθελε να φύγει μακριά από δω. Να γυρίσει στο σπίτι του, κοντά στην αγαπημένη του και κοντά στα άλλα πλάσματα, στα ζώα, στη φύση, στη λίμνη, στα λουλούδια. Εκεί που δεν υπήρχαν άνθρωποι. Να ησυχάσει και να προσπαθήσει να ξεχάσει και να γιατρέψει τα τραύματά του. Η πόλη ήταν ένα απάνθρωπο κατασκεύασμα, καθρέφτης και αντίγραφο πέρα για πέρα της αλαζονείας των ανθρώπων, που είχαν παντελώς περιφρονήσει το χέρι του Θεού.

Εκείνοι συνωστίζονταν στους δρόμους, όλοι μαζί και τραγικά μόνοι. Ήταν ένα παράξενο κοπάδι που δεν ξέρεις πώς θα συμπεριφερθεί και το φοβάσαι. Περπατούσαν βιαστικά, σκυφτοί και θυμωμένοι διαρκώς, πανομοιότυποι, κοίταζαν με υποψία τους διπλανούς τους, κουτούλαγαν με το τίποτα ο ένας τον άλλον, κλώτσαγαν κιόλας στον αέρα (τελευταία το είχαν βγάλει αυτό το χούι). Κάποιοι, τώρα το πρόσεχε, είχαν βάλει και πέταλα στα παπούτσια με χοντρά αλογόκαρφα. Πελεκάνοι στις γωνίες πελέκαγαν ξύλα κι έφτιαχναν ρόπαλα και κοπάνους με καρφιά και μακριά χερούλια, άλλοι πουλούσαν πέτρες μέσα σε μεγάλα καρότσια (οι μεταχειρισμένες με τα αίματα ήσαν μισοτιμήες). Για να μην τις φέρνουν από μακριά, έσπαζαν τα τσιμεντένια κράσπεδα των δρόμων με βαριοπούλες κι έπαιρναν τα κομμάτια τους. Κα-

ταστήματα πάλι σε κάθε γωνιά πουλούσαν διάφορα όπλα. Κατασκεύαζαν στη στιγμή βόμβες μολότωφ. Αυτές τους τις φύλαγε ο πρύτανης στο υπόγειο του πολυτεχνείου. Ήσαν τα νέα επαγγέλματα που φύτρωναν σα μανιτάρια σύμφωνα με τις ανάγκες της εποχής. Όσοι πάλι είχαν χρήματα, αγόραζαν καλάσνικωφ. Κράτη έφτιαχναν πυραύλους, να φάει το ένα το άλλο. Και τον ουρανό... Οι εγκληματίες στην πόλη είχαν ανοίξει πολυτελή γραφεία με τεράστιες πινακίδες. Είχαν δημιουργήσει συμμορίες. Σ' έπιαναν στη μέση του δρόμου και σε ξεβράκωναν. Σου' παίρναν το δαχτυλίδι μαζί με το δάχτυλο, το χρυσό σταυρό μαζί με το κεφάλι... Σκότωναν άγνωστους κατά παραγγελία. Έσφαζαν. Άνοιγαν σπίτια με αντικλειδιά κι όλα τα νέα μέσα που διαφήμιζε η τηλεόραση, για να τους ενημερώνει διαρκώς. Έβγαιναν, βλέπεις, κάθε τόσο νέα μέσα. Και κανείς δεν υπάκουε ούτε σε θεό, ούτε σε νόμο, ούτε σε άνθρωπο.

Και τα παιδιά, για να γλιτώσουν από ανώμαλους και κακοποιούς, ιδίως συγγενείς και γείτονες, νέους, και γέρους ως επί το πλείστον, έφευγαν από τα σπίτια τους, έφτιαχναν, όπως οι μεγάλοι, συμμορίες, κρύβονταν σε τρύπες, πέταγαν πέτρες, έφτυναν, έκλεβαν...

Οι από μέσα έβαζαν αμπάρες πίσω από τις πόρτες, και στύλους χοντρούς, και κούτσουρα και κουδούνια και σειρήνες... Κοιμόσαν με τα παπούτσια και με τα μάτια ανοιχτά σαν τους λαγούς, και το δάχτυλο στη σκαντάλη του όπλου τους. «Όχιιι!» φοβέριζε η κυβέρνηση. Όποιος πυροβολήσει κακοποιό που μπήκε τη νύχτα σπίτι του να τον σκοτώσει, θα πάει κατευθείαν στο εκτελεστικό απόσπασμα. «Οι κλέφτες, έλεγε, είναι προστατευόμενοι και ελεύθεροι τελείως να κάνουν ό,τι θέλουν. Αυτούς μην τολμήσει κανείς να τους πειράξει! Τους προστατεύει ο ίδιος ο Δίας!» «Μα αυτοί μας κλέβουν, μας σκοτώνουν, μας πηδάνε!» «Πηδάνε τα παιδιά μας! Τις γυναίκες μας!», φώναζε κάποιος παθών που μεγάλωνε τα μπαστάρδια της γυναίκας του. «Και τι κάνουν δηλαδή;», αντιμιλούσε ο Αλέκος ο κουτσός που ήταν ψυχίατρος και τα ΄ξερε όλα. «Κάποιον πρέπει κι αυτοί να πηδήξουν. Αλλιώς πώς θα ζήσουν».

Οι άνθρωποι τώρα είχαν αποτραβηχτεί κάτω από τα υπόστεγα. Η βροχή είχε αγριέψει. Τα αυτοκίνητα πήγαιναν βήμα σημειωτόν, γλίστραγαν στη μύξα, στα κάτουρα και στη γλίτσα, που είχαν κάνει στρώμα παχύ που τώρα είχε μαλακώσει κι ανάδινε και μια ανυπόφορη, αναγουλιαστική βρώμα. Πάνω από δέκα χρόνια είχε να βρέξει. Όλοι κοίταζαν τη βροχή παράξενα. Είχαν ξεχάσει την ύπαρξή της. Τι περίεργο φέρσιμο του Θεού ήταν κι αυτό! Τι ιδέες είχε! Τα παιδιά ρωτούσαν. Κοίταζαν με ορθάνοιχτα μάτια. Ήθελαν να μάθουν τι είναι η βροχή. Γιατί πέφτει από τον ουρανό. Ποιος τη ρίχνει...

Πολύ θολή ήταν η βροχή. Έφερνε κίτρινη σκόνη από την έρημο. Είχε ῥθει απέξω από την πόλη η έρημος. Και στάχτες από τα τελευταία δάση, κι από τον ουρανό έφερνε.

Όλοι οι δρόμοι ξαφνικά έγιναν ποτάμια. Πολλά ποτάμια. Θολά κι αγριεμένα. Έφερναν χώματα και σκουπίδια και φοφίμια... και ξύλα έφερναν, και πέτρες, αυτοκίνητα, καμένα δέντρα, ανθρώπους που βρήκαν στο διάβα τους... Τα χόρευαν στα χέρια τους σα φύλλα. Διασταυρώνονταν κιόλας με άλλα ποτάμια και πάλευαν μεταξύ τους σα στοιχειά. Απειλούσαν. Βούιζαν. Κι ο Δίας από πάνω οργισμένος όργωνε τον ουρανό απ' άκρη σ' άκρη με κάτι φοβερά φίδια από φωτιά και μεγάλα όσο ο ουρανός, κι άλλες φωτιές, σου τύφλωναν τα μάτια, κι αμέσως βρυχόσαν σαν τον Χάρο. Σου ῥκόβαν τη ζωή. Οι άνθρωποι, όσοι πρόφτασαν όρμησαν μέσα στα σπίτια, ανέβηκαν στα ψηλά πατώματα.

Τα ποτάμια, λες κι είχαν αποκτήσει ξαφνικά μυαλό, τους πήραν στο κυνήγι. Ορμούσαν και κείνα μέσα στα σπίτια. Τους κυνηγούσαν στα υπόγεια, στα ισόγεια, μέχρι τις οροφές. Ανέβαιναν στις σκάλες του πρώτου ορόφου... Έπαιρναν ό,τι έβρισκαν (καρέκλες, τραπέζια, ψυγεία, παιδιά, σκυλιά, γατιά, ανθρώπους, αυτούς τους σήκωναν ψηλά σα φουσκωμένα ασκιά...).

Οι άνθρωποι από τους πάνω ορόφους, ούρλιαζαν. Είχαν ακούσει και για το Νώε, και για το Δευκαλίωνα, και για τον Λωτ... Τα Σόδομα και τα Γόμορρα... Η συνείδηση, αυτό το εφτάψυχο αερικό που νόμιζαν πως το είχαν ξεριζώσει, ξύπνησε απότομα, ας είχαν

περάσει χρόνια από τότε που το είχαν ρίξει σε λήθαργο, και τώρα χτυπούσε από μέσα και γρατζούναγε, και πάλευε σα στοιχειό.

Αυτοί ούρλιαζαν, αλλά οι φωνές τους αφανίζονταν στο βουητό του νερού και στις βροντές του Δία. Σήκωναν τα χέρια κι επικαλούνταν το Θεό. Τώρα ήξεραν με βεβαιότητα πως υπήρχε. Ας μην έβλεπαν το πρόσωπό Του. Υπήρχε. Κρατούσαν στα χέρια εικονίσματα. Από ψηλά παράθυρα πετούσαν σύμβολα στο νερό. Την πυροστιά ανάποδα. Δείγμα μεταμέλειας και παραδοχής ότι είχαν χαλάσει την Εστία. Επικαλούνταν τη μάνα τους, να 'ρθει από τον άλλον κόσμο, να τους βοηθήσει. Έριχναν στα ποτάμια την εικόνα της Παναγίας. Ικέτευαν την Πλατυτέρα να τους κρύψει στην αγκαλιά της... Οι γυναίκες βρήκαν τα πεταμένα καντήλια, τ' άναψαν. Γονάτισαν. Έστελναν καυτά δάκρυα και ικεσίες στον ουρανό. Έσκυβαν μέχρι κάτω κι έστελναν χαιρετισμό και μεταμέλεια στη γη. Της ζητούσαν συχώρεση.

Όλοι θυμόσαν τις αμαρτίες τους. Είχαν κακοποιήσει (τώρα το 'βλεπαν) τη δημιουργία του Θεού. Τα πλάσματα που για έξι απέραντες ημέρες έπλαθε στο πλαστήρι Του. Τώρα έβλεπαν τα λάθη τους... Ζητούσαν συχώρεση.

Τα ποτάμια στο δρόμο πήγαιναν γυμνά πτώματα δικαίων και αδίκων, σκυλιών, γατιών, ξύλα, δοχεία σκουπιδιών, αυτοκίνητα, βράχους, περίπτερα, δέντρα...

Όλους τους είχε πιάσει υστερία. Ούρλιαζαν ομαδικά. Ήταν η πιο τραγική συμφωνία που παίχτηκε ποτέ. Τα ποτάμια φαινόταν, θα έπαιρνε και τα σπίτια. Τους είχαν σκάψει τα θεμέλια. Και την πόλη. Και τη γη ολόκληρη ίσως.

Βασίλης Γεωργιάδης

Ο Βασίλης Γεωργιάδης, είναι ιστορικός και συγγραφέας. Γεννήθηκε και σπούδασε στην Αθήνα. Η κατγωγή του είναι από το Φανάρι της Κωνσταντινούπολης. Κατοικεί στο Διόνυσο Αττικής. Ασχολείται με την ποίηση, τον πεζό λόγο, διηγήματα, δοκίμια, ιστορικά μυθιστορήματα, και έχει εκδώσει σειρά μελετών ιστορικού και αρχαιολογικού περιεχομένου. Αρθρογραφεί επί χρόνια στον αθηναϊκό, τοπικό και ηλεκτρονικό Τύπο καθώς και σε λογοτεχνικά περιοδικά. Κείμενά του έχουν φιλοξενηθεί σε πολλές ανθολογίες και έχουν μεταφραστεί και διδαχτεί σε πανεπιστήμια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά, ιταλικά και πολωνικά. Έχει βραβευτεί πολλές φορές σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, ενώ έχει στο ενεργητικό του πολλές ομιλίες και παρουσιάσεις βιβλίων, η συμμετοχή του επίσης πλούσια, σε συνέδρια και ημερίδες και σε επίπεδο οργάνωσης. Πολύχρονη και πολύπλευρη η πολιτική και πολιτιστική του δραστηριότητα σε τοπικό και πανελλαδικό επίπεδο (πρ. Αντιδήμαρχος Δήμου Διονύσου κ.α.). Είναι μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών (πρ. μέλος του Δ.Σ. και της Επιτροπής Κρίσεως Νέων Μελών) πρ. Πρόεδρος της Π.Ε.Λ. (1991-2) και Επίτιμος Πρόεδρος της από το 1993, μέλος του Ο.Δ.Ε.Γ. και του Συνδέσμου Ελλ. Ιστορικών, επιστημόνων, μέλος του Κέντρου Μελετών και Σπουδών «Ιω. Καποδίστριας», μέλος του Ινστιτούτου Ελληνοασιατικών και Αφρικανικών Σπουδών, του Ροταριανού Ομίλου Διονύσου Αττικής κ.α. Από το 1968 έως σήμερα έχει εκδώσει είκοσι ένα συνολικά βιβλία.

Κώδων του έρωτος

Πυρίπνοοι περιπατητές ίμεροι προσήλθον στο λαμπρόν
και στίλβον θαλασσινόν δάπεδον του κάμπου όπου
δοξολογία μιας ηλιότροπης ερωτικής πράξεως.

Εγώ και Εσύ.

Οδός Μία και Αγία μας οδήγησεν εκεί.

Γηραιόν εξωκλήσιον με τζαμωτό στο βυσσινί
και στο ήλεκτρον ως καλβικός απαστράπτων στίχος
λειτουργούσε. Ίσα που προλάβαμε την είσοδο των
Αμμώνων Δικαίων και τα σπαρμένα τους μέλη να ντύσουμε
με λίγα ασπρόρουχα οικονομημένα από την λειψήν
αναστάσιμον σινδόνην του Ιησού.

Έξω ως κροκάτος μαστός ο Κώδων του Έρωτος μας εδόθη
ξενιστής αρσενικού αέρος πελαγίσιου και θήλεος
αυγινού κι απαλοφτέρουγου.

Κώδων του Έρωτος παντανάκρουστος, το αύθαδες
κάλλος της Ηδονής επαιάνισεν με τον απλόν του πευκίσκιου
θρόον, την ώραν που το αστραφτερόν σφενδάμι μου
εφέλλισεν ηδονοσταλιές επάνω στον σπάταλον
εις μεγάλους οίστρους μισάνοιχτόν σου κόχυλα!

Εμμενεία νόστου

Επώνυμο τοπίο ζητάει το σώμα μου να γίνει.
Τον γενέθλιο ρυθμό τον θείκων αποτυπωμάτων του Ομήρου
να φιλοξενήσει.

Ωστόσο, τα νέα της Ιθάκης λειψοί μου φαίνονται
ακροτελεύτειοι στίχοι με ασάλευτα φωνήεντα.

Σε αγωνιώδη παθητικό τροχάιο το άσμα τους
και της απέλπιδης αναμονής
ο θηλυκός αργαλειός της Πηνελόπης
σε λειμώνες λήθης χορταριάζει.

Πολλοί την άυλη σχεδία
πάντοτε του διάπλου της εμμένειας του νόστου,
άδικα επιχειρούν».

Ίσως βιάστηκαν να πάνε πρώτα στον Αρταξέρξη*
κι έμειναν πολύ σε τούτη την κούφια αποδημία,
σκοντάφτοντας πάνω στα φαντάσματα του εαυτού τους
που ήταν και δεν ήταν ο πραγματικός.
Καλύτερα το ταξίδι αυτό να αναβληθεί.
Η Ιθάκη δεν αντέχει άλλο το ανθρώπινο βάρος.

Αυλαία

Κάθε μέρα η ίδια ηδονή.
Ανούσια και αυτοκαταστροφική.
Να σταυρώνεις τις λέξεις και μετά να τις ανασταίνεις.
Κάθε μέρα ο ίδιος πόνος.
Να νιώθεις στην κοιλιά του ποιήματος.
Το καρδιοχτύπι του που ποτέ δε θα γεννηθεί.
Αποφάσισα να κατοικήσω στη ρίζα των πραγμάτων
ποιώντας, κατά τη γνώμη μου, σκαριφήματα αρχαίας
αρμονίας ως σοφιστείες σπανίας ωραιότητας.
Η συνήθως οχλαγωγός Αγορά ευπώλητων «ποιημάτων»,
δεν με απεδέχθη θεωρήσασά με γραφέα υστερογράφων
συναισθημάτων κούφου δωρικής λιτότητας.
Για να αρέσω, λοιπόν, στον θάνατο σκέφτηκα να κάνω μια
νοητή εκδρομή θεατρικώ τω τρόπω, στη σβολιασμένη
και ομιχλώδη Δανιμαρκία, στα δαιδαλώδη έγκατα του νου
ενός αιωνίως απορούντος Άμλετ, εξασφαλίζοντας,
τοιουτοτρόπως, μια αξιοπρεπή Αυλαία.

* Από τα Καβαφικά Αυτοσχόλια.

Κώστας Γκούνας

Ο Κώστας Γκούνας γεννήθηκε στα Ιωάννινα, αλλά έζησε και μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου σπούδασε Κλινική Ψυχολογία. Είναι διπλωματούχος της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Ωδείου Αθηνών και διετέλεσε καθηγητής σε ανώτερες Σχολές

Θεάτρου. Εξέδωσε τέσσερις ποιητικές συλλογές και τρεις ποιητικές ανθολογίες, μεταξύ αυτών «Τα Αισθησιακά» μια πρωτότυπη για το θέμα της, ποιητική ανθολογία, όπου ανθολογούνται 240 ποιήματα, 123 διακεκριμένων Ελλήνων ποιητών. Ποιήματα του μελοποιήθηκαν από Έλληνες και ξένους μουσουργούς.

Στο συγγραφικό του έργο περιλαμβάνονται δοκίμια, διηγήματα και άρθρα σχετικά με την ψυχολογία του Θεάτρου και της επαγγελματικής κατάρτισης νέων ηθοποιών.

Υπήρξε πρόεδρος της ΠΕΛ, Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (1996-98) και επίτιμος πρόεδρος από το 2001. Συμμετείχε σε κριτικές επιτροπές των ετήσιων Λογοτεχνικών Διαγωνισμών, των Ποιητικών Αγώνων Δελφών, των Πανελληνίων Μαθητικών Διαγωνισμών, καθώς επίσης σε κριτικές επιτροπές των Κρατικών Βραβείων Υπουργείου Εθνικής Παιδείας (BIENNALE Νέων Καλλιτεχνών – Λογοτεχνών Ευρώπης και Μεσογείου).

Για το ποιητικό του έργο έχουν γράψει διακεκριμένοι Έλληνες Λογοτέχνες Κριτικοί σε εφημερίδες και Λογοτεχνικά Περιοδικά.

Τον Μάρτιο του 2015 έγινε τακτικό μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών. Το 2016 Ειδικός Γραμματέας του πειθαρχικού Συμβουλίου της Εταιρίας και το 2018 μέλος της επιτροπής αξιολόγησης νέων μελών.

Ενός λεπτού σιγή

Έφυγε χθες ο ποιητής
Ταξίδι χωρίς επιστροφή.
Αύριο να διαβεί
την Αχερουσία λίμνη.
Οι πύλες του ουρανού
άνοιξαν γι' αυτόν.

Πιστεύω σ' ένα Θεό καλλιτέχνη, έλεγε,
που τα πάντα με σοφία εποίησε.
Σ ένα μικρό θεό,
Να μπορώ να χαϊδεύω τα μαλλιά του
Και τα χέρια του.

Σ ένα θεό Ποιητή
του τίποτα και των πάντων,
ονειροπόλο και αφελή,
με μικρή ψυχή σαν την δική μου.

Σ ένα θεό προστάτη,
ξενύχτη στα κρεβατάκια των μωρών,
των αρρώστων γερόντων,
των ορφανών, των ταπεινών
με μικρή ψυχή σαν την δική μου.

Πτήση ατέρμονη

Μικρές πλατείες
Οι δρόμοι του μυαλού μου.

Κύκλοι ομόκεντροι
κι ατέρμονοι...

Χαμηλός φωτισμός
στην ψυχή μου.

Στο φεγγάρι έσπρωξα
την τύχη μου,
μήπως φωτιστεί το όνειρό μου.

Και συ στην χάση
Ξόρχισες το τίποτα
Κι εξαφανίστηκες...

Η μέρα θα 'ρθει
χωρίς αποχρώσεις,
για να σβήσει ανάλαφρα,
ό,τι απέμεινε
απ' τη λιακάδα των ονείρων μας...

Σε περίμενα

Σε περίμενα
και χθες και σήμερα.
Σ' αποζητώ...
Και όλο γυρνάς
στα μονοπάτια της σκέψης μου.

Σ' αποζητώ...
Στο ξωκλήσι της Παναγίας
στο Μαραθιά,
στου Παλαμά την πέτρα
κάτω από τις λεύκες,
μ ένα παλιόκαιρο περίεργο,
μια θάλασσα που βρίζει και απειλεί
κι όλο ξερνάει απ' τα μεσάνυχτα,
αφρούς στην παραλία.

Σε περίμενα
Στο βυθό του μυαλού μου
εγκλωβισμένος.

Έδυσε ο ήλιος και σήμερα
Στις κορυφογραμμές της ψυχής μου.

Γοργόνες

Πέρα μακριά στο πέλαγος
κοιτάω,
εκεί στο απέραντο γαλάζιο
μήπως και φανείς...

Άλλοτε γοργόνα στα κύματα
σε βλέπω,
κι άλλοτε θεά
του Ποσειδώνα ερωμένη...

Βλέπω αφρούς να στολίζουν
τα μαλλιά σου
και το φεγγάρι να χαϊδεύει
το κορμί σου...

Κοιμούνται οι αγέριδες
στην αγκαλιά της νύχτας.
Κλείσε τα μάτια σου και συ.
Κοιμήσου...

Θα' ναι μεγάλη
η νύχτα απόψε...
σκεπάσου μην κρυώσεις...

Βίβιαν Γιαννούδη-Αυγερινού

Η Βίβιαν Γιαννούδη-Αυγερινού γεννήθηκε στο Γαράζο Ρεθύμνης στην Κρήτη.

Εκεί τέλειωσε τη Μέση Εκπαίδευση, ενώ διδάχτηκε και ασχολήθηκε συγχρόνως με τον Χορό και το Θέατρο. Στην Αθήνα σπούδασε

Δημόσιες Σχέσεις και πήρε μαθήματα Ψυχολογίας, Δημοσιογραφίας, Διακόσμησης και αργότερα μελέτησε Εικαστικές Τέχνες και συντήρηση Έργων Τέχνης, κοντά στον άνδρα της, διακεκριμένο Ζωγράφο Θέμο Αυγερινό.

Εργάστηκε στο Δημόσιο είκοσι πέντε χρόνια, με επιμόρφωση στις Σχολές της Υπηρεσίας της, στις οποίες δίδαξε στη συνέχεια. Με τη Λογοτεχνία ασχολείται από τα μαθητικά της χρόνια, γράφοντας και δημοσιεύοντας σ' όλα τα είδη του λόγου.

Συνεργάζεται με γνωστά Λογοτεχνικά Περιοδικά και Ημερήσιες Εφημερίδες δημοσιεύοντας Δοκίμια, Κριτικά σημειώματα εικαστικών και λογοτεχνικών έργων, Διηγήματα, Ποιήματα, Χρονογραφήματα, Πρόζα, Οδοιπορικά, Χρονικά εκδηλώσεων κ.λπ. μερικά εκ των οποίων είναι: Καλλιτεχνικά Χρονικά, Θεσσαλικά Γράμματα, Νέα Σκέψη, Νουμάς, Δαυλός, Αιολικά Γράμματα, Αντιπαραθέσεις, Σύγχρονη Σκέψη, Περίγραμμα, Μοριάς, Πνευματική Ζωή, Περιοδικό Κρήτη, Ελεύθερος, Έθνος, Νέα Κεφαλονιά, Λόγος, Πυλαρινά Νέα, Ευώνυμος, 3η Χιλιετία, Παρουσία, Νέα Αριάδνη, κ.λπ.

Έχει ανθολογηθεί στην «Ετήσια Ανθολογία των Εκατό» του Δαυλού, πολλές φορές, στην «Ανθολογία Σύγχρονων Ελλήνων Λογοτεχνών» από το 1988 έως σήμερα, στην «Ανθολογία Γυναικείας Ποίησης» εκδόσεις Δρυμός το 1989, στην «Ανθολογία Σύγχρονες Ελληνίδες Ποιήτριες» εκδόσεις Φαιάκες, Κέρκυρα το 1992, στην Ανθολογία «Τα Αισθησιακά» επιμέλειας Κώστα Γκούνα και Δημήτρη Λαζογιώργου-Ελληνικού το 1993,

στο «Πολύπτυχο» εκδόσεις Δρυμός από τον 1986 έως τώρα, στην «Ερωτική Ανθολογία» επιμέλειας Θ. Τρουπή το 1995, στην «Ινδική Ανθολογία» (στα Αγγλικά) Επιμέλειας Δανάη Παπαστράτου. Baldev Mirza και Mukund R. Dave το 1995, στην «Ανθολογία Λογοτέχνες του καιρού μας» επιμέλειας Μιχ. Σταφυλά πολλές φορές, στο «Ποιητικό ημερολόγιο 1996» επιμέλειας Γιάννη Κορίδη, στην «Ανθολογία Ένωσης Ελλήνων Συγγραφέων» πολλές φορές, στην «Ανθολογία Νεοελληνικής Ποίησης» έκδοση Πολιτιστικής Συνεργασίας, πολλές φορές, στην «Ανθολογία μελών της Π.Ε.Α.» επιμέλειας Στέφανου Βαγενά, στην «Ανθολογία απ' τον ανθώνα της Τρίτης» επιμέλειας Αγγ. Πανωφοροπούλου, στην «Ανθολογία των μελών της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών 2013 κ.λπ.

Η ζωή και το έργο της βιβλιογραφήθηκαν από το Γαλλικό Ινστιτούτο στον τόμο *Ελληνικής Βιβλιογραφίας XXXI*, Αριθ. 213 - 1970, από το *International Biographical Centre of Cambridge* και το *ABI American Biographical Institute* σε πολλούς τόμους και την τίμησαν με αντίστοιχα διπλώματα για τις «Διακεκριμένες Υπηρεσίες της στα Γράμματα». Στη *Διαρκή Ιστορία της Λογοτεχνίας* (Τόμοι 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 12ος, 13ο, 14ος, κ.λπ.). Στο 30^ο τόμο «Σύγχρονοι Έλληνες Λογοτέχνες» του εκδοτικού Οργανισμού *International Time* σε συνεργασία με τον εκδοτικό Οργανισμό «ELDIN» στα Γερμανικά και Αγγλικά. Στην *Πνευματική ζωή του Μιχ. Σταφυλά*, πολλές φορές. Στον Τόμο «Σύγχρονοι Κρήτες Συγγραφείς» έκδοσης *Κρητικής Εστίας*. Στην *Εικοσάτομη Εγκυκλοπαίδεια της Κρήτης*, τόμος *Προσωπικότητων*. Στην *Εγκυκλοπαίδεια του Χάρη Πάτση*. Στο *Ηθογραφικό-Λαογραφικό Λεύκωμα «Το Λυκόφως μιας Όασης»* του Γιώργη Νικηφόρου έκδοσης 2004.

Έλαβε μέχρι σήμερα δεκάδες βραβεία σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς εντός και εκτός Ελλάδας για ποίηση και διηγήματα και έχει τιμηθεί πάνω από δέκα πέντε (15) φορές με Διπλώματα και Μετάλλια, από Δήμους, Πολιτιστικούς φορείς και Λογοτεχνικές Ενώσεις για τη συμβολή της στον Πολιτισμό και τα Γράμματα του τόπου, όπως: Από Το «Πνευματικό Πρακτορείο Γιοχάνεσμπουργκ», από την πολιτιστική επιτροπή «Θεά Αθηνά» 1992 από τον «Πολιτιστικό σύλλογο Τάλλως» (Γαράζου-Κρήτης) 1992, από την «Πνευματική ολυμπιάδα Δήμου Καλλιθέας»

1996, από την «Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών» 1997, από το «Greek American Library Association» 20 Οκτ. 1999, από το «Κέντρο Νεοελληνικής Λογοτεχνίας και Ποίησης Κωστής Παλαμάς» Σίδνεϋ Αυστραλίας 13-12-2000, από το «Δήμο Πυλαρέων» τον Αύγουστο του 1999, από την «Ολυμπιάδα Πνεύματος 2004» στις 28-12-2000, από την «Πανελλήνια Εταιρεία Λόγου και Τέχνης» 2/2/98, από την «Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών» (Δύο Φορές) από την «Πολιτιστική Συνεργασία» το 1999, από τον «Όμιλο Επιστημόνων Βορείων Προαστίων» 1999, από την «Ολυμπιάδα Πνεύματος 2004», τον Ιούνιο 2001, από την Akademie Der Griechischen Sprache Und Kultur το 2002, από την «Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών» τον Μάρτιο του 2002 από την «Academia Ferdinandea» με πρώτο βραβείο στην προσφορά της στα γράμματα, από το «Δήμο Σάμης» Ιούλιο 2004 κ.λπ.

Διοργανώνει και παρουσιάζει εικαστικές και λογοτεχνικές εκδηλώσεις, καθώς και δοκιμιακές αναφορές για το έργο πολλών δημιουργών.

Έχει πρωτοστατήσει στην ίδρυση Βιβλιοθηκών και Λαογραφικών Μουσείων στην ιδιαίτερη πατρίδα της την Κρήτη, στην Κεφαλλονιά και σε Στρατιωτικές και Ναυτικές ακριτικές Μονάδες.

Έχει επίσης πρωτοστατήσει σε εκθέσεις Βιβλίων των μελών της Π.Ε.Λ. σε ειδικό περίπτερο, αλλά και σε ποιητικές βραδιές, κατά τη διάρκεια των δύο μεγάλων καθιερωμένων ετησίως εκθέσεων των Εκδοτών-Βιβλιοπωλών του τόπου μας.

Ήταν μέλος της Οργανωτικής Επιτροπής Συμποσίων Ποίησης και Δοκιμίου, που πραγματοποιούν τα τελευταία χρόνια τα μεγάλα λογοτεχνικά περιοδικά του τόπου, καθώς και Συμποσίων Ευρωπαϊκής Λογοτεχνίας. Συχνά είναι μέλος ή Πρόεδρος Κριτικών Επιτροπών Πανελληνίων Λογοτεχνικών Διαγωνισμών διαφόρων πνευματικών φορέων.

Έχει επιμεληθεί και παρουσιάσει, στην Παγκρήτια Ένωση, το Λαογραφικό-Ιστορικό βιβλίο του εκπαιδευτικού Γιώργη Νικηφόρου που φέρει τον τίτλο «Στο Λυκόφως Μιας Όασης» καθώς και το Βιογραφικό-Λαογραφικό Μυθιστόρημα του επιχειρηματία Αντώνη Κακατσάκη που φέρει το τίτλο «Στα Μονοπάτια Της Μνήμης» και έχει προλογίσει αμέτρητα αξιόλογα βιβλία, επώνυμων λογοτεχνών.

Έχει χρηματίσει Έφορος του Πολιτιστικού Συλλόγου «Στέλ-

λα», του Συλλόγου «Βετεράνων», του Πνευματικού Πρακτορείου «Νουμάς», Έφορος, Ταμίας, Αντιπρόεδρος και Πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών της οποίας είναι πλέον Επίτιμη Πρόεδρος από το 2002. Είναι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, της οποίας υπήρξε πρόεδρος του Πειθαρχικού Συμβουλίου και από τούδε ταμίας, του Συλλόγου Ιστορικών Συγγραφέων, του Ελληνικού Συνδέσμου Ηνωμένων Εθνών, του Πανελληνίου Συνδέσμου Γραμμάτων και Τεχνών, του Συλλόγου Βετεράνων, του Πολιτιστικού συλλόγου Τάλως, Της Ένωσης Απανταχού Πυλαρέων, τη Κρητικής Εστίας και πολλών άλλων Πολιτιστικών τοπικών φορέων.

Ήταν σύζυγος του αείμνηστου Εικαστικού Καλλιτέχνη Θέμου Αυγερινού με τον οποίο συνεργάστηκαν συχνά για την έκδοση Λευκωμάτων, Ημερολογίων, Προγραμμάτων κ.λπ. στα οποία πάντρευαν με επιτυχία τη ζωγραφική με το λόγο.

Δουλειά της και η ίδια παρουσιάζονται συχνά από την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, τον ημερήσιο τύπο, τα λογοτεχνικά έντυπα και σε τιμητικές βραδιές.

Κριτικές για το έργο της έχουν γράψει πάμπολλοι επώνυμοι κριτικοί και άνθρωποι των γραμμάτων και του πολιτισμού.

Ποιότητα ζωής

Ζητούσαμε ποιότητα ζωής
 Η Ελευθέρια σύμβολο, ανάγκη
 Και σκοπός της ύπαρξης μας
 Στο όνομα της ψάχναμε
 Αξιοπρέπεια, κι ονειρευτήκαμε
 Την αναβάθμιση του ατόμου

Ζητούσαμε Ποιότητα ζωής
 Και «εν αρχή υπάρχει ο λόγος»
 Έτσι, για όπλα πήραμε
 Την ανεξέλεγκτη έκφραση μας
 Ποιος είπε πως «οι αγώνες
 δίνονται με της καρδιάς το αίμα;»

Ζητούσαμε ποιότητα ζωής
Οι φωνές μας ξεχυθήκανε
Και φέρανε το θαύμα!
Όμως Θεέ μου, πως αλλοιώθηκαν
Τα χρώματα και πως μπερδεύτηκε
Η αλήθεια με το ψέμα!!

Ζητούσαμε ποιότητα ζωής
Τώρα γυμνοί και άγνωστοι
Πασχίζουμε να γνωριστούμε,
Κι ένα ποτάμι γύρω μας
(Λάσπη θα το λέγε κανείς...)
«Χους είμαστε, εκεί ξαναγυρνούμε!»

Ζητούσαμε ποιότητα ζωής
Τάχα το καταλάβαμε πως
Οι αξίες μας δεν βρίσκονται
Στην πλέρια ελευθέρια,
μα στη σκλαβιά για ιδανικά
και στην ατέλειωτη για
οράματα θυσία;

Ελπίδα

Παιδί των καιρών σας εγώ
Έσκαβα με τα χεριά ματωμένα
Για λίγη ελπίδα.
Άνθρωποι της δύναμης εσείς,
Με καταδικάσατε σε θάνατο
Ρωτώντας:
«Ποιος σου 'πε πως μπορείς
Να ζητάς αυτό που σπαταλήσαμε
Με τόσ' υποκρισία;»
Κι ύστερα, μ' εκτελέσατε στ' αλήθεια,

Αφήνοντας μου την υπόλοιπη ζωή,
Χωρίς ελπίδα!!!!

Αγάπη

Σε γνώρισα στου ήλιου το φως
Στα δάκρυα της βροχής
Στ' ουράνιου τόξου το μοναδικό
Στης θάλασσας την ηρεμία

Στο πέταγμα της μέλισσας
Στα χρώματα των λουλουδιών
Στο θρόισμα τ' αγέρα
Που ψιθύριζε «Αγάπη»

Σ' έχασα μες στις πόλεις
Στα κιτριλισμένα δέντρα
Στους θορύβους, στην παράνοια
Στα παγωμένα καφενεΐα

Στα σπίτια τ' αφιλόξενα
Στην μοναξιά, στην εγκατάλειψη
Στα πρόσωπα τ' αδιάφορα
Σ' αυτούς που την «Αγάπη» λέγαν ουτοπία

Σε γύρεψα στα παιδικά χαμογελά
Στης δυστυχίας την προσέγγιση
Στους ήχους της ανεμελιάς
Στ' απομεινάρια της ελπίδας

Στ' ουρανού τ' απέραντο
Στο πλάνεμα τ' ορίζοντα
Στο μυστικό κι αθώρητα
Στης γνώσης την μαγεία

Σε ξαναβρήκα είδωλο θαμπό

Μες στην ψυχή μου διψασμένη νοσταλγία
Ν' αναβιώνεις σ' ένα δόσιμο πικρό
Παλεύοντας πώς ν' αποφύγεις την Ανυπαρξία

Αλίμονο

Αλίμονο στους ζωντανούς
Που την φωνή τους ύψωσαν
Ολόρθοι μπρος στα οράματα
Και χάρισαν ελπίδα...

Κι αλίμονο στα χέρια
Που τεντώθηκαν δυναμικά
Ν' αγωνιστούν, ν' αντισταθούν
Και να χαράξουνε πορείες!!

Βόλια το πάθος και η οργή
Κι οι πράξεις μας αμείλικτες
Λειτουργήσαν μεθοδικά
Ωστόσο να χαθούνε

Μα ύστερα, σε στάση προσοχής
Δακρύβρεκτα κραυγάζοντες:
«Τιμή και δόξα στους νεκρούς»
Στον τάφο τους, τις τύψεις μας
Λουλούδια 'κουμπούμε

Νίκος Ταβουλάρης

Ο Ποιητής, μυθιστοριογράφος, δοκιμιογράφος και κριτικός λογοτεχνίας Νίκος Ταβουλάρης γεννήθηκε στην Καρυούπολη Γυθείου του Νομού Λακωνίας το 1956. Σπούδασε δημοσιογραφία, management και marketing. Εργάστηκε ως δημοσιογράφος σε εφημερίδες και περιοδικά. Επίσης εργάστηκε στον τομέα του management και του marketing επί τριάντα χρόνια σε μεγάλη πολυεθνική εταιρεία. Διετέλεσε σύμβουλος επιχειρήσεων. Έχει ως χόμπι τον αθλητισμό, τη μουσική, και τη ζωγραφική.

Με τη λογοτεχνία ασχολείται από τα μαθητικά του χρόνια και στην ηλικία των 19 ετών άρχισε να γράφει το πρώτο του μυθιστόρημα «Η ανάσα της καταιγίδας». Υπηρετεί όλα τα είδη του γραπτού λόγου. Ποίηση, Διήγημα, Νουβέλα, Μυθιστόρημα, Δοκίμιο, παραμύθι και θεατρικό. Ιδιαίτερώς ασχολείται με τη μελέτη της φιλοσοφίας.

Ο Νίκος Ταβουλάρης μεταξύ άλλων είναι τακτικό μέλος της «Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών» και του Φιλολογικού συλλόγου «Παρνασσός». Διετέλεσε Έφορος, Αντιπρόεδρος και Πρόεδρος για δύο συνεχείς θητείες στο Διοικητικό συμβούλιο της Π.Ε.Λ.

Ο Νίκος Ταβουλάρης έχει εκδώσει τρία ποιητικά έργα του, την ποιητική συλλογή «Με τα φτερά του ανέμου», την ποιητική ενότητα «Πέτρινος κόσμος», την ποιητική σύνθεση «Νυν και Αεί». Επίσης δύο μυθιστορήματα. Το πρώτο με τίτλο «Η Ανάσα της καταιγίδας» και το δεύτερο με τίτλο «Ώρα μηδέν». Ποιητικό και πεζό έργο του συμπεριλαμβάνεται στην επίτομη συλλογή έργου των μελών της Π.Ε.Λ. Εξ άλλου έργα του έχουν δημοσιευθεί σε πολλά λογοτεχνικά περιοδικά και εφημερίδες. Επίσης ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στην αγγλική γλώσσα.

Στον τομέα του management και του marketing έχει εκδώσει το τεχνικό βιβλίο με τίτλο «Αρμονική Πώληση».

Ο Νίκος Ταβουλάρης έχει βραβευθεί σε πολλούς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς σε όλα τα είδη του λόγου. Επίσης έχει ήδη ένα ογκώδες συγγραφικό έργο, το οποίο δεν έχει ακόμη εκδοθεί. Έχει συμμετάσχει ως πρόεδρος ή μέλος πολλών κριτικών επιτροπών λογοτεχνικών έργων και έχει υπάρξει εισηγητής σε πολλές δημόσιες ομιλίες με θέματα σχετικά με τη λογοτεχνία και τη φιλοσοφία.

Εκτενή βιογραφικά στοιχεία καθώς και αποσπασματική παρουσία του έμμετρου και πεζού του έργου έχει συμπεριληφθεί στην μεγάλη Λογοτεχνική εγκυκλοπαίδεια του «Χάρη Πάτση».

Επίσης έχει συμπεριληφθεί στην ειδικό τόμο της διεθνούς εγκυκλοπαίδειας προσωπικοτήτων «who is who».

Ο Νίκος Ταβουλάρης θεωρεί ότι ο συγγραφέας έχει κοινωνική αποστολή και πρέπει να υποστηρίζει με την ζωή του τις ιδέες και τα μηνύματα που πρεσβεύει στα κείμενά του.

Απόσπασμα από την ποιητική σύνθεση «Νυν και Αεί»

A´

Η πρώτη μέρα εκτίναξε το αρχέγονο φως
από τα κροσσοδάχτυλα του αρχάγγελου
και μυριάδες οι στίχοι
και μυριάδες οι λυγμοί
και μυριάδες τ' ατελεύτητα ωσαννά.

Ωδή διάπυρη,
το νιόλουβο κόσμο ανασταίνει,
στης ιχνηλασίας του άκτιστου,
την απαντοχή!

Και ύστερα γίναμε σκόνη
και ύστερα γίναμε φως
και ύστερα δεν ξέραμε
πώς να ονομάσουμε
εκείνον τον μυστικό, τον μακρινό
άνεμο των ψυχών μας.
Τολμήσαμε να ξεστομίσουμε

κάποια μισόλογα,
μα τρομάξαμε από το χάος
της άγνοιάς μας,
μαγευτήκαμε από το ρίγος
της ομορφιάς του άγνωστου...
και μείναμε άλαλοι, βουβοί,
με τα λόγια της ψυχής ανείπωτα,
αινούντες τούτο το τρομακτικό
χαμόγελο του Παντός,
Νυν και Αεί!

Β´

Η δεύτερη μέρα στοίβαξε τις απαντοχές της,
πάνω σε σωρούς από αιμάτινα πέταλα λουλουδιών!

Η δεύτερη μέρα πλατάγισε το μαστίγιο
στο θάλαμο των αερίων,
πάνω από τα παιδιά,
πάνω από τ' αστεροδρόμια των ελπίδων μας.

Το πρωινό μια ηλιαχτίδα μάγεψε
τους δροσουλίτες του ανέμου,
το λιόγεμα μια αδελφή της
σκότωσε την ψυχή τ' ουρανού
κι εμείς περιμέναμε πότε θα φανεί ο αποσπερίτης!

Κι εμείς περιμέναμε να διαβούμε
το κάστρο με τις ανεμώνες,
εκεί, την ώρα της μεγάλης ανάστασης!

Πήραμε στα χέρια, στα άυλα χέρια μας,
του πουνέντε τα παιδιά
και τα ονομάσαμε όπλα.

Και ύστερα βαδίσσαμε αφελείς και υπέροχοι,
κυνηγώντας εκείνον τον αντάρτη αγέρα

κατά το μέρος του τίποτα,
θαρρώντας πως είμαστε πολεμιστές!
Και τρέχαμε, τρέχαμε χωρίς να βαδίζουμε,
του απύθμενου μέσα μας, το πολικό αστέρι
αναζητώντας.

Τούτος ο Μάης ήλθε ξενοκόπος, λυράρης, έρωτας!
Τα γνέφια του δειλινού
μας πήραν στα ξάρτια των υποθετικών καραβιών,
στα μυστικά πέλαγα τ' ουρανού.
Και γίναμε νότα στου αηδονιού τη λαλιά
και γίναμε διαμάντι της πρωινής ηλιαχτίδας!
Μα δεν είδαμε εκείνον τον Ιούνη,
που ήλθε μουλωχτός, ύπουλος, γητευτής.

Γ'

Μόνος μου στάθηκα στην άκρη
του απέραντου.
Τις φλόγες απ' τα στήθη τ' άναρχα
και τ' ασύνορα έσβησα,
με των καημών μου
τα πάλλευκα τραγούδια.

Τα εφτά μου θαύματα έχασα
μέσα σε δρόμους άνέστιους.
Τη βροντή της φωνής σου
εγκόλπωσα,
σε πυρές από βάτους
καιόμενες.

Της πατρίδας μου τ' άνθη
εκούρσεψαν
μιαροί και μικρόφυχοι τύραννοι.
Μέσα στις πέτρες τις μαύρες

πάλι λαμπύρισε,
στων φονιάδων το αίμα,
μια κραυγή αγριολούλουδου.

Στης ματιάς μου τη φλόγα με χαρά
αποτεφρώθηκα,
με του Απρίλη τα ρόδα
τραγούδησα.
Στου Θεού την αστραπή
σταυρώθηκα κι αναστήθηκα,
μικρό σπαθόφτερο φιλί,
στ' ατελεύτητο πέλαγος.

Δ´

Κοιτάζω πίσω στους κύκλους του χρόνου
τη φυλή μου να δω,
μέσα από μαλλιαρά πρόσωπα,
πίσω από ανείπωτα λόγια!
Όλα βουλιάζουν στους ουράνιους λειμώνες
και στους λυγμούς των αστεριών.
Και μικρά, χωμάτινα φιλιά
από αίμα και λάσπη!

Τούτοι οι σκούληκες που σέρνονται
στο υγρό από δάκρυα χώμα,
τούτες οι πυγολαμπίδες που αστράφτουν
υπερχρόνιες, στο δεσίδι τ' ουρανού,
παλεύουν το χθες και το αύριο,
μέσα σε αχό από δάχτυλα φωτός
και βλέμματα ονείρου.

Των προγόνων μου δανείζομαι τη φωνή.
Του χώματος παίρνω το φλογισμένο αίμα

και του ανέμου τα τρελά βιολιά
επιστρατεύω στο σκοπό μου.
Σολωμό, Εμπειρικό, Σεφέρη, Ελύτη
κι εκείνων των άγνωστων,
μεγάλων ποιητών τις αρετές επικαλούμαι.

Εκρήγνυνται οι βόμβες του Ήλιου μέσα μου!
Στο φως από διάπυρα δοξάρια τ' ουρανού
και πορφυρή φοβέρα,
το ρήμα που στοιχειώνει
του βαθύσκιου λόγου σου
τις φλόγες μες στο χώμα.
Και είναι ετούτο το χώμα ο Θεός
κι ο Θεός το χώμα!
Ο άναρχος! Το αείχρονο!
Νυν και Αεί.

Κωνσταντίνος Γεωργίου

Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Είναι έγγαμος, έχει δύο θυγατέρες και τρεις εγγονούς. Σπούδασε στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθήνας. Μεταπτυχιακά, Pacific University. Διετέλεσε ανώτερο διευθυντικό στέλεχος, μεγάλων Επιχειρήσεων του ιδιωτικού τομέα. Δημοσίευσε πολλά επιστημονικά άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά. Δίδαξε Διοικητική Λογιστική, Χρηματοοικονομική Ανάλυση και Χρηματοδότηση πλοίων, σε στελέχη Ναυτιλιακών Επιχειρήσεων, ως εισηγητής σεμιναρίων. Είναι ιδρυτικό μέλος του Οικονομικού Επιμελητηρίου. Διετέλεσε Ταμίας και Πρόεδρος του Δ.Σ. επί ένα έτος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών. Από νεαρή ηλικία μελετώντας τα οικονομικά μεγέθη διαπίστωσε ότι κάθε οικονομική έννοια έχει κοινωνική αποστολή με ξεχωριστή εσωτερική διάσταση. Η μετάβαση στον Εσωτερισμό και στην Φιλοσοφία υπήρξε αναμενόμενη. Έχει δημοσιεύσει έξι βιβλία ιστορικού και φιλοσοφικού περιεχομένου και πέντε ποιητικές συλλογές. Ασχολείται με την μελέτη της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας. Δηλώνει αμετανόητος αγωνιστής του Ελληνικού Φωτός.

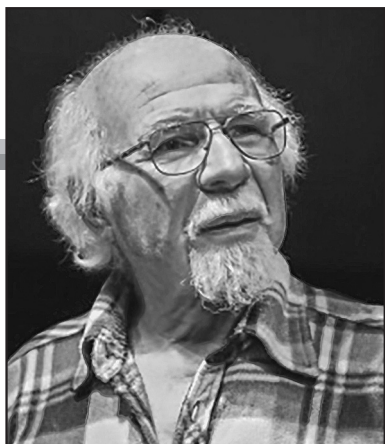
Ο Τουρισμός του πνεύματος

Ο Τουρισμός του πνεύματος, μελλοντικό κοινωνικό φαινόμενο, αφορά στην αναζήτηση των υπάρξεων εκείνων που ενδιαφέρονται να ταξιδεύσουν σε νέους πνευματικούς ορίζοντες για να γνωρίσουν την αιεφόρο ανάπτυξη της σκέψης. Πρόκειται για μια νέα εναλλακτική μορφή τουρισμού, με την έννοια του πνευματικού ρεύματος, που αργά ή γρήγορα θα κάνει την εμφάνιση του και στην

χώρα μας, με ταχύ ρυθμό ανάπτυξης. Η εν λόγω, μεταφορικά εννοούμενος Τουρισμός του πνεύματος, δεν έχει καμιά σχέση με τον Συνεδριακό Τουρισμό, που αφορά σε επαγγελματικές συνεδριάσεις μεγάλου αριθμού συνέδρων με στόχο τον συνδυασμό αφ' ενός της ενημέρωσης επί των εξελίξεων του κλάδου και αφ' ετέρου τον τουρισμό αναψυχής. Η εν λόγω μορφή τουρισμού έχει διάρκεια πολύ λίγων ημερών συμμετέχουν από 500 έως και 2000 μέλη, με επαγγελματικά ενδιαφέροντα, έστω και αν αυτά αναφέρονται σε αντικείμενα επιστημονικού και μόνο χαρακτήρα. Αντίθετα ο φερόμενος ως τουρισμός του πνεύματος, είναι μακροχρόνιος, ο αριθμός των μελών του είναι ιδιαίτερα περιορισμένος, το πνευματικό αντικείμενο αρκετά επίπονο, με μόνη ανταμοιβή την ηδονή της γνώσης. Ο πνευματικός τουρισμός αποσκοπεί στην αναζήτηση και περιπλάνηση σε νέους τόπους σκέψεις με στόχους την 1. Ποιοτική και πνευματική αναβάθμιση του ατόμου. 2. Σφυρηλάτηση του χαρακτήρα στο αμόνι της Ανθρωπιάς, ήτοι της αρετής, της ευπρέπειας της συμπόνοιας, της αλληλεγγύης, του αλτρουισμού, κλπ. 3. Σάρωση της μνήμης από τοξικά κατάλοιπα εμπειριών του παρελθόντος και 4. Αξιοποίηση των πνευματικών αξιών από τις νέες γνωριμίες. Το ταξίδι στον Νοόκοσμο προς αναζήτηση φίλων οι οποίοι ασχολούνται με το πνεύμα, μοιραίως οδηγεί σε τουρισμό άγνωστων ψυχισμών. Η εξόρμηση με προορισμό τον άγνωστο τουρισμό παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον, ωστόσο το επιχείρημα θεωρείται εξαιρετικά τολμηρό, καθότι πίσω από το άγνωστο ελλοχεύει και το επικίνδυνο. Οπότε ως εκ τούτου απαιτείται η προσήκουσα προσοχή. Πρώτο βήμα η διερευνητική σκιαγράφηση της νέας γνωριμίας, με κριτήριο την ποιότητα του ατόμου, που την συνθέτουν η εμφάνιση, η συμπεριφορά, το επίπεδο γνώσης και η παιδεία. Δεύτερο βήμα η αξιοπιστία και η συνέπεια. Τρίτο βήμα ο επιδιωκόμενος σκοπός της γνωριμίας από πλευράς του νέου ατόμου, ήτοι οφέλη που άπτονται του γνωστικού πεδίου, οικονομικά οφέλη ή κάτι άλλο. Τα τελευταία 20 έτη

το ηλεκτρονικό διαδίκτυο, το γνωστό Facebook, μπήκε για καλά στην ζωή μας. Όμως το διαδίκτυο έχει την καλή και την κακή όψη, όπως την εξασφάλιση άμεσης επικοινωνίας, με όλα τα μήκη και πλάτη όλου του κόσμου, αλλά και τον εθισμό από πολύωρη χρήση, που δημιουργεί σύνδρομο απομόνωσης και κατάθλιψης.

Τάσος Λέρτας

Γεννήθηκε στο Σμόκοβο Καρδίτσας το 1939. Διδάκτωρ Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας Πανεπίου Πανεπιστημίου και Πτυχιούχος Δραματικής Σχολής Θεάτρου και Κινηματογράφου. Διετέλεσε Γενικός Διευθυντής του Εθνικού Ιδρύματος Νεότητας (Ε.Ι.Ν.), Ειδικός Σύμβουλος Υπουργών Παιδείας, Διοικητικό Στέλεχος της βιομηχανίας ΒΟΜΒΥΞ. Καθηγητής στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του ΥΠ.ΠΟ και σε δραματικές σχολές. Γενικός Γραμματέας και Αντιπρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών. Εκλεγμένος εκπρόσωπος στη FERA (Ένωση Ευρωπαίων Σκηνοθετών) και στη FISTAV (Παγκόσμια Οργάνωση Οπτικοακουστικών μέσων). Πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (2016-2020).

Έγραψε και σκηνοθέτησε έργα στον κινηματογράφο, στο θέατρο, στην τηλεόραση.

Βραβεύτηκε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Μόσχας (1983) για την ταινία του «Ντοκουμέντο»– Η Μάχη της Αθήνας.

Συνδημιουργός με τον Νίκο Τζήμα της ταινίας «ο Άνθρωπος με το γαρύφαλλο»– Βραβείο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1981).

Μετέφρασε Αρχαίους Έλληνες συγγραφείς. Δημοσίευσε επιστημονικές μελέτες και συμμετείχε ως εισηγητής σε ελληνικά και διεθνή Επιστημονικά και πολιτιστικά συνέδρια.

Απλά

Φίλος θα πει:

Ένα μπουκέτο κίτρινο φως.

Μια κούπα αποσταγμένο νερό
που θολώνει στη μολυσμένη ανάσα.
Δυο μαζί, χωρίς όρκους και σύμφωνα.
Ένα λεπτό κρύσταλλο, που αντέχει
στο σκληρό σφυρί της συκοφαντίας
ή ένα ανοιχτό βιβλίο, που το διάβασαν πολλοί
και το κατάλαβε ένας.
Ένα μαραμένο κυκλάμινο την αυγή,
είναι ένας φίλος
που προδόθηκε χθες το βράδυ.

Το τραγούδι του αύριο

Χθες ακόμα, δεν σου το 'πα μητέρα.
Το πουκάμισο που μου μπάλωνες
ήταν μούσκεμα από δάκρυα σαν το φόρεσα.
Χθες ακόμα, λίμναζαν στην καρδιά μου οι γόοι σου.
Έσφιγγα τα δόντια γερά και στα χείλη μου
χάραζε ένα γκρίζο χαμόγελο.
Μέσα μου μέρα νύχτα μητέρα γίνεται πόλεμος.
Πόσο πρόωρα γέρασες μάνα!
Τ' άσπρα μαλλιά σου
(που δεν είναι απ' την κράση τους,
που δεν είναι της φύσης γεράματα)
δεν τα βάφεις στο κομμωτήριο μαύρα,
τα σκεπάζεις με μαύρο μαντήλι.
Πως σου χάραξε αυλάκια στο πρόσωπο ο πόνος!
Πως κατάντησες μάνα, νυχτοπούλι που κρώζει!
Λύσε το θάνατο
που τον έδεσες στο κεφάλι σου κόμπο.
Πέταξέ το αυτό το σημάδι
που γκρεμίζει κάθε ελπίδα
που μόνο πολέμους θυμίζει, αδικίες κι αρρώστια.

Άσε να βγει ένα κρίνο χαμόγελο
κι άρχισε μου ένα τραγούδι.
Ένα τραγούδι, που να λέει για το χάραμα
που να λέει για τον ήλιο, τη χαρά και την άνοιξη,
για κοπέλες, που πάνε στο θέρο.
Κι ύστερα, μητέρα,
τέλειωσέ μου το παραμύθι σου,
εκείνο, που το 'χαν κόψει στη μέση οι Γερμανοί, όταν ήρθαν
κι έσκισαν την καρδιά σου των πολυβόλων οι ριπές,
κρύβοντάς μου τα μάτια να μη δω τον πατέρα...
Από χθες
ας μη πλανιέται ο νους σου στα κελιά του Ιτζεδίν και της Αίγινας.
Οι «αρμόδιοι» σε λυπήθηκαν!
Σου μαζώξαν το νου από τέτοια σεργιάνια.
Στην κάρτα με τη μαύρη διαγώνια γραμμή,
σε πληροφόρησαν για τα τελευταία νέα του Πέτρου...
Εμείς όμως μητέρα,
που ζήσαμε το χθες με κραυγές και με θάνατο.
Εμείς, που σήμερα
ξημεροβραδιάζουμε με αγωνίες και όνειρα.
Εμείς, που μες τον πόνο
ρίξαμε την τρανύτερη άγκυρα,
πρώτοι εμείς ας αρχίσουμε το τραγούδι του αύριο.
Πρώτοι εμείς,
Εμείς...
Ποιοί άλλοι
αν όχι εμείς...

Χριστουγεννιάτικοι λογισμοί

Τα τελευταία κάρβουνα στο τζάκι ξεψυχούνε
κι η στάχτη τους –σα σύννεφο– το λίγο φως, που μένει
αργά, πνιχτά στο πέπλο της τυλίγει να μη δούνε
το Θείο Βρέφος που 'ρχεται «Σωτήρ» στην οικουμένη.

Ακουμπισμένος κάθομαι στο κρύο παραγώνι
δοσμένος σ' έναν λογισμό, που κρύβεται εντός μου,
πως δεν μπορούν στα σπήλαια για να στηθούν οι θρόνοι
αναρωτιέμαι: Να 'σαι Συ, ο λυτρωτής του Κόσμου;

Γιατί Χριστέ να γεννηθείς μέσα σε ένα σπήλιο;
γιατί να 'ρθείς με το χιονιά κι όχι το καλοκαίρι,
την άνοιξη με τα πουλιά με τον γλυκό τον ήλιο
και με τα μύρα των ανθών, το δροσερό αγέρι;

Ή να μην πας πέρα εκεί, πουν' βασιλείς οι μάγοι,
που σ' ήξεραν για βασιλιά και μια μεγαλειώδη
υποδοχή θα σου 'καναν και δίχως τ' άστρο να βγει.
Γιατί ένα στάβλο διάλεξες στη χώρα του Ηρώδη;

Και κει στο στάβλο αντίκρισες ένα μικρό κοπάδι,
που ήρθε για προσκυνητής και σου 'φερε για δώρα
το λίγο χνώτο το ζεστό, που το 'νοιωσες σα χάδι,
το πρώτο και το πιο θερμό, στην πιο κακόκαιρη ώρα.

Οι πρώτοι σου προσκυνητές ήταν, Χριστέ, τα ζώα,
αυτά που στέρησες το νου, τα πρόβατα, τα βόδια
κι ύστερα ήρθαν ντροπαλά, αγνά κορμιά, αθώα,
στη φάτνη σου γονατιστά και σου φιλούν τα πόδια.

Εκεί στο κόσμο της σιωπής βρήκες αραξοβόλι,
γιατί δεν υποκρίνεται και ψέματα δεν ξέρει.
Εκεί, που λείπει το κακό κι ειν' άγνωστοι οι δόλοι
το δρόμο δείχνει μυστικά στους μάγους ένα αστέρι...

Κι αν χρειαστείς κάποια βραδιά- έτσι σαν καλοσύνη-
σε μια γωνιά ανθρώπινη να στήσεις το θρονί σου,
βουβή, θερμή και άσπιλη – θυμήσου - ως τα χτήνη...
τέτοια Χριστέ μου δεν θα βρεις, πάλι εκεί γεννήσου.

Αγάπη

Πού ν' της αγάπης ο γιαλός και πού ν' τα περιγιάλια
να γίνω βάρκα με πανί στα γαλανά σου πλάτη,
να με χαϊδεύουν απαλά τα κύματα αγάλια
και της πνοής σου αμέριμνος ν' ακολουθώ το μπάτη.

A! θέλω την αγάπη σου σαν το γαλάζιο κύμα,
κάθε φορά και πιότερη, ελπίδες να μου θρέφει
κι ας μη βλέπω τίποτα πιο πέρα ούτε βήμα
απ' της αγάπης το λαμπρό, κρυστάλλινο καθρέφτη.

Άσπρη μες στην αγάπη σου βαρκούλα θε να μείνω
κι ίσως μια ξένη θάλασσα ζηλέψει να με πάρει,
μακριά σου λίγο σα βρεθώ θ' αρχίσω ένα θρήνο,
πως μόνο μ' εγκατέλειψες κι ήταν σβησμένοι οι φάροι.

Σα θα γυρίζω απ' τ' ανοιχτά στην όμορφη αμμουδιά σου,
από ναυάγιο άγρυπνος κι αν κουρασμένος θα 'μαι
στ' αγνό φιλί σου θα ξεχνώ θα γέρνω στην ποδιά σου
και μ' ένα όνειρο γλυκό θα πέφτω να κοιμάμαι.

Θέλω να βλέπω στ' όνειρο, ό,τι στα παραμύθια,
όχι τους δράκους, τα στοιχειά ούτε και τον Αράπη,
πως με κρατάς στην αγκαλιά, χαϊδευτικά στα στήθια
και τραγουδάς και μου μιλάς μόνο για την αγάπη.

Αγγελική Ψαχή-Κωβαίου

Η Αγγελική Ψαχή-Κωβαίου, ποιήτρια, στιχουργός και πεζογράφος, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αμοργό. Έχει μελετήσει τους ποιητές του μεσοπολέμου και δίνει διαλέξεις. Συνδυάζει την ποίηση με τη στιχουργική και δικό της στίχοι μελοποιήθηκαν από το μουσικοσυνθέτη Γιώργο Δεσποτίδη σε δύο δισκογραφικές δημιουργίες, που κυκλοφόρησαν με τους τίτλους «Ω Παναγιά της Αμοργού» και «Της ψυχής μου το φεγγάρι».

Τον Ιούνιο του 2006, υπό την αιγίδα της Νομαρχίας Κυκλάδων παρουσιάστηκαν σε συναυλία στην Άνδρο, μελοποιημένα ποιήματά της υπό τον γενικό τίτλο «Κυκλάδες», με τη συνοδεία της ορχήστρας «Μουσικά σύνολα ΕΡΤ», υπό τη διεύθυνση του Ανδρέα Πυλαρινού. Μέρος της ίδιας συναυλίας επαναλήφθηκε τον Ιούνιο του 2010 στο χώρο εκδηλώσεων του Μετρό Συντάγματος με επιπλέον έργα της από την συλλογή «Τραγούδια του έρωτα και της θάλασσας».

Με το «Οκτέτο Εγχόρδων Αθηνών», υπό τη διεύθυνση του Παντελή Δεσποτίδη, ακολούθησαν κι άλλες συναυλίες των δημιουργιών της (Ο.Α.Κ.Α. Παρνασσός. Αμοργός). Συνεργάστηκε με πολλούς πολιτιστικούς φορείς (Σύνδεσμος Αμοργίνων - Σύνδεσμος Αιγυπτιωτών) με πρωτοβουλία της και σε συνεργασία με τοπικούς φορείς θεσμοθετήθηκε βραδιά ποίησης στην Αμοργό, όπου η ίδια επιμελήθηκε και παρουσίασε μεγάλους Έλληνες ποιητές (Γκάτσος, Ρίτσος Α. Φωστιέρης κ.α.). Απ' το (2011-2014). Ο Δήμος Αμοργού της ανέθεσε τα πολιτιστικά του δρώμενα όπου ερεύνησε, διέσωσε και παρουσίασε σε όλο το νησί τους λαϊκούς ποιητές και ριμαδόρους του τόπου.

Έχει βραβευθεί σε πανελλήνιους διαγωνισμούς ποίησης:

- Α΄ βραβείο «Θάλασσα είναι η ζωή» Σικελιανά 2009.
- Α΄ βραβείο «1095 μέρες και νύχτες» Σικελιανά, 2010.

- Α΄ βραβείο «αναζήτηση» Σικελιανά 2010.
- Α΄ βραβείο για την συλλογή «Τραγούδια του έρωτα και της θάλασσας» 2010.
- Α΄ βραβείο «Απολλώνειο Ανέσπερο Φώς» Δελφικοί αγώνες ποίησης 2011.
- Α΄ Παγκόσμιο βραβείο «Με τα μάτια της ψυχής» Αμφικτιονία Ελληνισμού 2017.

Έργα της έχουν συμπεριληφθεί σε ποιητικές ανθολογίες, Ελλάδα και εξωτερικού και στην εγκυκλοπαίδεια λογοτεχνίας του Χάρη Πάτση. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα Αγγλικά, Ρώσικα, Σέρβικα.

Από το 2013 - 2020 διετέλεσε έφορος και από τον Ιούνιο του 2020 Πρόεδρος της «Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών».

Τον Ιούνιο του 2013 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Δρόμων η ποιητική σύνθεση «Ιριδισμοί Ψυχής» και τον Δεκέμβριο του 2016 «Χαραγή στη Λήθη». Το 2021 «Της πέτρας το δάκρυ» εκδόσεις Χάρη Πάτση. Υπό έκδοση τα διηγήματά της «Αληγείς Άνεμοι».

Της πέτρας το δάκρυ

Απόσπασμα από την ποιητική σύνθεση

Αλουλάκωτο βουβό

παραδομένο στην τυραννία του χειμώνα
το σπίτι που έθρεψε τις ψυχές μας με μελόπιτα,
που σκέπασε τους παιδικούς μας πόθους
με νυχτολούλουδα ερωτικά.

Τώρα θρηνεί τα άστεγα του πνεύματος πουλιά
που κρώζουν σε άδειο ορίζοντα
και σ' άλλες πολιτείες
της ιστορίας μας τις γραμμές θα διαγράψουν.

Αχ! λευκό της καρδιάς μου στερέωμα!
Μες στην ανάγκης το βωμό θυσιάσαμε
κάθε φλογοβόλο της ψυχής μας στόχαστρο.

Του νέου αιώνα οι σκαπανείς
τις αξίνες μετέτρεψαν
με πολύχρωμες οθόνες.
Του σύμπαντος ασθενείς γίναμε όλοι.
Προϊόν μετάλλαξης στης γης τον πυρήνα.

Κλείσαμε τ' αυτιά στους
πάμφωτους αγγέλους της αλήθειας.
Πετροβολούμε αλύπητα
την αρετή και τη δικαιοσύνη
που ικετεύουν,
ν' αντικρύσουμε ουράνια τόξα
και το μαχαίρι της ελπίδας να μπήξουμε
στης ζωής μας τη Χίμαιρα.

Απολλώνειο ανέσπερο φως

Με του Φοίβου το φως γεννήθηκες!
Πλημύρισε γαλάζιο ο ουρανός για να ντυθείς!
Με της ελιάς τ' άνθη και της μυρτιάς πετράδια στολίστηκες.
Του σκότους καταλύτρα εσύ, χρυσόμαλλη Ελλάδα.

Μα τώρα,
με του ήλιου σου τη λόγχη εκεντήθεις,
και της δόξας σου το λαμπερό στεφάνι,
σε μαύρα, αδιαπέραστα σύννεφα εχάθει.

Σκοτάδι τώρα σκέπασε όλη την οικουμένη!

Μα Εσύ,
στον Άμβωνα της Γης και πάλι βγήκες,
βροντόφωνα νέο Παιάνα στους λαούς να ψάλλεις.

Θεέ της Αρετής, της Ομορφιάς, της χάρης!

Θεέ του ήλιου, Απόλλωνα.
Εδώ στον ομφαλό της γης, στους ιερούς Δελφούς επέστρεψε!
Το νέο φως το ανέσπερο, να έλθει αρματηλάτη,
τρανές γενιές αθάνατες και πάλι ν' αναδείξεις.

Κι εμείς γέννα της γενιάς σου, Ελλάδα φωτοστόλιστη,
για το λαμπρό σου πνεύμα, σκληρά θα αγωνιστούμε!
Φτερά από φως θ' ανοίξουμε,
στους ουρανούς του κόσμου.

Τ' όνειρο ν' αντικρίσουμε
κι ας λιώσουν τα φτερά μας.

Α' βραβείο (Π.Ε.Λ.) Δελφοί 2011

Χαραγή στη Λήθη

Απόσπασμα από την ποιητική σύνθεση

Θάλασσα στους κύκλους των ματιών μου θα σε κλείσω
ατέρμονα να γνέφω στη ζωή
ν' ανασαίνω λεύτερο αγέρα...
Στο προσκλητήριο απατηλών σειρήνων ν' αντιστέκομαι
το θάνατο κάθε μάταιης προσδοκίας να συντρίψω.

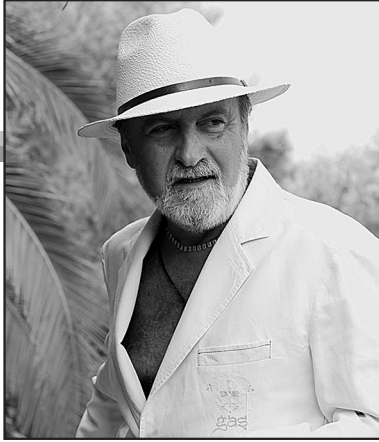
Στο κύμα σου θα σπάσω της ψυχής μου τα δεσμά
ζωηρές της ευθύνης οι φλόγες,
να ξεπηδήσουν απ' τα σωθικά μου...
Τα μάκρη της γης να φωτιστούν...
Ακοίμητα τα μάτια μου μες το σκοτάδι να κοιτούν
ν' ανασηκώνουνε του κόσμου τις οδύνες
να ιχνογραφούνε τον χορό των δελφινιών
και του ανέμου ο αυλός να συντροφεύει
την αρμονία της απεραντοσύνης...

Θαρρείς και μίκρυνε ο κόσμος Θάλασσά μου
και δεν χωράω πουθενά.
Στο άρμα της Άνοιξης δεν πρόλαβα να ιππεύσω
η καταχνιά της ανομίας
σαν δαντελένιο πέπλο σκιάσε τον ουρανό μου
το μοιρολόι των ανέμων
υφαίνει άδοξα την τύχη σου λαέ!
βαρύ το χρέος και λυγίζω.
ο αγώνας μου δεν έχει τελειωμό.

Μα τ' όραμα σφιχτά στο στήθος μου κρατώ
κι αναριγά από μέσα η Ελπίδα...
σπαθίζουνε τα χελιδόνια στις εκκλησίες του νου
κι αστράφτει στον ορίζοντα
η χαρακιά της λευτεριάς!!!

Δεύτερη Ενότητα

Ιωάννης Αγιασματζής

Ο Αγιασματζής Ιωάννης γεννήθηκε τον Γενάρη του '49 στην Αθήνα. Τελείωσε το Λύκειο Αρρένων Καλλιθέας όπου έζησε μέχρι τα πρώτα χρόνια του γάμου του.

Αργότερα μετακόμισε στου Ζωγράφου και τα τελευταία χρόνια στα Λουτρά Ωραίας Ελένης. Έχει δύο παιδιά και δύο εγγόνια.

Εργάστηκε ως εκτελωνιστής, και ως νέος χόρευε στο συγκρότημα της Δώρας Στράτου παραδοσιακού χορούς. Για πολλά χρόνια έκανε δύο δουλειές ταυτόχρονα. Όταν βρήκε χρόνο να ασχοληθεί συστηματικά με την ποίηση, που αγαπούσε από μικρός, θεωρεί ότι έγινε καλύτερος άνθρωπος. Κρίμα που δεν το κατάφερε νωρίτερα.

Σκέψου!!!

Άνθρωπε σταμάτα να αυτομαστιγώνεσαι.
Η ζωή έχει τόσα καλούδια να σου δώσει.
Τα λάθη άλλων στην πλάτη μην φορτώνεσαι.
Ένα έχε στον νου σου, «η ισχύς εν τη ενώσει».

Τον λαό, ιδεολογικές απόψεις τον χωρίζουν.
Υπολείμματα του παρελθόντος που πονάνε.
Όλα αυτά που οι διοικούντες τα γνωρίζουν
και με δόλο τεχνηέντως στον κάλο τον πατάνε.

Κοίτα γύρω σου να δεις ποια είναι η αλήθεια.
Η Ιστορία έχει ευθύνες να αποδώσει.
Νιώθεις τον πόνο που βαθιά σου καίει τα στήθια.
Σκέψου όμως, πάλι, ο λαός θα την πληρώσει.

Έχεις την δύναμη τα πράγματα ν' αλλάξεις.
Εσύ ψηφίζεις, εσύ ορίζεις κυβερνήσεις.
Κοίτα τις φάτσες που στα έδρανα ανεβάζεις.
Μην ήρθε η ώρα το κακό να το ξορκίσεις;

Λίγη ανθρωπιά!!!

Στο τζάκι ανταριασμένη η φωτιά.
Τα ξύλα γοερά τριζοβολάνε.
Στην αυλή έξω ανθισμένη μια μυρτιά
και δύο σπουργίτια που το βλέμμα μου τραβάνε.

Κάθονται στο περβάζι το στενό
εκτεθειμένα στην μανία της βροχής
κοιτάζουν μέσα μ' ένα βλέμμα ταπεινό
δημιουργώντας μου ένα αίσθημα ενοχής.

Ένας Θεός μας έχει πλάσει και τους δυό.
Εγώ στην ζέστη, στης ζωής μου την ρουτίνα
κι αυτά στην ύπαιθρο, ούτε ένα χειμαδιό
ούτε ένας σπόρος να τους σώσει απ' την πείνα.

Το παραθύρι μου ανοίγουν οι ενοχές.
Δεν απαιτούν, δεν απαιτούν να μπούνε μέσα.
Έχουνε μάθει έξω στο κρύο, στις βροχές.
Λίγη ανθρωπιά αποζητούν και λίγη μπέσα!!!

Όταν ξυπνάει το παρελθόν!!!

Μιά παλιά φωτογραφία
ξεχασμένη σε μιαν άκρη.
Μιά ζωή, μιά Ιστορία
που στα μάτια φέρνει δάκρυ.

Ο πατέρας η μητέρα
ο μικρός ο αδερφός
ο ήλιος που έλουζε την μέρα.
Τώρα πια δε βλέπεις φως.

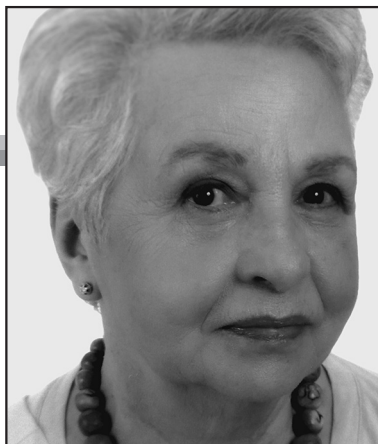
Ο ήλιος κρύφτηκε στη Δύση.
Γύρω σου βαθύ σκοτάδι.
Μοναχό σ' έχουν αφήσει
να ποθείς ένα τους χάδι.

Αν και θες τόσα να γράφεις
το μυαλό σου έχει θολώσει.
Δε μπορείς ούτε να κλάψεις
και το δάκρυ έχει στεγνώσει.

Με καημό αναστενάζεις
ψάχνεις στίχους να τους πλέξεις.
Τη φωτογραφία κοιτάζεις.
Μια εικόνα χίλιες λέξεις!!!

Μέλλω Αγορίτση-Καλομέρα

Η Μέλλω Αγορίτση-Καλομέρα γεννήθηκε στο Βόλο το έτος 1948. Έζησε τα παιδικά της χρόνια στον Άγιο Λαυρέντιο Πηλίου, από όπου και κατάγεται. Φοίτησε στο τοπικό δημοτικό σχολείο και μετέπειτα στο Γυμνάσιο Θηλέων Βόλου. Είναι Οικονομολόγος πτυχιούχος της ΑΣΟΕΕ και εργάστηκε επί σειρά ετών στον ιδιωτικό τομέα στην Αθήνα προτού επιστρέψει στο Βόλο, όπου και κατοίκησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της, παντρεμένη με τον συμβολαιογράφο Βόλου Γεώργιο Καλομέρα. Έχει δύο κόρες.

Έχει εκδώσει τέσσερις ποιητικές συλλογές: «Μέθη της Ζωής» (αυτοέκδοση, 2004), «Στιγμιότυπα» (Ιωλκός, 2011), «Ασίγαστες Διαδρομές» (Ιωλκός, 2013), «Φτωχά τα λόγια» (Ιωλκός, 2021). Η συλλογή «Ασίγαστες Διαδρομές» βραβεύτηκε το 2014 στα πλαίσια του 30ου Πανελληνίου Συμποσίου Ποίησης και Πεζογραφίας που διεξήχθη στη Σαλαμίνα από τον Διεθνή Πολιτιστικό Οργανισμό «Το Καφενείο των Ιδεών», σε συνεργασία με τον Όμιλο UNESCO Πειραιώς και Νήσων. Είναι τακτικό μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.), της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών (Δ.Ε.Ε.Λ.), καθώς και του Κέντρου Βιβλίου Μαγνησιωτιών Συγγραφέων (Κε.Βι.Μα.Συ.).

Ποιήματά της έχουν επιλεχθεί και κατά καιρούς δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά περιοδικά (ενδεικτικά αναφέρονται τα «Πνευματική Ζωή», «Δευκαλίον ο Θεσσαλός»), στον τοπικό τύπο «Θεσσαλία», καθώς και σε διάφορες ανθολογίες και επετειακές εκδόσεις. Τον Ιανουάριο του 2021, συμμετείχε και στο Διεθνές Forum Ποίησης της Τυνησίας.

Ειδικότερη αναφορά στο έργο της γίνεται στην έκδοση «Η μεγάλη Εγκυκλοπαίδεια της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Χάρη Πάτση» (τόμοι 26, 29 και 30), καθώς και στην έκδοση «21ος Αιώνας -

Θεσσαλία – Προσωπικότητες Ελληνισμού», τόμος Α' του Κέντρου Οικουμενικού Ελληνισμού.

Η πρώτη της απόπειρα σε πεζό, το διήγημα «Γεύσεις... Καραντίνας», δημοσιεύτηκε από το λογοτεχνικό περιοδικό «Δευκαλίων ο Θεσσαλός». Σύντομα θα εκδοθεί και η νουβέλα «Το άνοιγμα της βουκαμβίλιας» από τις εκδόσεις Ιωλκός.

Πλανάται πλάνην

Μια κάθαρση ο πλανήτης ανιχνεύει,
μια κάθαρση που να 'χει ανατροπή,
το χώμα να μυρίζει φρέσκο χώμα
να ρέει τ' οξυγόνο του βροχής.
Ιδρώτα να βρει η απολαβή
για να 'χει να μυρίζει
κι οι ψίθυροι σιγή
στους παγετώνες να 'βρουν.
Μια κάθαρση ο πλανήτης ανιχνεύει,
μα εκείνη χρονοτρίβησε πολύ.
Τη ρότα της ζωής του εκπαιδεύει
να πάρει γήινη στροφή.
Μια κάθαρση ο πλανήτης ανιχνεύει
που να 'χει λίγη επιστροφή.
Επιστροφή στις ρίζες του γυρεύει,
σαν όλα τα θνητά στη γη.
«Πλανάται οικτράν πλάνην» ο πλανήτης;
Τούτο δεν θεωρήθηκε πολύ.

Η απώλεια

Σε ψάχνω... και σ' αποζητώ,
εκεί στης νύχτας το απτόητο κενό,
εκεί στης μέρας τις νεόκοπες ρωγμές,
που εξασθενούν το φως της.

Μα προσκρούω... σε μια απείθαρχη σιωπή,
που ολημερίς ομολογεί την απουσία σου, παρούσα.
Κι όπως αταλάντευτα τις ώρες μου συνθλίβει
και θρυμματίζει τις στιγμές και καταργεί τον χρόνο,
ετούτος, πλέον άσημος ορθώνεται μπροστά μου.
Μα δε μπορεί να είσαι απών!...
Κάπου θα βρίσκεσαι άκων εκών
και θα σ' ακούω στη διαπασών
και θα 'σαι πλέον ο «πανταχού παρών».
Κι όπως ανακυκλώνεται η σιωπή,
η απουσία σου πληγή που αιμορραγεί
κι εγώ πλέον μες στην αποδομή,
θα ευδοκιμώ μαζί και θα συμβαίνω.
Αλλά σε ψάχνω... και σ' αποζητώ,
μα χάνεται ο γεωγραφικός σου τόπος
και ψάχνονται της σκέψης μου τα μήκη και τα πλάτη
και η περίμετρος του νου δραματικά αλλάζει
κι υψώνει ένα απόρθητο «γιατί».
Μα Κύριε... Κύριε... Εσύ,
Συ μόνο οίδας, Κύριε, γιατί...

Η μέθη της ζωής

Λυπάμαι που άφησα το γκρίζο χρώμα τ' ουρανού
κοιτώντας το σφιχτά απ' το παράθυρο
να μ' αποστάση πριν
γίνει το ξεκίνημα της μέρας
Κι έτσι δεν άδραξα το χρώμα της μέρας.
Λυπάμαι, αν δεν άφησα όλες τις καλημέρες των ανθρώπων
να με ζεστάνουν σαν χάδι Θεού
και προσπέρασα κάποιες
πριν κάν μ' αγγίξουν

Γιατί δεν ξέρω αν θα τις ξαναβρώ τόσες.

Λυπάμαι, αν εμπόδισα το χλωμό φως της πλαϊνής μιζέριας
να περάση απ' τις γρίλλιες και της δικής μου καρδιάς
και μ' ένα παραβάν
οι ζωές ξεχώρισαν,

Γιατί απόμεινα αλύτρωτος, ένας εγκάθειρκτος
του μικρού στενού μου κόσμου.

Λυπάμαι, αν δεν έφτασα στην Άκρη του Πόνου
και παγιδεύτηκα στο μακρύ του Τούνελ
από έναν δεσμώτη φόβο
να με κρατάη μακριά απ' το Φως της Άκρης.

Κι έτσι απόμεινα ανώριμος,
γιατί στην Άκρη συνόρευε η γνώση πως ό,τι στη ζωή χωράει
διάττον είναι και περνάει, σαν ένα πεφταστέρι στο Σύμπαν
και κάπου τελειώνει, σαν μια τρικυμία στο Πέλαγος.

Μετάνοιωσα για τις χαρές που δεν χειρόπιασα
επίσκεψη σαν ήρθαν να μου κάνουν,
γιατί ποτέ τους ίδιες δεν θα ξανάρθουν
το παρελθόν να γιάνουν.

Και έτσι δεν χόρτασα τη μέθη της ζωής.

Λυπάμαι που κατέστησα διαφυγόντα έναν εναργή πλούτο,
αφού δεν έσφιξα γερά το χέρι τ' ανθρώπου που τον κράταγε,
γιατί δεν εθώρησα στο βλέμμα της ευτυχίας του
τον μόχθο που φόραγε.

Κι έτσι παρέμεινα φτωχός στη μίζερη καρδιά μου.

Φοβάμαι μήπως άφησα την τρεχάτα μεθυσμένη ευτυχία
να μ' ακουμπήσει μονάχα

σαν ένα φευγάτο πολύχρωμο πουλί
που εγώ δεν πρόλαβα ν' αγγίξω.

Κι έτσι δεν είδα τη λάμψη και το φως
που είχαν τα φτερά του.

Χριστίνα Αγρογιάννη-Κανελλοπούλου

Η Χριστίνα Αγρογιάννη-Κανελλοπούλου, γεννήθηκε στους Σοφάδες, Καρδίτσας. Τελείωσε το νυχτερινό Γυμνάσιο Αθηνών. Αποφοίτησε από την τριετή «Σχολή Δημοσιογραφίας Όμηρος». Παρακολούθησε μαθήματα δημοσίων σχέσεων στη Σχολή της Ισπανίας, “Esculla oficial de Relaciones Publican”. Είναι από τα ιδρυτικά μέλη της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών. Επί σειρά 44 ετών είναι ενεργό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου. Ποιήματά της μεταφράστηκαν στην Ιταλική, Αγγλική και Ισπανική γλώσσα την οποία και ομιλεί.

Έχει βραβευτεί:

- Α΄ Βραβείο, Σικελιανά, Σαλαμίνας.
- Α΄ Βραβείο από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών.
- Α΄ Βραβείο από την Κύπρο.
- Α΄ Βραβείο από την Ομογένεια της Νέας Υόρκης.

Εργασίες της δημοσιεύτηκαν σε όλα τα Λογοτεχνικά Περιοδικά. Έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές, «Θεσσαλία γη μου» Τέσσερις εκδόσεις, «Εαρινές Πνοές» Δύο εκδόσεις. Επαγγελματικά, ασχολήθηκε με την εισαγωγή και εμπορία πολυτελών, γυναικείων ενδυμάτων, στα δύο καταστήματα που διέθετε. Είναι συνταξιούχος του Ταμείου Εμπόρων. Η Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών, αφιέρωσε στη Χριστίνα Αγρογιάννη-Κανελλοπούλου, αίθουσα με το όνομά της, για την προσφορά της, την εντιμότητά της, τη γενναιοδωρία της και την αφοσίωσή της επί σαράντα χρόνια στην Ένωση, και συνεχίζει να είναι, από τα πιο ενεργά μέλη.

Η Ελλάδα η πατρίδα μου

Η Ελλάδα η πατρίδα μου
η χώρα του Ομήρου
είναι το μέτρο και το φως
και το κλειδί τ' απείρου.

Αιώνιος Απόλλωνας, Διόνυσος, Αθηνά,
με δάφνες και αμπέλια στολισμένη
φως και κρασί κερνά όλη τη γη,
λάμπει η σοφία της σ' όλη την οικουμένη.

Κυψέλη είναι, στα σταυροδρόμια της ζωής
και στ' ουρανού τις στράτες
για να τρυγούν το μέλι της
του κόσμου οι διαβάτες.

Σε σας φίλοι μου ποιητές

Όλα τα φύλλα της καρδιάς μου
θα στρώσω να διαβείτε
αν στη ζωή τα πόδια σας ματώσουν.

Η αγάπη μου αστείρευτη πηγή,
ανθόνερο και σμύρνα,
τα μάτια μου άγρυπνα για σας,
μη και φανεί ο Εφιάλτης.

Τα χέρια μου ασπίδες
βόλι κακό να μη σας έβρει,
αν η χρεία κουρταλήσει τη θύρα σας
μήνυμα στείλτε μου να τρέξω κοντά σας
φίλοι μου αγαπημένοι.

Γυναίκα και γη

Γυναίκα και Γή
αιώνες η μήτρα σας τρέφει
τον καρπό των αθάνατο.
Γυναίκα που σε ντύσαν με θρύλους
που σ' αδίκησαν και σε χλεύασαν,
γυναίκα σύμβολο Ελευθερίας και Ειρήνης.

Γυναίκα σφίγγα,
γυναίκα εταίρα,
γυναίκα Μήδεια,
γυναίκα μάνα,
ω γυναίκα η γη
δεσμός ακατάλυτος.

Φωτεινή Αζαμοπούλου

Η Φωτεινή Αζαμοπούλου γεννήθηκε στο Σαμικό Ολυμπίας. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Ασχολείται με αρκετά είδη της λογοτεχνίας. Ποιήματα και διηγήματά της έχουν λάβει διακρίσεις σε πανελλήνιους και παγκόσμιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Απ' τις εκδόσεις Βεργίνα κυκλοφορούν τα έργα της:

Μυθιστόρημα: Στην ψυχή μου το άγγιγμά σου.

Θεατρικό: Ταχυδρόμος δίχως γράμμα.

Ποιητική συλλογή: Τα μυστικά των ευ. Το συλλογικό βιβλίο ποίησης με τίτλο: ΗΛΕΐασις σύζευξη ποιητικής εσοδείας, με τους επίσης Ηλείους Καλλιόπη Δημητροπούλου και Τάκη Κούρβα.

Απ' τις εκδόσεις Έξη κυκλοφορεί το μυθιστόρημά της: Μια στιγμή αρκεί.

Ρίζα μου και ριζικό

Του χάρτη είμαι κουκκίδα, μία πνοή της έρημος.

Της Λήμνου αμμοθίνη κι άγγιξα στη Σαχάρα
στη μακρινή Ατακάμα
εμβέλεια μου η γη.

Με ξάγναντο στην κάψα της ρίζα αναζητώ.

Σκλάβο, μύριες φορές μ' αντάμωσα
στα σπίτια επιφανών.

Στην αλισίβα έπλενα τα σκουτιά τους
το αίμα μου ξέπλενε ανομίες.

Ίερεία με συναπάντησα στους Δελφούς
να ρίχνω το νερό με τη χοάνη
να ξεβγαλθεί η Πυθία

καθάριο να 'χουν λόγο τα γραμμένα
των άμοιρων θνητών.
Στα φέουδα του Μεσαίωνα με βρήκα υποτελή
αγόγγυστο καλλιεργητή των αμπελώνων.
Αντί κρασιού με πότιζαν με όξο και χολή.
Στων πυροβόλων τις αχνισμένες κάνες
μπλεκόμουν κάθε τρεις
πολέμιος του μίσους των και υποτακτικός
θυσίαζα μέρα νύχτα τα παιδιά μου,
πολλά είχα δε με ένοιαζε
μου τα 'τρωγε και η πανώλη.
Στη διαδρομή του Αχέροντα συχνή είχα καταδίκη
να λάμνω μεταφέροντας αμέρωτες ψυχές
στου Άδη την αγύριστη την πύλη.
Μάταιο που κοιμήθηκα, πιο μάταιο απ' τον ξύπνο.
Μου έλαχαν δουλείες, μοίρα ενδεής μου έλαχε
με ακάματη ραστώνη
δε φάνταζε αρκετό το φωτεινό μου άστρο
στης Ιστορίας την αδιάκοπη τριβή.
Δετός και αδικημένος να ζω μόνο χειμώνες
να σέρνω τις αλυσίδες μου
το ριζικό μου δεν αλλάζει στους αιώνες.

Σήμα κινδύνου

Δυο μαύρους κύκλους διέγραψα
σε πτήση αναγνώρισης
πάνω απ' το λιόχτιστο Μπέργκαμο.
Αμέριμνος ο κόσμος του
στης ευρωστίας το τάλαντο βαδίζει.
Κρα κρα έσυρα απ' το λαρύγγι μου
τινάζοντας στα εβένινα φτερά μου
το σήμα του κινδύνου.

Λίγοι μου 'δώσαν προσοχή
και ψάξαν καταφύγιο.
Κάποιοι μες στη φουρτούνα
σε απύθμενα κολύμπησαν νερά.
Ο αέρας τους ελάχιστος
τα σωθικά τούς φράζει
και οι σώστες τους με γνώση
μα δίχως γιατρικό.
Τώρα τα φτερά μου δίπλωσαν
μπρος στου τρόμου το κομβόι.
Τώρα το κρώξιμό μου πνίγηκε
στις πένθιμες καμπάνες.
Τώρα στα κρεματόρια οι καπνοί
μου κάλυψαν τον ήλιο.
Τώρα στις στάχτες τους θα συρθώ
τον πόνο να ξορκίσω
και τα φτερά μου θα τινάξω δυνατά
κρα κρα κρα.
Σειρά σου τώρα ποιητή
το θρήνο με τις ρίμες σου να ντύσεις.
Μαύρη της ποίησης η μέρα
ούτε ανθάκι δεν πήρε ένας νεκρός
τόσο θανατικό ούτε σε πόλεμο.
Στην Κίνα και στο Μπέργκαμο
και ανατολικά του Μπρόνξ,
στο ομαδικό ταφείο
αόρατος, καγχάζει ο εχθρός.

Μετά, το ουράνιο τόξο

Σήμερα το ορκίζομαι
θα βγω
όχι επειδή λευτέρωσαν το διάδρομο
γιατί γυρεύει η καρδιά
να εξέλθει του τενάγους.

Σα σπουργίτι θα ξεμυτίσω
και μήνυμα στο κινητό
θα στείλω έναν ήλιο.
Την ένιωσε λέει την απειλή
κρύφτηκε.
Βούρκωσε η μέρα
και φόβους ψιχαλίζει.
Να 'σουν εδώ
να πίναμε καφέ τούτη την ώρα
να ακροπατούσαμε λιγάκι στη βροχή
τι πειράζει!
Θα μας πετροβολούσε το χαλάζι
θα μου χαμογελούσες
το ουράνιο τόξο, το δεξ; Θα ρωτούσες.
Πλέριο στήθηκε στο μπαλκόνι μου.
Άπλωσα το χέρι
ν' αδράξω χρώματα για τις νύχτες
και κατά λάθος άγγιξα το δικό σου.
Ακόμα απαγορεύεται.
Παράξενα που είναι!
Λιακάδα και κατακλυσμός
παντρεύονται, κάθε απομεσήμερο.
Στερνή φορά χειροπιαστός.
Να 'σουν εδώ
και απ' το καβούκι μου να βγω
δε θα αρνιόμουν.

Αλεξάνδρα Βαΐτση-Βάκρου

Γεννήθηκε στη Μαγουλίτσα Καρδίτσας. Κατοικεί στην Αθήνα. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές, διδάχτηκε ορθοφωνία και απαγγελία. Παρακολούθησε επιστημονικά και επιμορφωτικά σεμινάρια ψυχολογίας και φιλοσοφίας. Επίσης, πολλά πνευματικά και λογοτεχνικά συμπόσια και φεστιβάλ στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, συμμετέχοντας σ' αυτά.

Έχει γράψει ποίηση, διήγημα, μελέτη, κριτικές βιβλίων. Για το πνευματικό της έργο τιμήθηκε με βραβεία και διακρίσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, καθώς και για την προσφορά της στα Ελληνικά γράμματα. Υπήρξε μέλος Δ.Σ. σε Λογοτεχνικά Σωματεία. Ποιήματά της μεταφράστηκαν στα Αγγλικά, Γαλλικά, Πολωνικά, Σέρβικα. Μέρος του ποιητικού έργου της συμπεριλαμβάνεται σε ελληνικές και ξένες ανθολογίες ποίησης. Έγραψε και εξέδωσε τα εξής βιβλία: «Καρτερώντας την Ανάσταση» ποίηση, 1981, «Διαμαρτυρόμενοι Καιροί» ποίηση, 1984, «Η φυσιολατρία στην ποίηση του Ν. Στασινόπουλου» μελέτη, 1984, «Οκτώ φωνές» ποίηση, ομαδική έκδοση, 1986, «Ηλιοτρόπια στο Χειμώνα» ποίηση, 1986. «Υπάρχεις ποίησή μου» ποίηση, 1989, «Απολογία στον Ήλιο» ποίηση, 1992, «Πορεία στην ομίχλη» ποίηση, 1996, «Ταξίδι χωρίς όνομα» ποίηση, 2010, «Η δύναμη της αγάπης» βραβευμένο διήγημα, (ανέκδοτο).

Είναι μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών και της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών. Έχει ανέκδοτη εργασία.

Πάνε κι έρχονται

Πάνε κι έρχονται
κρατώντας στις αποσκευές τους
την τραχιά τους αντίληψη.

Πάνε κι έρχονται με αποφάσεις
 από πέτρα και σίδηρο κι ατσάλι,
 μοιράζοντας άψυχα λόγια στους πολλούς
 στους φτωχούς, στους αδύναμους,
 στους βασανισμένους, στους πληγωμένους της γης,
 προσπαθώντας να μας πείσουν
 να υποταχθούμε στις ανάγκες του καιρού.
 Ν' αδιαφορήσουμε για το κλεμμένο φωμί μας,
 να ενδώσουμε στις νυχτωμένες ημέρες
 να υποκύψουμε στις αξημέρωτες νύχτες.
 Δουλοπρεπείς στις απαιτήσεις τους να γίνουμε,
 γιατί έτσι το θέλουν οι χαμερπείς,
 έτσι το θέλουν οι καιροσκόποι,
 έτσι μας θέλουν οι μεγάλοι του κόσμου.
 Πού είναι οι αληθινοί, μεγάλοι εκείνοι,
 ελπίδα να δώσουν στους βασανισμένους λαούς;

Φέτος

Πώς να φυτέψω κρινανθούς
 στους αμμόλοφους της άγονης ερήμου
 παρμένους από τη λευκόχρωμη ψυχή σου;
 Διαμαρτυρία, στα ύψη των κορυφογραμμών
 από τη φωνή της δικής μου ψυχής, πώς,
 διασχίζοντας βατότοπους να φτάσει;
 Για τα λουλούδια που μαραίνονται
 προτού το δειλινό σιμώσει.
 Για τ' άδικο που μεσουραναί
 στων ασπάλαθων τα δάση.
 Για την αγάπη που οδηγείται
 στης Αχερουσίας τον καημό
 απ' όσους χωρίς αγάπη, αργοπεθαίνουν.
 Φέτος, με την μορφή σου συναντήθηκα
 που την οδύνη απαλύνει.

Γιατί

Γιατί αφήνουμε τα πιράνχας
να λεηλατούν τη ζωή μας.

Να κομματιάζουν τις ελπίδες όλων μας,
να σκοτώνουν τα όνειρα των παιδιών μας,
τα όνειρα των παιδιών όλου του κόσμου.

Μας πηγαίνουν στο πουθενά οι άνομοι.
Μας οδηγούν σε άγνωστα νερά οι δυνάστες,
χωρίς πυξίδα, χωρίς σταθμό μέσα στη νύχτα.

Χωρίς στεριά στον ορίζοντα καμιά,
για να πατήσουμε γερά στα πόδια μας.

Αργεί πολύ να ξημερώσει,
αργεί η άλλη μέρα να φανεί.
Πόσοι και πόσοι σ' αυτό τον δρόμο
με τα βαθιά θολά νερά
δεν πεθαίνουν προτού να ξημερώσει,
προτού οι κόποι μιας ζωής
δίκαια να τους αποδοθούν.

Γιατί αφήνουμε τη νύχτα μας
κι άλλο να μεγαλώνει, γιατί,
προτού από τη φύση της
για πάντα ν' απλωθεί, γιατί;
Παγκοσμιοποίηση, σου λέει.

Κώστας Βασιλάκος

Σπούδασε Οικονομικές Επιστήμες και Διοίκηση Επιχειρήσεων στο Πανεπιστήμιο Πειραιά.

Έκανε σπουδές στην Ψυχολογία των Ομάδων και στη Διοίκηση Ανθρώπινου Δυναμικού.

Είναι μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών (Ε.Ε.Λ) και της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ).

Ποιήματά του βραβεύτηκαν στον Παγκόσμιο διαγωνισμό NOSIDE, στον Πανελλήνιο Λογοτεχνικό διαγωνισμό της Π.Ε.Λ, στους Δελφικούς αγώνες ποίησης της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ), στον Ελληνικό Πολιτιστικό Όμιλο Κυπρίων Ελλάδος (Ε.Π.Ο.Κ.) και στην Αμφικτυονία Ελληνισμού. Επίσης η ποιητική του συλλογή «Λόγια δραπέτες» τιμήθηκε από την Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών (Ε.Ε.Λ.) με το βραβείο Μάρκου Αυγέρη.

Έργα του που έχουν εκδοθεί:

- Σκέψεις θραύσματα (ποίηση, εκδ. Άνεμος Εκδοτική, 2012),
- Περι-Διαβαίνοντας (διηγήματα, εκδ. Αγγελάκη, 2013),
- Λόγια δραπέτες (ποίηση, εκδ. Άνεμος Εκδοτική, 2015),
- Ανάμεσα σε δυο στιγμές (ποίηση, Εκδ. Σοκόλη, 2017).
- Το Ω των Ωκεανών (ποίηση, Εκδ. Σοκόλη, 2019).
- Το αριστερό μισό του Ήτα, (ποίηση, Εκδ. Αγγελάκη, 2021).
- Πιασμένοι από το χέρι. Δίγλωσση έκδοση Ελληνικά-Γαλλικά, ποίηση, Εκδόσεις Αγγελάκη, 2023).

Ο Χριστός των προσφύγων

Το είχαν τυλίξει με κουρέλια και αυτό έτρεμε
από το αγιάζι που τρύπαγε το κορμί του.

Έκλαιγε χωρίς σταματημό.

Η θάλασσα τόσο κοντά, μα και τόσο απόμακρη
δεν είχε χρόνο, μήτε χώρο
ανάμεσα στο βουητό των κυμάτων
για παρηγόρια στην ορφάνια του.
Στη σπηλιά τα δελφίνια πάσχιζαν
να κουβαλήσουν αστέρια
από τη σχισμή του βράχου ως τα πόδια του,
να ζεστάνουν την ψυχή,
να κάνουν πυρσό το δάκρυ του.
Δεν είχε πρόβατα τριγύρω,
μήτε βοσκούς και μάγους με δώρα χρυσά.
Ένα σπασμένο κατάρτι, σκόρπια κουπιά,
τρύπια σωσίβια και τυμπανισμένα σώματα
ανάκατα με φύκια και άμμο.
Το κλάμα έφτανε ως μέσα βαθιά στο πέλαγος,
εκεί που οι αναπνοές παγωμένες από θάνατο
ανέβαιναν στο όνειρο να τους βγάλει στη ζωή.
–Θα σωθούμε φώναζαν, θα σωθούμε.

Ακούτε;

Αντηχούν ακόμα τα ουρλιαχτά
στους δρόμους της φωτιάς από τις καμένες πατρίδες.
Δείτε, κατέβηκε το φεγγάρι και γονάτισε
να προσκυνήσει τους λυγμούς των πνιγμένων.

Σαν κοντσέρτο του Βιβάλντι

Κουράστηκε ο ουρανός να κλαίει.
Φύλλα κίτρινα οι καρδιές πεταμένες στα ρείθρα.
Τις παρασέρνει η μοναξιά με το μολυβί χρώμα.
Τόσα πουλιά ειρήνης και αγάπης,
Που χάθηκαν στων οριζόντων τις διαδρομές
Και στις παγωνιάς την ορφάνια.
Οι ρίζες αμπαρωμένες στη σιωπή
Ανασαίνουν το λευκό του χιονιά

Και αφουγκράζονται λόγια απελπισμένα.
 Σινιάλα καπνού από ανήμπορα βλέμματα
 Που προσμένουν ένα κλαδί ελιάς,
 Ένα φτερούγισμα κόντρα στον άνεμο
 Και τα χνάρια του Θεού κατά την κιβωτό.
 Αντέχουν τα όνειρα, ευωδιάζουν οι βραγιές,
 Ξεπηδάνε βλαστοί και άνθη από τα κουρέλια.
 Ξεφυτρώνουν κελαιδίσιματα στις ψυχές,
 Πίνουν σύννεφα τ' αδέσποτα να ξεδιψάσουν
 Και οι έρωτες μελίσι που τρυγάει την άνοιξη.
 Στου Ιορδάνη τα νερά βαφτίζονται οι ελπίδες
 Που ξανά-υφαίνονται σε αρχαίους αργαλειούς.
 Α! Αυτό το παράθυρο του νου στον κόσμο
 Με θέα το γαλάζιο, τον ήλιο και τη λύτρωση,
 Ανοιχτό θα μένει στους αιώνες των αιώνων.
 Αυτό το ακροθαλάσσι με της σελήνης τα μυστικά,
 Συμφωνική ορχήστρα με βιολιά και φλάουτο
 Θα προσμένει πάντα έναν χορευτή Αύγουστο.
 Τόσο φως στις ρωγμές, τόση άμμος στα φιλιά,
 Φυλάξτε τα σε καταβολάδας σεντούκι βαθιά,
 Γιατί η ζωή φέρνει πάλι ομίχλη και βροχή
 Σαν κοντσέρτο του Βιβάλντι που υμνεί κάθε εποχή.

Το χελιδόνι

Με ένα χελιδόνι, το ίδιο πάντα,
 μου έστελνες –αραιά και πού– ένα μήνυμα κρεμασμένο
 από τα φτερά της αποδημίας.

Εγώ ερμήνευα χαμόγελα και πίκρες
 κάθε που η οπτική της ψυχής μου
 ευθυγράμμιζε χρώματα, σκιές και ουρανό.

Ένα κλαδάκι βασιλικό από τα γήινα αντιγύριζα
να σου θυμίζει του σώματος την ταφή
και της καρδιάς την ευφορία κατά την ύψωση.

Πέρασε καιρός να καρτερώ συννεφιασμένες επισκέψεις,
να αφουγκράζομαι, μάταια,
το πέταγμα της συνήθειας.

Κάποια παιδιά είπαν «πέρασε το καλοκαίρι»
κι εγώ αποκρίθηκα «η αγάπη θα ξανάρθει».

Βέρα Βασιλείου-Πέτσα

Η Βέρα Βασιλείου-Πέτσα γεννήθηκε στα Τρίκαλα Θεσσαλίας, όπου και έζησε μέχρι τα εφηβικά της χρόνια. Οι σπουδές της και ο διορισμός της στο Δημόσιο την κράτησαν στην Αθήνα.

Στα Γράμματα εμφανίστηκε το 2006 με το μυθιστόρημα «Μην περάσεις το ποτάμι». Εκδόθηκαν τρεις ποιητικές της συλλογές, ένα μυθιστόρημα, ένα αφήγημα, από εκδ. Ιωλκός και Μετρονόμος, και δισκογραφήθηκαν από εκδ. Μετρονόμος τρεις κύκλοι τραγουδιών με μελοποιημένα ποιήματα και στίχους της από καταξιωμένους Έλληνες συνθέτες. Χρήστος Λεοντής, Λίνος Κόκοτος, Μιχ. Τερζής, Παντ. Θαλασσινός, Εύα Φάμπα, Μαν. Ανδρουλιδάκης, Νεοκλ. Νεοφυτίδης, Πάνος Μπούσαλης, Αντ. Παπαγγελής) τα οποία τραγουδήθηκαν από σπουδαίους ερμηνευτές (Λάκης Χαλκιάς, Βασίλης Σκουλάς, Νένα Βενετσάνου, Παντελής Θαλασσινός, Κώστας Θωμαΐδης, Λιζέτα Καλημέρη, Βασίλης Γισδάκης, Ιωάννα Φόρτη, Αργυρώ Καπαρού, Ερωφίλη, Πάνος Μπούσαλης, Τάκης Κωνσταντακόπουλος, Θανάσης Χουλιαράς, Β. Κορακάκης, Δέσποινα Ραφαήλ, Στ. Μαγαλιός).

Ποιήματά της έχουν βραβευτεί, έχουν μεταφραστεί σε ξένες γλώσσες και έχουν συμπεριληφθεί σε ποιητικές ανθολογίες.

Θήτευσε στην ελλ. Ραδιοφωνία (Διάυλος 10, Ράδιο Υγεία-Οικολογία) με παραγωγές εκπομπών λόγου και μουσικής.

Συνεργάζεται με έντυπα και ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά, στα οποία κατά καιρούς δημοσιεύονται έργα της.

Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών.

Παλίνδρομες επιθυμίες

Διαρκές το ανικανοποίητο μέσα μου.
Τι τάχα συντηρεί το ασαφές χρώμα
στα εσωτερικά ύδατα
που αλλοιώνει και αλλοιώνεται
καθώς η σκουριά τού κόσμου.
Σαν ύπουλη υγρασία διεισδύει
στα εντός μου τοιχώματα
ακτίνα διαθλώμενη.
Ηλεκτρίζει τα θέλω μου
σε χρόνο ανύποπτο.

Ποτάμι βουερό
δέρνεται μέσα μου ο καιρός
παλινδρομώντας τις επιθυμίες
σαν άγρια της φύσης φαινόμενα
διαβρώσεις, αποσαθρώσεις, κατολισθήσεις.

Οδύνη αδιάκοπη εντός μου
το ανικανοποίητο

Το τελευταίο ηλιοτρόπιο

Τ' ανήμερα βήματά μου
διαπέρασαν από συμπληγάδες Ερώτων και Θανάτου
κάποτε
βούλιαξαν στο περιθώριο
οργώνοντας το νου
να καρπίσουν ελπίδες ανέσπερες
η συγκομιδή τους να γίνεται σε άνυδρους καιρούς
τα ηδυπαθή μου όνειρα τις νύχτες να εφοδιάζουν
καθώς οι απουσίες κουρνιαίζουν στους ωροδείχτες
κι άβυσσος χάσκει
στην αριστερή πλευρά του στέρνου μου

απλώνοντας νοτιά στα μέλη μου όλα
που ανήμπορα πια
γυρεύουν δεκανίκια
να σεργιανίσουν ανεκπλήρωτες επιθυμίες
–εκείνες τις πυρπολημένες
πάνω στην τροχιά των οραματισμών–
στο μέγεθος και το σχήμα που είχε η μορφή σου:
ξενιτειά και πατρίδα μαζί.
Ονόμασέ το ιδέα
που στήθηκε στο Σκοπευτήριο
κι έμεινε άφθαρτη.
Ή, καλύτερα σπάνιο μέταλλο
σφυρηλατημένο από χέρια τεχνίτη που γνωρίζει
πώς περπατούν οι εκστασιασμένες αισθήσεις
αντάμα με τα ξάγρυπνα άστρα
σ' ένα ικρίωμα που καρτερεί
το αποκεφαλισμένο ηλιοτρόπιο
Τη ζωή μου ολόκληρη!

Μ' ένα μπλουζ κι ένα μαχαίρι

Μ' ένα μπλουζ
κι ένα μαχαίρι τροχισμένο μες στα μάτια
μ' ένα τραγούδι μέλισμα
στα μισόκλειστα χείλη
η λύπη σου να αιωρείται

κι εγώ
στον καθρέφτη μου
τύψεις να διαβάζω
γιατί φωνή δεν είχα
μήτε κραυγή
ούτε πυγμή

να διασώσω τον φλεγόμενο ουρανό σου
ν' αρπάξω το μαράζι του
και κάτω απ' τη βιαιότητα της θύελλας
να το συνθλίψω.

Διόλου σπλαχνικός ο καθρέφτης μου
και το αλλόφρονο τραγούδι σου
να γράφεται μες στις ρωγμές του
με νότες κλίμακας Blue
διαχέοντας επάνω μου τον ήλιο σου
ανήλεα
τις ενοχές να καταυγάζει.

Πέτρος Κυριάκου-Βελούδας

Ο Πέτρος Κυριάκου Βελούδας γεννήθηκε το έτος 1977 στο Αγρίνιο Αιτωλοακαρνανίας, όπου και ζει μέχρι σήμερα. Πραγματοποίησε σπουδές ανθρωπιστικών επιστημών τμήματος Ελληνικού πολιτισμού στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο Πατρών (ΕΑΠ).

Σήμερα εργάζεται ως ιδιωτικός υπάλληλος και είναι και εκπαιδευτής-καθηγητής ενηλίκων. Την περίοδο 2014 έως και 2019 υπηρέτησε την τοπική Αυτοδιοίκηση έχοντας διατελέσει αναπληρωτής πρόεδρος της δημοτικής κοινότητας Αγρινίου.

Έχει λάβει τριάντα διεθνή βραβεία ποίησης από διάφορες χώρες, τα περισσότερα ποιήματά του έχουν μεταφραστεί (ενδεικτικά αναφέρουμε μεταφράστηκαν σε διάλεκτο της Τυνησίας, Ινδίας, Ισπανίας, Αργεντινής, Αλβανίας, Ρουμανίας, Κίνας, Ιαπωνίας, Περού, Αμερικής, Κολομβίας, Φιλιππίνων).

Είναι μέλος της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών (Δ.Ε.Ε.Λ.), πρεσβευτής της Ελληνικής ποίησης της ισότητας στο Μπαγκλαντές, Ακαδημαϊκός ποιητής στην ακαδημία ποίησης και φιλολογίας στην Βραζιλία (AMCL). Εκτελεστικός διευθυντής στην συνομοσπονδία ποιητών Λατινικής Αμερικής, μέλος των διεθνών ποιητικών σωματείων Writers Union, World Union of Poets. Ποιήματα του έχουν δημοσιευθεί στην πόλη του το Αγρίνιο σε εφημερίδες όπως Μαχητής, Αναγγελία, Παλμός. Το λογοτεχνικό του έργο συμπεριλαμβάνεται στην μεγάλη εγκυκλοπαίδεια σύγχρονων Ελλήνων λογοτεχνών Χάρη Πάτση. Στίχοι του μελοποιήθηκαν από Έλληνες συνθέτες και τα τραγούδια του βρίσκονται αναρτημένα στο youtube. Τέλος έχει εργαστεί και ως ραδιοφωνικός παραγωγός σε τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς.

Στη χώρα του ποτέ

Εύπνησες από τον λήθαργο της αμάθειας
βυζαίνοντας σθεναρά τα στήθη
μιας κατακλυσμιαίας εκπόρνευσης
των φρουρούμενων κρυφών σου φαντασμάτων...
Ταξίδεψες λάθρα σε μια αυτοσχέδια
σχεδία των αγκυροβολημένων σου ψευδαισθήσεων.
Έλεγες συχνά «Θέλω ταξίδια μακρινά...»
Μοιάζεις σαν μεθυσμένος ναύτης
που πνίγεται από το κρασί της λησμονιάς,
αφήνοντας ενέχυρο στον θυμό
το μπαλωμένο του σακάκι που ακόμη
μυρίζει λιμάνι...
Μένεις μόνος από επιλογή
με ελάχιστα χρήματα στην τσέπη
Σου έχω κρατήσει δωρεάν δύο εισιτήρια...
Για το μακρινό σου ταξίδι των ενδόμυχων αναζητήσεων σου
Ένα εισιτήριο για σένα και το άλλο
για την ερωμένη σου την μοναξιά
Προορισμός σας η χώρα του... ποτέ!..
Καλά να περάσεις
Περιμένω με αγωνία τις ταξιδιωτικές σου εντυπώσεις!

Το μέλι της ποίησης

Τα ξέρω αυτά τα βήματα είναι οι δειλές σκέψεις
που σου έρχονται βαριεστημένα
σέρνονται, υποβασταζόμενες
από την βακτηρία της υπομονής...
Κάνουν αργά βασανιστικά βήματα
μέχρι που να φθάσουν και άνετα
επιτέλους να καθίσουν σε μια πολυθρόνα
των ομοιοκαταλήξεών τους.

Τότε η έμπνευση νυσταγμένη,
βουτηγμένη σε ρυτίδες μελανιού
σαν χτυπημένη καταπρόσωπο
από του καρκίνου ράπισμα
κάνει μαξιλάρι το κεφάλι της,
μετά μεταμορφώνεται σε παγκάκι
να μην φάει η ορθοστασία τους
τους γέρικους λυρικούς στίχους
του μεσονυχτίου...

Η πένα υπογράφει στο
κορμί της έμπνευσης τα αρχικά
ενός πονεμένου στοχασμού.

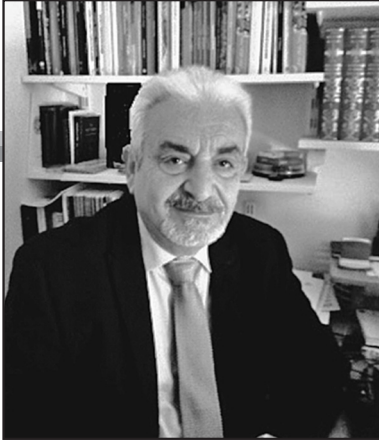
Αίφνης το κουρασμένο της χέρι
τώρα κρατά πιο σφιχτά την ματωμένη πένα
Έτσι δίνει άδεια στον μύθο της πέννας
να σκιαγραφήσει ένα τατουάζ που
απεικονίζει ένα φτερωτό άσπρο άλογο
τον Πήγασο... Αυτό το άλογο με μια
δαιμονική μανία κυνηγάει μια αγριεμένη
μέλισσα, η οποία πετάει από ανθό σε ανθό στίχων
μαζεύοντας τελικά όλο το νόστιμον μέλι της
ακαταμάχητης... ποίησης!

Στα απέριττα βρίσκεται η αλήθεια

Στις ακηδεμόνευτες ανείπωτες εκφράσεις
εκεί βρίσκονται σπουδαία μηνύματα...
Στις μισοτελειωμένες εκθέσεις ιδεών
Στις μοναξιές που συμμαζέψαν τους χειμώνες τους...
Στα μάτια που κολυμπούν στο
ποτάμι του πόνου...
Σε όλα αυτά υπάρχει μια
κοινή συνισταμένη.

Μικρά, απρογραμμάτιστα ταξίδια του νου
που βρίσκουν χρόνο και τρόπο
να αφεθεί η φαντασία και να γεννήσει
το... όνειρο!

Κωνσταντίνος Βολάκης

Ο Βολάκης Κωνσταντίνος του Νέστωρος γεννήθηκε στην Αθήνα.

Παρακολούθησε σεμινάρια επαγγελματικής κατάρτισης για στελέχη επιχειρήσεων στο ΕΛ.ΚΕ.ΠΑ. και μαθήματα δημιουργικής γραφής στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Πειραιώς.

Γράφει ποίηση σε ελεύθερο στίχο, διηγήματα, δοκίμια και χρονογραφήματα.

Έχει έκδοση την ποιητική συλλογή «Το καλοκαίρι που χιόνισε» από τις εκδόσεις Τάδε Έφη, και το βιβλίο διηγημάτων «Μην κρύβεις ποτέ τις γόβες και το φόρεμα» ενώ έχει μεγάλο ανέκδοτο ποιητικό και πεζό έργο.

Εργασίες του έχουν δημοσιευθεί σε εφημερίδες και περιοδικά λογοτεχνίας.

Καλείται από πολιτιστικούς και λογοτεχνικούς συλλόγους ως κριτικός και βαθμολογητής σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς που προκηρύσσουν.

Παραδίδει σε λογοτεχνικές ομάδες μαθήματα «Δημιουργικής γραφής».

Έχει βραβευθεί επανειλημμένα σε ποιητικούς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, στον Ελλαδικό χώρο και στο εξωτερικό.

Μεμονωμένες εργασίες του έχουν μεταφραστεί στην Σερβική, Αγγλική, Ιταλική και Ινδική γλώσσα.

Από το 2018 διαμένει στην Χίο και αρθρογραφεί σε τοπικές εφημερίδες έντυπες και ηλεκτρονικές για θέματα Λογοτεχνίας.

Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.) από το 2011 και εκπρόσωπος στην περιοχή του Αν. Αιγαίου τού Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός» (Φ.Σ.Π.).

Διετέλεσε μέλος του Δ.Σ. του Συλλόγου Ελλαδικών Λεμεσού ως υπεύθυνος των πολιτιστικών και πνευματικών του εκδηλώσεων.

Ναρθηκοφόροι μέν πολλοί ποιητές δέ τε παῦροι

Μια σταγόνα δάκρυ όταν δεις να κυλά σε μάγουλο μητέρας, πάρε τη βελόνα από το κέντημα της ορφανής και βάλε την προσεχτικά στην τσέπη του γαμπριάτικου κουστουμιού του νεκρού αγοριού με τα σγουρά μαλλιά. Φύλαξέ τη, σιγοψιθυρίζοντας αργόσυρτο, πολυφωνικό μοιρολόι.

Περπάτα τις νύχτες των βροχών, με γυμνά πόδια, σε έρημα σπίτια να βρεις κομμάτι από φιδοπουκάμισο και αέρα, που στοίχειωσε από τα ουρλιαχτά του πόνου δίπλα στη σκουριασμένη λάμπα με το σπασμένο γυαλί.

Μάζεψέ τα όλα μαζί, στο κονσερβοκούτι του άστεγου ζητιάνου που πέθανε στο χαρτόκουτο απ' το κρύο του περασμένου χειμώνα.

Δέσε τα καλά με τη λερωμένη του φανέλα μη σκορπίσουν όπως το κουτί της Πανδώρας και ακούμπησέ τα επάνω στο γραφείο σου.

Άναψε το μερτικό του Θεού στο καντήλι σου, φτιάξε καφέ, άνοιξε τον υπολογιστή σου, κοίταξέ τα καλά ώρα πολλή και τότε, άρχισε να γράφεις λογοτεχνία.

Όσο εσύ γράφεις, τόσο ο ήλιος θ' ανεβαίνει ψηλότερα, τα καράβια θα ταξιδεύουν χαιρετώντας με σφυρίγματα τους φάρους, τα λιοστάσια θα κυματίζουν στις πλαγιές απ' τον αέρα της θάλασσας, οι κούνιες στις παιδικές χαρές θα γυρνάνε πιο γρήγορα και τα γέλια στα διαλείμματα των σχολείων θ' ακούγονται πιο χαρούμενα.

**Βοήθησε το Θεό που βαρέθηκε και κουράστηκε.
Γράψε Του σε παρακαλώ κι εσύ κάτι όμορφο
να διαβάσει πριν κοιμηθεί απόψε.**

Μια μέρα ακόμη θα πεθάνει
καρφωμένη στις κορυφές των κυπαρισσιών
των επαρχιακών μικρών νεκροταφείων
και θα ντύσει την γύμνια της
με της γαλήνης το αστραφτερό
υπέροχο, μαύρο χρώμα.

Και φρικτές ερινύες σ' έκσταση
θα μεθούν με νοθευμένο ευτυχίας ποτό
τα αδύναμα στην άρνηση
αποψινά, μελλοθάνατα όνειρα.
Ας είναι ελαφριά τα σεντόνια που θα τα σκεπάσουν...

Λογοτεχνικός, απαράβατος κανονισμός

Γιατί κυρίες και κύριοι ομότεχνοι ασύστολοι φίλοι μου και λαμπρότατοι ποιητές θορυβείσθε;

Γιατί τόσο εντόνως διαμαρτύρεστε ότι σας αρνούμαι επιδεικτικά το χειροκρότημα;

Και γιατί με τόσο μεγάλη αγανάκτηση σκίζετε μετατρέποντας σε χαρτοτεμάχια τα λαμπρά σας έργα;

Δεν βλέπετε που σταύρωσα τα χέρια μου σε στάση συνειδητού, μέλλοντος νεκρού; Σειρά σας τώρα να με χειροκροτήσετε.

Εμπρός παρακαλώ, εμπρός, μην κωλυσιεργείτε.

Λάβετε την ανταποδοτικά υποχρεωτική θέση χειροκροτήματος.

Για να σας δω...

Έτσι μπράβο!

Ελάτε τώρα, όλοι μαζί!

Με το ένα, δύο, τρία.

Όλοι μαζί!

Με το ένα, δύο, τρία.

Θα σε περιμένω στους άδειους δρόμους το βράδυ της Ανάστασης αδερφέ μου μοναχικό, κουρελή, άστεγε.

Την ώρα που βαμμένα χείλη θ' ακουμπάνε τα πόδια ενός σταυρού, που επάνω του πόνεσε ένας δικός μας, ένας σαν και εμάς.

Θα σε περιμένω, την ώρα που πολύχρωμες λαμπάδες με κορδελίτσες θα κρατάνε τα χέρια, που αγαπημένε μου αδερφέ, σ' έδιωξαν την ώρα που τους ενόχλησες στην πολυτελή καφετέρια γιατί τόλμησες και ζήτησες ένα τσιγάρο ή το αντίτιμο για μισό κουλούρι.

Θα περιμένω κι εσένα βρώμικο μικρό ορφανό παιδάκι, που η

κυρία, που τώρα σταυροκοπιέται με γελοίο προσποιητό θλιμμένο ύφος, σε είχε διώξει με αποστροφή και αηδία, την ώρα που κοίταζες με λαχτάρα το καινούργιο πασχαλινό, ηλεκτρονικό παιχνίδι του παχύσαρκου, κακομαθημένου εγγονού της.

Θα σε περιμένω, την ώρα που το Άγιο Φως θα γυαλίζει στο φαλακρό, γλωιδές πρόσωπο του «κυρίου» μικροκαταστηματάρχη που ασφυκτιά μέσα στο παλιό κοστούμι του και η γραβάτα πνίγει το λιπαρό, χοντρό λαιμό του.

Αυτόν τον αξιολύπηστο «κύριο»! Που με έκδηλη, πρόστυχη λαχτάρα κοιτά το κοριτσάκι, αυτό που η μαμά του κρατά με υπερηφάνεια και το έντυσε υπακούοντας σε παλιά δικά της απωθημένα, με κοντό φουστανάκι να φανούν τα καλλίγραμμα πόδια του και το μακιγιάρισε, σαν μέλλουσα πορνοστάρ.

Με καμάρι, η χοντρή συμβία του εν λόγω «κυρίου» δίπλα του, έχει φέρει τον κορσέ της στα όρια αντοχής και κοιτά με αγωνία το ρολόι του καμπαναριού γιατί... πεινάει και οι λουστρινιένες γόβες που πήρε σε προσφορά, τη στενεύουν.

Θα σε περιμένω, την ώρα που θα καίγεται ο Ιούδας και θα φεύγουν βιαστικά να φάνε οι καλοί χριστιανοί, πριν ιερέας τριτώσει το Αναστάσιμο άγγελμα, για να δούμε μέσα από τις τρύπες του σακακιού σου τ' αστέρια και τα φωτισμένα παράθυρα των κοινωνικά, αποδεκτών ανθρώπων.

Και στο μεγάλο Πασχαλινό γιορτινό τραπέζι των δήμων και των εκκλησιών θα βρεθούμε, να γιορτάσουμε παρέα, με κρέας στα πλαστικά μπολάκια και σ' ένα πλαστικό ποτηράκι θα μας δώσουν κρασί.

Προσπάθησε σε παρακαλώ να δείχνεις χαρούμενος γιατί θα είναι και των τηλεοράσεων οι κάμερες, για ν' απαθανατίσουν την καλοσύνη και την κρατική μέριμνα που κρατά και ορίζει τις τύχες και τη ζωή μας.

Εμείς, θυμήσου, για να χαρεί και ο αμερόληπτος καναλάρχης, χαμογελαστοί, να δείξουμε τη δυστυχία μας για να έχει ακροαματικότητα το δελτίο ειδήσεων στα γεμάτα, χαρούμενα τραπέζια

«των άλλων» που θα μας βλέπουν χορτασμένοι και θα ρεύονται το φαγητό μαζί με τη χωνεμένη τους συνείδηση.

Θα σε περιμένω, μην αργήσεις. Θα είμαστε μεγάλη παρέα... Θα βρίσκονται στο μεγάλο τραπέζι εμάς, «των διαφορετικών», όλοι οι γέροι και οι γριές που πέθαναν εφέτος απ' το κρύο.

Θα είναι και οι άνεργοι που χάσανε το σπίτι τους και τη ζωή τους, από την ευεργεσία του κράτους για τις τράπεζες.

Θα είναι παρέα μας και οι ψυχές αυτών που χάσανε τη ζωή τους στα παγωμένα νερά, γιατί πίστεψαν ότι φεύγοντας και αλλάζοντας τόπο θα ξεγελάσουν και θα κρυφτούν από τη μοίρα τους.

Θα είναι μαζί μας και οι ψυχές των παιδιών που χάθηκαν στις εκτρώσεις, που πολλές φορές οι ανάγκες της επιβίωσης και της κοινωνίας επέβαλαν και ποτέ δεν έζησαν.

Θα είναι μαζί μας κι αυτοί που δεν άντεξαν να βλέπουν τη δυστυχία της γυναίκας τους και των παιδιών τους και θεωρώντας τον εαυτό τους υπαίτιο ζήτησαν τη συγγνώμη και την ελάχιστη αξιοπρέπεια στον θάνατο.

Θυμήσου μονάχα να κρατήσουμε ανάμεσά μας μια καλή θέση για Τον μεγάλο «Φίλο μας, Πατέρα και Αδελφό μας».

Θα Τον γνωρίσεις εύκολα. Είναι σαν κι εμάς. Πεινασμένος, πονεμένος, κουρελής.

Θα Τον γνωρίσεις εύκολα γιατί στο μέτωπο, στα χέρια και τα πόδια Του έχει πληγές από αυτές που μόνο οι άνθρωποι ξέρουν να κάνουν. Από αυτές που ποτέ δεν γιατρεύονται και 2000 χρόνια συνέχεια, στάζουν αίμα.

Κράτα Του μια θέση ανάμεσά μας και αν δε βρούμε, δεν πειράζει. Του έχουμε εμείς μια θέση κρατημένη πάντα, στην καρδιά μας.

Μαρία Βορομπέι

Η Μαρία Βορομπέι, ποιήτρια, μυθιστοριογράφος, θεατρικός συγγραφέας. Γεννήθηκε στην Ουκρανία, κοντά στο Κίεβο. Τελείωσε το Λύκειο στον τόπο της και μετά την Ουκρανική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Κίεβου του Τ. Σεβτσένκο, το 1976. Εργάστηκε σε εκδοτικούς οίκους, δίδαξε την ουκρανική γλώσσα και λογοτεχνία, έγινε επικεφαλής του Λογοτεχνικού Κύκλου στον τόπο της, δούλεψε ως διευθύντρια του εξωσχολικού ιδρύματος της λαϊκής τέχνης «Βερετένο» στο Κίεβο.

Είναι μέλος της Εθνικής Ένωσης Συγγραφέων της Ουκρανίας. Υπήρξε Πρόεδρος της Επιτροπής Υποδοχής της Οργάνωσης Λογοτεχνών του Κίεβου, τώρα είναι Γραμματέας της Εθνικής Ένωσης Συγγραφέων της Ουκρανίας.

Έργα της δημοσιεύονται από τα νεανικά της χρόνια. Υπό το σοβιετικό καθεστώς, υπερασπίστηκε με πάθος τα εθνικά συμφέροντα και προώθησε τον ουκρανικό λόγο. Ως σήμερα έχουν εκδοθεί στα ουκρανικά πάνω από δέκα ποιητικές συλλογές της, πολλά πεζογραφήματα, θεατρικά και έργα για παιδιά. Μεταξύ αυτών, τα πιο σημαντικά είναι: «Το μερίδιο», «Στο εμπόρευμα των ψυχών», «Αθηναϊκό δράμα», «Το καταφύγιο των πνευμάτων», «Ο Βύρωνας και η Ελλάδα», «Ο Ιωάννης ο Ρώσος», «Το ανίκητο νησί» και τα άλλα. Έχει λογοτεχνικές τιμητικές διακρίσεις και βραβεία. Ορισμένα έργα έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά και στα ελληνικά. Υπό έκδοση και σε άλλες γλώσσες.

Για πολλά χρόνια συνεργάζεται με την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (ΠΕΛ), από τους πιο δημιουργικούς συλλόγους στην Ελλάδα στον χώρο του πολιτισμού.

Είναι μόνιμη επιμελήτρια των βιβλίων που μεταφράζονται από την Οκσάνα Τερέσενκο από τα ελληνικά στα ουκρανικά, μεταξύ των οποίων δύο «Ανθολογίες Σύγχρονης Ελληνικής Ποίησης».

Η προσευχή της Σαπφούς

Να ῥθείς, να ῥθείς, κάνε να νιώθω χορτάτη...

Κερί, που τρέμει ερεθιστικά και προκλητικά,

η εικόνα σου,

τόσο άμεση...

Ειλικρινά δακρύζω και προσεύχομαι.

Φοβάμαι, φοβάμαι, μην φύγεις, μην φυ...

Δέηση κάνω παράκληση στον Έρωτα.

εξαντλήθηκα στα μετάξια...

η εξάντληση αυτή σαν δηλητήριο μέσα μου,
σέρνονται, σαν φίδια, μαύρες μέρες αμέτρητες, μονότονες.

Σαν κύματα,

όλο χτυπιούνται ανελέητα στις πέτρες...

Έλεος! Προσεύχομαι. Σ' εσένα, προσεύχομαι...

Ναι, είμαι μόνη,

σκληρή και αμείλικτη.

Όταν κελαηδάει η Ελλάδα την ευχή
στα τραγούδια μου, ομορφιά, προσευχή,

δεν νιώθει χτυπημένη μου ψυχή...

Ω Αφροδίτη!

Την Κλάιδα, την αγαπημένη μου κόρη,

πώς να την μάθω

στην πλήξη και τη θλίψη να μη χαθεί;

Σοφά μου κορίτσια –αδιάλεχτα

στην αγάπη να μείνετε.

Να μάθω τον εαυτό μου

δεν μπορώ!...

Μισώ και το κορμί μου το ελκυστικό,

γλυκό το πάθος και πικρό...

Ω Έρωτα, χάνομαι!

Η αγάπη θυμός...

Γιατί δεν είμαι μάγισσα, μαγεύτρα;
Γιατί δεν γίνομαι το φάντασμα της νύχτας;
Με τα μαλλιά μου να σε δέσω.
Με θέλεις, θέλεις, είσαι δικός μου, δικός μου.
Τα στήθη σου –υγρά και παθιασμένα.
Τα χείλη ψιθυρίζουν γοητευτικά,
και το κορμί μου με το φεγγάρι φωτισμένο...
Αχ!... Μαζί πέταξαν οι ψυχές μας
ψηλά στα κύματα μα –πέσανε χαμένες.
Κολύμπα, πέτα στους ουρανούς...
Σε νησάκι αγάπης, ευτυχίας, τόσο επιθυμητό,
μείνε στην αγκαλιά, αγάπη, έρωτά μου.
Μικρή η αξιόλογη νύχτα... Αυτή η νύχτα
θα μας δώσει, προσωρινά, την ευτυχία...
Και θα είναι η πιο επιθυμητή ευλογία.

Για την Ελλάδα

Ελλάδα μου!
Αδελφή της Ουκρανίας!
Πικρά και ασυγκράτητα τα δάκρυα μας αναβλύζουν
στην θύμηση Ελλήνων νεκρών ηρώων
που ποτέ δεν πρόδωσαν την ελευθερία της Ουκρανίας.
Ταυτόχρονα οι καρδιές μας σκιρτούν
και ανατριχιάζουν από τις δυστυχίες της Ελλάδας.
Η φίλια μας για αιώνες και ως τώρα
δεν λαβώθηκε ούτε από πόλεμο, ούτε από προδοσία,
ούτε από αλαζονεία, εκβιασμό,
αλλά το αντίστροφο, είναι γεμάτη με εκτίμηση
των δύο λαών μας που είναι ενωμένοι με την πίστη.
Σαν πλούσια λουλούδια του πλανητικού μπουκέτου,
καθώς σαν δύο αστέρια άσβεστα στο σύμπαν

λάμπουν, Ουκρανία και Ελλάδα
φέροντας ελπίδα σε ένα πιο όμορφο μέλλον...
Έτσι θα είναι πάντα, και για πάντα!

Σταύρος Γαλανάκης

Γεννήθηκε στις 28 Ιουνίου 1951 στη Νίκαια Πειραιά. Ναυτιλιακός Επιχειρηματίας από το 1977, Ιδρυτής της Elvictor Group. Εκδότης του «Επιλόγου», του μοναδικού ελληνικού βιβλίου που ασχολείται με τον ελληνικό πολιτισμό από το 1991 και καταγράφει ετησίως τα πολιτιστικά δρώμενα σε Τέχνες, Γράμματα, τιμώντας ταυτόχρονα σε κάθε παρουσίασή του διακεκριμένους Έλληνες.

Έχει συγγράψει και εκδώσει. Τόμους με ανέκδοτα και χιουμοριστικού είδους θέματα με τίτλο «Γελοία Γραφή» και είναι Ιδρυτής, Πρόεδρος του Πανελληνίου Συλλόγου Φίλων Γέλιου (ΠΑ.ΣΥ.ΦΙ.ΓΕ.), ενώ ταυτόχρονα έχει συγγράψει και εκδώσει τόμους με ποιήματα και τραγούδια με τίτλο «Αγάπη Δεν Γεννήθηκες Τυχαία».

Έχουν κυκλοφορήσει CD με σαράντα δυο δικά του τραγούδια.

Το πρώτο με δέκα τραγούδια και τίτλο «Η Ζωή μας είναι Ωραία» σε μουσική Πλούταρχου Τατζίδη (2013).

Το δεύτερο με δέκα τραγούδια και τίτλο «Καλή σου Τύχη» σε μουσική Θάνου Γεωργουλά που τραγουδά ο Στέλιος Διονυσίου (2016).

Το τρίτο με δώδεκα τραγούδια και τίτλο «Αγάπη είναι» σε μουσική Μίμη Πλέσσα που τραγουδούν, ο Γιάννης Χαρίσης και η Χρύσα Μπανδέλη (2017).

Και το τέταρτο με δέκα τραγούδια και τίτλο «Όλα για μένα είσαι εσύ» σε μουσική Θάνου Γεωργουλά που τραγουδά ο Σταμάτης Κόκοτας (2019).

Στις 6 Νοεμβρίου του 2017, παρουσίασε στον Φιλολογικό Σύλλογο Παρνασσός, ένα μοναδικό επτάτομο ποιητικό έργο με τριακόσια πενήντα ποιήματα και τραγούδια με τίτλο «Ο έρωτας».

Διετέλεσε:

- Μέλος του Advisory Board του Manhattan Financial Group of N.Y (2006-2009).

- Β' Αντιπρόεδρος της Ένωσης Κυπρίων Εφοπλιστών (2007-2009).
- Ταμίας (Treasurer) της Ελληνικής Προξενικής Ένωσης (2008-2012).
- Επί 22 χρόνια ως Επίτιμος Γενικός Πρόξενος της Δημοκρατίας των Νήσων Μαλδίβων (1995-2017).

Είναι μέλος:

- Της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.).
- Της Ναυτιλιακής Λέσχης Πειραιώς.
- Του Propeller Club of Piraeus.
- Τον Ιούνιο του 2016, το Δ.Σ. της Οικουμενικής Δελφικής Ένωσης (Ο.Δ.Ε.) εξαίροντας δια του Προέδρου αυτής την πλούσια και πολύπλευρη πολιτισμική προσφορά του, ομόφωνα τον ανακήρυξε επίτιμο μέλος της Ο.Δ.Ε., Πρόσβη του Δελφικού ιδεώδους και μέλος της επιτροπής βραβείων: Χρυσή λύρα του Απόλλωνα και Δέκατη μούσα, και τον Ιούνιο του 2017 τον ανακήρυξε Επίτιμο Πρόεδρο της Ο.Δ.Ε.

Άιντε να 'χουμε να λέμε

Κάποτε λένε οι Θεοί
μοίραζαν εξυπνάδα
και μια χώρα διάλεξαν
και ήταν η Ελλάδα

Άιντε να 'χουμε να λέμε
και ο χρόνος να περνά
και μετά μαζί να κλαίμε
κι από την αρχή ξανά.

Καραμέλα μας οι μύθοι
και τα λόγια τα πολλά
μάθαμε στο παραμύθι
τη ζωή μας να κυλά.

Άιντε να 'χουμε να λέμε
όλα είναι κοροϊδία
και μετά μαζί να κλαίμε
τη δική μας τραγωδία.

Άιντε να 'χουμε να λέμε
και μυαλό δεν βάζουμε
μια απ' τα ίδια και τα ίδια
σαν σταγόνες μοιάζουμε.

20.01.2019, Βάρκιζα

Δικαίωμα

Έχω κι εγώ δικαίωμα
σαν άνθρωπος να ζήσω
να απολαύσω να χαρώ
να πιω και να μεθύσω
σαν άνθρωπος να ζήσω.

Μία ζωή προβλήματα
να λύνω, να φοβάμαι
και με τις έννοιες αλλωνών
πάντοτε να κοιμάμαι
και αν απογοητεύτηκα
δεν θέλω να θυμάμαι.

Ο κόσμος πάντα μ' ένοιαζε
το τι θα πει για μένα
να μη χαλάω τελικά
χατήρι σε κανένα.

Να σέβομαι να εκτιμώ
ανθρώπους να βοηθάω
να δίνω και να το ξεχνώ
μα και να συγχωράω.

Έχω κι εγώ δικαίωμα
σαν άνθρωπος στα πάθη
πρέπει να αλλάξω λογική
και η καρδιά να μάθει
πως έχει το δικαίωμα
κι αυτή να κάνει λάθη.

02.05.2023, Βάρκιζα

Η παρέα αραιώνει

Η παρέα των νοτίων προαστίων
των ωραίων περιπετειών και των αστείων
άρχισε σιγά σιγά να αραιώνει
και κάθε χρόνο πάντα κάτι με πληγώνει

Με κάποιους ήμασταν από παιδάκια φίλοι
με κάποιους άλλους τώρα χρόνια
γνωριζόμαστε
αραιώσε η παρέα και χαθήκαμε
κι όσο μείναμε τις πίκρες μοιραζόμαστε
μεγαλώσαμε κι εμείς γι' αυτό φοβόμαστε

Κανείς δεν ξέρει πότε θα είναι η σειρά του
και πόσο θα χαρεί παιδιά και εγγόνια
πόσο θα αντέξει να χτυπάει η καρδιά του
θα 'ναι μέρες θα 'ναι μήνες
θα 'ναι χρόνια

Οι σκέψεις γίνονται πιο μαύρες κάθε μέρα
και τα κουράγια λιγοστεύουν δυστυχώς
τα σύννεφα πυκνώνουν κάθε μέρα
όσο κι αν είναι γαλανός ο ουρανός

02.05.2023, Βάρκιζα

Τα πάντα ματαιότης

Σε όσους ανθρώπους έδωσα
στοργή και καλοσύνη
μου χάρισαν για αντάλλαγμα
πίκρες κι αγνωμοσύνη

Κι όσοι τ' αναγνώρισαν
στα δάχτυλα μετριούνται
κι όσο θα ζω τους αγαπώ
και πάντα εξαιρούνται

Καθένας με τις πράξεις του
όλοι μας θα κριθούμε
όλα εδώ θα μείνουν
όταν εμείς χαθούμε

Τα πάντα είναι εφήμερα
τα πάντα ματαιότης
έτσι είναι φίλε η ζωή
έτσι κι η ανθρωπότης

Έκανα λάθη κι έμαθα
κι ακόμη λάθη κάνω
και θα μαθαίνω στη ζωή
μέχρι που να πεθάνω

Κι αυτούς που με πικράνανε
όλους τους συγχωράω
μπορεί να ήτανε πολλοί
όμως δεν τους ξεχνάω

17.01.2019, Βάρκιζα

Τι να πεις γι' αυτόν τον τόπο

Τί να πεις γι' αυτόν τον τόπο
τον πιο όμορφο στη γη
που 'χουν για να κατοικούνε
θέρετρό τους οι Θεοί

Από τον Όλυμπο ως την Κρήτη
του Αιγαίου τα νησιά
που ο ήλιος τον φωτίζει
κι έχει τόση ζεστασιά

Τι να πεις για το φεγγάρι
τον γαλάζιο ουρανό
που τη νύχτα φέγγουν τ' άστρα
μέχρι τον Αυγερινό

Όμορφη γλυκιά Ελλάδα
μία και μοναδική
σαν και σένα δεν ξανάδα
ομορφιά διαχρονική

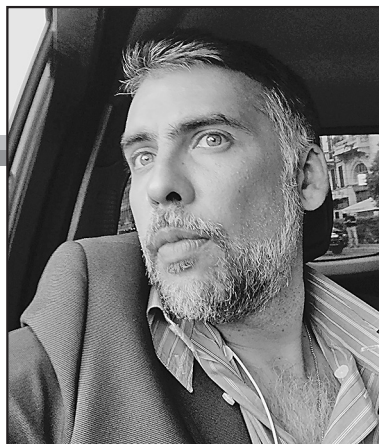
Όμορφη γλυκιά πατρίδα
δεν υπάρχει δεύτερη
είσαι μια κι ευλογημένη
για να ζεις ελεύθερη

Τι να πεις γι' αυτόν τον τόπο
λόγια δεν υπάρχουνε
κι άλλες χώρες τ' όνομά σου
θα 'θελαν να έχουνε

19.01.2019, Βάρκιζα

Σταμάτης Γαλάνης

Ο Σταμάτης Γαλάνης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1982. Σπούδασε Ευρωπαϊκές σπουδές και Career Management στο πανεπιστήμιο του Central Lancashire και κατέχει μεταπτυχιακό τίτλο στις Διεθνείς Σχέσεις από το πανεπιστήμιο του Lancanster.

Έχει εργαστεί στο Ηνωμένο Βασίλειο και την Αυστρία, αντίστοιχα. Από το 2011 ζει, εργάζεται και ονειρεύεται στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα, από την παιδική ηλικία γράφει στίχους, κείμενα, πεζά και ποιήματα, και παράλληλα συνθέτει μουσική. Σχετικά με τη μουσική, ενίοτε κυκλοφορεί αποσπάσματα από τις παραγωγές του στο διαδίκτυο και έχει δημιουργήσει δικό κανάλι στο YouTube. Παράλληλα μελοποιεί ποιήματα ομότεχνων συναδέλφων. Το 2015 ολοκλήρωσε κύκλο μαθημάτων του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα την «Δημιουργική Γραφή», από το οποίο επιτυχώς αποκόμισε πιστοποιητικό επιμόρφωσης με άριστη επίδοση. Το συγγραφικό του έργο ξεκίνησε το 2012, με την έκδοση της πρώτης ποιητικής συλλογής του, με τίτλο «Ατλαντίδα». Το 2016, ακολούθησε έκδοση της δεύτερης ποιητικής συλλογής του, με τίτλο «Το αύριο θα είναι αργά». Παράλληλα, από το 2016, διατηρεί μηνιαία στήλη αφιερωμάτων μουσικού περιεχομένου, στο ηλεκτρονικό περιοδικό «Αφιερώματα» και ενίοτε δημοσιεύει ποιήματα του, σε αντίστοιχα ηλεκτρονικά περιοδικά, όπως το «Polispost». Τον Μάρτιο του 2019, τα πρώτα δύο έργα του πέρασαν από την αρμόδια κριτική επιτροπή και έγινε μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών. Η «Ατέρμονη Σχάση» είναι η τρίτη ποιητική συλλογή του, στην οποία συνεχίζει την συνεργασία, με τον ζωγράφο Οδυσσέα Άννινο. Τέλος, συμμετείχε πρόσφατα στο ανθολόγιο «Συνομιλώντας με τον Τάσο Λειβαδίτη» (2019), στο λεύκωμα ζωγραφικής «Αποτυπώματα

ενός σύγχρονου ζωγράφου» του Οδυσσέα Άννινου (2019), στη «Φιλολογική Πρωτοχρονιά» (2019/2020) και στο «Συνομιλώντας με τον Arthur Rimbaud» (2020).

Έχει τιμηθεί με διάφορα βραβεία από λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Η «Ατέρμονη Σχάση», ήταν μεταξύ των βραβευμένων βιβλίων του 2019, από τον ΕΠΟΚ. Είναι παντρεμένος από το 2015 και έχει δύο κόρες.

Τα πρώτα χελιδόνια

Τίποτε ολόδροση αγάπη μου, δεν μένει πίσω για αιώνια.
 Ούτε το φίλημα της προσευχής,
 Ούτε το σχήμα της βροχής,
 Μήτε της άνοιξης τα πρώτα χελιδόνια

Τίποτε ολόδροση αγάπη μου, δεν μένει πίσω για αιώνια.
 Ούτε το λίκνο του πολιτισμού,
 Ούτε το δίκαιο ενός εγωισμού,
 Μήτε της άνοιξης τα γλυκότητα αηδόνια

Τίποτε ολόδροση αγάπη μου, δεν μένει πίσω για αιώνια.
 Ούτε ο ρους του ανέμου ουρανού
 Ούτε η ελπίδα που αναπαύεται στον νου
 Μήτε της άνοιξης τα δέντρα και σεντόνια

Τίποτε ολόδροση αγάπη μου, δεν μένει πίσω για αιώνια
 Ούτε του έρωτα η πρώτη ανεμελιά
 Ούτε της αγάπης δεν χρονίζει η σιγαλιά
 Μήτε της άνοιξης τα επίγεια και τα χθόνια

Απουσία

Η φρίκη αποτυπώθηκε πάνω σε ένα ολόλευκο άλογο
 Πέτρες τριγύρω-κάψα και όξινη βροχή
 Βόμβες, κορμιά και αδρενοχρώμιο-βιτριόλι, οδύνη και αποχή.

Μέτωπα υγρά, καλλίγραμμα στήθη
Διχασμένα χαρακώματα - Παγερά οδοφράγματα
Χλωμές τσακισμένες φωτογραφίες
Εσώρουχα, τσιγάρα και γκλιτερένια κραγιόν
Νουβέλες υπαρξιακής χαμέρπειας
ανακατεμένες με δοκίμια εφήμερης ανεξαρτησίας.
Ποιος Χίτλερ μωρέ; Ποιος Στάλιν;
Ποιος Τραμπ; Ποιος Ροκεφέλερ;
Ποιος Πρίγκηπας του Σκότους;
Ποιος πειρασμός; Ποιος πασίχαρος λογισμός;
Ποιος επαναπατρισμός; Ποιος άορατος ιός;

Εγώ είμαι η πολεμόχαρη συνήθεια σου
Ξεκάθαρα, η ευρολάγνος εταίρα σου
Εγώ είμαι, μην ψάχνεις πλέον στην σελήνη,
η ολόγυμνη ματαιότητα σου...
εφαρμογή της απροσδιόριστης απληστίας σου

Εγώ είμαι,
Ο Θεός, ο έρωτας και ο πολυπόθητος θάνατος σου
Εγώ, η ευλύγιστη απουσία σου

Στην εποχή του υδροχόου

Μου έλεγες να φύγουμε μακριά
Να φύγουμε ανώδυνα
Να φύγουμε όπως κάνει η βροχή στην χαραμάδα,
στην εποχή του θέρους
Να φύγουμε όπως κάνει η ελπίδα,
όταν σκονίζει τα φτερά της η αμφιβολία
Να φύγουμε απ' το γήρας,
και από τα ωχρά παράσιτα της νιότης
Να φύγουμε απ' το τέρας που βρυχάται
αποκλεισμένο μες το Σύμπαντο

Να δραπετεύσουμε ασφαλείς από το μέλλον
Από της πόλης την ανίερη φιγούρα
Από της πόλης των θλιμμένων την χλωμή καρικατούρα
Σου έλεγα να φύγουμε μακριά
Να βάψουμε έναν τοίχο τρκουάζ
Να κάνουμε έρωτα απάνω σε μια υπόσχεση
Κραγιόν σκουρόχρωμο να απλώσουμε στα χείλη της Αβύσσου
Ένα καινούργιο επέκεινα,
γεμάτο βρώμη και σιτάρι να θερίσουμε
Δροσοσταλιές και ροδοπέταλα να ντύσουν
με ένα στίγμα το Παράδοξο
Την φύση να δοξάσουμε, και τις πληγές της
με υγρό φιλί να σκεπάσουμε
Να φύγουμε από το χρέος, το κάθε έχος που στερεί την Αρετή
Να φύγουμε αδιόρθωτοι αετοί,
του ουρανού οι χαρμόσυνοι και ελεύθεροι
Προς τον επίλογο του νέου κόσμου, άσπιλοι να πλεύσουμε
Και ερωτευμένοι επιτέλους να σταθμεύσουμε,
στην εποχή του Ύδροχόου.

Παναγιώτης Γεωργακόπουλος

Ο Παναγιώτης Κ. Γεωργακόπουλος γεννήθηκε στη Ζαχάρω του νομού Ηλείας το 1962 και σπούδασε στη Σχολή Ικάρων, στο τμήμα Ιπταμένων. Υπηρέτησε την Πολεμική Αεροπορία, επί σειρά ετών, σε αεροδρόμια πρώτης γραμμής ως πιλότος και εκπαιδευτής μαχητικού αεροσκάφους, σε θέσεις διοίκησης και επιτελείου. Είναι απόστρατος, με το βαθμό του Αντιπτεράρχου και ζει το μεγαλύτερο διάστημα στην Αθήνα. Είναι πρόεδρος του συλλόγου των Φίλων του «Λαογραφικού και Εθνολογικού Μουσείου Μάνου και Αναστασίας Φαλτάιτς» που βρίσκεται στη Σκύρο, όπου μέσω αυτού αναπτύσσονται ευρύτερες πολιτιστικές συνεργασίες με άλλα ιδρύματα και φορείς, όπως και ποικίλες κοινωνικές δράσεις, οι οποίες συμβάλουν στην ισχυροποίηση της εθνικής μας ταυτότητας, μέσω της διατήρησης και ανάπτυξης της ιστορικής και πολιτισμικής συνείδησης. Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές, την «Ελεγεία της Περσεφόνης», «Έρωτος Νεκρόδειπνο» και «Ευαίσθητα Πορτρέτα», εκδόσεις «Οδός Πανός».

Ευαίσθητα πορτρέτα

Πορτρέτα τυπωμένοι καθρέφτες
 Μιας απογυμνωμένης αθανασίας
 Μιας στυγεράς απόλυτης ειλικρίνειας
 Ζωντανεύουν τ' ατέλειωτα βράδια
 των απρόκλητων απολογισμών
 Στον απόηχο
 των σιωπητηρίων της λύτρωσης.

Κάθονται σ' άδειες βουβές καρέκλες
μοιράζονται το φαΐ και το πιετό σου
Ειρωνεύονται την ωριμότητα
της παρακμής.

Μιλάνε Θεοί σε βλέμματα ποτάμια
Σε ντύνουν ζεστά, με λόγια
παρηγορητικά
Πλάι σε παγωμένα ρυάκια δακρύων
Χορεύουν δαίμονες και έκπτωτοι άγγελοι
σε ρυτίδες απόγνωσης
Στο βάθος ριγμένες ασπίδες
απραγματοποίητων υποσχέσεων
Φονική ρομφαία μοιραίας υποταγής
Να κρύβει την ανατροπή
της ματαιωμένης αιωνιότητας.

Πορτρέτα προσωπικές περγαμηνές
Πρόσωπα ολάνθιστα της ευτυχίας
Πρόσωπα θλιμμένα, ανερμήνευτα
Της αξεπέραστης ήττας
Βουλιάζουν ταπεινωμένα
πίσω από φωτεινές σκιές
Φυλακίζουν μυστικά μορφές
και διασταυρωμένες ματιές

Κάποτε λατρεμένες παράφορα
Στολισμένες με μεθυσμένο εγωισμό
Τυφλώνουν τον χρόνο
Προσφέρουν μίτο της Αριάδνης
Αποδράσεις από αδιέξοδα
κι αγαπημένες έρπουσες ψευδαισθήσεις
Έρωτες, αγώνες και προδοσίες
Άγνωστες περαστικές θλίψεις
που συστήθηκαν κάποτε χαρές.

Πορτρέτα της φθίνουσας τελειότητας
και της ατέλειας
Αναπαύονται αθάνατες οι ψυχές
Εκφράσεις αντικατοπτρίζονται
σύμμεικτα τυλιγμένες
σε μυστηριώδες πεδίο σύγκρουσης
Ορατών τε πάντων και αοράτων
Ολόφωτα ενδοξότητας ή συντριμμένα
Χείλια μισάνοιχτα προκλητικά ή πεισμωμένα
άλικα ρόδα της πυρκαγιάς

Ονειρεύονται στο απόλυτο σκοτάδι
Το ντύνουν με χρώματα της πορφύρας
Πορτρέτα πάμπολλα στις καρδιές μας
Σε τοίχους καρφωμένα
Τσιμεντωμένα στη μνήμη
Στοιβαγμένα σε σκοτεινές υγρές κασέλες
της λήθης
Όταν γίνουμε άγνωστοι για κείνα
Πορτρέτα εκρηκτικά της εκδίκησης
Μιας άλλης ζωής που ονειρευτήκαμε.

Έρωτος νεκρόδειπνο

Πορφυρός μανδύας του Έρωτα
Οι προδομένες προσδοκίες
Λιποτάκτες οι μισές αλήθειες
και το ψέμα
κύμα που καταπίνει τους γλάρους.
Λαβωμένες ψυχές στον καιάδα
κι οι δολοφόνοι ανεύρετοι.
Φριχτό μαχαίρι σκίζει φαιά σύγνεφα
και καρδιές με ασίγαστα πάθη.
Έρωτας ευ θνήσκειν.
Τίτλος του ανύπαρκτου.

Έζησα

Το έρεβος
Η οδύνη της γέννησης
Το φως
Η λατρεία του μαστού
Το πέταγμα
Η λαγνεία
Ο Έρωτας
Ο θρόνος
Οι θρίαμβοι
Οι οδύνες
Οι οδύνες
Οι οδύνες
Οι συμβιβασμοί
Τα προσχήματα
Η συμφιλίωση
Η ταπείνωση
Η ισοπέδωση
Το φως
Το τέλος
Το έρεβος
Έζησα.

Φωτεινή Γεωργαντάκη-Ψυχογιού

Η Φωτεινή Γεωργαντάκη-Ψυχογιού γεννήθηκε στην Ιεράπετρα Κρήτης. Έχει εκδώσει έντεκα αμιγώς ποιητικές συλλογές. Η δωδέκατη, περιέχει πεζά και αφηγήματα. Έχει αξιωθεί πολλών Βραβείων σε Πανελλήνιους και Παγκόσμιους Διαγωνισμούς. Επίσης έχουν βραβευτεί έξι Ποιητικές της Συλλογές. Ποιήματα της έχουν μεταφραστεί στα Αγγλικά, Γαλλικά, Αραβικά, Ουκρανικά, Ισπανικά και Σέρβικα. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών, της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, και του Λογοτεχνικού Ομίλου «Ξάστερον» Ποιήματά της υπάρχουν σε βιβλιοθήκες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έχει συμμετάσχει σε ποιητικά ανθολόγια και λογοτεχνικά περιοδικά. Για το έργο της έχουν γραφτεί κριτικές σε εφημερίδες στη γενέτειρά της, στην Αθήνα καθώς και στον ημερήσιο τύπο της περιοχής της.

Ωδή στον Νίκο Καζαντζάκη

Στ' όνομα που τα σύμφωνα υπερτερούν των φωνηέντων,
σ ορίζοντα πλάτη, μια διψασμένη για ποίηση εποχή
Στίχους ποιεί, αμέτρητους.

Εκεί που οι λιακάδες του πνεύματος θερίζουν τα ολόχρυσα στάχυα,
εκεί, του λόγου οι πηγές, αδιάκοπα γεμίζουν
τα δισκοπότηρα της γνώσης
κι ο οίνος ο άκρατος στα βουνοκόρφια,
γεύσεις και άρωμα στις λέξεις που διάβηκες.
Αλλοτινών καιρών πονήματα σελαγίζουν
στων εποχών την εσπέρα, επίκαιρα,
όσο η παρουσία των αιώνων κρατεί το λόγο της,
όσο της γλώσσας το αξιόλογο υπάρχει.

Σε τούτο το χωριό που γεννήθηκες, τα έργα σου όλα,
καλωσορίζουν το διαβατάρικο πλήθος,
και τους την τέχνη του λόγου ποιούντες.
Ξεφυλλίζοντας τα έτη, διαμάντια λόγια παίρνουν θέση
στα λιοστάσα του νου, το λιόγερμα, οίστρου φωτιά
βλογά τα γιοματάρια των στίχων κι η νύχτα,
φυγή ασημόδετη στις πένας τα δάχτυλα.
Στο άκουσμα της λεύτερης σκέψης, οι λεκτικές αναμετρήσεις,
κομισάριοι μεστών μηνυμάτων στα μοσχοκάρφια των στίχων,
εύχη ακούσματα η γλώσσα των αριθμών.
Νωρίς βράδιασε και δεν πρόκαμα να διαβάσω, μα,
στου αύριο την Άνοιξη, μια φωλιά θα φυλά το σπόρο,
ένα κομμάτι γης θ' ανασταίνει το λυτρωμό.
Δάκρυα το καρδιοχτύπι που πότισε του μυαλού το πολύτιμο,
δέηση τα πολύγλωσσα χέρια,
ικεσία βουβή το σώμα που αφήνεται.
Στο γείσο του φράχτη που δεν στάθηκες,
ένα γιασεμί τραγουδεί της Ειρήνης τον ύμνο,
ένα τριαντάφυλλο, μ' αναφιλητά κρεμιέται
απ' το γέλιο που σβήστηκε
κι ο σταυρός, από κέδρου κορμί καμωμένος,
συνομιλεί μαζί σου για τους φθόγγους που 'γίναν σκεπάσματα,
για τ' αριστουργήματα που κινούν τους δείχτες στο εκκρεμές.
Ομπρός μου, παρελθόν το «ΕΝΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ»
μα νοιάζεται, το μέλλον, που με ήλιου φωνή
κρατεί ζωντανές τις αισθήσεις κι ανακράζει... ΑΞΙΟΣ!!!

Πόσες μοναξιές

Κι αφού σκέπασα το σώμα του ονείρου,
άλλαξα πλευρό κι αποκοιμήθηκα.
Άγνωστος κόσμος γύρω μου,
έκανε δοκιμαστικά για το μέλλον.
Ο ήλιος, μπάλα ανερχόμενη, καυτή,
έπαιζε κρυφτό με την καταγωγή των ήχων.

Σαν έπεφτε η νύχτα,
 μισθοφόροι καιροί επιχειρούσαν
 να συλήσουν τα καραβάνια.
 Ήταν λέει γονιοί των μονοπατιών,
 φίλοι των αμμόλοφων, ξαδέρφια της έρημος.
 Εθιστικό το πρόγραμμα των εκπλήξεων,
 ενέδιδε οσμές σεληνιακής ουδετερότητας
 τις ώρες που ο άνεμος
 έφτιαχνε δάκρυα υπομονής στα μάτια
 και κόμπους ιδρώτα στο μέτωπο.
 Τούτες οι άγνωρες φιγούρες
 με σβελτάδα χαρισματική κυκλοφορούσαν.
 Τις έβλεπε το χάραμα κι έκλεινε τα στορ,
 τις χτυπούσε η άμμος κι έκαναν νεύμα
 στην υπομονή. Ήμερώνει. Αλήθεια,
 πόσες μοναξιάς μέτρησε ετούτο το ταξίδι;

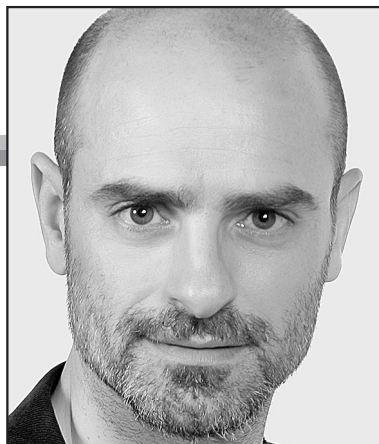
Στο καλωσόρισμα της άνοιξης

Διαβάζοντας τους ανέμους έστελνες μηνύματα
 στ' αυτιά της φίλης άνοιξης.
 Διπρόσωποι θηρευτές τα κύματα
 κρατούσαν στα χέρια τους το ταξίδι.
 Ένα και μόνο όνειρο κυριαρχούσε στη σκέψη.
 Επιστροφή στην πατρίδα. Κι ο καιρός;
 Ανάρτης έφηβος σε συμμερίζεται καπετάνιε μου.
 Γίνεται λιακάδα, καρυάτιδα η εκκλησιά.
 Ίσως κι ανεμώνη του αίματος,
 εγχυμονούσα μυγδαλιά, μοσχομύριστο χαμομήλι.
 Σημάδια δυνατής νοσταλγίας ή παιχνίδια
 για ξαλάφρωμα έγνοιας;
 Στου νου το ημερολόγιο, ένα ερωτηματικό άραξε.
 Σε κοιτούσε σαν έβρισκες τις συντεταγμένες στο χάρτη,
 σαν μετρούσες τα μίλια στων αναγκών σου τη στέρηση.

Δοκιμασμένο το σκαρί. Μαθημένο σε κάθε καιρό,
τραβούσε λοξή γραμμή στη μέρα που έφευγε.
Ήσουν τακτικός στις χαρακιάς το μέτρημα...
Το βαθύ πέλαγος, ο φάρος, το σινιάλο.
Απόλαυση το τελευταίο τσιγάρο,
ανάγκη ψυχής το μήνυμα στους αγαπημένους.
Ένα χαμόγελο ανοιχτό τριαντάφυλλο
στην άλλη πλευρά του ωκεανού που σε καλεί.
Βάρυναν τα βλέφαρα οικογένεια.
Μα, στο καλωσόρισμα της άνοιξης, θα είμαι εκεί.
Το υπόσχομαι!

Χάρης Γεωργιάδης

Ο Χάρης Γεωργιάδης, γεννήθηκε στην Αθήνα κι έχει σπουδάσει θέατρο στη δραματική σχολή Διομήδη Φωτιάδη και στην Ανώτερη Σχολή Δραματικής Τέχνης Μαιρη Βογιατζή Τράγκα απ' όπου και αποφοίτησε. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια υποκριτικής και σκηνοθεσίας του Γιάννη Ιορδανίδη, συμμετείχε ως υπότροφος του Φεστιβάλ Αθηνών στο σεμινάριο «Η Μάσκα στην Commedia del Arte» από τον Claudio de Maglio, επιλέχτηκε και παρακολούθησε το κινηματογραφικό σεμινάριο «Κοινωνικός Αποκλεισμός και Κινηματογράφος» με τον Χρήστο Βούπουρα, το οποίο διοργανώθηκε με την υποστήριξη της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς. Από το 1999 έχει εργαστεί στο χώρο του θεάματος ως ηθοποιός, βοηθός σκηνοθέτη, σκηνοθέτης, συγγραφέας, σπαθογράφος, μουσικός επιμελητής, διεύθυνση παραγωγής και παραγωγός σε πάνω από εξήντα παραγωγές συνολικά, που πραγματοποιήθηκαν από το Εθνικό Θέατρο, το Κ.Θ.Β.Ε., το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Λάρισας, το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Ρούμελης, το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σερρών, την Εθνική Λυρική Σκηνή και παραγωγές του Ελεύθερου Θεάτρου, ενώ διετέλεσε και Καλλιτεχνικός Διευθυντής του θεάτρου Αυλαία στον Πειραιά στις αρχές της σεζόν 2019-20. Έχει γράψει είκοσι δύο θεατρικά έργα, οκτώ κινηματογραφικά σενάρια και το πρώτο για την Ελλάδα βιβλίο για την θεατρική ξιφασκία/σκηνική μάχη «Θεατρική Ξιφασκία, η ψευδαισθήση της μάχης», όπου διδάσκει και το ομώνυμο μάθημα από το 2007 σε σεμινάρια, θεατρικά εργαστήρια ενηλίκων και δραματικές σχολές. Είναι πιστοποιημένος καθηγητής υποκριτικής και θεατρικής ξιφασκίας, και ιδρυτικό μέλος των Αστικών μη Κερδοσκοπικών Εταιρειών Θεάτρου, «ΔΙΑ-ΘΕΣΙΣ» και «Διάθεση Τέχνης», όπου δραστηριοποιούνται από το 2004, ενώ από το 2005, διδάσκει στο θεατρικό του εργαστήριο ενηλίκων, όπου σκηνοθετεί και επιμελείται μουσικά τις

παραστάσεις που ανεβάζει μέχρι και σήμερα. Τηλεοπτικά και κινηματογραφικά, έχει εμφανιστεί σε πολλές σειρές και ταινίες, μικρού και μεγάλου μήκους σε ελληνικές και ξένες παραγωγές, με μικρούς και μεγάλους ρόλους. Πρωταγωνιστεί στην πολυβραβευμένη ταινία του Αλέξανδρου Λεονταρίτη «Αίθουσα αναμονής», ενώ χορογράφησε και τις σκηνικές μάχες της ταινίας, η οποία προβάλλεται στην πλατφόρμα Amazon Prime και σε άλλες θυγατρικές της πλατφόρμες. Οργάνωσε το Φεστιβάλ Κοινωνικής Ευαισθησίας «Ταινιόραμα 2019» της ΓΓΙΦ, όπου έκανε πρεμιέρα και η ταινία του «Ναι στο Όχι». Μία ταινία μικρού μήκους καθολικά προσβάσιμη σε άτομα με αισθητηριακές αναπηρίες, με υπότιτλους SDH και με ερμηνεία στη νοηματική γλώσσα, όπου καταδικάζει την κακοποίηση των γυναικών και κάθε μορφή βίας. Η ταινία συνέχισε την πορεία της σε διεθνή φεστιβάλ ανά τον κόσμο, με τίτλο «Honor Crimes». («Εγκλήματα τιμής»), όπου κέρδισε το βραβείο κοινού στον On Line διαγωνισμό του TSWY Film Festival Spring Competition και προβλήθηκε στο 3ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου TSWY το Φθινόπωρο του 2019 στην πόλη του Λος Άντζελες, Καλιφόρνια.

2020

Δύο χιλιάδες είκοσι και όλα γύρω μας αλλάζουν,
λίγοι είναι αυτοί, που πλώρη ξέρουν για πού βάζουν.

Όλοι από το φόβο τους είναι υπνωτισμένοι,
όλοι απ' τα ΜΜέφιλον τρομοκρατημένοι.

Μάθε να ακούς, μάθε να συγκρίνεις,
μάθε επιτέλους την ψευτιά να διακρίνεις.

Εγώ άλλο δεν μπορώ, για κάτι να σε πίσω,
δεν μπορώ όμως και πίσω τώρα να σ' αφήσω.

Όλοι μαζί μπροστά πρέπει να πάμε,
μπροστά όλοι μαζί, για ό,τι αγαπάμε.

Η δύναμη είναι μέσα μας κι όχι για τους άλλους,
είτε μεσαίος ή μικρός, σταμάτα τους μεγάλους.

Μάθε, ερεύνα, γίνε ένας γνώστης,
αυτός που έχει αξία σήμερα είναι ο αγρότης.

Όλα τριγύρω αλλάζουν κι όλα τα ίδια θα 'ναι,
 οι άνθρωποι αν γύρω σου δεν μάθουν να αγαπάνε.
 Δεν έχει σημασία τι σου είπαν στις ειδήσεις,
 ψάξε μονάχος γύρω σου να βρεις τις απαντήσεις.
 Όλα μας τα έχουν πει μέσα απ' τις ταινίες,
 και στις συνεντεύξεις τους οι ίδιες αηδίες.
 «Τη φύση την πληγώσαμε και τώρα εκδικείται»,
 αυτά είναι κουραφέξαλα, να πάτε να πνιγείτε.
 Αυτά που στο σχολειό μας δίδαξαν, σκοπό είχανε άλλο,
 όχι να μορφωθείς εσύ κι εγώ, αλλά κάτι βρώμικο, μεγάλο.
 Την ιστορία παραχάραξαν, την γράφουν όπως θέλουν,
 το μέλλον να ελέγχουνε, αυτό μονάχα θέλουν.
 Ο κόσμος όλος σήμερα, τώρα, ολοσχερώς αλλάζει,
 δεν πρέπει να συμβιβαστείς, σαν καζάνι μεγάλο βράζει.
 Κι αν ακόμα νομίζεις πως άνθρωποι μόνο υπάρχουν,
 κοίτα καλά αυτούς, τη ζωή που οδηγούν και άρχουν.
 Όσο αθώοι πως είναι κι αν φωνάζουν,
 ένα είναι σίγουρο,
 το αίμα σου αρπάζουν.

Ανεκπλήρωτος έρωτος

Η λέξη σ' αγαπώ
 απ' το δικό σου στόμα,
 στη δική μου την καρδιά
 δεν έφτασε ακόμα.
 Το τρυφερό σου ύφος
 να ήξερες τι μου κάνει,
 και τα γλυκά χειλάκια σου
 πόσο μ' έχουν ξετρελάνει.
 Κρυφός πόθος στην καρδιά
 μέσα μου πονάω,

που δεν μπορείς να φανταστείς
πόσο σ' αγαπάω.
Όλα θα τα έδινα
να ήμουν μαζί σου,
μοναδικός κατακτητής
σε όλη τη ζωή σου.
Μόνο όταν δικιά μου θα γενείς
θα πάψω να επιμένω,
γιατί σε τούτη τη ζωή
είσαι το δικό μου πεπρωμένο.
Όλα τα όμορφα στη γη
έχουν το σκοπό τους,
μα εσύ το ξέρω πλάστηκες
για να 'σαι αρχηγός τους.
Πρέπει δεν πρέπει εγώ σε θέλω
και ίσως να κάνω λάθος,
όμως για σένα ένωσα
έρωτα, έλξη, πάθος.
Έτσι και μου λέγανε
μια ευχή ν' αγοράσω,
όλα θα τα έδινα
εσένα ν' αγκαλιάσω.
Το φεγγάρι γέμισε
μα η καρδιά μου άδεια,
που είμαι μοναχός
μες τα βαθιά σκοτάδια.
Είναι αρρώστια ο έρωτας
κι αυτό δεν είναι ψέμα,
πονάει όλο μου το κορμί
κι όλα τα μέσα μου για σένα!

Έρωτας εξ αποστάσεως

Πιστός θα μένω πάντοτε
στον έρωτά σου φως μου,
την ίδια κι εσύ υπόσχεση
μ' ένα φιλί σου δώσ' μου.

Ποτέ σου μην σκεφτείς
εμένα να μ' αφήσεις,
γιατί αμέσως την καρδιά μου
στα δύο θα τη σκίσεις.

Ποτέ μου δεν θα σ' αρνηθώ
για σένα θα μιλάω,
για σένα μόνο ζω
για σε καρδιοχτυπάω.

Το δαχτυλίδι που σου χάρισα
πότε σου μην το βγάλεις,
και πολύ βαθιά εμένα
στην καρδιά σου να με βάλεις.

Τόσα όμορφα στιχάκια
έγραψα για σένα,
κανένα όμως στην ομορφιά
δεν ξεπερνά εσένα.

Στον ύπνο μου σ' ονειρεύομαι
και βλέπω πως σε χάνω,
κι άμα κάτι τέτοιο θα συμβεί
δεν ξέρω τι θα κάνω.

Ήθελα να ήμουν σύννεφο
να με φυσά τ' αγέρι,
να με φυσήξει μια βραδιά
κοντά σου να με φέρει.

Τα πάντα θα θυσίαζα
μια χάρη να ζητούσα,

κοντά σου να βρισκόμουν
εσένα να φιλούσα.
Θα σε ποθώ αγάπη μου
με όλη την ψυχή μου,
κι ούτε ποτέ θα σ' αρνηθώ
ως τη στερνή πνοή μου.
Αγαπούλα μου γλυκιά
εσένα έχω στην καρδιά.
Το μυαλό χωρίς εσέ δεν ζει,
θέλει να 'μαστε ξανά μαζί!

Χαραλαμπία Γεωργοπούλου-Γεωργούλια

Η Χαραλαμπία Γεωργοπούλου-Γεωργούλια γεννήθηκε στα Φιλιατρά Μεσσηνίας, είναι συνταξιούχος και μητέρα τριών παιδιών. Με την ποίηση ασχολήθηκε από τα μαθητικά της χρόνια, τότε που οι ευαισθησίες της άρχισαν να μεστώνουν και να αναζητούν την έκφρασή τους μέσα από τα σκιρτήματα της νιότης.

Σύμφωνα με την ίδια, η ποίηση μαγνητίζει την ψυχή της και την προκαλεί σε μια γλυκιά αναμέτρηση μαζί της, της δίνει το διαβατήριο της περιπλάνησής της στο όνειρο και την βοηθάει να ψηλαφίσει την ζωή, να σιγοψιθυρίσει τους καημούς της, να αναμετρηθεί με τις ανησυχίες της. Με φωτεινές και σκουρόχρωμες πινελιές να ζωγραφίσει τις ανεκτίμητες αξίες της, να αφουγκραστεί τα βάσανά της, να ξορκίσει το κακό και να φωτίσει τα σκοτάδια της με τον φακό της αγάπης και της καλοσύνης. Μια δύναμη εσωτερική κατευθύνει τις ψυχικές της παρορμήσεις στο άνοιγμα οφειλόμενων λογαριασμών με την ποίηση που μάταια προσπαθεί να εξοφλήσει. Έχει ακόμη εκδώσει μία ποιητική συλλογή με τίτλο «Λουλούδια και χρώματα».

Μάτια θλιμμένα

Απ' τις εικόνες που θωρούν
τα μάτια μας πονάνε
θλίψη βαριά και αβάσταχτη
μες στην ψυχή σκορπάνε.

Κι απ' τα φρικιαστικά
που γύρω αντικρίζουν
γίνεται πόνος βίωμα
και οι καρδιές ραγίζουν.

Μάτια που μας δοθήκανε
να βλέπουν ζωγραφιές
να χαίρονται του πλάστη μας
τις θείες ομορφιές.

Βυθίστηκαν στον πόνο τους
και στην απελπισία
από το αίμα που κυλά
και την αναλγησία.

Ο επίλογος

Ο απόηχος της ύπαρξής σου
ασφυκτιά παγιδευμένος
στα σκοτάδια της φθοράς.
Ξεθωριασμένες εικόνες
πλανώνται στα βάθη
της αποδυναμωμένης σου σκέψης
χιλιάδες φωνές σε καλούν
για τον ύστατο χαιρετισμό.
Όλα ήταν χθες.
Ασημένια φεγγάρια
Πυρόξανθοι ήλιοι,
Σβήνουν στην αχλή του ονείρου.
Η πόρτα σιγά-σιγά κλείνει
στον γήινο χρόνο και ανοίγει
προς την αιωνιότητα.
Η ζωή γράφει έναν επίλογο.
Τον επίλογό της.

Πόσες φορές

Πόσες φορές
ανιχνεύοντας τις μνήμες δεν χτυπήθηκες
από τις νάρκες του πόνου!

Πόσες φορές
δεν ένιωσες μικρός και ντροπιασμένος
από την γύμνια της ηθικής
του σήμερα.

Πόσες φορές
δε συγκλονίστηκες αντικρίζοντας
την άγρια όψη της αδικίας
που αναζητά «ηδονικά»
καινούργια θύματα!

Πόσες φορές
η άγρυπνη ψυχή σου
δεν επιστράτευσε καινούργιες άμυνες
στις δόλιες εισβολές
των εχθρών του μεγαλείου της!

Πόσες φορές
δε σήκωσες βουβά το βάρος
της απόκληρης ζωής σου,
με τις ελπίδες σου πνιγμένες
στα δάκρυα της προσδοκίας.

Έφη Γιακανίκη-Κοκόλια

Η Έφη Γιακανίκη-Κοκόλια γεννήθηκε στο γραφικό Αιτωλικό μετά τον πόλεμο, αλλά μεγάλωσε στην Αθήνα. Αποφοίτησε από το Ελεύθερο Εργαστήριο Καλών Τεχνών «Βακαλό», έχοντας την τύχη να διδαχθεί από δασκάλους όπως ο Παναγιώτης Τέτσης και η Βάσω Κατράκη. Εργάστηκε πολλά χρόνια ως ζωγράφος, ενώ τις τελευταίες δεκαετίες ασχολείται συστηματικά με την ποίηση και την αρθρογραφία σε ειδικά έντυπα. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές *Επάγγελμα Άνθρωπος* (εκδόσεις Ιωλκός, 2001), *η Ξανθούλα που δεν Έφυγε* (εκδόσεις Αμαρυλλίς, 2005) και *Οι Σταυροί της Λήθης* (εκδόσεις *Ars Libri*, 2016).

Άφες Αυτοίς

Με το κόκκινο
του λατρευτού
δύοντος ηλίου
τις γωνιές της ερημιάς μου
εχρωμάτισα!
Λούστηκα στου αίματος το φως
και στου Κυρίου
την ύστατη προσευχή
εδάκρυσσα...
Πάτερ άφες αυτοίς!
Κι ακούω μέσα μου:
«Αυτό θα πεις
βγαλμένο απ' την ψυχή σου
στους βιαστές της ύπαρξής σου».

Άνομοι νόμοι

Μη φοβάσαι την αγρύπνια,
ο ιδρος της ποτάμι της αλήθειας,
τα κρίματα του κόσμου παρασέρνει·
κι εκεί που κρώζουνε χαμοθεοί
και νομοπαίζουν τιμημένοι,
αποφορά ψευτοθαυμάτων
τους βαραίνει...
Δες τα παιδιά του ονείρου
άμοιρα δέντρα γυμνωμένα
από φλοιούς, τις νύχτες
τουρτουρίζουν μες στο χιόνι,
κι οι εφιάλτες τραγουδώντας για το κέρδος
κόβουν βαθιά τη ρίζα που μεστώνει.
Τότε η άρρωστη ιέρεια του θανάτου
σαν κρίνος σε μετάλλαξη σκοτώνει·
έφηβοι χρήστες λάγνου πόνου
πέφτουν, ροδί βάφουν το χιόνι...
Πλένουνε κάποιοι με τις μάνικες
το χρώμα, να γίνει λάσπη
για προζύμι νέου θανάτου...
Καμένες σκέψεις-φίδια
γνέθουν στη σκιά του...
Γκρίζα φαντάσματα
απ' το έργο κάποιου φταίχτη,
τις νύχτες έρχονται σιμά,
και αφανίζουν ό,τι απομένει
απ' τα ίχνη του επαίτη...
Μα κάτω απ' το συντριμμένο βλέμμα
ανθρώπων που αγάπησαν το χρώμα,
και το 'σπέρναν αιώνες να καρπίσει,
η μάνα φύση ανασαίνει ακόμα...

Δεν λαιδορεί, άνομους νόμους
αντιστρέφει, στα σιωπηλά
κάτω απ' τη γης κορφολογιέται·
μ' όπλα πανάρχαια στο μύθο
επιστρέφει, μέσ' από μύριες αστραπές
ξαναγεννιέται...

Η ύπαρξη του αδιανόητου

Το πρόσωπό του εσμίλεψεν ο Χρόνος.
Τα γνώρισε τα πάθη και τον γνώρισαν...
Πελεκημένα μες στις αγορές του κόσμου,
αντρίεψανε τα μάτια του...

Γευμάτισε με τ' όνειρο
υφαίνοντας απεριόριστες ελπίδες,
πάνω στου ανέμου το ροδόφλογο προσευχητάρι.

Τσάκισε τα στολίδια του εκεί,
πάνω στης Άνοιξης τα βράχια,
εκστομίζοντας τον έρωτα ημών τον επιούσιον...

Γέμισαν οι αλάνες των παιδιών,
απ' τη σπορά του γέλιου των αρχόντων,
που εκάγχαζαν επί του ασφαλούς,
ενδεδυμένοι τα μελλούμενα...

Στις εκβολές των ποταμών
ορθή στάθηκε η ψυχή του,
θρηνώντας για τα ράκη των καιρών...

Με τον χρωστήρα του φθαρμένο
απ' το ατίθασο της επανάληψης τραγούδι,
μέσ' απ' την ύστατή του νότα,
σαν μετάληψη ζωής-θανάτου, ιερουργεί...

Την ύπαρξή του εσμίλεψεν η γνώση...

Βαρύ το βλέμμα του πάνω στο ψεύτικο μαργαριτάρι,
λιώνει το κούφιο μέταλλο,
που συγκρατεί το δάκρυ των ανθρώπων...

Και ποταμός ξεχύνεται ο έρωτας ο επιούσιος,
πάνω από το χρόνο των τυφλών,
φωτίζοντας θαρρείς το βέβαιον
της ύπαρξης του αδιανόητου...

Κατερίνα Γιαμά

Η Κατερίνα Γιαμά γεννήθηκε στη Λιβαδειά και σήμερα ζει στη Χαλκίδα. Σπούδασε στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο Ανθρωπιστικές Επιστήμες ενώ δούλεψε επί σειρά ετών στον ιδιωτικό τομέα με δημιουργικότερη την δημοσιογραφική της πορεία σε τοπικά ΜΜΕ της Χαλκίδας. Το 2003 της απονεμήθηκε έπαινος από την Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη για την διπλή συμμετοχή της στον 5ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Ποίησης και Διηγήματος ενώ συμμετείχε και σε Διαγωνισμό Διηγήματος της ΓΣΕΕ. Το 2017 συμμετείχε στους Δελφικούς Ποιητικούς Αγώνες με το «Δελφικό» και το 2022 πήρε μέρος στο Poetry night στην Α΄ Διεθνή Έκθεση Βιβλίου στη Λεμεσό με το ποίημά της «Ροές και Γέφυρες». Ασχολήθηκε με το μυθιστόρημα από το 2012 εκδίδοντας κατά σειρά τα: «Καληνύχτα και Όνειρα Γαλάζια» (2012), «Ροζ Σκακιέρα» (2013), «Αστερόπετρα» (2014), «Μπιντές από μετάξι» (2016), «Τετράδιο του Παλέρμο» (2017), «Μαύρη Ταρταρούγα» (2018), «Φεγγάρι μπλε» (2020), «Έρωτες θεοί» (2022).

Συνεργάτης του περιοδικού «αν» που εκδίδεται στη Χαλκίδα, διατηρεί το blog «Κατερίνα Γιαμά - Ανήσυχη πένα» τα τελευταία έξι χρόνια. Μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, της Κοινωνίας Ελλήνων Συγγραφέων και των Ποιητών του κόσμου.

Βάρκα από πηλό

Πάνω στη φλόγα παγωτό
και πάνω στο παγωτό ηφαίστειο.
Οι κορυφές των παγόβουνων παγιδεύτηκαν στο φιλί
πλανεύτηκαν στην ηδονή του,
έλιωσαν στον έρωτα που το γέννησε

και κύλησαν στη σάρκα του επάνω
σχηματίζοντας μια φυσική λίμνη από δάκρυα χαράς.

Σε προσκαλώ.

Η πρόσκλησή μου ατομική
επώνυμη, και αυστηρά προσωπική.

«Θα 'ρθεις;» σε ρώτησα
αβέβαια και ηττημένα.

Σου είπα νά 'ρθεις πιο μετά
κολυμπώντας σε υγρό μετάξι

–ανατριχίλα.

εντελώς βέβαιη για τα λόγια μου.

Κι εσύ πήρες μια βάρκα από πηλό
και την έριξες μες το μετάξι ανάποδα
μέχρι που ο πηλός μετασχηματίστηκε σε αγκαλιά που με πήρε
και σαν όνειρο κοντά στο ξημέρωμα, με αγάπησε

σαν να μην ήμουν σάρκα

αλλά μνήμη που σε κυνηγάει.

Αβέβαιοι και ηττημένοι οι δυο,

ξεδιψάσαμε με αλμύρα και λουστήκαμε με βροχή

σ' ένα τοπίο που άνθιζε η άνοιξη

και ξάνθιζε το στάχυ του καλοκαιριού
ώριμο να θεριστεί από ανώριμα χέρια.

Οι εποχές μας άλλαξαν,

το κλίμα πρόδωσε την υγεία μας

κι ο βρυχηθμός της θάλασσας

παλλόταν σε σαράντα βαθμούς Κελσίου.

Ο φλοίσβος της απάλυνε μες στο χειμώνα

κι οι γλάροι πέταξαν ψηλά στο λόφο

–τι υπέροχη ανισορροπία!–

ανίσχυροι

σαν εμάς.

Το λάγνο ταξίδι τους

σε λάθος χάρτη και προορισμό.

Οι κορυφές των παγόβουνων δεν τους ταιριάζουν

όπως δεν ταίριαξε σε μας το όνειρο.

Στη μέση του χειμώνα
θα ταξιδεύει πάντα ένα καλοκαίρι,
κι όταν η βάρκα από πηλό θα γέρνει
μέσα στο καλοκαίρι θα ξεκινά άγρια νεροποντή.
Θα εκλιπαρούμε τότε
την εμπειρία
της απόλυτης καταστροφής.

Πυξίδα

Στάθηκα στο κέντρο
Γύρω οι σκιές του παρελθόντος
Εγώ στο κέντρο
Το μέλλον σαν κινούμενη άμμος κρυβόταν και περίμενε
Παραμόνευε!
Πίσω από μάσκα το πρόσωπό του
Διχασμένο, σαν απρόβλεπτος χαρακτήρας
μια μάζευε και μια απλωνόταν.
Πηλός από όνειρα,
άλλα θαμμένα και άλλα έτοιμα να τραπούν σε φυγή
Εγώ στο κέντρο.
Όχι, δεν ήμουν το κέντρο του κόσμου
Μόνο η αρχή του τέλους του.

Πιάστηκα στο δίχτυ
Σαν ψάρι σπαρταρώ μες το νερό
Φεγγάρια, αστέρια ανάποδα στην ανάσα μου
Αν το νερό είναι θολό
φλερτάρω με την απώλειά μου
Αν ο βυθός είναι σκοτεινός
φτάνει να κρατηθώ απ' το σκοτάδι του
Μου μένει μόνο αυτό:

Να σπάσει αυτό το δίχτυ
κι εγώ –το ψάρι– να γλιστρήσω
δίπλα στο ατίθασο δελφίνι.

Έζησα σαν Ίκαρος
που έκαιγε τα φτερά του ο ήλιος
Μα αν δεν είναι πέταγμα η ζωή μας
Αν δεν ακροβατεί πάνω στη μαγεία του απίθανου
Τότε τι άλλο της μένει
παρά να πεθαίνει κάθε μέρα
χωρίς τη συγκίνηση του ρίγους;
Αυτό το ρίγος
που ο έρωτας σκορπάει αλόγιστα, χωρίς να το λυπάται.
Που διαμελίζει το κορμί
σε θραύσματα ουράνιου τόξου

Στο κέντρο βρίσκομαι ακόμη
Εδώ που ο ήλιος δεν καίει τα φτερά μου
Μόνο η βροχή ξεπλένει την έρημό τους
Έχω το δίχτυ της φυλακής μου σκισμένο
κι εγώ έχω φύγει
Η πυξίδα μου δείχνει ανοιχτό ορίζοντα
Οι δείκτες της οριακά κατευθύνουν
Μόλις που προλαβαίνουν...

Ανταρσία

Απόψε βρέχει αστέρια
αλλά κατέβασες στους δρόμους το φεγγάρι.
Πλάκωσαν οι αστυνόμοι του σκότους,
έριξαν δακρυγόνα να διαλυθεί το ασήμι.
Έσπευσαν οι ειδήμονες να χειριστούν το θέμα,
μπούκαρε η εξουσία του ρομάντζου
μετά φανών και λαμπάδων.
Ήρθαν τα πάνω κάτω στο σύμπαν.

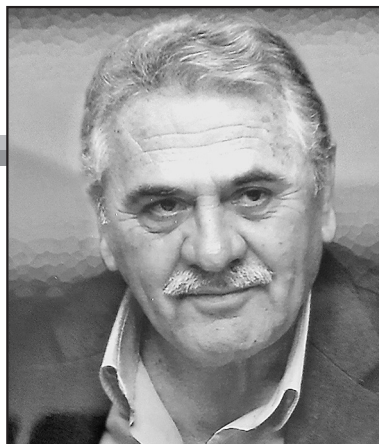
Αναστατώθηκαν οι αισθήσεις,
ματαιώθηκαν τα ...προγραμματισμένα ραντεβού τους,
σήκωσαν «κόκκινη» επανάσταση.
Με λάβαρα υποταγής παρουσιάστηκαν
ενώ περίμενες να υπερισχύσει η λογική.
Περίμενες...
αλλά δεν υπολόγισες σωστά.
Ποντάρισες σε λάθος «άλογο»
που ο αναβάτης του δεν κρατούσε τα γκέμια.

Συνωμοσία των πάντων!
Ο Κάσσιος κι ο Βρούτος σε πλήρη διάταξη.
Κι εσύ στη μέση
κρατούσες το φεγγάρι ανάποδα σαν βάρκα
αγωνιούσες να περάσει τον Εύριπο,
να μη την παρασύρουν τα ρεύματα
και την κουρσέψει ο κοινωνικός περίγυρος.
Φώναζες από ανάγκη να εκφραστείς,
ικέτευες κατά βάθος να παρασυρθείς
σ' ένα ταξίδι στο πουθενά.

Όταν σε είδα πια,
η δίνη σε ρουφούσε,
σε κατάπινε πλαταγίζοντας τα χείλη της
με απληστία,
κτητικά, αδηφάγα.
Στα χέρια σου που παραδίνονταν,
ξιφομαχούσαν τ' αστέρια με το φεγγάρι
κ' η βάρκα σ' εγκατέλειπε αργά
ακολουθώντας το ρεύμα...

Αντώνης Γιαννόπουλος

Ο Αντώνης Γιαννόπουλος, συνταξιούχος υπάλληλος του Δημοσίου, γεννήθηκε στα Φιλιατρά της Μεσσηνίας το έτος 1945. Γυμνάσιο τελείωσε στην Αθήνα και στα Γράμματα εκδοτικά εμφανίστηκε το 1984. Η πνευματική προσφορά του έχει αξιολογηθεί από γνωστούς και έγκριτους εκπροσώπους των νεοελληνικών γραμμάτων. Του έχουν γίνει τιμητικές φιλολογικές εκδηλώσεις και για το έργο του έχουν γραφτεί κριτικές που εγκωμιάζουν το λυρικό φιλοσοφικό του πλούτο και τη λεκτική πρωτοτυπία. Μελέτησε ελληνική και ξένη λογοτεχνία και αρχαίους φιλοσόφους. Συνεργάστηκε με πολλά περιοδικά και εφημερίδες. Κείμενά του περιέχονται στον 11ο τόμο της Μεγάλης Εγκυκλοπαίδειας Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Χάρη Πάτση, στη μεγάλη Πελοποννησιακή Λογοτεχνική Ανθολογία, στη Διαρκή Ιστορία Νεοελληνικής Λογοτεχνίας του Μ. Σταφυλά, σε πολλές άλλες συλλογικές εκδόσεις και έχουν μεταφραστεί στα Γαλλικά, Γερμανικά και Αγγλικά. Υπήρξε μέλος του Πανελλήνιου Συνδέσμου Γραμμάτων και Τεχνών.

Μόνιμος συνεργάτης του πρώτου ερασιτεχνικού ραδιοφωνικού προγράμματος, παρουσιάζοντας νέους και παλιούς λογοτέχνες. Αντιπρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών και πρόεδρος του πειθαρχικού Συμβουλίου της, και μέλος της Εθνικής Εταιρείας των Ελλήνων Λογοτεχνών.

Η ποίηση του Α.Γ. διακρίνεται για την ευαισθησία της και για την αυθεντικότητα της. Εκφράζει πηγαία δυνατές αισθητικές και ηθικές αξίες, και τις διαλαλεί ψιθυριστά σαν λυρικό μανιφέστο...

Αποσπάσματα από το βιβλίο του Αντώνη Γιαννόπουλου
«Τελευταία Παράσταση» Μαρία Κάλλας.

Μαρία Κάλλας

Δεν βρίσκει ώμο, δεν βρίσκει θέρμη αγκαλιάς
απόψε η ψυχή μου να γείρει
για να κλάψει, θαρρώ πως μας έλεγες.

Δεν υπακούει σε κανόνες
μετρικής της μουσικής,
σε κανένα σκηνοθετικό πρόσταγμα
η φωνή μου σήμερα.

Διώξτε αυτή τη σκιά υποκρισίας,
αυτά τα φανταχτερά, πολύχρωμα
φώτα, από πάνω μου.

Κρατήστε τα θερμά χειροκροτήματά σας
από μένα μακριά.

Η χαρά και η λύπη που είδατε γύρω σας
φτιαχτή ήταν για μένα.

Ελευθερώστε με, από τις μακάβριες τύψεις
τούτης της περισυλλογής!

Κουράστηκα πια να φοβάμαι
τους υποχθόνιους λεκτικούς
σας προσδιορισμούς,
τις υγρές ματιές,
τους ήχους των πιάνων.

Ελευθερώστε με από τον καταλύτη χρόνο,
τους ενδυματολόγους, τους μακιγιέρ
τους κινησιολόγους,
τις ξεθωριασμένες βικτωριανές οσμές
των αρωμάτων.

Αφήστε με να εξοικειωθώ
μακριά από τους
μελοδραματικούς χαρακτήρες
που τόσο έντονα τους έζησα.
Βοηθήστε με...

Τι αξίζει πλέον να απολογούμαι για
τον θρήνο της Ηλέκτρας,
τον κοπετό της Μήδειας,
για παραμύθια και μύθους ασυλλόγιστους!
Βγάλτε αυτές τις βασανιστικές σκέψεις
από πάνω σας,
δεν με συγκινούν πλέον
τα μεγάλα ευγενικά σας παινέματα,
κολακείες-μεγαλοπρέπειες,
είδα πολλές και θυμάμαι περισσότερες.

Εσείς που αγαπήσατε την ποίηση, τη μουσική,
δεν μου ταιριάζει
να λέτε πως πλέον έπαψα να ζω.
Πως τάχα έγινε καπνός και χάθηκε,
η ζωντανή φωνή μου.
Εδώ, ψηλά στις αλήθειες του Θεού, που 'ναι
πιο ισχυρές από τους νόμους των θνητών,
πάνω σε θέατρα αρχαγγελικά τα πιο ψηλά,
ως έχει η ψυχή μου ανεβεί και τραγουδήσει!
Υψίφωνη μες τους θιάσους των μουσών
έμαθα να συνηχώ, πλάι στην Ιφιγένεια,
δίπλα στην Αντιγόνη.

Αφήστε με σ' αυτόν τον πυρετό, σ' αυτή τη φλόγα
της αγάπης, που καίει βαθιά στα
στήθια μου ακόμα ζωντανή.
«Λέξη που ακούγεται σε όλες τις γλώσσες
του κόσμου και χωράει
σε όλες τις νότες της γης».

Πέστε μου, ποιος λέει ότι στάθηκε
τόσο δυνατός απέναντι στην αγάπη,
που να μην την είχε ανάγκη σ' αυτή
την πρόσκαιρη ζωή;

Μη ρωτάτε ποια είμαι
κι από ποιον τόπο έρχομαι.
Γεννήθηκα για να 'μαι αυτή που είμαι.
«Μαρία της όπερας»!
Με την ίδια μορφή και φύση,
κάποτε γέλασα, δάκρυσα
μπροστά σε πρίγκιπες-βασιλιάδες.

Ένα γνήσιο ελλαδικό σπέρμα.
Εμβρυομένο εκεί που ευωδιάζει ο άνεμος
με της ελιάς το φύλλο.
Μέλισσες γίνονται νύμφες των ανθών.
Και οι πεταλούδες χορεύουν σα νεράιδες
γύρω από το δέντρο της ψυχής μου.

Όμορφη και χαμογελαστή έφυγε
και πέταξε σ' ελεύθερο αέρα
σαν άστεγο πουλί η ψυχή μου,
περιπλανώμενη σε πολιτείες παραμυθένιες
με χίλιες μεταμορφώσεις!

Κάπως έτσι θέλω να μ' ονειρεύεστε,
σκαλωμένη σ' αυτή την αέναη φωτεινή
αυλαία, που η λάμψη της ανταυγιάζει
με χίλιες μορφές στον καθρέφτη του χρόνου
διαπερνώντας μέσα από κύκλους
Επάλληλους!

Νά, κοιτάχτε αυτή την άσβεστη φλόγα,
ψηλά, στον ιερό βράχο που καίει!
Αυτό το «αείζωτο φως» που ταιριάζει
στο πνεύμα του Προμηθέα.
Ρέει κι αναδιπλώνεται σαν ποταμάκι μέσα
από τις ασάλευτες φλέβες της Πνύκας.

Κάπου εκεί, θα παίζω την «Ιοκάστη».
Θα χτυπάει η καρδιά μου
ως τον τελευταίο παλμό,
αποχαιρετώντας την όπερα!
Με φωνή δυνατή, μουσικά μελωμένη!

Λίγο πιο κάτω
απ' τις ιερές στήλες
του Ολυμπίου Διός.
Να 'χω αγνάντι τις αδρές σκιές
των αρχαίων προγόνων μου.

Να συνάζονται γύρω από αναμμένα μύρα,
θυμιάματα, οι θείες μορφές των νυμφών,
έτοιμες να βγουν σε χορό, σιωπηλά,
σα μια λειτουργία.

Έτσι θέλω να με νιώστε.
Έτσι όπως είμαι και που στέκω.
Φιλοδοξίες, αισθήματα και ηδονές,
αστέριωτα ερωτικά μου όνειρα,
όλα ρευστά στο παρελθόν, τα ρίχνω πίσω
στη μάταιη στροφή ενός χαμένου
χρόνου!

Πείτε μου εσείς, αγαπημένα μου απόδημα
πουλιά, που μελωδείτε στον αέρα αμέριμνα,
τι άλλο, χαριέστερο μπορώ να σας πω

για τον έρωτα, που τη ζωή μου τυράννησε.

Σε οποιοδήποτε χρόνο κι αν βρεθείς,
νιώθεις ότι σε ακολουθάει παντού.

Γιατί τον κουβαλάς βαθιά μέσα σου!

Μη ρωτάτε, που κυλάει το πονεμένο
δάκρυ της ανάμνησης.

Ποιο καράβι ακολουθάει, όταν το σέρνει
ο πελαγίσσιος άνεμος.

Να θυμάστε, πως θα 'ρθει μια μέρα,
που το δάκρυ αυτό, θα γίνει τραγούδι.

Που κι εσείς οι ίδιοι στο νου σας,
τραγούδι θα το 'χετε!

Εσείς, που λέτε ότι βάλατε τις λυρικές
νότες στα χείλη σας και γίνατε
απόστολοι της μνήμης μου!

Υψώστε την μπαγκέτα σας.

Ηχήστε φλάουτα.

Εξαίσια βιολιά σηκώστε τα δοξάρια σας.

Μη μου το λησμονάτε!!!

«Το αίμα μου είναι Ελληνικό, κι αυτό
κανείς δεν μπορεί να το σβήσει».

«Παρίσι 17 Σεπτεμβρίου 1977»

Γεώργιος Γιαννουῦτσος

Γεννήθηκε στην Ιθάκη. Απόφοιτος της Δραματικής σχολής του Εθνικού Θεάτρου και της σχολής Ναυπηγών Μηχ/γων Μηχανικών του ΕΜΠ. Ως ηθοποιός έχει συμμετάσχει σε πολλές θεατρικές παραστάσεις και τηλεοπτικές παραγωγές. Το 2019 εξέδωσε δύο βιβλία (Εκδόσεις ΟΤΑΝ): Τον θεατρικό μονόλογο «Στου Νάγκ ἢ το αὐγό τοῦ νεροῦ» και την ποιητική συλλογή «Προσωρινὸ». Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τρία μονοσέλιδα ποιήματα

Η νίκη μας

Στη Χριστίνα-Βασιλική

Εἶσαι
πλάι μου
ἤχος
ποῦ
θα ῥθει.
Καὶ σ' ἀγγίζω.
Ὅπως τὴ σκανδάλη
ὁ στρατιώτης.
Μ' ἓνα
ψίχουλο δρόμου
κάτω ἀπ' τὶς μπότες.
Πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ
φυτρώνει
δέντρο

μὲ τ' ὄνομά σου
χαραγμένο.
Στις ρίζες
ἀπλώνεσαι γυναίκα
κι ἄγγελοι νίκης
πέφτουν τὰ φύλλα...

Σεπτέμβριος 2012

Τα παιχνίδια μας

Στὴ Ζωή

Τὸ βιβλίο βαθύρριζο.
Κι ἡ σελίδα νὰ λείπει.
Λάθος τυπογραφικό, εἶπε κάποιος.
Κι ἓνας ἄλλος
πὼς θὰ τυλίξανε σαρδέλες.
Καὶ γελάσαμε ὅλοι.
Καὶ τότε πέρασε ἀπὸ μπροστά μας
πολυσέλιδος ὁ ἄνεμος
κι ἡ σελίδα 1001 ὀλόσωμη.
«Πιάστε με!», ἔγραφε.
Κάποιος εἶπε πὼς ἔγραφε «Ἀφήστε με!».
᾽Ὡσπου σκάλωσε
στὸ κλαδὶ τῆς ἀκακίας.
Τρέξαμε ὅλοι.
Μόνος μου ἦμουν.
᾽Αρχισα νὰ σκαρφαλώνω.
Ἡ σελίδα κελαηδοῦσε:
«Εἶμαι ἓνας συγγραφέας
πιὰ δὲν ἔχω καμιὰ λύπη,
ἔχω γράψει ἓνα βιβλίο
γιὰ σελίδα ποὺ τοῦ λείπει»
«Ἐπιτέλους, φωνὴ στὰ κλαδιά μου»,
εἶπα.

Εἶμαι ἐδῶ

Εἶμαι ἐδῶ
Ἴστός ἀγγέλων
πλεγμένος στὰ χεῖλη.
«Θὰ βρέξει», σῶπασε
ἡ μάννα μου
μὲ ἔντομα καὶ λόγια
κι ἓνα ἠλεκτρικὸ σίδερο
στὴν καρδιά.
Στὴ φωνή μου
κρέμεται νωπὸ
ἓνα κόκκινο
παντελόνι...

Μιχάλης Γριβέας

Ο Μιχάλης Γριβέας του Κωνσταντίνου είναι συγγραφέας, μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και κατοικεί στην Αθήνα (Αγία Παρασκευή). Είναι παντρεμένος με την Μανίνα Μπαζαίου και πατέρας του Κωνσταντίνου και της Χρυσάνθης. Σπούδασε στο τμήμα Τοπογράφων Μηχανικών της Πολυτεχνικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης. Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές Περιφερειακής Ανάπτυξης (χωροταξίας) στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στην Αθήνα.

- Έχουν εκδοθεί πέντε βιβλία του, τέσσερα μυθιστορήματα και μια συλλογή διηγημάτων.
- Έντεκα έργα του (δυο μυθιστορήματα, δυο νουβέλες & επτά διηγήματα) έχουν βραβευτεί σε ισάριθμους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, αποσπώντας τέσσερα Α΄ βραβεία.
- Έχει τρεις θεατρικούς μονολόγους με βάσει διηγήματα ή αποσπάσματα βιβλίων του.
- Λαμβάνει μέρος ως κριτής σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Το απατηλό εικοσιτέσσερα

Η τελετή εξελισσόταν στην κατάμεστη αίθουσα με το ψηφιδωτό δάπεδο. Όλοι αδημονούσαν να τους εξηγήσω πώς έγινε το θαύμα! Μονάχα εικοσιτέσσερις ώρες πέρασαν από την περιθανάτια εμπειρία μου. Τότε φτάνοντας στην άκρη του παράξενου τούνελ κόντεψα να πιστέψω ότι οι σκιές που χόρευαν ανάμεσα στις εκτυφλωτικές λάμπεις ήταν ψυχές από τον άλλο κόσμο την θύρα του οποίου μόλις είχα περάσει.

Είχα ολοκληρώσει την ταινία της ζωής μου που πέρασε, μέρα-

μέρα, από τα μάτια μου με την κινηματογραφική ταχύτητα των εικοσιτεσσάρων σκηνών ανά δευτερόλεπτο. Ακόμα κι αν κάθε ημέρα αποτελούσε μόνο μια σκηνή ήταν μαθηματικά βέβαιο ότι απαιτήθηκαν δεκαπέντε ολόκληρα λεπτά, μετά την καρδιακή ανακοπή, για να δω τον εξηντάχρονο βίο μου.

Τέτοιο θαύμα δεν είχε ματαγίνει αφού ο εγκέφαλος ζει μόνο μισό λεπτό χωρίς αιμάτωση, αλλά και ουδεμία νοητική συναίσθηση έχει καταγραφεί σε διάστημα μεγαλύτερο των τεσσάρων λεπτών μετά την παύση του καρδιακού παλμού. Και όμως ήμουν εδώ ολόσωμος μαζί με όλους!

Την επιστημονική επεξήγηση του θαύματος ανέλαβε ο σεβασμιος δόκτωρ ιατρικής. Στάθηκε ολόρθος και με κοίταξε λοξά καθώς ήμουν ξαπλωμένος εμπρός του. Ευλόγησε το χρωματιστό φως από τα βιτρό παράθυρα που, πέφτοντας στις παρειές του προσώπου μου, αναδείκνυε ανάγλυφα τη χαρά μου γιατί βρισκόμουν πάλι στον κόσμο. Ύστερα, γυρνώντας στους συγκεντρωμένους είπε:

«Αγαπημένες μου ψυχές η παρουσία του αδελφού μας εδώ –στο δικό μας κόσμο– αποτελεί ολοζώντανη απόδειξη ότι είναι αδύνατον να επιζήσει οποιοσδήποτε άνθρωπος αν περάσουν περισσότερα από τέσσερα λεπτά μετά το σταμάτημα της καρδιάς του».

ΤΕΛΟΣ

(Από το βιβλίο του Μιχάλη Γριβέα «Ανεγκύστε τη Σελήνη»).

Μαρία-Ευαγγελία Γυφτογιάννη

Η Μαρία Ευαγγελία Γυφτογιάννη γεννήθηκε στη Σαντορίνη το 1960. Είναι απόστρατος της Πολεμικής Αεροπορίας. Υπηρέτησε ως Ελεγκτής Εναέριας Κυκλοφορίας στην Πολεμική και Πολιτική Αεροπορία. Είναι μέλος του Ελληνικού

Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών και της Αεροπορικής Ακαδημίας Ελλάδας.

Μυθιστορήματά της:

- «Δομινίκη. Η ζωή της από λάβα και αλμύρα» Εκδόσεις Ωκεανός.

- «Ακριβή μου γυναίκα. Γη μου ακριβή» Εκδόσεις Ωκεανός. Συλλογή πεζών, ποιημάτων και στοχασμών:

- «Συμπαγείς Άνεμοι» Εκδόσεις Ανάτυπο.

Για τη μητέρα μου

Ένα καλαμάκι στο ποτήρι,
και δύο ξεραμένα χείλη
απ' της ζωής τον ιδρωτα σκασμένα,
αδύναμα, σοφά και γερασμένα,
το «Δόξα τω Θεώ» ψελλίζουν
και μάτια ανέλπιστα μελόπικρα δακρύζουν.

(Από την ποιητική συλλογή Συμπαγείς Άνεμοι)

Το κάστρο της Λήθης

Επήγαν οι γονείς της Πολιτείας να ρωτήσουν τον Προφήτη, γιατί τραντάζονται οι ρίζες των σπιτιών τους.

Κι εκείνος είπε: «Αποδεχτήκατε άλλοτε εύσπλαχνα, άλλοτε από ανάγκη, άλλοτε από αδυναμία και επιβολή, δότες με άρρωστο αίμα που θρέφει και θεριεύει δεσμά. Πιστεύετε ότι σας παρέδωσαν, όμως κι εσείς για τούτο, εκλείσατε τα αυτιά και τα στόματα σας.

Αυτοί που σας παρέδωσαν, θα παραδοθούν, είναι νόμος της φύσης. Εχάσατε το πάθος της ζωής και εσκοτεινιάσατε. Εχάσατε τη γνώση και θεριέψατε τη γεύση. Εγίνατε οφθαλμόφοβοι και ακουόφοβοι, εγίνατε υπνωλάτρες και ηδονολάτρες, κι έτσι εχτίσατε ανάμεσα στα σπίτια σας, κάστρο επικίνδυνο με υπόγειες πολεμίστρες και το ονομάσατε «Λήθη», σαν να μην φοβόσαστε τις ψυχές που στέκονται γύρω σας.

Πραγματικά, ταλαντεύονται οι ρίζες των σπιτιών σας, γιατί edώσατε στους δότες τη χαρά να δαμάσουν και να διαφεντέψουν το πνεύμα σας.

Ωστόσο, ακόμα και τώρα μπορείτε να αρπάξετε το χέρι του δυνατού, άλλο κακό μην κάνει κι άλλο καλό μη σβήσει, μη σβήσει τα φανάρια οπού λάδι τους, οι λαχτάρεις του ανθρώπου, 'κείνες που λέγονται παιδιά.

(Από την ποιητική συλλογή Συμπαγείς Άνεμοι)

Ο θρήνος της κάσκας του Αεροπόρου

Γιέ μου, αδελφέ μου, άντρα μου, ποιας Μοίρας το φευγίό σου;
ποια Μοίρα σε λιμπίστηκε και χάλασε το βιός σου;

Πρωί-πρωί σ' αγκάλιασα πλυμένο, καθαρό,
μα μύριζες παράξενα... απόμακρα θαρρώ.

Κάθισα στα μαλλάκια σου, άκουσα τη μιλιά σου,
κι ήτανε τίγρη κι αετού η δυνατή χροιά σου.

Μα 'χες τα μάτια σκοτεινά, τι να 'βλεπες, Θεέ μου;
μ' ακούς; μ' ακούς; τι έβλεπες; λυπήσου με και πε μου.

Εσύ 'σουν τ' οξυγόνο μου, ζωής η παροχή μου,
ο πόνος και το γέλιο μου, ο ήλιος, κι η βροχή μου.

Σαν είδα ότι μου 'φευγες, σαν είδα τη ματιά σου,
σαν άκουσά σου την κραυγή από τα σωθικά σου.

Έγιν' Αγγέλων πτέρυγες, να σηκωθείς, ν' αντέξεις,
χώμα μην πιάσεις, μην καείς, με θάνατο μην παίξεις.

Βγάζω τα νύχια μου και σπω καλύπτρα να σε βγάλω,
κορμί σου πάνω μου τραβώ, φιλί ζωής στα χείλη σου,
στα κερασένια χείλη σου, με δύναμη να βάλω.

Γιέ μου, αδελφέ μου, άντρα μου, πού με αφήνεις την τρελή,
τη δόλια ορφανεμένη;

Σε πήρε για την προίκα της η μαύρη Ειμαρμένη.

Έλα, έλα ξανά, ν' αγγίξω σου τα άξια σου χέρια,
'κείνα που γι' άλλους ήτανε ατσάλινα μαχαίρια.

Μες στα καϊδία περπατώ, να 'βρω ένα σου κάτι,
να δει. Χάρος να ντραπεί, που ύπουλα σε χτύπησε,
στων ουρανών του Αιγαίου μας περήφανό μου άτι.

Πες στους Αγγέλους που 'ρθανε να πάρουν σου το σώμα,
να ρίξουν χίλιους κεραυνούς, να γίνω κι εγώ χώμα.

(Από την ποιητική συλλογή Συμπαγείς Άνεμοι)

Σταυρούλα Δεκούλου

Η Σταυρούλα Δεκούλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Η μεγάλη της αγάπη για τη γραφή ξεκινά από τα παιδικά της χρόνια, όπου μικρές ιστορίες της δημοσιεύονται σε περιοδικά της δεκαετίας του '90. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών και του Ομίλου Ξάστερον. Συνεργάζεται με εκδοτικούς οίκους γράφοντας κριτική ποίησης και πεζογραφίας. Ανθολογείται στα λογοτεχνικά περιοδικά, Νέα Αριάδνη και Κελαινώ και παλιότερα στην Πνευματική Ζωή, Πνοές Λόγου και Τέχνης, Κυπριακός Ελληνισμός και Νουμάς.

Ως επαγγελματίας υγείας από το 2002, η δράση της έχει ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα και στόχος της είναι η διατήρηση της υγείας και της ευτυχίας στους ανθρώπους. Θεωρεί πως τα talenta είναι δώρα που πρέπει να εκταμιεύονται και να επιστρέφουν, όπου υπάρχει ανάγκη. Για τον λόγο αυτό και τα έσοδα από τις πωλήσεις των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών της δράσεων αποδίδονται σε φιλανθρωπικά ιδρύματα και σκοπούς.

Εργογραφία:

- *Στον Αστερισμό του Ιβίσκου (2018), Ποιητική Συλλογή, Εκδόσεις «Βεργίνα».*
- *Σε έντυσα Έρωτα (2019), Ποιητική Συλλογή, Εκδόσεις «Βεργίνα».*
- *Τρόφιμος 12519, (2021) Σύγχρονο ελληνικό θέατρο, Εκδόσεις «Βεργίνα».*
- *Πρόσφυγες, Ορφανοί όπου Γης, (2022), Ημερολόγιο Συναισθημάτων, Εκδόσεις «Βεργίνα»*
- *Ασυνόδευτο Ταγκό, (2022), Ποιητική Συλλογή, Εκδόσεις «Δρόμων».*

Ανθολογίες:

- *Mes Amis, τρίγλωσση ποιητική ανθολογία, (2020), Εκδόσεις «Βεργίνα».*

- Άγγιγμα Ψυχής, ελληνοσέρβικη ποιητική ανθολογία, (2022), Μάινταν.

Βρέχει γαζία απόψε

Βρέχει γαζία απόψε
πάνω στα σκονισμένα μου ματόκλαδα.
Γεμίζω το ποτήρι μου λυγμούς
και σε κερνάω.
«Στην υγεία μας, αγάπη μου»
Συλλογιέμαι τη μοναξιά της Κυριακής,
το παράπονο των στίχων.
Στρώνω το κρεβάτι μου με μια μεταξωτή θλίψη
κι αποκοιμιέμαι στην αγκαλιά της απουσίας σου.
Μάκρυναν οι δρόμοι,
δεν φτάνει η φωνή μου πια σε σένα
και το χαμόγελο αδιόρατο πια.
Χαθήκαμε.
Έλα να κλείσουμε κι απόψε τις κουρτίνες,
τ' άστρα μας πρόδωσαν κι αυτά
και δεν φωτίζουν τον ουρανό μας τη νύχτα.
Έλα να σβήσουμε τα φώτα
και ν' ανταμώσουμε στο όνειρο.
Έλα...
Θα σου 'χω αναμμένο ένα κερί για φάρο.
Πιάσε το χέρι μου και πάμε μακριά,
πίσω ν' αφήσουμε την έρημη τούτη πόλη.

Υπομένω και προσδοκώ

Χαράματα δακρύζει η ψυχή.
Σε θείο παραπέτασμα
εκ δεξιών βλασταίνει η ελπίδα
στ' αριστερά η αγάπη αναπαύεται.

Γείρε να ξαποστάσεις και μην κλαις.
Πάρε απ' την άλικη στο μέτωπο σταγόνα
να πιεις να γεννηθείς.
Τρίτη απόγευμα ψιθύρισα τις λέξεις της απόγνωσης
μα αποφάσισα στον θάνατο να πορευθώ
κι από το δάκρυ μου να ξεδιψάσεις.
Γείρε να ξαποστάσεις και μην ντρέπεσαι
στο φως μπροστά να βγαίνεις νικητής.
Στα μάτια μου γεννιέσαι πάντα αθώς.

Ένας ναός, περιβόλι

Στο μεσόφρουο του φεγγαριού,
στα ριζά της ανατολής του ήλιου
φύτεψε γράμματα να φυτρώσουνε λέξεις.
Στίχοι ν' ανθίσουν, να πλέξουμε ποιήματα
να μαρτυρούν του χρόνου τ' ανάθεμα
και την αγιότητα των ποιητών
όταν ξεδιψούν την πένα τους με αίμα.
Έλα λοιπόν και ρίξε τα γράμματα
στο οργωμένο χώμα
κάθε κυριακάτικης λειτουργίας.
Ονειρεύομαι πριν την επόμενη άνοιξη
ένα ναό περιβόλι της ποίησης
όπου στα μανουάλια θα σιγοκαίνε
αντί για κεριά, ποιήματα.
Κι όλοι μαζί θα μοιραζόμαστε στην απόλυση
της ψυχής μας το δάκρυ.

Δημοσθένης Δέπος

Ο Δημοσθένης Γ. Δέπος γεννήθηκε το 1959, στην Πλάκα. Σπούδασε νομικά στο ΕΚΠΑ. Δικηγορεύει πάνω από τριάντα χρόνια στην Αθήνα. Αρθρογραφεί από το 2015 στο Reporter.gr. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών. Το 2021 εξέδωσε το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «Το κουτί με τις θύμησες» (Εκδόσεις Κοράλλι) και το 2022 εξέδωσε το δεύτερο του βιβλίο με τίτλο «Ένα συν τρία βιβλία», (Εκδόσεις Πηγή).

Το κουτί με τις θύμησες

Πριν πέντε χρόνια με πήρε τηλέφωνο μια κυρία, επί ονόματι Βούλα, προκειμένου να νοικιάσει ένα δωμάριο στο Κουκάκι, χάριν της ανιψιάς της. Τότε συνάντησα μια γυναίκα, πενήντα βάλε, άγνωστη παντελώς σε εμένα. Μ' αυτά και μ' εκείνα, μου είπε ότι πήγαινε στο «Μπούρα», βγήκαμε συμμαθητές στο ίδιο τμήμα σ' όλο το δημοτικό και ούτε αυτή με θυμόταν. Και πώς να με θυμάται, αφού έχω γίνει σαν τον Όρσον Ουέλλες στην ωριμότητα του.

Από την κουβέντα βγήκε, ότι τους μισούς συμμαθητές μας και πλέον τους θυμόμαστε. Αναφέραμε όμως άλλους που δεν σκανάριζα εγώ και άλλους που δεν αναγνώριζε αυτή. Επειδή μένει ακόμα στην γειτονιά είχε πληροφορίες για την εξέλιξη των περισσότερων. Το μυαλό μου ασυνείδητα έκανε ιλιγγιώδη στροφή στο παρελθόν και, διάγων ήδη το τελευταίο τρίτο της ζωής μου, γέμισα νοσταλγία.

Προχθές λοιπόν προσπάθησα να βρω μια άκρη στο fb. Πάτησα «70ο Δημοτικό», είδα μια παρέα χιλίων και πλέον ατόμων, δυο

παλιές φωτογραφίες –όπου απουσίαζα– και χρήστες πρώην συμμαθητές-τριες.

Θυμήθηκα την Δήμητρα, την πρώτη μαθήτριά, την Αγγέλα, την καλύτερη δεύτερη, την Όλγα, την χειρότερη δεύτερη. Την άλλη Δήμητρα, το πιο όμορφο κορίτσι του Σχολείου (μια Ρόμυ Σνάιντερ στο πιο άγριο) την Μαρίνα, για την οποία μ' έπιανε ένας μύχιος και βουβός κόμπος. Την Εβίτα, την Μαρία, την Ειρήνη (με το τρακτέρ του πατέρα της) την Κλαίρη, την Σμαράγδα, την Φρόσω, την Κατερίνα, την Έφη. Την Ελένη, την θυμήθηκα μόνο σαν όνομα. Μαύρη κουρτίνα στην θύμηση μου έχει πέσει για την Λένα, την Λίλλυ, την Ρία. Περίεργο πράγμα ο σκληρός δίσκος του εγκεφάλου. Γιατί αυτούς και όχι εκείνους;

Από τα αγόρια θυμήθηκα τον Ανδρέα (μέναμε στην ίδια πολυκατοικία) τον Μιχάλη, τον Άγγελο (παρέα πήγαμε στην Α'). Τον Δημοσθένη, τον Πέρη (το καλό παιδί), τον Στάθη, τον Κώστα (σοβαρό και περίφροντι). Τον Χρήστο, τον Γεράσιμο, τον Κωνσταντή (τον φίλο μου) τον Βασίλη, τον Χρήστο μας. Τον Ηλία τον είχε απωθήσει η μνήμη μου.

Θυμήθηκα την δασκάλα μας την κα Κατίνα. Δυνατή στο μαθησιακό, ως μικρό παιδί με ενοχλούσε τα μάλα ο χαρακτήρας της και οι επιλογές της. Όταν μεγάλωσα κατάλαβα ότι το χωράφι της ζωής είναι σπαρμένο με χιλιάδες Κατίνες. Τον δάσκαλο μας στην Ε' και τον δάσκαλό μας στην ΣΤ', με τις ιστορίες του απ' το Αλβανικό Μέτωπο.

Θυμήθηκα τη γιαγιά, σε μια τρύπα απέναντι, που πουλούσε κάτι χρυσοποίκιλτα αυγά με γεύση ούζου. Θυμήθηκα την ποδιά φούστα, τη μυρωδιά της πέτσινης σάκας και της σκουριάς στα μονόζυγα, το σκάμμα, τους ευκάλυπτους στις όχθες του σχολείου. Το ποδόσφαιρο με τα «τσιγκάκια», τα χαρτάκια με το «τελαίος». Θυμήθηκα τον πόνο στα παγωμένα δάχτυλα από τη βέργα των «παιδαγωγών». Θυμήθηκα τα θεατρικά σκετς στην Ε' και στην ΣΤ'. Στο ένα υποδυόμουν τον τρελό και στ' άλλο τον δικηγόρο. Τελικά δεν απέφυγα και τα δυο στη ζωή μου. Θυμήθηκα τα πάρτυ, που δειλά ξεκίνησαν στην Ε' και παγιώθηκαν στην ΣΤ'. Τις

σχολικές εκδρομές, που στην τελευταία, στο Λευκαντί, παράτησα την μπάλα και πήγα να παίξω μπουκάλα με τα κορίτσια του άλλου τμήματος στα πευκάκια ολούθε. Θυμήθηκα πόση σημασία είχε τότε να είσαι πρώτος στο τρέξιμο. Αταβιστικό φαινόμενο, αφού δεν επέπρωτο να κυνηγήσουμε για την τροφή μας. Θυμήθηκα που ντρεπόμουν, όταν ερχόντανε η μητέρα μου στο σχολείο (ντυμένη με ρούχα σαν από την ροκ όπερα Hair) και πόσο ήθελα να μου είχε χαρίσει ο Θεός μια μάνα, σαν όλες τις άλλες.

Κυνηγώντας το μικροαστικό μας όνειρο μ' όλες μας τις δυνάμεις (το οποίο οσονούπω διαλύεται), δεν είχαμε χώρο για αναπολήσεις κι αναδρομές. Σύντομα θα καταλάβουμε, ότι είχαμε το προνόμιο να ζήσουμε –ως μικροί μαθητές– μέσα στην «παλιά καλή Ελλάδα» του προστρεξίματος, της ανοιχτής αυλής, του σούρουπου, της κατσαρόλας, του τραπεζιού της Κυριακής...

Ο Βασιλιάς της σκόνης

Όταν έδινα εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο ήξερα από στήθους όλες τις χρονολογίες των Ρωμαίων και Βυζαντινών αυτοκρατόρων. Τις μεγάλες μάχες με τους σχηματισμούς και τον αριθμό των εμπλεκομένων.

Είχα φτάσει σε σημείο να μιλάω λατινικά. Ένεκα αυτού, με κάτι γαλλικούλια πού 'μαθα, στις ιταλικές ταινίες δε πολυχρηιάζομαι τους υπότιτλους.

Όταν συναντούσα κάποιον, έστω φευγαλέα, δεν τον ξέχναγα ποτέ στη φάτσα. Τις δικογραφίες, μετά στο γραφείο, τις γνώριζα από το χρώμα των φακέλων.

Τα χρόνια πέρασαν κι άφησαν τη σκόνη τους. Άρχισα τα:

–Στο Ματζικέρτ ο Ρωμανός, στο Μυριοκέφαλο ο Μανουήλ;

–Θυμίστε μου τ' όνομα σας;

–Ποιος, διάολε, είναι ο φάκελός του;

Έτσι ενώ στα νιάτα μου έπινα τη πορτοκαλάδα της γνώσης στυμμένη και διαυγή, τώρα τη καταπίνω με τα φλούδια. Ο σκληρός δίσκος άρχισε να στομώνει. Κάθε χρόνο τραβάω απ' την κου-

ζίνα του μυαλού μου το μεγάλο σουρωτήρι. Παλιές αμφιβολίες σβήνουν και δίνουν τη θέση τους σε νέες. Εκεί που νόμιζα ότι είχα βρει την απάντηση, νέα ερώτηση ξεπηδά.

Βλέπω γύρω μου ανθρώπους ταξινομημένους, ανήκοντες, ευτυχείς. Μια ομάδα, μια θρησκεία, ένα κόμμα. Όχι πολλά-πολλά. Άλλωστε θα 'χουν τη μεταθανάτια ζωή για τα περαιτέρω. Τους ζηλώω κι ας μη το δείχνω.

Η σκόνη μου 'χει κολλήσει για τα καλά. Θαμπώνει το λούστρο του ασήκωτου επίπλου, πού 'μαι μέσα του κλεισμένος. Ήρθε και κάθισε δίπλα μου με τα χρόνια, σα μια γηραιά κυρία στη κουνιστή της πολυθρόνα.

Ελένη Δέπου

Η Ελένη Δέπου είναι κριτικός ει-
καστικών τεχνών. Σπούδασε
στο χώρο της τέχνης και αισθητικής.
Κριτικές της έχουν δημοσιευθεί σε
καταλόγους εκθέσεων και περιοδικά
(Δον Κιχώτης, Αλεξίσφαιρο, Αιολικά
Γράμματα, Πολιτιστική Πράξη). Δια-
τηρούσε επί έτη μόνιμη στήλη στην εφημερίδα Σύγχρονη Σκέψη.
Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών. Το 2001 κυ-
κλοφόρησε η πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Σκιές και
Πρόσωπα» από τις εκδόσεις «Gutenberg» και το 2023 κυκλο-
φόρησε η δεύτερη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Κεράσια στο
Χιόνι» από τις εκδόσεις «Κοράλλι»

Το ποιμενικό

Εδώ στο γιαλό θα σταθώ,
νοτισμένος βράχος,
πίνακας ομίχλης, οπτασία η Σκύρος.

Τραγουδούσαν οι γλάροι στο μενεξελί,
σε γνώριμες σχισμές,
αγάπης λίκνα για θαλασσοπούλια.

Γαλήνια, απόκοσμη χαρά.
Το κιαροσκούρο του βουνού,
κοιμάται στους ήχους της Όστριας,
βοούν οι αίγαγροι και τα άγρια αλογάκια.

Το στήθος του ουρανού
εσπέρισμα ημισελήνου, μαβιά υδάτινη εικόνα.

Θα ῥθω

Θα ῥθω με την παλίρροια.
Στα βάθη μιας χαμένης απορίας
με την ψυχή πουλιού
πάνω από το μουρμούρισμα της θάλασσας,
νερά, πνεύμα των θρύλων.

Θα ῥθω.
Μέσα από της φωτιάς δροσιά τη νύχτα,
όταν τα πρόσωπα θολά,
μιλούν τα σώματα.

Θα ῥθω.
Την ένατη μέρα του πρώτου φεγγαριού,
φτερό πουλιού,
ν' αγγίξω
το κλειστό βιβλίο.

Μήπως και ξυπνήσω την ποίησή σου!

Εμμανουήλ Δουνδουλάκης

Ο Εμμανουήλ Δουνδουλάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης το 1975. Είναι Αναπληρωτής Καθηγητής στην Π.Α.Ε.Α.Κ., με γνωστικό αντικείμενο: «Αγιολογία-Υμνολογία». Στην ως άνω Ακαδημία είναι επίσης Διευθυντής Σπουδών του ΠΙΣ.

Κάτοχος Διδακτορικού (Άριστα) του Τμήματος Θεολογίας του Α.Π.Θ. (2006). Πραγματοποίησε Προπτυχιακές και Μεταπτυχιακές σπουδές στη Θεολογία (Ελλάδα, Ελβετία, 1992-2006), αποφοιτώντας συνεχώς με άριστα και πρώτος σε βαθμολογική κατάταξη κατά την αποφοίτηση από το Τμήμα Θεολογίας ΑΠΘ (1998), ΑΕΣΚ (1995).

Παρακολούθησε Σεμινάρια διαρκείας στην: Επαγγελματική Δημοσιογραφία, Εγκληματολογική Ψυχολογία, Ψυχοκοινωνική Υποστήριξη, Επανένταξη Κρατουμένων, Ενδοοικογενειακή βία, Προβλήματα οικογενειακού βίου, Προβλήματα παιδιών & εφήβων, Διαχείριση πένθους, Διαζύγιο, Management, Marketing, Brand, Ψυχολογία, Συμβουλευτική, Ελληνική Παλαιογραφία, Αρχαία Καβάφη, κ.ά.

Γνωρίζει την Αγγλική, τη Γαλλική, την Ιταλική γλώσσα και έχει βασικές γνώσεις της Αραβικής και της Γερμανικής.

Τυγχάνει ισόβιο μέλος της Παγκόσμιας Ακαδημίας Τεχνών. Πολιτισμού (WAAC), και μέλος της ΠΕΛ. Διετέλεσε Πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής στους 34ους Ποιητικούς Αγώνες των Δελφών (2019).

Είναι συγγραφέας 51 βιβλίων θεολογικού και λογοτεχνικού ενδιαφέροντος. Ποιήματά του γράφτηκαν και μεταφράστηκαν στην Αγγλική, Αραβική & Κινεζική γλώσσα. Μελοποιήθηκαν & παρουσιάστηκαν ως τραγούδια σε πολιτιστικές εκδηλώσεις, ενώ στίχοι του περιλαμβάνονται στη δισκογραφία.

Ο πόνος της μάνας (απόσπασμα)

Την είδε να κάθεται σε ερημικό παγκάκι στο πάρκο του Μεγάλου Κάστρου. Χαμένη στον κόσμο της, ξεχασμένη από τους γύρω, προδομένη ακόμη και από τον ίδιο της τον εαυτό. Βλέμμα απλανές, απορροφημένη στις σκέψεις της, να συνδιαλέγεται με το υπερπέραν. Θα κόντευε τα 90 η κυρία Σοφία. Μια σταλιά άνθρωπος –ίσα που έφτανε το 1,55 στο ύψος– χτυπημένη από τη μοίρα, περιβεβλημένη, από πάνω μέχρι κάτω, τον μέλανα τήβεννο της χηρείας, ενώ το σφιχτό μαύρο μαντίλι που έδενε προσεκτικά γύρω από το πρόσωπό της, σε υποψίαζε ότι έχεις μπροστά σου έναν άνθρωπο απρόθυμο να μπει στις νόρμες του σήμερα· που παλεύει να αποτρέψει τον ίδιο της τον εαυτό από το να μιμηθεί το τέλος της Ιοκάστης, στην τραγωδία του Σοφοκλή.

Έχασε πολύ νωρίς τον άνδρα της και πάσχιζε να αναθρέψει τα τρία της παιδιά, να κρατήσει «ένα καλό όνομα» στην κοινωνία. Τα χρόνια πέρασαν, τα παιδιά ενηλικιώθηκαν, τα δύο έφυγαν μακριά. Έμεινε μόνη με τον Χρήστο, το «στερνοπούλι» της –όπως συνήθιζε να λέει– προκειμένου να στηρίζει ο ένας τον άλλο...

Θυμάται εκείνο το απόγευμα που μετακόμισαν στη διπλανή μονοκατοικία. Κόντευε να σουρουπώσει όταν χτύπησε την πόρτα του ο Χρήστος, κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί, ζητώντας ανοικτήρι. Του το έδωσε ανταλλάσσοντας ένα σύντομο καλωσόρισμα. Του έκανε εντύπωση το επικίνδυνα αποστεωμένο κορμί του γείτονα, το θολό βλέμμα, τα σαθρά δόντια, η επισεσυρμένη ομιλία, το ασταθές περπάτημα, αλλά δεν είπε κάτι... Ο Χρήστος ήταν - δεν ήταν σαράντα χρονών κι ας έδειχνε γερασμένος από το ποτό και τις καταχρήσεις...

Πολλές φορές, το βράδυ, ακόμη και μετά τα μεσάνυχτα ακουγόταν φωνές, βρισιές και βίαια ξεσπάσματα του μεθυσμένου υιού προς τη μάνα, που προσπαθούσε απέλπιδα να τον κατευνάσει. Όλοι γύρω άκουγαν, όμως σιωπούσαν, άλλοτε από σεβασμό προς την ιδιωτικότητά τους και άλλοτε από αδιαφορία.

Θυμάται εκείνο το βράδυ, στις 3 τα ξημερώματα, όταν ο Χρή-

στος, υπό την επήρεια του αλκοόλ και πάλι, κυνηγούσε να σκοτώσει τη μάνα του, με ένα τσεκούρι!... Από τότε μπαινόβγαινε κατά διαστήματα σε κέντρο απεξάρτησης. Όμως για λίγες ημέρες, καθώς η μάνα τον έφερνε πίσω, δείχνοντας τη μακροθυμία της.

Το τελευταίο εξάμηνο της ζωής του, ο φιλάσθενος Χρήστος ήταν κλινήρης και η συμπεριφορά του χειροτέρευε. Έγινε εξαιρετικά χειριστικός, σε βαθμό που έλεγχε απόλυτα την εξουθενωμένη κυρία Σοφία...

Το πρωί εκείνο του Ιουνίου, ακουγόταν μόνο το γοερό κλάμα της μάνας, που θρηνούσε για τη βιολογική απώλεια του υιού της. Το σπαρακτικό μοιρολόι, οι επικλήσεις στον κεκοιμημένο υιό της, ξάφνιαζαν όλους όσοι ήταν αυτήκοοι των όσων διαδραματιζόνταν, πίσω από τις κλειστές πόρτες, τα τελευταία χρόνια.

Η τρωθείσα από χρόνια αξιοπρέπεια της κυρίας Σοφίας, τα απανωτά χτυπήματα της μοίρας, η απώλεια του Χρήστου, την έκαναν να σκύβει ακόμη περισσότερο το κεφάλι, να εξαφανίζεται η σάρκα στο μαύρο ένδυμα που κάλυπτε τη γύμνια της ψυχής της.

Τη συνάντησε λίγο πιο κάτω από το σπίτι της, μετά από μέρες. Άγρυπνη από το ξενύχτι του θρήνου, κατακόκκινα τα μάτια από το κλάμα, ασταθής ο βηματισμός από την ψυχική εξουθένωση. Θέλησε να τις πει δυο λέξεις παρηγοριάς και συμπόνιας, όταν σώματα και βλέμματα παραλληλίστηκαν, όμως τον πρόλαβε εκείνη, αποπλίζοντάς τον με τον λόγο της: «Ξέρω ότι εσείς –εννοούσε τη γειτονιά– ησυχάσατε, αλλά εμένα μου λείπει!»

Ανθρώπινη μικρότητα & θρησκευτικό μεγαλείο

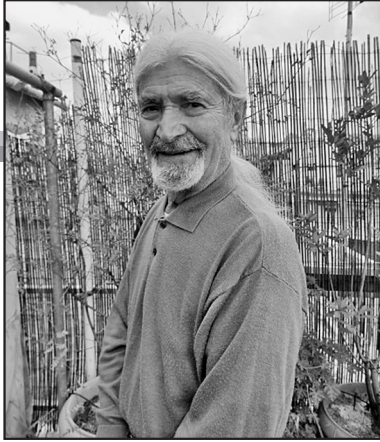
Στη διχοτομημένη Λευκωσία
 ράγισε η καρδιά μου,
 υπό το άγρυπνο βλέμμα της ημισελήνου,
 στην αντίπερα όχθη,
 στα Κατεχόμενα.
 Αρνήθηκα να περιδιαβώ τα σοκάκια τους
 σεβόμενος την ιστορία μας,

την κραυγάζουσα σιωπή των νεκρών,
όσων βιώνουν τη συνεχιζόμενη αδικία.
Δεν γίνεται να τα ισοπεδώσουμε όλα!
Όταν όμως ο καλλικέλαδος μουεζίνης
κάλεσε για προσευχή
τους οικείους του,
το ξημέρωμα,
σαγήνευσε την ψυχή μου,
υπενθυμίζοντας τον ενωτικό λόγο-ρόλο
της Θρησκείας.
Δεν είναι οι Θρησκείες
που βλάπτουν
τις μετ' αλλήλων σχέσεις,
αλλά η απληστία,
η ασυδοσία των ανθρώπων,
που μας ζημιώνει.

Το μοίρασμα της αγάπης

Ένα πιάτο όσπρια,
τρία κουτάλια περιμετρικά
και ισάριθμα
προσφυγικά στόματα
που πασχίζουν να ξεγελάσουν
την πείνα τους
από την κοινή τράπεζα.
Τόσο απλά,
ιεροτελεστικά,
ιερουργούν οι αλλόφυλοι
και αλλόθρησκοι,
ο μυστήριο της αγάπης.

Γιάννης Εμμανουήλ

Γεννήθηκε στη Στενή Χαλκίδος.
Στα 14 του χρόνια ήρθε στην
Αθήνα.

Τελείωσε –στα τριάντα του– την
Δραματική Σχολή Αθηνών του Γιώρ-
γου Θεοδοσιάδη.

Έπαιξε: Σε Κιν. Ταινίες, σε Θέα-
τρα –Αθηναϊκά & ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ.– & σε πολλά σίριαλ, μικρούς & με-
γάλους ρόλους.

Συνταξιούχος & συγκεκριμένα μετά τα 74 χρόνια του, ένοιω-
σε την ανάγκη να εκφράσει γραπτά τις ιδέες του.

Έχουν εκδοθεί τρεις συλλογές του με Διηγήματα & ποιήματα.
Στα σκαριά είναι η 4^η.

Κατά καιρούς δημοσιεύτηκαν «κομμάτια» του στις τοπικές
εφημερίδες «Διρφυακά Νέα» & «Προοδευτική Εύβοια», «Παλ-
μός Γαλατσίου» & «Γεράνια» (ΚΑΠΗ) Γαλατσίου.

Έχω όμως εσάς...

Επιστρατεύω τις λίγες στιγμές χαράς
κι όλους της λύπης τους αιώνες
για να καταλήξω πως:

Μπορεί πάντα να έλειπε από τις τσέπες μου ο παράς
όμως έχω κερδίσει... Εσάς, μέσα από πολλούς αγώνες!!!

Εσάς, που δίνετε υπόσταση, φρόνημα, χαρακτήρα
και τη Θεϊκή οσμή του δυόσμου,
δεν θα σας αντάλλαζα ποτέ
μ' όλο το χρήμα αυτού του κόσμου!

2. 10. 2018

Τα μυρώνια

Παίρνω τις στρατές να σε βρω. Ψάχνω καιρό. Νισάφι.

Το άλλο μου μισό ζητώ, δεν ψάχνω για χρυσάφι.

Και δε θα κουραστώ ποτέ στ' όνειρο να ελπίζω...

Τι κι αν τα χρόνια πέρασαν κι άρχισα να ασπρίζω.

Σκέφτηκα ίσως πως μπορεί να βρίσκεσαι στα Δάση

Να παριστάνεις την Θεά στου φεγγαριού τη χάση

Και να φωτίζεις γύρω σου με περισσή τη χάρη

Ίδια μ' ένα Αυγουστιάτικο ολόγιομο φεγγάρι.

Ακόμα - ακόμα σκέφτηκα, μέσα σε μια βαρκούλα

Να ψάχνεις τ' άλλο σου μισό, ντυμένη μια νυφούλα

Χωρίς πυξίδα και πανιά, έρμαιο του ανέμου

Τρέμω στη σκέψη την κακή για σένα ουρανό μου.

Εκεί που δε σε σκέφτηκα είναι μες τα λιβάδια

Ήσυχη μόνη κι όμορφη μα με καρδούλα άδεια

Ακόμα ένα λούλουδο στα Κρίνα, στις Τουλίπες

Μ' ένα τρανό παράπονο, τα λόγια που δεν είπες.

Στέλνω τόσα μηνύματα καθημερινά σε σένα

Με την ελπίδα να σε βρουν και να κρατήσεις ένα

Μαζεύτηκαν τόσα πολλά που μας χρωστάει η ζήση

Ότι κοιμάται μέσα μας, καιρός είναι ν' ανθίσει.

Αν φτάσει το σήμα στην Καρδιά, έλα να φιληθούμε

Κι αν τύχη να μην είμαι εκεί, μη φύγεις και χαθούμε...

Θα 'χω αφήσει το κλειδί στη γλάστρα, στη Μπυγκόνια

Μπες και 'γω φτάνω στη στιγμή, με μια αγκαλιά Μυρώνια.

3.2.21

Το λεωφορείο της Ζωής

Μια θυσία, ένα κενό κλήθηκα να πληρώσω
 Δεν είχα δυνατότητα χαλί για να μου στρώσω.
 Δεν είχα ούτε της ντροπής το αίσθημα ακόμη
 Κι εμφανίστηκα γυμνός! Δεν μ' έπιασαν οι νόμοι.

Κανέναν δεν τον ξάφνιασε ο βίαιος ερχομός μου
 Παρατηρούσα κι έκρινα ό,τι περνούσε 'μπρος μου
 Κάποιοι φρόντισαν σύντομη προσαρμογή να έχω.
 Κι ό,τι σε άλλους ζήλεψα, για να τους φτάσω τρέχω.

Σε άτακτα διαστήματα, πολλές άλλες θυσίες,
 Από νεοεισερχόμενες σκιαγμένες παρουσίες
 Πολλά κενά, που ευτυχώς καλύπτοντ' εν τω άμα
 Άμα τη εμφανίσει τους, συστήνονται με κλάμα.

Στο λεωφορείο της Ζωής που δεν υπάρχει τέρμα
 Προορισμός ανύπαρκτος. Χωρίς τον πάτο στέρνα.
 Το ανεβο-κατέβασμα ποιός τάχατες ρυθμίζει;
 Προτεραιότητα καμιά, τρελάδικο θυμίζει.

Διάλεξα απ' ό,τι έβλεπα, πήρα απ' όσα είδα
 Κράτησα όσα χρήσιμα έπιασε η τσιμπίδα
 Πέταξα αυτά που άκουσα και μου 'σπασαν τ' αυτιά
 Και χαρακτήρα έφτιαξα σ' αυτή την πυροστιά.

Θαρρώ ζυγώνει ο καιρός το χρέος να ξοφλήσω
 Να σηκωθώ απ' τη θέση μου, τη «στάση» να πατήσω.
 Ή μήπως είν' καλλίτερα να περιμένω κλήση
 Να μου 'ρθει ταχυδρομικά; Δεν το 'χω μελετήσει.

Ένα είναι το σίγουρο, κώλυμα δεν θα φέρω.
Ογδόντα χρόνια στη Ζωή, την έμαθα, την ξέρω.
Η νέα αυτή θυσία, το νέο αυτό κενό...
Θα πληρωθεί αμέσως, σχεδόν πριν κατεβώ!!!

13.11.19

Κώστας Ευαγγελάτος

Ο Κώστας Ευαγγελάτος γεννήθηκε στο Αργοστόλι της Κεφαλονιάς. Ζωγράφος, Ποιητής, θεωρητικός τέχνης, Εικαστικός Performer. Σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Παράλληλα έκανε ελεύθερες σπουδές σχεδίου και με

υποτροφία σπούδασε Ζωγραφική και θεωρία της σύγχρονης τέχνης στο University The New School for Social Research της Νέας Υόρκης. Παρακολούθησε επίσης σεμινάρια δημιουργικής γραφής στο S.U.N.Y. Από το 1986 ζει και εργάζεται στην Αθήνα, το Παρίσι και το Αργοστόλι της Κεφαλονιάς. Έχουν εκδοθεί ποιητικές συλλογές στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα (Εγκάρσια Ρήματα. (συγκεντρωτική έκδοση) Αθήνα: Άνω Τελεία, 2021), αισθητικά δοκίμια, ένα αφήγημα, εικαστικά λευκώματα και ημερολόγια, συλλογικές εκδόσεις με κριτικές για το έργο του. Έχει βραβευθεί από Πολιτιστικούς, Λογοτεχνικούς, Εκπαιδευτικούς, Επιστημονικούς συλλόγους και Ενώσεις καλλιτεχνών στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είναι τακτικό μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος, της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών, της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, της Εθνικής Εταιρίας των Ελλήνων Λογοτεχνών, της οποίας είναι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, κ.α.

Ύμνος στην Κεφαλονιά

Σε γνωρίζω από την χρώση του ελάτινου βουνού.
 Σε γνωρίζω από την κόψη του ερωτικού σπασμού.
 Σε ξεχνώ σαν αλαργεύω στο απύθμενο του νου.
 Σε θυμάμαι με λουλούδια στην αρτάνα του ερχομού.
 Σε θρηνώ στ' απομεινάρια του αδάμαστου σεισμού.

Σε υμνώ στα σπήλαιά σου στα τρισέγκατα της γης.
 Σε αισθάνομαι για φάρο στην ακτή της αλλαγής.
 Σε οικτίρω που ανατρέφεις της πλεκτάνης ζηλωτές.
 Σε θαυμάζω που υφαίνεις ρηξικέλευθες μορφές.
 Σε πενθώ με τα σφοδίλια σε λιβάδια χλοερά.
 Σε γιορτάζω με μπουμπούκια αναστάσιμα σπερνά.
 Χαίρε φως του Ιονίου και του Διαφωτισμού.
 Χαίρε νύχτα της αβύσσου μεσ' το χάσμα του γκρεμού.
 Χαίρε νήσος με πυξίδα του Αγίου τον καθαρό.
 Χαίρε λάβαρο ελπίδας στου αγώνα το βωμό.
 Χαίρε μήτρα της οδύνης ομογάλακτου θυμού.
 Χαίρε της αδελφοσύνης και του δίκιου πετεινό.
 Χαίρε σμαραγδί λιμάνι αποδήμων φυλαχτό.
 Χαίρε πέτρωμα σελήνης με ασήμι στο βυθό.
 Ταξιδεύεις και φωτίζεις τα θολόπλευστα στενά
 μες του «είναι» το μεδούλι λατρευτή Κεφαλονιά!

Ξεκίνημα

Αρχίζω την πορεία
 πάνω στα ενωτικά γιοφύρια της αλληλεγγύης
 μέσα στ' απόρθητα της νόησης κάστρα
 μακριά απ' τους λόφους με τις αγαύες
 και τα βαλτόνερα των δισταγμών.
 Κρατώ στη χούφτα το νερό και το λάδι.
 Κρατώ στη σκέψη την κύκνεια ιαχή της παρακμής
 και του Σοπενάουερ τη ματωμένη θλίψη.
 Κρατώ στο νου του Μαλατέστα τη συνέπεια
 και του «διαφθορέα» Σωκράτη τις ιδέες.
 Βλέπω τους γρανιτένιους βράχους των συμφερόντων
 τις γκριζες πολιτείες της πλήξης
 τα τραγικά στρατόπεδα των αιχμαλώτων
 τις καλύβες του πόνου των ταπεινών
 τα πεδία των μαχών με τα θρεμμένα όρνια.

Ακούω της καρδιάς μου τις φωνές.
Ακούω των ανθρώπων τις κραυγές
κι απ' το πιστόλι του Βαν Γκογκ τον κρότο.
Αρχίζω την πορεία
μέσα σε πόλεις με εξατμίσεις
και ατσάλινα ένστικτα.

Τουτέστιν

Ωραίες μορφές σπασμένων αγκαλιμάτων, κλασικές
στης άμμου τα αέρινα θεμέλια ακουμπισμένες.
Τραγικές συνάμα και βουβές
στης σκοτωμένης χαραυγής το φως λουσιμένες.

Να, η Κνιδία κλαίει σιωπηλά,
του Κούρου αίμα στάζουνε τα μάτια
και του Απόλλωνα τα όμορφα μαλλιά
γδαρμέν' από του χρόνου την αέναη φθορά.

Στης Αθηνάς την κεφαλή το πνεύμα εμαράθη
και στης Υγείας το πρόσωπο καρκίνωσαν οι πόροι.
Τώρα ο ανάπηρος Ερμής με λύπη μας κοιτά.
Τα φοβερά μηνύματα τα φέρνουν δορυφόροι.

Αρχαίες μορφές
χωρίς ανάστασης ελπίδα, πονεμένες,
μόνο με τ' αποτύπωμα του χτες.
Δόξας παλιάς εικόνες σμιλεμένες
στης καπνισμένης εποχής
την φυλακή κλειστές.

Νέλη Ζήκα-Τσελεμέγκου

Γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη, απόφοιτος του Αμερικανικού Κολλεγίου Ανατόλια, Διπλωματούχος Αρχιτέκτων Μηχανικός Α.Π.Θ.

Επί σειρά ετών διατέλεσε αντιπρόεδρος Α.Ε. με παράλληλη απασχόληση σε διοίκηση επιχειρήσεων.

Εκλεγμένη Σύμβουλος του Δήμου Θεσσαλονίκης, διετέλεσε Αντιπρόεδρος της Α΄ Δημοτικής Κοινότητας και πρόεδρος Επιτροπής Τεχνικών Έργων.

Πολιτεύτηκε το 2000. Ανέπτυξε έντονη κοινωνική δράση. Διατέλεσε σε δύο θητείες πρόεδρος Σοροπτιμιστριών Ελλάδος, Πρόεδρος Ευρωπαϊκής επιτροπής, μέλος του Δ.Σ. και εκπρόσωπος στα Ηνωμένα Έθνη του Συνδέσμου Εταιρειών Διαβαλκανικής Συνεργασίας Γυναικών, μέλος του Δ.Σ. της ΕΡΤ3 και εκπρόσωπος στην CIRCUM στις Βρυξέλλες, ιδρυτική πρόεδρος του Συνδέσμου Ευρώπη των Πολιτών, πρόεδρος του Ομίλου Πολιτιστικής Ανάπτυξης Θεσσαλονίκης, κατ' επανάληψη εκπρόσωπος Μ.Κ.Ο. και άλλων φορέων σε Διεθνείς Συναντήσεις και Συνέδρια.

Έχει ταξιδέψει στις 5 Ηπείρους, της αρέσει να διαβάσει ακούγοντας μουσική.

Είναι παντρεμένη, έχει τρεις γιους και δύο εγγονούς.

Πέτρα και ψυχή

Με κάθε αναστεναγμό απελευθερώνεται ανύπαρκτη πίκρα
από κατά φαντασία βάσανα

Λάθος πλαίσιο, λάθος προτεραιότητες, λάθος μεγέθη

Περιχαρακωμένα στο χρυσό κλουβί της μετριότητας

Δάκρυα ανύπαρκτης θλίψης αυλακώνουν το αρυτίδωτο μάγουλο

Συγκρατημένος μορφασμός στο πετρωμένο πρόσωπο

Τι ζητάς όμορφη κυρία

Η ασφάλεια του σήμερα είναι καλά κλειδωμένη στα σίγουρα
χέρια της ευμάρειας

Οι μικροί πόθοι πραγματοποιούνται, εναλλάσσονται,
γεννούν νέους

γεμίζοντας το κενό του χρόνου

Το κενό της ζωής πώς θα γεμίσει όμορφη κυρία
Νομίζεις πως κρατάς την αγάπη, γράφοντας τη ζωή των
σπλάχνων σου χωρίς

αγάπη, κατακτητικά, περιφρουρώντας τη μονοτονία,
μακριά απ όσα δεν

τολμάς να δεις, να ζήσεις, να σκεφτείς

Τι φοβάσαι όμορφη κυρία

Φοβάσαι το άγνωστο ή μήπως ότι αυτοί που είναι η συνέχειά σου
θα ζήσουν την πληρότητα, γέννημα του αγνώστου,

θα αγγίξουν αυτά που εσύ δε

θέλησες, δεν τόλμησες να νιώσεις

Φοβάσαι μη γευτούν την πραγματικότητα
με όλο το μεγαλείο του πόνου που γεννά,

αντί την εικονική πραγματικότητα

στην ασφάλεια της άγνοιας

που αγγίζει την ουτοπία

Κρύβεις τη λύσσα σου με μείκαπ

και πριονίζεις όνειρα και φτερά

Τα καλοκαίρια μας τελειώνουν,

πώς, πότε θα προλάβεις να βρεις τι ζητάς

όμορφη κυρία, όμορφη κυρία

αν θέλεις στ' αλήθεια να κρατήσεις αυτή την πέτρινη ομορφιά
καλά κλεισμένη,

μην αφήσεις τα δάκρυα να χαράξουν τίποτα

πέρα από το αρυτίδωτο μάγουλο

μην αφήσεις να αγγίξουν τη ψυχή σου, η πέτρα θα σπάσει,
το παραπέτασμα θ' ανοίξει
και αυτά που θα δεις δεν θα σ' αρέσουν
αν όμως θελήσεις να αλλάξεις πορεία σκέψης και ζωής
θα κοπιάσεις, θα πονέσεις και τα μάγουλα
δεν θα 'ναι πια αρυτίδωτα,
το σμίλευμα του αγάλματος της γνώσης
θα σκληρύνει τα αβρά κρινοδάχτυλα
και το ροζ σύννεφο που τόσο προσεκτικά έπλασες θα διαλυθεί
τότε θα βρεις τους άλλους γύρω σου,
κοντά σου, όχι από φόβο ή από υποχρέωση,
ούτε από οίκτο ή συμφέρον
θα είναι κοντά σου εκούσια
για να νιώσουν την ζεστή ομορφιά της ακτινοβολίας σου
σκέψου, ξύπνα, πριν έρθει η ώρα χωρίς επιστροφή
και καταλάβεις ότι είναι αργά
όμορφη κυρία-πέτρινη κυρία

Το όνειρο

Χθες βράδυ είδα όνειρο
Ήρθες εσύ
Πλησίασες
Τα χέρια σου αφέθηκαν στο δέρμα μου
Τα χείλη σου άγγιξαν τα μαλλιά μου
Το βλέμμα σου βυθίστηκε στην ψυχή μου
Οι μυρωδιές μας σμίξανε
Όμως ήταν μόνον ένα όνειρο καλέ μου

Στον πατέρα

Αγκαλιά μ' ένα κομμάτι κρύσταλλο
Πράσινο και κόκκινο μαζί

Ατενίζω το μέλλον στην άκρη της ελπίδας...

Πόνος και γαλήνη

Προσμονή κι ...εκπλήρωση

Η Απόλυτη Σιωπή

...και πάλι... φοίνικας... αναγέννηση

Το άνθος που φυτρώνει στην ψυχή μας

Μέσα μας βρίσκεται η συνέχεια σου

Μέσα μας η ψυχή σου

...σιωπηλά η σύνδεση της σκέψης μας

Ναι!

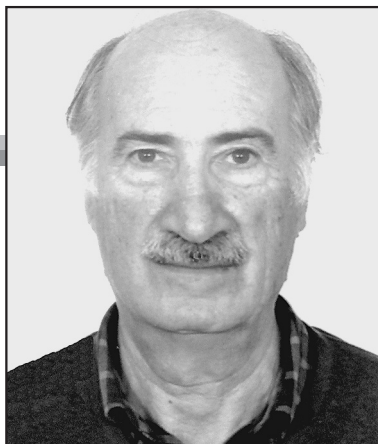
Θ' ανταμώσουμε και πάλι

Αν και δεν χωρίσαμε ποτέ

*(το ποίημα πήρε πρώτο βραβείο σε λογοτεχνικό διαγωνισμό της
Σοροπτιμιστικής Ένωσης Ελλάδος το 1998)*

Νίκος Θωμάς

Ο Νίκος Θωμάς γεννήθηκε στην Αθήνα καταγόμενος από την Κεφαλλονιά. Σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και αργότερα παρακολούθησε πλήθος σεμιναρίων Πληροφορικής. Σήμερα είναι συνταξιούχος ύστερα από προσφορά 35 χρόνων ως καθηγητής στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Παράλληλα με το εκπαιδευτικό του έργο ασχολήθηκε και με τη Λογοτεχνία και είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών, η οποία έχει βραβεύσει και τρία έργα του σε ισάριθμους πανελλήνιους διαγωνισμούς, Ασχολείται επίσης και με τη φωτογραφία και το βίντεο και αρθρογραφεί στον τοπικό τύπο με θέματα κυρίως τοπικής ιστορίας, λαογραφικού ενδιαφέροντος και περιβάλλοντος. Έχει γράψει έξι ποιητικές συλλογές πλημμυρισμένες από ευαισθησία, λυρισμό, πλούσια εικονοπλασία και θεματογραφία, αλλά και γενικότερο προβληματισμό: τις «Ωδές του Ιονίου», τα «Σατιρικά», το «Τραγούδι του ναύτη», το «Σεργιάνι στην πόλη», το «Σηματωροί του λυκαυγούς» και το «Άσμα μελίθροον». Επίσης έχει γράψει μία συλλογή διηγημάτων με τίτλο «Ένα μπουκέτο αγριολούλουδα», δύο βιβλία με τα στρατιωτικά του ενθυμήματα από Ελλάδα και Κύπρο, όπου υπηρέτησε ως έφεδρος αξιωματικός την ταραγμένη περίοδο 72-75 με τίτλους «Μέρες ντυμένες στο χακί» και «Πράσινη Γραμμή» και τα ιστορικά μυθιστορήματα «Ο γιος της σιόρας Διατσέντας», το «Τραγούδα καρδιά μου κι ας ηχούν τα πολυβόλα», «Οι ψηφίδες της ψυχής μου», «Πάπυροι και Λόγχες», την «Ανδρομάχη» και το «Ελεγεία του έρωτα και της φωτιάς», που αναφέρονται σε διάφορες χρονικές περιόδους της ελληνικής ιστορίας. Στο έργο του συγκαταλέγεται και το ναυτικό του μυθιστόρημα: «Τροπικός του Αιγόκερω». Στο έργο του συμπεριλαμβάνονται και είκοσι δοκίμια αναφερόμενα σε διάφορα θέματα.

Συμμετείχε στο επιστημονικό συνέδριο που διοργάνωσε ο Δήμος Πυλαρέων στην Αγία Ευφημία το 2005 για τον Μαρίνο Αντύπα με τίτλο της εισήγησής του «Το Θεσσαλικό πρόβλημα και η απήχηση των ιδεών του Μαρίνου Αντύπα στον καταπιεσμένο αγροτικό πληθυσμό».

Βασική πηγή έμπνευσής του είναι η ιστορία, η λαογραφία και τα βιώματα της παιδικής ηλικίας στο νησί του καθώς και η αγάπη του για τη λογοτεχνία, τη θάλασσα και τη ναυτική παράδοση, αλλά και η επιστήμη την οποία σπούδασε. Ανήσυχο μυαλό, ο Νίκος Θωμάς και προικισμένος με καλλιτεχνικές ευαισθησίες ασχολήθηκε επί μακρόν και στηριζόμενος σε ογκώδη βιβλιογραφία αναζήτησε τη βαθύτερη σχέση Μαθηματικών και Τέχνης. Καρπός αυτής της έρευνας είναι η πραγματεία του «Η Μαθηματική διάσταση του Ωραίου στη φύση και στην Τέχνη» και το μυθιστόρημα «Φθινοπωρινή μπαλάντα», όπου μέσα από μια τρυφερή ερωτική ιστορία ο αναγνώστης έχει τη δυνατότητα, πέραν από τη λογοτεχνική του τέρψη, να διαπιστώσει αυτή τη βαθύτερη συνάφεια επιστήμης και Τέχνης.

Σε θυμάμαι

Θλιμμένο και μικρό το δωμάτιο στεγάζει το παζάρι της ηδονής.

Γυμνοί και λερωμένοι οι τοίχοι του αναδύουν
τη δυσοσμία της αμαρτίας.

Αυτόπτες μάρτυρες βλέπουν μόνο και σιωπούν.
Στη μέση η κουκέτα με τα σεντόνια των πολλών
σκεπάζει τον αγοραίο έρωτα.

Ένας παλιός γλόμπος πασχίζει με το αδύναμο φως του
να ζεστάνει την παγωμένη ψυχή της γυναίκας.

Στη γωνία ένας θαμπός καθρέφτης –ηδονοβλεψίας αχόρταγος–
φωτογραφίζει για να ξεχάσει σε λίγο τα πάντα.

Εκεί σ' οδήγησα μόλις πέρασες διστακτικά το κατώφλι
με το κόκκινο φανάρι.

Εκεί μου 'δωσες αμήχανα το χαρτζιλίκι σου,
το εισιτήριο για το πέρασμα απ' τον έφηβο στον άντρα.

Εκεί πήρες τη διαβεβαίωση που γύρευες.
 Πέρασαν χρόνια πολλά και είμαι σίγουρη
 πως δεν ξέχασες ποτέ εκείνη τη μέρα.
 Παράξενο, αλλά κι εγώ τη θυμάμαι.
 Πώς να ξεχάσεις εκείνο το τρυφερό χάδι,
 που ούτε γονιός δε σου 'δωσε,
 εκεί στην ουλή της μαχαιριάς του προαγωγού;
 Ναι, σε θυμάμαι, αλήθεια σου λέω, στο λόγο της τιμής μου,
 και μη με ειρωνευτείς,
 γιατί στο βάθος της καρδιάς τους κι οι πόρνες έχουν τιμή.

Μοναχές

Σεμνές γυναίκες των μονών, μπροστά σας υποκλίνομαι.
 Θυμίαμα στο βωμό του Θεού σας
 το πιο αγνό κομμάτι της ψυχής.
 Λιμάνι απάνεμο το κελί στις θαλασσοδαρμένες σας ψυχές.
 Σεβάσμιες μορφές, γυναίκες θείες,
 θαυμάζω σας που βρήκατε τη δύναμη
 και τη γυναίκα απαρνηθήκατε.
 Μακαρίζω σας που τη στέρηση μέγιστη αρετή αναδείξατε.
 Ζώνη αγνότητας το μελανό μαφόριο στηρίζει,
 το μελανό που μέσα του το φως που περιμένετε
 πιο έντονα θα λάμψει.
 Κόρες ανέραστες, αγνές παρθένες,
 στην προσευχή τον έρωτα διαγράψατε.
 Ιέρειες του σήμερα, τις πύλες άλλων κόσμων κρούετε.
 Κόρες αγνές, μπροστά σας υποκλίνομαι
 κι αμαρτωλός ικέτης σας εγώ που τον έρωτα θεοποίησα,
 εξήγηση γυρεύω
 τον τρόπο πώς τον βρήκατε, το σθένος ποιος σας έδωσε
 γι αυτή σας τη μετάσταση;

Ψευδαίσθηση

Δεν είναι το αγιάζι του λυκαυγούς που υγραίνει την όψη σου.
Είναι ο ιδρώτας δραπέτης
ασθμαίνοντας απ' τα δεσμά της ρουτίνας.

Δεν είναι η ρεστία που σου χάλασε τη διάθεση
κι έγχειρες στο σπιράγιο.
Είναι η μέθη απ' την πραγματάωση ίμερου μυστικού.

Δεν είναι το σφύριγμα του πουνέντε
'κεινο που σε ξεσήκωσε άβουλο.
Είναι το φλάουτο γοργόνας που σε καλεί μαζί της στο άγνωστο.

Δεν είναι ο Αντάρης το αστέρι
που κρύβεται πίσω από τ' άλμπουρο.
Είναι το σινιάλο σηματορώ της καρδιάς
να σαλπάρεις πλησίστιος.

Δεν είσαι συ ο υπάλληλος
που συνθλίβουν οι ρυθμοί του γραφείου.
Είσαι ο Ποσειδώνας που αρμενίζεις αγέρωχα
σε νάβα τρικάρτη.

Σε νάβα ναυσιθή στης όστριας τα καπρίτσια,
αφρόεσσα στου δελφινιού το κολύμπι,
κυμοθή στου γλάρου το ζύγισμα,
στις ρότες καρδιάς αρνούμενης πεισματικά να γεράσει.

Ελισάβετ Ιακωβίδου

Γεννήθηκε μια αλκυονίδα μέρα του Γενάρη στην Αθήνα. Τόπος κατοικίας της ο λόφος του Αγερανού στη Μάνη. Ταξίδεψε πολύ και γνώρισε τον κόσμο. Σημαντικοί σταθμοί στη ζωή της, η Αμερική και το Βερολίνο. Η Ελλάδα παραμένει σταθερή αξία. Αριστοτέλειο, Φιλοσοφική. Στρατευμένη στη δημόσια εκπαίδευση για τριάντα χρόνια. Μια μεγάλη κι ενδιαφέρουσα πορεία ζωής. Ένα ακόμη ανέκδοτο βιβλίο...! Βραβεία και διακρίσεις για τα έργα της τόσα όσα για να χωρά στις καρδιές των αναγνωστών...

Ραδιοφωνική παραγωγός *Eternal Radio & Poets Radio* Θεματικές εκπομπές με επιλεγμένη μουσική.

Εκδόσεις:

- *Ανόθευτη Αγκαλιά*, 2004, εκδόσεις Τσουκάτου, επανέκδοση 2016.
- *Άγραφο Δίκιο στη Μάνη* 2008, εκδόσεις Αδούλωτη Μάνη, επανέκδοση 2016.
- *Χρυσή Λάσπη*, εκδόσεις Άνεμος, Αθήνα 2014 Α΄ Βραβείο Μυθιστορήματος Π.Ε.Λ.
- *SELFIE*, indie, 2017, distributed by amazon <http://www.amazon.com/dp/1521289158>.
- *Ερημωμένη Πόλη σε ξαναχτίζω*, εκδόσεις ΔΥΑΣ, Αθήνα 2018 Έπαινος ΚΕ.ΜΙ.ΠΟ.
- *Ο Τόπος που με αντάριεψε*, 2019, Εκδόσεις Γιώργος Δημακόγιαννης.
- *Άστρα η Τουρκατζού* 2021, εκδόσεις Μιχάλη Σιδέρη.

Η κατραπακιά

Αν και οι γιατροί της Αμερικής είχαν αποφανθεί, όχι άλλες ενέσεις, όχι άλλα σίδερα... της φυλακής τα σίδερα είναι μόνο για τους λεβέντες... εγώ όχι μόνο συνέχισα να κάνω ενέσεις τονωτικές αλλά άρχισα να τρώω και τα σίδερα...

Η επιστήμη έκανε προόδους κι εγώ αναζητούσα όλο και πιο βελτιωμένες ενέσεις, καινούργιας τεχνολογίας, θα λέγαμε σήμερα, σαν τα κομπιούτερ.

Το hard μου είχε αναβαθμισθεί αλλά το soft μου χρειαζόταν ακόμα λίγα βελτίωση.

Βρισκόμουν στο μεταίχμιο της πλήρους αποκατάστασης, χωρίς βέβαια να χρειάζομαι πλέον το Ίδρυμα αποκατάστασης. Ναι μεν είχα υπάρξει τρώφιμος ιδρύματος στο παρελθόν, το μέλλον όμως με προόριζε να ιδρύσω εγώ πλέον το δικό μου «Ίδρυμα, Αποκατάστασης Πνεύματος» με κοσμοπολίτικο χαρακτήρα, το κοινώς μετονομαζόμενο multi-culti.

Κι όλα αυτά σε πόλη επαρχιακή πάλι, εμένα θα με κατατρέχουν... επαρχία ή το εξωτερικό.

Η μεγαλούπολη Αθήνα, αν και γενέτειρά μου, δε μου κάθεται.

Μάλλον στο στομάχι μου κάθεται από ό,τι δείχνουν τα πεπραγμένα. Τα γεγονότα γενικότερα.

Το πήρα το αναθεματισμένο το πτυχίο, μου έβγαλε την ψυχή ο στυγνός και φλεγματικός Άγγλος καθηγητής που δίδασκε ποίηση, αλλά προσπαθούσε να ξεριζώσει την ποίηση από την ψυχή μας. Έπειτα από τη δέκατη εξέταση στο συγκεκριμένο μάθημα κατάφερα να αποφοιτήσω από το Αριστοτέλειο, που μόνο φυσικά στις εξεταστικές το έβλεπα.

Αποχαιρετισμός στα όπλα τα πρωτόγονα, τώρα θα έπρεπε να χρησιμοποιήσω όπλα προηγμένης τεχνολογίας, πυρηνικά και καταστροφικά για να επιβιώσω!

Εγκατέλειψα τις πατρίδες του Βορρά κι όλους τους καρντάσηδες φίλους και συνεργάτες με δάκρυα στα μάτια, πόνο ψυχής και υποσχέσεις κι αναζήτησα στο Νότο καινούργια πατρίδα.

Κλαίγαμε όλοι μαζί αλλά δεν κάναμε καμία προσπάθεια να κρατηθούμε, αντίθετα απομακρυνόμαστε νοερά όλο και περισσότερο για να διεκδικήσουμε μέσα από τα νέα μας πετάγματα τη ζωή που ανυπόμονα μας καλούσε.

Στα δικά μου χώματα...!

Έτσι πράγματι είχαν τα πράγματα και ξαναβρέθηκα στο σπίτι μου στην Αθήνα, παρέα με τους δικούς μου, ευτυχώς για λίγο, γιατί η μάνα μου είχε αρχίσει πάλι τη μουρμούρα.

Ο πατερούλης μου γλυκός και τρυφερός όπως πάντα, σοφός και παραινετικός. Ο αδελφός μου είχε επιστρέψει από τον στρατό κι ετοιμαζόταν να παντρευτεί.

Ήθελα να φύγω πάλι σαν τρελή. Μα, είχα το φευγιό μέσα μου, τίποτα πια δε με κρατούσε.

Βρήκα κάποια δουλειά σε ένα φροντιστήριο στην Κυψέλη. Άνοιξη ήτανε θαρρώ. Μια φίλη μου που δούλευε εκεί έπρεπε να παραιτηθεί για να γεννήσει και με ρώτησε αν ήθελα τη θέση. Μετά χαράς και φόβου δέχτηκα. Δεν είχα ξαναδουλέψει με παιδιά και δεν ήξερα πώς θα μου φέρονταν. Κουβαλούσα τις τραυματικές εμπειρίες του παρελθόντος και λιγάκι δίσταζα. Τα ξεπέρασα ωστόσο όλα πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι περίμενα και ξεκίνησα με αυτά τα υπέροχα παιδιά στο Φροντιστήριο. Δίδασκα σε εφήβους δεκαπεντάχρονους και δεκαεξάχρονους. Άνετα τα παιδιά, ή άνετη εγώ; Δε γνωρίζω. Σημασία είχε ότι συνεργαστήκαμε πολύ εποικοδομητικά και μου πρότειναν να εργαστώ και την επόμενη χρονιά στο φροντιστήριο τους. Τα ίδια τα παιδιά δεν ήθελαν με τίποτα να με χάσουν. Εισηγήθηκαν στον διευθυντή του Φροντιστηρίου για μένα. Θα το είχα κάνει σίγουρα, γιατί πολύ μου άρεσε αυτή μου η εργασία σαν δασκάλα πια, αλλά ήθελα απεγνωσμένα να διοριστώ στο Δημόσιο σχολείο. Ωστόσο, «άλλαι αι βουλαί ανθρώπων κι άλλα οι Θεοί κελεύουν...

Έφαγα την πρώτη κατραπακιά της ζωής μου μέσα στο Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας, στην οδό Αριστοτέλους, στο αποπνικτικό δωμάτιο της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής,

όπου με ομόφωνη απόφαση όλων των μελών της Υγειονομικής Επιτροπής και βάσει του καταστατικού, κρίθηκα ακατάλληλη για το δημόσιο σχολείο, ως «μη αρτιμελής».

Ύπήρχε πράγματι νόμος, ο οποίος μεταξύ άλλων έλεγε, ότι για να μη σας ρίξουμε στον Καιάδα και πληρώνουμε και εισιτήριο για τη Σπάρτη με το ΚΤΕΛ, σας ανοίγουμε το δρόμο να πάτε μόνοι σας εφόσον είστε άχρηστοι και ακατάλληλοι για τη Δημόσια Εκπαίδευση. Μια θλιβερή ιστορία που έπαψε να με οργίζει από τη στιγμή που απελευθερώθηκα από το σώμα μου. Τη συγκεκριμένη ωστόσο στιγμή μέσα σε εκείνο το αξιοθρήνητο δωμάτιο του υγειονομικού, όπως όλα σχεδόν τα αξιοθρήνητα δωμάτια του δημόσιου τομέα, έφαγα τη μεγαλύτερη απόρριψη της ζωής μου.

Ένωσα τη γη να φεύγει κάτω από τα πόδια μου, το αίμα να δραπετεύει πανικόβλητο από το κεφάλι μου τρέχοντας προς τα άκρα και τη ζωή να με εγκαταλείπει άσπλαχνα κι επίσημα πλέον βάσει του υπ' αριθμόν τάδε νόμου.

–Γιατί σπουδάσατε; με ρώτησε ο τρανός γιατρός της δευτεροβάθμιας υγειονομικής επιτροπής.

–Παρακαλώ; Δεν άκουσα καλά. Μήπως θα έπρεπε να σας είχα ρωτήσει πριν αποφασίσω να σπουδάσω; Τον ρώτησα κι εγώ με θράσος.

–Φυσικά, ή τουλάχιστον να ενημερωθείτε περί του προκειμένου ή εντέλει να είχατε επιλέξει κάποια άλλη σχολή. Ξέρετε πως είναι τα παιδιά, κοροϊδεύουν όταν βλέπουν κάτι παράξενο.

–Εννοείτε εμένα «κάτι παράξενο»; τον ρώτησα και τα μάτια μου άρχισαν άθελα μου να γεμίζουν και να παίρνω στροφές ανάποδες.

–Γενικά, δεν εννοούσα εσάς, εν πάση περιπτώσει εγώ δεν θα είχα καμία αντίρρηση να κάνετε μάθημα στον γιο μου αν και δεν είστε αρτιμελής.

–Μπα, τι μας λέτε, κύριε. Μήπως σας έχουν κάνει κάποια λοβοτομή στον εγκέφαλο...

Ήμωνα τόσο πολύ επηρεασμένη από το βιβλίο που κάναμε στο πανεπιστήμιο εκείνη την εποχή του Ben Kasey, «One flew over the cuckoo's nest», σχετικά με απάνθρωπες παρεμβάσεις της εξουσί-

ας πάνω στη βούληση αντικαθεστωτικών ή περιθωριακών ατόμων.

Παραλογιζόμουν το ήξερα, βρισκόμουν εκτός εαυτού αλλά δεν μπορούσα να κρατηθώ γιατί το άδικο μαζί με τα δάκρυα μου με είχαν πνίξει.

–Μα, τι λέτε, δεσποινίς μου, μάλλον παραλογίζεστε, δεν πρέπει να είστε στα καλά σας, εμείς προσπαθούμε να σας γλιτώσουμε από δημόσιο εξευτελισμό κι εσείς μας βρίζετε; απεφάνθη ένας άλλος σοφός.

–Επιλεγμένοι γιατροί από τη χαβούζα του ελληνικού δημοσίου, σαν δεν ντρέπεστε λίγο. Και θεωρείτε εαυτούς κι επιστήμονες; Αλλά τι περιμένεις απ’ αυτό το κράτος. Αν ήσασταν και καλύτεροι το κράτος αυτό θα πήγαινε μπροστά κι όχι ολοένα προς τα πίσω.

–Διώξε την έξω την κομμουνίστρια, την αναιδή, δεν κοιτάει τα χάλια της θέλει να μας κάνει και διαφώτιση. Έξω απ’ εδώ, έξω... Φώναζαν σχεδόν όλοι μαζί είχαν γίνει έξαλλοι μαζί μου ήθελαν να με τουφεκίσουν γιατί διεκδικούσα τα δικαιώματά μου σαν ισότιμος άνθρωπος κι όχι περιθωριακός.

Η απόλυτη έκφραση κοινωνικού ρατσισμού... Τότε δεν ήξερα καν να χρησιμοποιήσω αυτή τη λέξη, ήτανε μόνο συνυφασμένη με το σχολείο μου στην Αμερική με τους μαύρους και τους λευκούς.

Πρέπει να με πέταξαν έξω γιατί βρέθηκα ξαφνικά μπροστά στο ασανσέρ.

«Τόσο διαφορετική είμαι λοιπόν; Τόσο επικίνδυνη; Γιατί το είχα ξεχάσει»;

«Τόσες ενέσεις έκανες, βρε βλάκα, γι’ αυτό το ξεχάσες, αλλά το πρόβλημα υφίσταται, υπάρχει, τ’ ακούς»;

«Μα, νόμισα ότι οι ενέσεις ήταν θεραπευτικές κι όχι απλά κατασταλτικές».

«Τίποτα δεν θεραπεύεται τελείως. Πάντα μένει ένα κουσούρι. Αυτό το κουσούρι θα πρέπει να κουβαλάς εφ’ όρου ζωής στις πλάτες σου. Πάρ’ το απόφαση»!

Κουσούρι, κουσούρι, ήδη φτερούγιζα μακριά του! Δεν κόλλησα!
Σκούπισα τα δάκρυα μου και ανέλαβα δράση. Ενεργοποιήθη-

κα και πειραματίστηκα για μια ακόμη φορά. Άρχισα να ψάχνω στις μικρές αγγελίες για δουλειά. Άκου θράσος, μια κυρία «ειδικών αναγκών» να ζητάει δουλειά μέσα από τις μικρές αγγελίες. Μα ποιος θα την προσλάμβανε; Βέβαια το κουσούρι τους το επιφύλασσα για έκπληξη, δεν το ανέφερα καν στο βιογραφικό ή στο τηλέφωνο...

Μια αγγελία που ενδιαφερόταν για καθηγητές αγγλικών να εργαστούν σε επαρχία απάντησε στο γράμμα μου.

Παραδόξως πώς, με προσέλαβαν όπως όπως χωρίς να ενοχληθούν από τίποτα και με έστειλαν στα κομμάτια, που λένε, κάπου προς τη Βοιωτία, σε τόπο σεληνιακό κι επίπεδο να αναλάβω εκπαιδευτικό έργο. Ανέλαβα τις υποχρεώσεις μου και αφού δούλεψα ένα ολόκληρο καλοκαίρι εκεί και γνωρίστηκα με τα παιδιά και τους γονείς κατάφερα να ιδρύσω δικό μου Φροντιστήριο Ξένων Γλωσσών κι όχι μόνο, αλλά να γράψω και ολόκληρο βιβλίο γι' αυτό το τόσο σημαντικό κεφάλαιο της ζωής μου. Το βιβλίο με τον τίτλο «Αχ, Αυτός ο Τόπος» θα κυκλοφορήσει σύντομα για να μην κάνω τον κόπο να εξιστορώ τα ίδια και τα ίδια. Σας παραπέμπω στις απόκρυφες σελίδες του. Είμαι σίγουρη ότι θα σας διασκεδάσουν!

Σημασία έχει ότι αυτό το «τρανό σχολειό» με όλα αυτά τα θαυμαστά παιδιά του κόσμου με έμαθε τόσα πολλά, φοίτησα ανελλιπώς και πέρασα τις εξετάσεις με άριστα!

Επτά χρόνια παρέμεινα στον «Τόπο», χωρίς να μείνω στον τόπο, ευτυχώς κι οι εμπειρίες μου θαυμαστές και μεγάλες. Η εξέλιξη μου σε επαγγελματικό, κοινωνικό και διαπροσωπικό επίπεδο, θεαματική!

Τέλος, η καταξίωση επετεύχθη!

*Απόσπασμα από βιβλίο Ζαβολιά, με Β! Βραβείο Μυθιστορήματος,
του 40ου Λογοτεχνικού Διαγωνισμού της Π.Ε.Λ.*

Σταυρούλα Καμαρινοπούλου-Σακαβέλη

Ποιήτρια (1951-2023). Γεννήθηκε στα Τσουκαλέικα Μεσσηνίας. Πτυχιούχος του Παντείου Πανεπιστημίου Αθηνών και απόφοιτος Δημοσιογραφικής Σχολής.

Σε πολύ νεαρή ηλικία το 1976 εκδίδει την πρώτη ποιητική συλλογή «Μπόρες και ηλιαχτίδες». Το 1977 λαμβάνει μέρος σε πανελλήνιο διαγωνισμό ποίησης-διηγήματος που οργάνωσε η Ελληνική Ραδιοφωνία και επιλέγεται με άλλους εξηντατέσσερεις νεοεμφανιζόμενους ποιητές και συμπεριλαμβάνονται σε ανθολογία που κυκλοφόρησε το 1977 από τον Κώστα Ηλιοτρόπη. Εργάστηκε ως υπάλληλος 23 χρόνια στο Υπουργείο Ανάπτυξης. Έχει εκδώσει δώδεκα ποιητικές συλλογές και μια νουβέλα. «Μπόρες και ηλιαχτίδες» (ποίηση) 1976, «Η Βέρα σε δρόμους του χτες» (μυθιστόρημα) 1999, «Το άπειρο και το ελάχιστο της ζωής» (ποίηση) 1999, «Γ' ανέσπερα λόγια», (ποίηση) 2000, «Χρώματα των καιρών» (ποίηση) 2001, «Η αθέατη χώρα» (ποίηση) 2002, «Τοπία ονείρων» (ποίηση) 2003, «Λυρικά των εποχών» (ποίηση) 2004, «Σεληνόφως σε ροδόδεντρα» (ποίηση) 2005, «Άλικά φεγγάρια» (ποίηση) 2006, «Αν μιλούσαν τα σύννεφα» (ποίηση) 2007, «Φτερούγισμα στο όνειρο» (ποίηση) 2008, «Βόλτα στη βροχή» (ποίηση) 2009, «Ως την άκρη τ' ουρανού» (ποίηση) 2013.

Συνεργάστηκε με λογοτεχνικά περιοδικά όπως «Αιολικά Γράμματα», «Νέα Σκέψη», «Νέα Αριάδνη», «Έκφραση». Ήταν μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, καθώς και μέλος της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Λογοτεχνίας. Ποιήματά της έχουν συμπεριληφθεί σε Ελληνικές Ανθολογίες. Έχει επίσης συμπεριληφθεί στη Μεγάλη Εγκυκλοπαίδεια της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας από τον 10ο αιώνα μέχρι σήμερα, των εκδόσεων Χάρη Πάτση. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στο εξωτερικό.

Σε γυρεύω

Σε γυρεύω σε λέξεις
σε βρίσκω σε νοήματα,
στον καθρέφτη της ψυχής μου
το μοναδικό λάμπει πρόσωπό σου.
Αναζητώ το σημαίνον βλέμμα
το ξεχωριστό απ' όσα αντάμωσα
κι έτσι φάνηκαν όλα ωραία.

Ν' ακούσω θέλω τη φωνή σου
τη βραχνή φωνή σου
όταν φώναζες τ' όνομά μου
το σύμπαν συναινούσε
κι η ζωή φώναζε παρούσα.

Διατρέχω τις στιγμές
εκείνες τις έμπλεες του συναισθήματος.

Σε φωνάζω σε καλώ να 'ρθείς κοντά μου
μαζί να ιχνογραφήσουμε
την αρχή των οριζόντων.

Η βροχή

Ντύθηκα σήμερα με χρώματα
απαράμιλλης γοητείας
που έχει της φωνής σου το θρόισμα.

Θυμάμαι είπες μια μέρα
«Νομίζω ότι σ' αρέσει η βροχή»,
αφήγοντάς με γοητευμένη κι έκπληκτη.
Ναι, σου απάντησα μ' αρέσει πολύ η βροχή
κι αίφνης νοερά βρέθηκα μαζί σου
να βαδίζω στο δρόμο κάτω από τη βροχή.

Ανάλαφρη τόσο κι ανέγνωρα ευτυχής
ένοιωσα ν' ανθίζουν μέσα μου
αμέτρητες συλλαβές λέξεις φράσεις
κι εύηχα θαυμαστικά.

Όλα έσμιγαν με τη βροχή
κι ο δρόμος ήταν απίστευτα ονειρικός.

Έτσι λοιπόν καθώς βαδίζαμε
είδα ν' απλώνεις τρυφερά στους ώμους
ανάγερτα τη μετάξινη στοργή σου.

Στην αντίπερα όχθη

Στην αντίπερα βρέθηκα όχθη
κι ένα βουερό ποτάμι με πήγαινε βαθιά.

Όταν όλα έμοιαζαν
ότι έχουν ολότελα χαθεί
τότε τον ήχο της φωνής σου άκουσα αμυδρά
τον δηλωτικό ήχο ενός συμπλέοντος μαζί.

Ο ήχος έφερε τη συλλαβή
η συλλαβή έφερε την άλλη συλλαβή
οι συλλαβές έφεραν την λέξη
και οι λέξεις έφεραν τη φράση.

Έτσι άρχισα σιγά-σιγά να έρχομαι στην επιφάνεια
κι αναθάρρησα τόσο σαν είδα να με καρτερείς.

Ήθελα τότε να σου πω
ότι μην ανησυχείς
μια βόλτα πήγα στα βάθη
κι ήρθα πάλι με αναρίθμητες
ιδέες σκέψεις έννοιες.

Χάρης Κανάκης

Ο Χάρης Κανάκης γεννήθηκε στη Νέα Φιλαδέλφεια το 1968 και έχει Μικρασιάτικη καταγωγή. Σπούδασε Πιάνο και Σύνθεση στο Εθνικό Ωδείο και στο Ωδείο «Μουσικός Σύνδεσμος Αθηνών». Έχει συνθέσει

μεγάλο αριθμό έργων για ορχήστρα, χορωδία, μουσική δωματίου και πιάνο, τα οποία παίζονται από καταξιωμένους σολίστες σε Ελλάδα και εξωτερικό, και είναι τακτικό μέλος της Ένωσης Ελλήνων Μουσουργών-ΕΕΜ.

Έχει γράψει επίσης μουσική για το θέατρο και την τηλεόραση, ενώ από το 2002 ασχολείται με τη jazz-free style μεταγραφή γνωστών Ελληνικών και ξένων θεμάτων στο πιάνο, τα οποία παρουσιάζει κατά καιρούς σε επιλεγμένους συναυλιακούς χώρους.

Το 1997 η κρατική τηλεόραση (ΕΡΤ 1) και το 2003 ο τηλεοπτικός σταθμός 902 έκαναν αφιέρωμα-παρουσίαση στη δουλειά του, ενώ το περιοδικό «Jazz και Τζαζ» του έκανε ειδικό αφιέρωμα, στο τεύχος Μαρτίου 2008, για τη συνολική συνθετική του δραστηριότητα.

Το 2017 ξεκίνησε συνεργασία με την πολυβραβευμένη διεθνή δισκογραφική εταιρία Phasma Music με την οποία έχει κυκλοφορήσει μεγάλος αριθμός CD με ηχογραφήσεις έργων του.

Παράλληλα ασχολείται με τη λογοτεχνία, έχοντας γράψει σημαντικό αριθμό διηγημάτων, θεατρικών έργων, μονολόγων και ποιημάτων, ορισμένα εκ των οποίων είναι βραβευμένα σε Πανελλήνιους διαγωνισμούς. Έργα του κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Andy's Publishers και Ιανός, ενώ είναι τακτικό μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (ΠΕΛ).

Εργάστηκε ως καθηγητής Πιάνου και Ανώτερων Θεωρητικών της Μουσικής από το 1988 έως το 2018.

Μικροπωλητής Άγιος

Πάντα μου άρεσε να περπατώ στον πεζόδρομο της μικρής κωμόπολης. Περπατώντας έβαζα τις σκέψεις μου σε τάξη. Μια διαδικασία περιέργη, σαν αυτόματο κούρδισμα, μηχανισμός ψυχικής αυτοϊασης. Κάθε βήμα και όλο πιο καθαρές οι σκέψεις. Οι εικόνες να εναλλάσσονται και η επαφή με γνωστούς φίλους και αγνώστους, απλούς επισκέπτες, λυτρωτική. Η βόλτα καταλήγει στη μεγάλη κεντρική πλατεία με τα φλαμούρια και τα πεύκα. Τελευταίο μεγάλο καλό η δεντροφύτευσή τους, ενός δημάρχου που δεν δυσκολευτήκαμε να ξεχάσουμε και που δεν θυμάμαι πια ούτε τ' όνομά του.

Εκεί γύρω στην αρχή ενός ακόμη μεγάλου καλοκαιριού, έκανε την εμφάνισή του στην πόλη ένας μυστηριώδης, άγνωστος σε όλους, πλανόδιος μικροπωλητής. Σε μια μικρή γωνίτσα του δρόμου και κάτω από τον παχύ ίσκιο μιας αιωνόβιας μουριάς, έστησε το ταπεινό τραπεζάκι του μπροστά από ένα παμπάλαιο ξύλινο παγκάκι και έστρωσε με υποδειγματική τάξη και οικονομία χώρου τηνπραμάτεια του. Μεταχειρισμένα βιβλία και μικρά ξύλινα σταυρουδάκια στην αρχή έπειτα μικροαντικείμενα και πολύχρωμα κοσμήματα ψεύτικα και φτηνά. Όλα σε τιμές ανάξιες λόγου. Στην αρχή οι περαστικοί τον προσπερνούσαν χωρίς να ρίξουν ούτε ματιά. Έπειτα σιγά σιγά οι πιο τολμηροί άρχισαν να ρωτούν «πόσο έχει αυτό», «πόσο έχει εκείνο» και κάποτε όχι πολύ αργά, ήρθαν και οι πρώτες πωλήσεις. Ο νέος μας φίλος πάντα χαμογελαστός ευχαριστούσε με ευγένεια και καλοσύνη τους πελάτες του και δεν ήταν λίγες οι φορές που έδινε μικρά ξύλινα σταυρουδάκια για δώρο μαζί με κάθε πώληση.

Μου άρεσε να τον παρατηρώ γιατί η ευγενική του φυσιογνωμία είχε κάτι από ιερομόναχο, με τα πλούσια φαρά του μούσια να περιβάλλουν ένα μελαμψό πρόσωπο με όμορφα καλοσυνάτα μάτια. Το μέτριο ανάστημά του ήταν σε αρμονία με τη συνολική εικόνα. Χέρια και πόδια στο σωστό, για το σώμα του, μέγεθος με ένα ασημένιο δακτυλίδι στο μεγάλο δάκτυλο του αριστερού χε-

ριού και δύο πέτσινα βραχιόλια στο δεξί από εκείνα που φορούν οι τουρίστες το καλοκαίρι. Πολλές φορές περνώντας από το σημείο που καθόταν μου άρεσε να κοντοστέκομαι για λίγο και να συζητώ μαζί του για διάφορα θέματα. Ήταν καλός συνομιλητής, χειριζόταν σωστά τη γλώσσα ήξερε να ακούει και έδειχνε να είναι όσο παρατηρητικός χρειάζεται ώστε να ακονίζει την ευφυΐα του.

Περνώντας οι μέρες και οι μήνες είχε αρχίσει να κάνει απαραίτητη την παρουσία του σε όλους μας τόσο που, αν κάποια μέρα περνούσαμε και δεν ήταν στο πόστο του, αναρωτιόμασταν αν είναι καλά και ασυναίσθητα στρέψαμε το βλέμμα προς τον ουρανό φάχνοντας για υπόνοια βροχής. Γνωρίζαμε ότι ο νέος μας φίλος παρατηρούσε τα γυρίσματα του καιρού έτσι ώστε να είναι προετοιμασμένος. Είτε να μη βγει καθόλου για δουλειά, είτε να φύγει απ' το πόστο του έγκαιρα, προλαβαίνοντας να μαζέψει τη φτωχικήπραμάτεια του πριν τον προλάβουν τα καιρικά φαινόμενα.

Μου άρεσε να τον παρατηρώ καθώς μιλούσε στους περαστικούς που κοντοστέκονταν στο «μαγαζάκι» του. Απλός και ήρεμος, τους άφηνε να κοιτάξουν όση ώρα ήθελαν και όταν με την εμπειρία του καταλάβαινε πως κάποιος ενδιαφερόταν, του έλεγε μια χαμηλή τιμή που αμέσως την μείωνε εν είδει προσφοράς. Πολύ γρήγορα ανέβηκαν οι πωλήσεις του και νέα μικροαντικείμενα έκαναν την εμφάνισή τους στο μικρό τραπεζάκι του. Μεταχειρισμένα ρολόγια, παλιά cd και dvd, βιβλία κάθε είδους και θεματολογίας και πάντα σε πρώτη διάταξη εκείνα τα μικρά ξύλινα σταυρουδάκια που δεν δίσταζε να δωρίζει στους καλούς πελάτες του.

Όσο περνούσε ο καιρός οι, όλο και πιο μεγάλες, συζητήσεις μας άρχισαν να μπαίνουν και σε πιο δύσκολα μονοπάτια κάνοντας τη γνωριμία μας πολύτιμη και όμορφη, όπως όλα εκείνα τα πράγματα που αντέχουν αλλά και καλυτερεύουν μέσα στο χρόνο. Εκείνο όμως που μου είχε κάνει μεγαλύτερη εντύπωση σε τούτο τον άνθρωπο ήταν πως, σε αντίθεση με ό,τι γνώριζα μέχρι σήμερα για τους πλανόδιους μικροπωλητές, ήταν πως διάβαζε όλα σχεδόν τα βιβλία που επρόκειτο να πουλήσει. Καθόταν στο

παλαιικό παγκάκι του, πίσω από το ριζωμένο τώρα πια τραπεζάκι και βυθιζόταν στην ανάγνωση ως τη στιγμή που κάποιος θα κοντοστεκόταν μπροστά του. «Δεν μπορώ να τα πουλήσω αν δεν τα διαβάσω πρώτα» μου έλεγε με μια δόση αγωνίας στα μάτια του. «Εχθές, μου λέει, δεν πούλησα ένα βιβλίο σε κάποιον που το ήθελε γιατί δεν είχα προλάβει να το τελειώσω». Εντυπωσιασμένος με την περίπτωση του άρχισα να τον παρατηρώ με μεγαλύτερο ενδιαφέρον, ξεκινώντας πολλές φορές μεγάλες συζητήσεις για κάθε βιβλίο που διάβαζε.

Εκείνες οι όμορφες συζητήσεις που ξεκινούν από μια λέξη και καταλήγουν να γίνουν ένας χείμαρρος από νοήματα, απαντήσεις και νέα ερωτήματα, τέτοια που να μην μπορείς να σταματήσεις όσο και αν το θες.

Ο χρόνος περνούσε γρήγορα, ο καθένας μας κοιτούσε τη δουλειά του και τις ασχολίες του, λοξοκοιτάζοντας όμως και τις ζωές των άλλων τόσο διακριτικά και τόσο αδιάντροπα όσο αντιστοιχούσε στην ιδιοσυγκρασία του. Δυο τρία χρόνια πρέπει να πέρασαν από την πρώτη μέρα που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο πεζόδρομο της μικρής μας πόλης ο πλανόδιος φίλος. Η πλήξη και η καθημερινότητα δεν μας άφηνε να αδιαφορήσουμε σε οτιδήποτε μικρό αλλά και μεγαλύτερο εμφανιζόταν στις ζωές μας. Έτσι γρήγορα η παρουσία του από κάτι ιδιαίτερο και καινούριο πέρασε στο αδιάφορο και το καθημερινό. Αφομοιώθηκε και ο μυστηριώδης αυτός επισκέπτης στις ώρες που περνούσαν πάνω από τα κουρασμένα μας κεφάλια και ελάχιστοι πια περίμεναν τις μέρες με καλοκαιρία για να δουν το μικρό τραπεζάκι να στήνεται κάτω από τον παχύ ίσκιο της μουριάς.

Δεν μπορώ να θυμηθώ τώρα πια πότε έγινε ακριβώς, γιατί πέρασαν από τότε πολλά χρόνια και η μνήμη μου ασθένησε. Όμως θυμάμαι πως εκείνη την ημέρα αλλά και όλες τις επόμενες που σταμάτησα να βλέπω το πλανόδιο φίλο μου ένωσα ένα περιέργο, αλλά και ένοχο, αίσθημα να με κυριεύει. Η έλλειψή του για μέρες, προβλημάτισε τους πιο κοντινούς του φίλους που συζητούσαν το «πώς και τι». «Ίσως είναι άρρωστος» είπε κάποιος,

«μπορεί να θέλει για λίγο να ξεκουραστεί» είπε κάποιος άλλος και όλοι ελπίζαμε πως αύριο θα δούμε το μικρό του μοτοποδήλατο παρκαρισμένο και το τραπεζάκι και πάλι φορτωμένο την ταπεινή τουπραμάτεια. Μάταια, ο μικροπωλητής με τα φαρά γένια, το ασημένιο δακτυλίδι στο μεγάλο δάκτυλο και τα καλοσυνάτα μάτια δεν ξαναήρθε ποτέ στην πόλη.

Μήνες αργότερα συζητώντας διάφορα άσχετα με ένα φίλο από μια γειτονική κωμόπολη, μου ανέφερε ότι εδώ και κάποια χρόνια είχε περάσει για ένα φεγγάρι από κεντρικό σημείο της πόλης ένας πλανόδιος μικροπωλητής που έκανε εντύπωση σε πολλούς με τη συμπεριφορά του μια και ούτε λίγο ούτε πολύ σχεδόν χάριζε τα βιβλία και τα μικροαντικείμενα που υποτίθεται πως πουλούσε, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που σε πολλούς έδινε και από ένα μικρό ξύλινο χειροποίητο σταυρουδάκι. Το πιο παράξενο από όλα όμως είναι πως, ακριβώς στη θέση που συνήθιζε να στέκεται, έπειτα από λίγο καιρό, φύτρωσε ένας υπέροχος κρίνος. Ένας θάμνος από εκείνους που είναι φυτεμένοι στους όμορφους περιποιημένους κήπους και που στην κορυφή του άνθισε ένα κατάλευκο άνθος κρίνου με ένα λαμπρό κίτρινο στήμονα να δεσπόζει και να αφήνει έκθαμβους όσους περνούσαν από εκείνο το σημείο. Δεν έδωσα μεγάλη σημασία στο συγκεκριμένο γεγονός, όμως μια μεγάλη έκπληξη με περίμενε την τελευταία φορά που πέρασα απ' τον πεζόδρομο έπειτα από τη συζήτηση με το φίλο από τη γειτονική πόλη. Στο σημείο ακριβώς που ήταν τοποθετημένο το τραπεζάκι με τα βιβλία και τα ξύλινα σταυρουδάκια τώρα βρισκόταν σε πλήρη ανάπτυξη ένας πανέμορφος θάμνος με πλατειά φύλλα και στη κορυφή του ένα λευκός υπέροχος κρίνος. Στάθηκα για λίγο στο σημείο προσπαθώντας με δυσπιστία να βρω ίχνη πρόσφατου φυτέματος. Ίσως χώματα ανακατεμένα με φύλα αλλά και οτιδήποτε θα μπορούσε να προδώσει ανθρώπινη παρέμβαση. Μάταια. Ο κρίνος ήταν αυτοφυής και μεγαλειώδης και κανείς από όσους περνούσαν από εκείνο το σημείο δεν μπορούσε να μην τον κοιτάξει με θαυμασμό και να κοντοσταθεί λιγάκι εμπρός του.

Δεν είναι στις προθέσεις μου να βγάλω συμπεράσματα για όλη τούτη την ιστορία. Απλώς καταγράφω τι συνέβη στην πόλη μας κάποια απροσδιόριστη εποχή, τότε που ζούσαμε σαν υπνωτισμένοι και περπατούσαμε τον πεζόδρομο καταλήγοντας στη μεγάλη πλατεία με τις φλαμουριές και τα πεύκα. Το τελευταίο μεγάλο καλό ενός δημάρχου που δεν δυσκολευτήκαμε καθόλου να ξεχάσουμε, όπως ξεχάσαμε και πολλές άλλες μικρές λεπτομέρειες. Όπως ξεχάσαμε από πού ήρθαμε και πού πάμε. Το διαρκές περπάτημα μας βοήθησε σ' αυτό. Περπατώντας βάλουμε τις σκέψεις μας σε τάξη. Μια διαδικασία περίεργη, σαν αυτόματο κούρδισμα, μηχανισμός ψυχικής αυτοϊασης που μας διαμόρφωσε και μας κράτησε ζωντανούς.

Πόρτο-Ράφτη 21-8-14

Φώτης Κανελλόπουλος

Ο συγγραφέας Φώτης Κανελλόπουλος γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου και ζει. Από μαθητής γυμνασίου μέχρι σήμερα, γράφει ποιήματα και διηγήματα και γενικότερα ασχολείται με τη Λογοτεχνία, που είναι. *ζωή του.*

Έχει γράψει και εκδώσει είκοσι λογοτεχνικά βιβλία.

Έχει λάβει αρκετές διακρίσεις για τα έργα του, καθώς επίσης έχει τιμηθεί με το πρώτο βραβείο διηγήματος, από το Ελληνικό Πνευματικό Πρακτορείο του Γιοχάνεσμπουργκ, καθώς επίσης και το Α΄ βραβείο μυθιστορήματος.

Από παλιά μέχρι και σήμερα πολλές έγκριτες αθηναϊκές εφημερίδες, όπως «Τα Νέα», «Η Βραδινή» κ.λπ., καθώς και διάφορα λογοτεχνικά περιοδικά, φιλοξενούν ποιήματα και διηγήματά του.

Ο συγγραφέας Φώτης Κανελλόπουλος έχει σπουδάσει Νομικά και Παιδαγωγικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και στο Πανεπιστήμιο της Σ.Ε.Λ.Ε.Τ.Ε. Έχει μεταπτυχιακό τίτλο της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης (Ε.Σ.Δ.Δ.).

Επαγγελματικά τυγχάνει Δικηγόρος και Καθηγητής.

Πεζογραφία:

Μυθιστορήματα

- *Απέραντη στοργή*
- *Η άλλη όψη της ζωής*

Διηγήματα:

- *Περιπτώσεις.*
- *Μελίτα.*
- *Παράξενοι άνθρωποι.*
- *Οι τιμητές.*
- *Ο αντιστασιακός φοιτητής.*
- *Ο Δημοσιογράφος και τα μνημόνια.*

- Η Συμφωνία των Πρεσπών Ελλάδας-Σκοπίων.

Ποίηση:

- Ανησυχίες.
- Θαλασσινοί ψίθυροι.
- Άνεμοι.
- Το ευρώ ενάντια στην Ελλάδα.
- Τελευταίο σύνορο.
- Δύσβατοι δρόμοι.
- Μακρινοί αντίλαλοι.
- Σκόρπιες εικόνες.

Μελίτα

Περνούσε κάθε μεσημέρι, έξω από το σπίτι μου, στον Πειραιά. Μαθήτρια, δεκαέξι Μαΐων, με μια γαλάζια, λαμπερή ποδιά, που έκρυβε ένα σωματάκι, όλο χυμούς και τρυφεράδα. Είχ' ένα προσωπάκι γλυκό, συμπαθητικό, με μεγάλα μάτια, φωτεινά, που έδιναν πολλές υποσχέσεις... Πολλές φορές, κοιταζόμεσταν έντονα και με νόημα, χωρίς να μιλάμε ο ένας στον άλλο.

Μια μέρα, για πρώτη φορά, την ρώτησα;

–Ε, κοπελίτσα, γιατί, με κοιτάς περίεργα;...

–Και συ με κοιτάς περίεργα, μου απάντησε δειλά.

–Είναι αλήθεια, της είπα, αλλά οι ματιές σου είναι παράξενες...

–Κι οι δικές σου...

–Τότε, αφού, ταιριάζουν οι ματιές μας, μπορούμε να ταιριάσουμε και 'μεις... πρόσθεσα χαριτολογώντας.

–Μπορεί να 'ναι κι έτσι... είπε, μ' ένα γλυκό τόνο στη φωνή της.

–Τ' όνομά σου, πως είναι; ρώτησα με φιλοφροσύνη.

–Μελίτα...

–Μελίτα... Μελίτα... τι ωραίο... αλλά και τι παράξενο όνομα! Μυρίζει μέλι... Χαίρω... χαίρω... πολύ, συνέχισα χαμογελώντας.

–Και το δικό σου; ψιθύρισε το κορίτσι,

–Με λένε Δημήτρη.

–Χάρηκα... πρέπει να πηγαίνω, γιατί έχω αργήσει.

–Πότε θα σε δω πάλι; της πρότεινα θαρρετά.

–Το θέλεις πολύ; πρόφερε νωχελικά.

–Ναι. Εσύ;

–Κι εγώ. Φεύγω όμως, τώρα...

–Στάσου ένα λεπτό!

–Πες μου...

–Τι ώρα θα συναντηθούμε και πού;

–Στις επτά, στο πάρκο, πίσω απ' τον ηλεκτρικό...

Το απόγευμα πήγα στο ραντεβού μας. Η κοπέλα ήρθε κάπως αργοπορημένη.

–Γιατί άργησες; την ρώτησα.

–Γιατί, περίμενα να φύγει ο αδελφός μου, για το φροντιστήριο, μου εξήγησε πειστικά. Λυπάμαι, που σ' έκανα να περιμένεις... Κι είναι, ξέρεις και το πρώτο μου ραντεβού...

–Κι εμένα το ίδιο...

Καθίσαμε, μαζί χέρι-χέρι, σ' ένα παγκάκι, στο αλσύλλιο, του σταθμού.

Φυσούσε ένας δυνατός αγέρας, και ψιλόβρεχε.

–Δημήτρη, νιώθεις, τίποτα ιδιαίτερο για μένα; μουρμούρισε ξαφνικά. Μελίτα, με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση.

–Ναι, νιώθω μια συμπάθεια για σένα, απάντησα σιγά και έσκυφα και τη φίλησα απαλά και τρυφερά στα λεπτά χειλάκια της...

–Και 'γω σε συμπαθώ κι είναι η πρώτη μου φορά, που νιώθω έτσι... τραύλισε αναστενάζοντας το κορίτσι κι έγειρε το κεφάλι, στην αγκαλιά μου, πάνω στο παγκάκι...

–Σε θέλω... ξεστόμισα, ευτυχισμένος.

–Κι εγώ... ψιθύρισε, λιγωμένα αλλά πρέπει να φύγω τώρα, γιατί θ' ανησυχούν οι δικοί μου στο σπίτι.

Σηκωθήκαμε κι αγκαλιαστήκαμε σφιχτά απ' τη μέση, περπατώντας σιγά-σιγά, παράλληλα προς τις γραμμές του τρένου.

Δύο παιδιά ερωτευμένα. Ένα αγόρι δεκαεπτά χρονών κι ένα κορίτσι δεκαέξι. Δύο έφηβοι, στο λιοχάραμα της ζωής, στο πρώτο τους ειδύλλιο...

Αναπάντεχα, μες στο χειμωνιάτικο, βροχερό σούρουπο, μια γυναικεία σκιά φάνηκε να 'ρχεται προς το μέρος μας.

–Ωχ, η μαμά μου!!! αναφώνησε φοβισμένα η κοπέλα.

Ξαφνιάστηκα, όταν την είδα, να 'ρχεται με γρηγοράδα κατ' επάνω μας. Δεν ήξερα τι να κάνω. Να φύγω ή να μείνω; Προτίμησα να μείνω δίπλα της.

–Πού γυρίζεις τέτοια ώρα, Μελίτα, της φώναξε άγρια; Μου 'χες πει πως θα πας στ' Αγγλικά, παλιοψεύτρα...

–Μαμά, ξέρεις... ψέλλισε εκείνη. Είχαμε διαγώνισμα... και δεν είχα διαβάσει...

–Δεν ξέρω τίποτα... Πες μου, γιατί δεν πήγες στ' Αγγλικά; Πες μου, λοιπόν... τσίριξε η μάνα και την τράβηξε απ' το μαλλί, σέρνοντάς την μαζί της.

Και 'συ, παλιόπαιδο, μακριά από την κόρη μου, τ' ακούς; Μακριά σου λέω...

–Μα, κυρία μου, τη συμπαθώ τη Μελίτα, την συμπαθώ πολύ...

–Να την ξεχάσεις εδώ και τώρα αλήτη, ξεφώνισε και σηκώνοντας το χέρι της, με χαστούκισε στο πρόσωπο...

Έφυγαν και οι δύο μαζί, μάνα και κόρη, μες στο σκοτάδι, μες στο φιλόβροχο... Κι εγώ έμεινα μόνος, αμήχανος, πικραμένος και προβληματισμένος.

Η ιστορία μας, η μικρή μας αισθηματική ιστορία, είχε σταματήσει εδώ, στο χειμωνιάτικο βραδινό και βροχερό δρομάκι του σταθμού του τρένου...

(Εφ/δα «Η βραδινή» και περιοδ. «Πνοές Λόγου. Τέχνης»).

Ευτυχία Καπαρδέλη

Η Ευτυχία Καπαρδέλη έχει Διδακτορικό Δίπλωμα από την Arts and Culture World Academy. Γεννήθηκε στην Αθήνα και ζει στην Πάτρα.

Γράφει ποίηση, ιστορίες, διηγήματα, Hai-ku, δοκίμια.

Σπούδασε δημοσιογραφία ΑΚΕΜ (αθηναϊκό εκπαιδευτικό κέντρο).

Έχει πολλά βραβεία σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς εσωτερικού και εξωτερικού.

Το έργο της υπάρχει σε πολλές Ελληνικές και διεθνείς ανθολογίες. Έχει μια ενότητα στο Πανεπιστήμιο Κύπρου στον ελληνικό πολιτισμό και είναι μέλος της παγκόσμιας κοινωνίας ποιητών.

Είναι ισόβιο μέλος της IWA (international writers and art) υπό την προεδρία της Teresinka Pereira.

Το 2017 της απονεμήθηκε δίπλωμα από IWA ως μεταφράστρια του έτους και είναι επίσης ισόβιο μέλος του Poetas del Mundo.

Άνθη ελέους

Ρωγμές στα πρόσωπα των Αθών
και τα γερμένα κορμιά
καρφωμένα στην σιωπή, υπομένουν.

Ψιθυρίζω ήχους
ανοίγω τα παράθυρα
περνούν τα χρώματα
μεγαλώνουν τα χέρια
απλωμένες αγάπες οι ελπίδες.

Μοιρασμένες οι προσμονές
σε εκείνες του ορίζοντα τις μορφές
Άνθη ελέους οι υποσχέσεις
Το μόνο βιός μας και τούτο μόνο
Ξοδεύουμε.

Η Λεύκα

Όταν ο Ήλιος από τις μεγάλες
αδιέξοδες νύχτες και τα μυστικά των αστεριών
ξεφεύγει και γλυκά ανατέλλει
μια γέριχη μοναχική Λεύκα
γεμίζει άστρα λευκά και με στερνά φιλιά
βουλιάζει στο φως και μεθά.

Τι κύκλος!!! μιας άγραφης συνθήκης.
Το περίσσιο φως ανάσα μοιάζει της γης Θεάς.

Φωνές

Ερήμωσαν οι τόποι
του τραγουδιού
διψασμένη η ξερή γη
σε δύσκολους καιρούς
οι μέλισσες καταβρόχθισαν
τις καρδιές μας.

Μα, που έμειναν οι φωνές...
Ηθοποιοί παλιάτσοι
στην πλάνη και στην κωμωδία
στού παράλογου
την πλημμυρίδα και την άμπωτη.

Τα χέρια τα δικά σου

χέρια κρυμμένα στην λευτεριά
σε ερωτικούς κρυψώνες
κρατούν άστρα.

Στον πρώτο Ήλιο
στον καινούργιο άνεμο
θα τα ανακαλύψουν
και ας έλθει πάλι η αγάπη
ξεχασμένη ραψωδία να γεμίσει
τον μυαλό και την καρδιά.

Κώστας Καπελούζος

Γεννήθηκε στα Φιλιατρά Μεσσηνίας στις 28 Γενάρη του 1942. Περάτωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στο Γυμνάσιο της πόλεώς του και το 1962 εισάγεται στη Σχολή Διοικητικών της Πολεμικής Αεροπορίας όπου και αποστρατεύεται μετά από 27ετή ευδόκιμο παραμονή. Με τη Λογοτεχνία ασχολήθηκε από τα μαθητικά χρόνια και το 1970 συμπεριλαμβάνεται στην Ποιητική Ανθολογία της Νέας Ελληνικής Γενιάς που εξέδωσε ο εκδοτικός οίκος «Άγκυρας». Ποιήματά του έχουν δημοσιευθεί σε διάφορα λογοτεχνικά περιοδικά και εφημερίδες. Έχει βραβευθεί πολλάκις σε ποιητικούς διαγωνισμούς με πρώτα βραβεία. Έχει συνεργασθεί με ραδιοφωνικούς σταθμούς σε εκπομπές λογοτεχνικού περιεχομένου και εργάστηκε ως Αρχισυντάκτης του Λογοτεχνικού-Λαογραφικού-Ιστορικού περιοδικού «Φιλιατρά» για μια τριετία, όπου και παρουσίασε αξιόλογους Λογοτέχνες αναδεικνύοντας το έργο και την αξία τους.

Χρημάτισε μέλος του Διοικητικού συμβουλίου της Ολυμπιακής Αεροπορίας, του Διοικητικού συμβουλίου της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και από τις 6-12-2005 αντιπρόεδρος αυτής καθώς επίσης και μέλος του Οργανισμού για τη διεθνοποίηση της Ελληνικής γλώσσας. Συμμετείχε στην ίδρυση και είναι από τα πρώτα ιδρυτικά μέλη, του Συνδέσμου Δημοκρατικών Αξιωματικών για την προάσπιση των Εθνικών μας Θεμάτων.

Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές: «Με τη λύρα του Απόλλωνα», «Δώδεκα ποιήματα», «Τις ψυχής μου αποκρίσεις», «Alter ego», «Σκόρπια φύλλα», Αποχαιρετισμός στη μάνα μου», «Πέτρινα χρόνια», Της πατρίδας μου» και το βιβλίο «Κριτική προσέγγιση ποιητικού και πεζού λόγου», στο οποίο συμπεριλαμβάνονται είκοσι επτά Νεοέλληνες ποιητές και πεζογράφοι, ενώ αξιόλογο έργο του βρίσκεται ακόμη ανέκδοτο.

Ανθοβολούν τα μάτια σου!..

Ανθοβολούν τα μάτια σου καθώς με ταξιδεύουν
Μες στις γαλάζιες θάλασσες, στου ονείρου τη φωτιά.
Βαρκούλες άνοιξαν πανιά και πρόσχαρες χορεύουν
Πάνω σε άσπρα κύματα και πάνε αλαργινά...

Σειρήνες μοιάζουν του γιαλού κι όνειρα γλυκοφέγγουν
Μες στου κορμιού σου τα άγια τα μέρη τα κρυφά.
Ω, να μπορούσα να σταθώ δίπλα σου και να φέγγουν
Όλα τ' αστέρια τ' ουρανού, που βρίσκονται ψηλά.

Οι γλάροι, δες τους, κρώζοντας, της θάλασσας τ' αρμόνι
Πώς τους μεθάει παίζοντας παιχνίδια ερωτικά.
Να σου κρατούσα τ' αλαβάστρινο χεράκι σου Υβόννη
Και να συνταξιδεύαμε στα Ιόνια τα νησιά.

Κρώζουν οι γλάροι! Του γιαλού μιλούν τα Μαϊστράλια
Και δρόσο φέρνουν στο κορμί και ρίγος στην καρδιά,
Έλα ν' ασκώσουμε πανιά, να πάμε αγάλια αγάλια,
Σε ρόδιν' ακρογιαλία, να βρούμε τη χαμένη μας χαρά!

Βουκολικό

Βελανιδιές θεόρατες μες του βουνού τη ράχη
στολίζανε τις όμορφες του δάσους τις πλαγιές,
Αρκουδομάνες κι αρκουδόπουλα κοντά στο καταράχι
Βελάνια βόσκουν που ξανέμισε ο άγριος βοριάς.

Τα γρέκια όλα σήμερα ξύπνησαν και καπνίζουν
Γιατί έχει κούρο των σφαχτών το χρόνο μια φορά.
Οι ψησταριές είν' έτοιμες και στη γραμμή σουβλίζουν
Ψιμάρια και μουνούχια, αρνιά κι ερίφια τρυφερά.

Στις όμορφες τις στρούγκες τους φθάνουνπραματευτάδες,
Έρχονται να σηκώσουνε τους λόφους τα μαλλιά,

Στήνουνε γλέντια οι άρχοντες που μοιάζουν με αγάδες,
Κερνούν κρασί και εύχονται, του χρόνου πιο πολλά.

Κι από τον κούρο τα μαλλιά θα μπούνε στο ποτάμι
Για πλύση και λανάρισμα ως να στηθούν προικιά,
Κι οι μάνες στα νυχτέρια τους, η κάθε μια, θα κάμει
Τα υφαντά της εγγονής που πιότερο αγαπά.

Γιατ' έχει εκείνης το όνομα κι είν' αρραβωνιασμένη
Με τσελιγκόπουλο τρανό που 'ναι σταυραετός
Κι ο πεθερός της βιάζεται, τους τρώνε –λέγει– οι ξένοι
Και θέλει νύφη από σειριά, να 'χει ομορφιά και βιος.

Στρίβει αγκίστρι ο τσέλιγκας το μαύρο του μουστάκι,
Η νύχτα είναι όμορφη, τη λούζει αστροφεγγιά,
Γλέντι θα στήσει όμορφο στου Ολύμπου το κονάκι
Και θα στηθούνε εμπρός τους, της νύφης τα προικιά.

Γλεντούνε και χορεύουνε στους ήχους του κλαρίνου
Κι αχολογάει η Ρούμελη σε τούτη τη γιορτή,
Φέρονουν τις πίτες και τ' αρνιά, η κόρη του Μαρίνου,
Απόψε αρραβωνιάζεται κι είναι διπλή η γιορτή

Προδομένη πατρίδα!..

Χορταριασμένες οι μνήμες μας αδερφέ μου
με το σαράκι ν' αργοτρώνει τα σωθικά μας
και τους γιαλούς να τρυγούν
τις ροδοβαμμένες πλώρες μας.
Ταξιδεύουμε με πλανερά ονειράτα
κι η γλώσσα μας ξενομασάει
το ρημαδόχαρο και συντρίβει
τους πιο τρανούς προγόνους μας.
Φτεροκοπά κατά το δέιλι
Πάνω στο νούφαρο του νου

Και σέρνει σκλάβες τις ελπίδες μας
 Ο χρόνος που αγλείφει τους αγέρηδες
 Της καρδιάς, κι οι θεοί,
 δεν απλώνουν καν τα χέρια τους
 όταν ο αράπακας περνάει από δίπλα μας
 σαν τραγουδολός ζητιάνος
 με τη βραχνή φωνάρα του.
 Όλα έχουν παραδοθεί
 σαν τη χοντροκάπουλη γυναίκα
 μουγκρίζοντας στην κλίνη της ηδονής
 καθώς σγουροί φαλοί ανοίγουνε τα σκέλια της
 να μπιστευτούν το σπόρο τους.
 Τούτη την Πατρίδα την εκπόρνευσαν
 Οι γιοι της και την έριξαν βορά στα όρνεα
 Των ξένων αφεντάδων τους.
 Τα χώματα βουλιάζουν και μας καταπίνει
 Ο βούρκος τους κι οι αναρίθμητοι σκουλικοί τους.
 Θαμπά σηκώνονται οι μνήμες οι αντάρτισσες
 Με τις κραυγές τους δοξαρόχαρες
 Μπας και ξυπνήσει ετούτος ο τόπος με τους βλάμηδες
 Και ξεβουλιάξουν από τις λάσπες τα καλύβια μας
 Και μπήξουν τα κοντάρια τους στο αραχνόγιαλο.
 «Στον Άδη μαύροι γίνονται οι λευκοί
 Κι οι ρόδινοι φλομάτοι, μα έχει βοτάνια
 Η ζωντανή καρδιά κι όποιο αγαπάει ανασταίνει».
 Εμπρός για τον αγώνα σύντροφοι!

Αθανάσιος Καραδύμιος

Γεννήθηκε το 1961 στις 14 Ιουλίου στο χωριό Σέκλιζα Καρδίτσας.

Τελείωσε το εξατάξιο γυμνάσιο το 1979 στην Καρδίτσα και στην συνέχεια σπούδασε πολιτικός μηχανικός στην Αθήνα.

Απ' το 1995 ζει και εργάζεται στη Λήμνο ασχολούμενος με δημόσια και ιδιωτικά έργα.

Έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές. Τη μία το 2013 με τίτλο «Οι θρήνοι της ψυχής μου» και τη δεύτερη το 2016 με τίτλο «Υποσχέσεις» και έχει υπό έκδοση την Τρίτη με τίτλο «Της μικρής Μαρίας».

Το πρώτο του ποίημα το έγραψε σε ηλικία 11 χρονών.

Είναι λάτρης της ελληνικής έμμετρης λυρικής ποίησης.

Δεν θα 'ρθουν...

Δεν θα 'ρθουν τα τραγούδια μου σε σένα,
είναι όμορφα, μα και μεθυσμένα
χορεύουν μες στο κύμα σαν βαρκούλες,
λυγμοί σπαράζουν μέσα στις ψυχούλες,

σ' αυτές που φύγανε ψηλά στ' αστέρια
με τους αγγέλους για να γίνουν ταίρια,
δεν θα 'ρθουν τα τραγούδια μου σε σένα,
είναι γραμμένα για λιμάνια ξένα.

Τα έγγραφα νύχτες με πόνο ψυχής
νότες έβαζα τον ρυθμό της βροχής,
οι στάλες γλιστρούσαν πάνω στο τζάμι,
το μολύβι έτρεμε στην παλάμη.

Δεν θα ῥθουν τα τραγούδια μου σε σένα,
είναι από τα δάκρυά μου βρεγμένα,
είναι κραυγές σιωπηλές που ουρλιάζουν
μερικές φορές θαρρώ πως μου μοιάζουν...

Γυναίκα της υπομονής...

Γυναίκα της υπομονής, μήτρα του κόσμου γέννα,
αμέρωτη λιποθυμιά, του πόθου συ μια πένα
γυναίκα της υπομονής των αστεριών το λάμπος,
χρυσή βροχή η ζήση σου στα μάτια μου το θάμπος.

Το πάθος τρέχει πάνω σου σαν το νερό της βρύσης,
που ῥχει την νερομάνα της, στα δροσερά της φύσης
εκεί που πέρδικες λαλούν κι αηδόνια σιγολένε,
τον όμορφό σου τον σκοπό στα χείλη σου που καίνε.

Γυναίκα της υπομονής, μητέρα συ και κόρη
αγκάλιασε τα σύννεφα, γινού κορφή στα όρη,
ψηλά εκεί στο γαλανό να στέκει η μορφή σου,
δίπλα στην Θεομήτορα στεφάνι και αφήσου.

Τα μάτια σου μια λευτεριά, τα στήθια σου μετάξια,
τα χέρια σου τα λιόχαρα στη δούλεψή τους είν' άξια,
σταγόνες δρόσου χύνονται στο μέτωπο σαν Ἡρας,
σε κειο το φαρδομέτωπο που στέκει μόνο χήρας.

Αλώβητη ανασαιμιά, λουλούδι του ανέμου
που λούζεσαι στην ερημιά, χωρίς μιλιά Θεέ μου,
τ' αμέρωτα τα κρόσσια σου, των μαύρων των μαλλιών σου
πώς κρέμονται κι αφήνονται στον άσπρο τον λαιμό σου.

Γυναίκα της υπομονής, αγράμπελη της νιότης
το ρίγος της ανασαιμιάς το φως και ζωοδότης,
τα στήθια σου χορεύουνε στο κάθε σου το βήμα
τρελό χορό του έρωτα, του πόθου συ το κύμα.

Αμόλυντη αποθυμιά, στέργω στην θύμησή σου,
στις νύχτες των καλοκαιριών επάνω στο κορμί σου,
να λούζομαι στα κύματα των ρόδινων χειλιών σου
και μέσα κει ν' αφήνομαι ερέτης των φιλιών σου...

Τούτη η βροχή...

Τι θέλει να πει αυτή η βροχή,
με τη βραχνή φωνή της
κι όταν το πει μες στη νυχτιά,
πού θα 'ναι ο Ελύτης;

Τα τραγούδια πάλι σαν μιαν ευχή
να γίνουν μαγεμένα,
γλυκόλαλες φωνές στ' αυτιά
χορός μαζί με σένα,

οι στάλες σαν χορεύουν να ηχεί
αχός σαν ερημίτης,
που κλείστηκε μες στη ματιά
σαν αυγινός ζευγίτης,

τα μπλε σου ποιητή μια προσευχή
να γίνουν πάλι ένα,
κρινάκια μες στη σχισματιά
του βράχου πουν' κρυμμένα.

Γλαυκά λουλούδια μέσα στην ψυχή
βαθιά ως ένας δύτες,
να γίνουν μια λαβωματιά
σε σπηλιά της Αφροδίτης.

Τι θέλει να πει τούτη η βροχή
μέσα στην ηδονή της,
κι όταν το πει μες στη νυχτιά
πού θα 'ναι ο Ελύτης;

Μαρία Καρδαρά

Γεννήθηκε στη Χελιδόνα Ευρυτανίας και ζει στην Κηφισιά. Αγιογράφος, διδάσκει στο Πολιτιστικό κέντρο Κηφισιάς.

Συμμετοχές και βραβεύσεις σε εκθέσεις Ζωγραφικής και Εικονογραφίας, Παρνασσός, UNESCO, Εταιρεία Γραμμάτων Πειραιά κ.ά. Γράφει Ποίηση, και διηγήματα, έχοντας αποσπάσει βραβεία και επαίνους, από διάφορους φορείς της Ελλάδας και του εξωτερικού. Το μυθιστόρημά της, «Φλουρί Κωνσταντινάτο», εκδόσεις «Ελληνικά Γράμματα», έχει αποσπάσει βραβείο σε Διεθνή διαγωνισμό της ΠΕΛ, (Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών). Μέλος της Εταιρείας Ευρυτάνων λογοτεχνών, της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, της Αμφικτιονίας Ελληνισμού και της UNESCO. Αρθρογραφεί σε έντυπες εκδόσεις.

Αχιλλέας

Ανοίγουν παράθυρα, να μπουν τα στάχια λουσμένα φως...

Τα δέντρα που δεν ανταμώσαμε, οι κήποι που δε διαβήκαμε, κι εκείνη η θάλασσα που θα με κράταγες μέσα της...

Ανοίγουν παράθυρα, τρίζουν πεζούλια βυζαντινών εκκλησιών γυρεύοντάς μας.

Ένα νησί αναδύεται στα μάτια σου γυρεύοντας τη φυγή, σκάλες τα χέρια σου ν' ανέβω, φτερούγες για πέταγμα...

Ήρθες από μακριά μα ήσουν πάντα δίπλα, δε σε κράτησε. Τροία...

Πάντα η Βρυσήδα γεννιέται για σένα κι εσύ για κείνη... Γνωρίζεις τα μονοπάτια... τόσες ζωές με κρατάς αγκαλιά, μεθώ με τον ερχομό σου...

Ανοίξαν παράθυρα, σταματημένα ρολόγια, πάγος ο χρόνος...
Κι εσύ μάγος Έρωτας... αλλάζεις ονόματα μα είσαι ο Αχιλλέας...

Αλλάζω ονόματα μα είμαι κείνη που σου στέρησαν, το κουρ-
σεμένο λάφυρο που μαγεύτηκε... είμαι η πηγή που δροσίστηκε,
είμαι ο στεναγμός στο σύθαμπο, αντιφέγγισμα της Στυγός... Το
τραγούδι μου χτένισε τα μαλλιά σου, αγλάισε τη ματιά σου...
άνοιξες σα στρείδι κι έλαμψα μαργαριτάρι...

Ασκητή σε βρήκα μια άλλη εποχή κι ήμουν η Μαγδαληνή σου...
Στάχτη πάλι ο κόσμος κι εσύ μ' ανάστηνες μ' αγίασμα. Στις
φλέβες της νύχτας γεννήθηκα γοργόνα γυρεύοντάς σε... Ήπια αλ-
μυρό νερό κι ευχές νησιωτών, να φύγω, να φύγω κατά την Τροία...
Η αδελφή μου γύρευε τον Αλέξανδρο, εγώ τον Αχιλλέα μου...

Με πήρε ο Αυγερινός να σ' εύρω στον Όλυμπο, με πήρε η
αστραπή, μ' έριξε σε καταρράκτες να ξεδιψάσω απ' την αλμύρα
της απουσίας σου... Ανοίγαν βουνά σαν παράθυρα, ανοίγαν σπή-
λαια κι έψαχνα... έψαχνα τον πληγωμένο μου Έρωτα, να γιάνω τη
πτέρνα, την αγαπημένη, με βοτάνια...

–Πρόσμενέ τον! ...Θα ξανάρθει! φώναξε το κυπαρίσσι. Ανοίγουν
παράθυρα, τρέχουν στάχια... βρύσες φωτός τα μάτια σου, ανάβουν
κήπους ολάνθιστους... κι εκείνη η θάλασσα που θα με κράταγες
μέσα της, χύνεται από παντού στο δωμάτιο... μάτια μελένια, λα-
διά λιβάδια...

–Μίλα μου... πες μου πώς διάβηκες πάλι τη λήθη; Ποιος Άγγελος
σε συνόδεψε να τον προσκυνήσω... Ποια βροχή σ' ασήμωσε να τη
ζωγραφίσω... Ποια άνοιξη σε στεφάνωσε μ' αγριόκρινα να με με-
θύσεις;

Πως λάμπεις! Πως φέγγεις! γέρα μου, φλόγα μου αιώνια...
τάξεις γιασεμιά, μεθώ μαζί σου σπάζοντας τα ρολόγια, τα πα-
ράθυρα, τις πόρτες... γέρα μου, αγέρας γίνομαι μαζί σου... Πάντα
η Βρυσήίδα γεννιέται για σένα κι εσύ για κείνη!

(Α' βραβείο Ελληνο-Αυστραλιανού λογοτεχνικού συλλόγου).

Ο Άι-Νικόλας και τα «βασιλικά της Αγγέλας»

–Με φωτιά και μαχαίρι μας λήστευε
ο χάρος κείνο το Σεπτέμβρη
ώρες, μέρες ακατοίκητες...
Απόκοσμη οδύνη σπαραγμού,
έσταζαν τα ρούχα μας.
Έβαλε ο καπετάνιος ψηλά στο κατάρτι
την εικόνα Άι-Νικόλα
μπας και γαληνέψει η θάλασσα,
η θρηνωδούσα, της Σμύρνης το ρημαδιό...
Κι η ματωμένη θάλασσα λάδωσε,
φεγγάρια τ' άστρα σαΐτευαν την προκυμαία του Πειραιά.
Αγρυπνούσε μαζί μας ο Άι-Νικόλας
αγρυπνούσε στον κόρφο μου, μοσχοβολούσε
και το λίγο χώμα από τη γλάστρα των βασιλικών που άρπαξα
μαζί μου...
Κι έγιναν στην πικραμένη μου παράγκα
τα «βασιλικά της Αγγέλας» παιδί μου
της Σμύρνης ήταν η ανάσα
κι η εικόνα στήθηκε η εκκλησιά
της Χάρης Του ευλογία,
η πρώτη μας εκκλησιά στην παραγκούπολη της Κοκκινιάς...
Φύσαγε Σορόκος τις νύχτες παιδί μου,
έφερνε φωνές αδικοχαμένων,
κι ένα βιολί λυπημένα θρηνούσε ολονυχτίς...
Στο μοιρολόι μας ανθίζαν τα βασιλικά,
στα γλέντια μας μοσχοβολούσαν...
Στήναμε γέφυρες γυρισμού στα όνειρα
βλέπαμε ψευδαισθήσεις στους καθρέφτες.
–Στην Κοκκινιά θα κοιμηθώ, στη Σμύρνη θ' αναστηθώ–
φιθύριζαν οι γέροι, κοιτώντας απέναντι τη θάλασσα...

(Βραβείο λογοτεχνικού διαγωνισμού Ε.Π.Ο.Κ.)

Σμύρνη Σεπτέμβρης 1922

Μάννα κρύβε με...
Ουρλιάζουν θεριά...
Κόκκινο ποτάμι, αίμα μάννα,
θάλασσα κόκκινη...
Κρύβε με... φοβάμαι
Ξένοι στα άλογά μας, με σπαθιά,
σα στάχια μας θερίζουν...
Ουρλιάζουν θεριά οι Τσέτες
αφιονισμένοι Τούρκοι
σέρνουν τον Χρυσόστομό μας.
Με κοίταξε η μάννα δίχως μάτια...
–Φύγε παιδί μου φώναξε, δίχως φωνή...
Μάννα έλα στις βάρκες
μάννα πώς δε μιλάς;
Μάννα, ματωμένη μάννα, κρύβε με...
Τα μαλλιά σου μάννα πήραν φωτιά...
Πού να σ' αφήσω;
Μάννα έρχεται πάνω μου ο δράκος
που μου 'λεγες...
Πού 'ναι ο Άι-Γιώργης μάννα;
–Στη θάλασσα
μου φωνάζεις, δίχως μιλιά...
Πέφτω μάννα στη θάλασσα
σ' αφήνω στην προκυμαία της Σμύρνης...
Κόκκινη θάλασσα...
Μάννα μου ήρθες;
Έχεις φτερά;
Αχ μάννα μου...

(Α' βραβείο Εταιρείας Γραμμάτων Πειραιά).

Κορίννα Καρκανίδου

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Σπούδασε σχέδιο στη σχολή Δοξιάδη 1963-1965 και δούλεψε στην Ιζόλα και στον Πετζετάκη, ως σχεδιάστρια.

Στη χούντα συνελήφθη για αντιδικτατορική δράση με τις γνωστές συνέπειες.

Σπουδές: στην Ψυχολογία (σε επίπεδο *Maitrise*) και στην Παιδαγωγική σε επίπεδο *License*), στο Paris V Sorbonne, στο Παρίσι (1974-1980).

Επίσης: σπουδές Αστρολογίας (4 χρόνια), Αριθμολογίας (1 χρόνο), Βυζαντινή μουσική (5 χρόνια).

Εξάσκησε το επάγγελμα του Ψυχολόγου μαζί με την Αστρολογία.

Άλλες ασχολίες: Φιλοζωική δράση στη Ν. Ιωνία, δημοτικά θέματα κλπ.

Μετά τη σύνταξη ασχολείται με τη συγγραφή βιβλίων: παιδικών, πολιτικής σάτιρας, ποιημάτων, Φιλοζωίας κλπ.

Έχει γράψει και εκδώσει (σε αυτοέκδοση) 21 βιβλία. Επίσης μετέφρασε 2 βιβλία από τα γαλλικά: «Εγώ, το αυτιστικό» και «Ωριαία Αστρολογία».

Ποήματα... χαρμολύπης

Πρωινάδικα

Θέματα πολλά και «σοβαρά»
βγαίνουν στα πρωινάδικα
κι είναι σε «προσφορά»:

Ποιος τυχερός κολύμπησε
και πνίγηκε... στο χρήμα.

Ποιος γλύτωσε
στο δρόμο του
στο τσακ
από το μνήμα...

Ποιος χώρισε
παντρεύτηκε
αγάπησε
ερωτεύτηκε.

Αν έπιασε τον εραστή
ο τάδε παντρεμένος.
Κι αν ήτανε και ο Φαρούκ
πάντοτε εστεμμένος.

Με πόσες πήγε ο Βουτσάς;
Σε ποια τιμή ανέβηκε
στην Αγορά ο πατσάς;

Έγκυος είναι πάλι
του Πάρι η Ελένη;
Και αν η τάδε γκόμενα
'ξώγαμο περιμένει.

Τι «έκανε» η Κλούνει
κουνέλι ή σκυλί;
Κι αν έδωσε ο δήμαρχος
ο γκέι
στον γκόμενο φιλί.

Κι απ' την αρχή αρχίζουμε
τα ίδια κάθε μέρα:
Ποιος χώρισε
παντρεύτηκε

και πέταξε η νύφη
στα μούτρα του τη βέρα.
...Απάτησε
ερωτεύτηκε...

Αν έπιασε τον εραστή
ο σύζυγος στα πράσα.
Κι αν έκρυψε και ο παπάς
ένα τεκνό στα ράσα.

Αν είναι με τον πρώην
ο τάδε στα μαχαίρια.
Κι αν δυο παρουσιάστριες
πιαστήκανε στα χέρια.

Και ούτω καθ' εξής...
Πληθώρα είναι τα θέματα.
Κι άλλα πολλά θα έχουμε
στο μέλλον... εφεξής.

31/10/15

Ζωή και όνειρο

Απόψε π' ονειρεύτηκα
χίλιες ελπίδες γεύτηκα
πως μ' αγαπάς στ' αλήθεια
ώς της καρδιάς τα μύχια.

Και το πρωί σαν ξύπνησα
απ' την αγάπη ρίγησα
κι είπα «γιατί στ' αλήθεια
να μην πηγαίνουνε μαζί
ζωή και παραμύθια»;

23/9/20

Κόκκινο χρώμα

Κόκκινη είναι όλ' η γη
σαν ήλιος, απ' το αίμα.
Κόκκινη κι απ' την ντροπή
που ζούμε μες στο ψέμα.

Κόκκινη κι η τριανταφυλλιά
για να ομορφύνει η πλάση
για να γελάσουν τα βουνά
και να χαρούν τα δάση.

Κόκκινα είν' τα χείλη σου
και τα δύο μάγουλά σου
που σου 'κλεψα και γεύτηκα
τα δυο γλυκά φιλιά σου.

7/5/19

**Ελένη
Τζαμπαζάκη-Κασσελάκη**

Η Ελένη Τζαμπαζάκη-Κασσελάκη γενήθηκε στα Χανιά της Κρήτης όπου και τελείωσε το γυμνάσιο. Στη συνέχεια ήρθε στην Αθήνα και φοίτησε στην σχολή Πάλμερ από όπου και πήρε το πτυχίο του λογιστή. Εργάστηκε ως βοηθός λογιστή σε διάφορες ιδιωτικές επιχειρήσεις, ασχολούμενη παράλληλα και με την έμμετρη διαφήμιση μεγάλων εταιριών (FIX, Κρις Κρις, Canon, Λητώ). Δημοσίευσε ποιήματά της σε διάφορες εφημερίδες και τελευταία στην «Εθνική Ηχώ», ΕΑΑΣ. Έχει εκδόσει το: «Ουράνιο τόξο ψυχής» και «Το παραμυθένιο ελληνικό αλφάβητο».

Ομορφιά Ψυχής

Την ομορφιά που κρύβω μέσα μου
ποτέ κανείς δεν έχει νιώσει
γι' αυτό ακόμα κι ένα βλέμμα σας
μπορεί βαθιά να με πληγώσει.

Την ομορφιά και την αγάπη μου
τη δίνω σ' όλους τριγυρά μου
σ' εγγόνια, αδέρφια και γειτόνους μου
και στα καλόκαρδα παιδιά μου...

Την αποθέτω στα τραγούδια μου
σε κάθε λούλουδο που έχει ανθίσει
σε κάθε ανθό που έχει άρωμα
και το χαρίζει εις την φύση

αυτά χαρίζω απ' την καρδούλα μου
έως ότου αυτή θα σταματήσει...

Το δικό μου το μυαλό

Η ζωή μου με την λογική αρχίζει
και συχνά με βασανίζει.
Μη, αυτό δεν είναι σωστό
το άλλο είναι πονηρό.
Τι μου κάνει το δικό μου το μυαλό
δεν μ' αφήνει ούτε μέρα ούτε νύχτα να χαρώ...
Ήθελα να 'μουν αφελής
να το ρίχνω στην τρελή,
να χορεύω να πηδώ
τραλαλά και τραλαλό
τον καιρό μου να περνώ.
Μα η δική μου αγωγή
βάζει κλειδιά στη λογική
και δεν άκουσε ποτέ
της καρδιάς μου τη φωνή...

Χριστούγεννα

Σήμερα που η ζωή μας μένει
στον πρόσκαιρο κόσμο τον κακό
ας δείξουμε πως κάτι δεν πεθαίνει
πνεύμα αγνό κι αγάπη για τον διπλανό.

Σήμερα ας λείψει η δυστυχία,
ο πόνος, ο φθόνος και το μάτι το κακό
κι ας φωτιστεί η ψυχή μας με μια ελπίδα
κι ας τραγουδήσουμε τη χαρά μας στον Θεό.

Σήμερα που τα ουράνια λαμπυρίζουν
και η γη αγκάλιασε τον ουρανό
ανθρώπινες ψυχές βουνά στηρίζουν
ευχή που πήραν από τον Χριστό...

Σήμερα που οι καρδιές έχουν γλυκάνει
απ' τη γαλήνη, την αγάπη, τον Θεό,
ας αγκαλιάσουμε την οικουμένη όλη
κι ας δώσουμε χαρά στον διπλανό.

Καίτη Κάστρο-Λογοθέτη

Γεννήθηκε και ζει στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε ξένες γλώσσες (Γαλλικά, Αγγλικά, Γερμανικά και Ισπανικά) και παρακολούθησε Σαιξπηρική Λογοτεχνία στην Αγγλία. Μεταφράστρια θεατρικών έργων, τα οποία ανέβασε το Κρατικό Θέα-

τρο Βορείου Ελλάδος, το Εθνικό και διάφοροι ιδιωτικοί θίασοι.

Συνεργάστηκε με το περιοδικό «Νέα Εστία» του Πέτρου Χάρη. Είναι εκδότρια πολιτιστικού περιοδικού. Σε πανευρωπαϊκό λογοτεχνικό διαγωνισμό, στα γαλλικά, πήρε το 2ο βραβείο. Είναι μέλος της Εταιρίας Θεατρικών Συγγραφέων, της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και της Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος. Στο διάστημα 1994-96, ως πρόεδρος της Σ.Ε.Ε., προτάθηκε ως Γυναίκα της Ευρώπης και κατέλαβε την τρίτη θέση. Στον διαγωνισμό διηγήματος του Ελληνικού Πολιτιστικού Ομίλου Κυπρίων Ελλάδος (Ε.Π.Ο.Κ.) πήρε το 1^ο βραβείο. Το βιβλίο της «Άλμα, το κορίτσι της Κυριακής» προκρίθηκε στα 50 καλύτερα προς ψήφιση από το κοινό, των βραβείων Public. Το βιβλίο της «Έρωτας, Ζωή, Λύτρωση. Θάνατος;» βραβεύτηκε από τον Ε.Π.Ο.Κ. 2022-2023 ως «Βιβλίο της Χρονιάς». Ως ασφαλιστική σύμβουλος της ALICO πήρε παγκόσμια διάκριση διατηρησιμότητας καθώς και το βραβείο ήθους Σκαρλίγκου.

Σύζυγος του εκλιπόντος δημοσιογράφου Γιάννη Λογοθέτη.

Το κακό συναπάντημα

Η Άννα, ένα πανέμορφο δεκαεπτάχρονο κορίτσι, πολύ καλή μαθήτριά, τόσο, που δάσκαλοί της, της έλεγαν να συνεχίσει τις σπουδές της, τελειώνοντας το σχολείο, να πάει Πανεπιστήμιο. Στα λόγια αυτά η Άννα στενοχωριόταν. Οι γονείς της ήταν φτωχοί, έπρεπε να

βρει κάποια δουλειά να ενισχύσει το εισόδημα για να καλυφθούν τα έξοδα του σπιτιού.

Είχε αρρωστήσει και η γιαγιά της χρειαζόταν φάρμακα. Σύνταξη δεν είχε. Ο μπαμπάς της τα φρόντιζε όλα. Πού να φτάσει όμως το μεροκάματο ενός καλαφάτη; Η μητέρα της βοηθούσε όσο μπορούσε με ένα κουτσομεροκάματο που έβγαζε ως μοδίστρα από τα διορθώματα. Περνούσαν οικονομικά στενόχωρα. Το είχαν πάρει απόφαση ότι ήταν φτωχοί. Πόσο πλούσιοι, όμως, από αγάπη!

Η Άννα, που είχε όμορφη φωνή, τους τραγουδούσε τα βράδια κι ο πατέρας της τη συνόδευε με τη φουσαρμόνικά του.

«Φτωχοί», έλεγαν οι γείτονες, «αλλά η αγάπη περισσεύει στο σπιτικό τους!».

Θαρρείς και το βάσκανο μάτι τους κτύπησε το σπιτικό τους κι ήρθαν τα πάνω κάτω.

Τα μεσημέρια το καλοκαίρι η Άννα πήγαινε στο καρνάγιο για να φέρει φαγητό στον πατέρα της. Εκείνος έκανε το διάλειμμά του και καθόταν κοντά της, μπουκιά και χαμόγελο.

Μια μέρα την πήρε το μάτι του γιου του μεγαλοαφεντικού, και του άρεσε. Ήταν μαζί μ' έναν φίλο του.

«Για δεξ, μπουκιά και συγχώριο η κόρη του καλαφάτη», είπε ο Στράτος στον φίλο του με υπαινιγμό.

«Πάψε, ρε Στράτο, μικρό κορίτσι είναι», τον επανέφερε ο φίλος του.

«Μικρό ξεμικρό, εμένα μ' αρέσει», απάντησε κοφτά.

Ένα μεσημέρι την παραμόνεψε. Μόλις έφυγε από το καρνάγιο την ακολούθησε από κάποια απόσταση. Το σπίτι της ήταν κάπως μακριά. Περνούσε από έναν μοναχικό δρόμο, όπου υπήρχε ένα εγκαταλελειμμένο μικρό εργοστάσιο. Μόλις την είδε να πλησιάζει προς τα εκεί, τάχυνε το βήμα του και την πλησίασε.

Η μικρή σταμάτησε ξαφνιασμένη. Τον ήξερε τον Στράτο, δεν μπορούσε όμως να καταλάβει τι γύρευε στα μέρη της.

«Γεια σου, κούκλα, τι κάνεις;» τη ρώτησε αυθάδικα.

«Γεια και σε σένα», απάντησε η μικρή και συνέχισε τον δρόμο της.

Μπήκε μπροστά της και την κοίταξε προκλητικά.

«Τι γίνεται; Δεν μας καταδέχεσαι;» τη ρώτησε με θράσος.

«Άργησα, με περιμένει η μητέρα μου στο σπίτι», απάντησε εκείνη φοβισμένη.

«Στάσου ντε, να πούμε δυο κουβέντες».

Είδε ξαφνικά τον τρόπο μες στα μάτια της και ένιωσε να φου-
ντώνει το πάθος του για κείνη.

Ετοιμάστηκε να φωνάξει «βοήθεια». Άννα, ποιος όμως θα την άκουγε στην ερημιά; Της έκλεισε το στόμα με το χέρι του και την σήκωσε στην αγκαλιά του κολλώντας την στο δικό του κορμί.

Εκείνη αντιστεκόταν μ' όλη της τη δύναμη. Πώς να τα βάλει τούτο τ' αδύναμο πλάσμα μ' έναν άνδρα είκοσι πέντε χρόνων;

Όσο αντιστεκόταν τόσο άναβε ο πόθος του για κείνη. Την έσυρε μέσα στο εγκαταλελειμμένο κτήριο. Η Άννα πάλευε απελπισμένα να του ξεφύγει. Εκείνος την κρατούσε σφιχτά, ήταν δική του, έπρεπε να την κάνει δική του, να ρουφήξει τους νεανικούς χυμούς της. Ήταν ο γιος του αφεντικού του πατέρα της, κι αυτή έπρεπε να ακούσει στις προσταγές του και να γίνει αδιαμαρτύρητα δική του. Την έσφιγγε με μανία. Εκείνη μια άψυχη κούκλα στα χέρια του.

Είχε παλέψει μ' όλη της τη δύναμη. Δεν είχε πια άλλο κουράγιο. Ημιλιπόθυμη την ξάπλωσε καταγής. Το ότι σταμάτησε να αντιστέκεται το προσέλαβε ως αποδοχή. Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη έπεσε πάνω της και τη φίλησε. Τότε εκείνη με τις λίγες δυνάμεις που της είχαν απομείνει τον δάγκωσε. Εκείνος τη χαστούκισε και με βίαιες κινήσεις της έσκισε το εσώρουχο. Η μικρή άρχισε να ουρλιάζει, να παλεύει να ξεφύγει από τα χέρια του. Τον παρακαλούσε να την αφήσει, τον απειλούσε πως θα τα αποκαλύψει όλα στον πατέρα της κι εκείνος στον δικό του.

Νευρίασε, την χτύπησε δυνατά στο κεφάλι κι εκείνη λίγο από πόνο, λίγο από φόβο λιποθύμησε. Έτσι όπως την είχε ακινητοποιημένη, της άνοιξε την μπλούζα και φανερώθηκε το στήθος της. Άρχισε να το χαϊδεύει, να το φιλάει, τι ηδονή ήταν αυτή που ένιωθε!

Και μετά μην αντέχοντας άλλο τόση ηδονή, της άνοιξε τα πόδια και τη βίασε.

Κάποια στιγμή, αφού χόρτασε το κολασμένο πάθος του, σηκώθηκε, της έριξε μια ματιά και ξαφνιάστηκε που δεν ευχαριστήθηκε την ένωσή του. Πρόσεξε μάλιστα ότι βογκούσε. Περίεργο του φάνηκε, μ' όσες γυναίκες είχε πάει βογκούσαν από ευχαρίστηση.

Φόρεσε το παντελόνι του αφού έχωσε μέσα πρώτα το πουκάμισό του, έσιαξε τα μαλλιά του, σκούπισε τα ματωμένα χείλη του κι έφυγε με αργά βήματα από το εγκαταλελειμμένο κτήριο. Βγήκε στον δρόμο σφυρίζοντας ανακουφισμένος έναν χαρούμενο σκοπό.

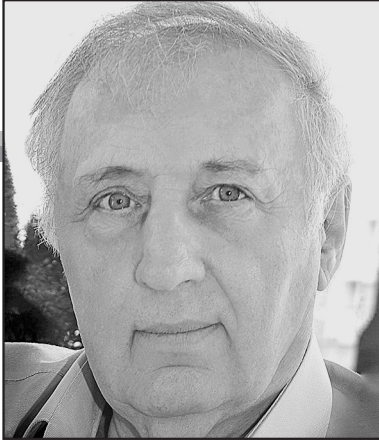
Μετά από λίγη ώρα, άρχισε να συνέρχεται η Άννα. Στην αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει πού βρισκόταν. Είδε τα σκισμένα ρούχα της, το σλιπάκι της πεταγμένο πιο πέρα, τα πόδια της ματωμένα, το στήθος της γυμνό και το κεφάλι της να πονά φριχτά.

Σιγά σιγά συνειδητοποίησε τι της συνέβη κι έβαλε τα κλάματα. Πώς θα πήγαινε σπίτι της! Ω, πόσο ντροπόταν! Θαρρείς κι έφταιγε εκείνη γι' αυτό που της έτυχε!

Ήταν σκοτεινά μέσα, μια χαραμάδα φως έμπαινε από την γκρεμισμένη πόρτα. Σηκώθηκε κι άρχισε να συμμαζεύει τ' ασυμμάζευτα. Άκουσε έναν περίεργο θόρυβο, προσπάθησε να δει από πού ερχόταν. Τότε έντρομη είδε έναν ποντικό να γλείφει το ταπεράκι όπου είχε πάει το φαγητό στον μπαμπά της.

Έβγαλε μια κραυγή κι έφυγε από το φοβερό αυτό κτήριο που θα της θύμιζε πάντοτε το μαρτύριο της κόλασης που είχε περάσει.

Αδαμάντιος Κίκλης

Γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη το 1945. Σπούδασε στην Εμπορική, κι αργότερα εργάστηκε ως δάσκαλος και σχεδιαστής στον ΟΑΕΔ.

Ποιήματά του έχουν μελοποιηθεί, ενώ ο ίδιος έχει βραβευθεί από λογοτεχνικούς συλλόγους. Είναι

παλιό μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών.

Θα μ' αγαπάς

Θα μ' αγαπάς όπως εγώ
για πάντα στη ζωή σου
να' χω μαζί μου να κερνώ
τα φύλλα της ψυχής σου

Θα μ' αγαπάς κάθε φορά
τις νύχτες στ' όνειρό σου
και στις καρδιάς σου τη γωνιά
να 'μαι ο άνθρωπός σου

Θα μ' αγαπάς σαν θησαυρό
όταν με αγκαλιάζεις
κι όταν μου λες το σ' αγαπώ
με Άνοιξη να μοιάζεις

Θα μ' αγαπάς ως τη στιγμή
που δεν θα σε θυμάμαι
μόνο το δάκρυ θα θρηνεί
κοντά σου που δεν θα 'μαι

Το πέρασμα του χρόνου

Έκλεισα τα μάτια
κι έβαλα τη σκέψη σε συλλογισμό
βάδισα να φτάσω σ' εποχές
που πέρασαν απ' τη ζωή
φιλοξένησα τις πιο ωραίες στιγμές
της εφηβικής μου νιότης
κ' ύστερα στάθηκα σε μια σκιά
να θωρώ τον ουρανό
να κατεβαίνεις ηλιόλουστη
στης κατηφόρας τη λιθόστρωτη οδό
και ήσουν χρυσοστόλιστη
μ' ένα χαμόγελο ανέφελο
ν' αγγίζεις το χέρι μου
και σκύβοντας στα χείλη μου
να ψιθυρίζεις σ' αγαπώ
φύγαμε μαζί
στο πέρασμα του χρόνου
που έμελλε να φτάσουμε εδώ
ξεχασμένοι
ακόμη το χέρι σου να κρατώ

Μια θεά

Μια θεά ζωγράφισα
ντυμένη μες τα άσπρα
τα ρούχα της κυμάτισα
ως τ' ουρανού τα άστρα

Μια θεά αντάμωσα
στο όνειρο που είδα
στην ομορφιά της θάμπωσα
με μιας ρωγμής ελπίδα
Μια θεά ζωγράφισα

όπως τον εαυτό μου
άλλο φιλί δεν δάνεισα
να 'ναι προσωπικό μου

Με μια θεά ταξίδεψα
ένα πρωί πριν χρόνια
την ευτυχία φίλεψα
με αγκαλιά αιώνια

Άννα Κοκκίνου

Η Άννα Κοκκίνου είναι μόνιμη εκπαιδευτικός στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση με βασική ειδικότητα Ενεργειακής Ηλεκτρολογίας και δεύτερη ειδικότητα Προγραμματιστή Η/Υ. Έχει διατελέσει υπεύθυνη της Τεχνικής-Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και του Μεταλυκειακού Έτους. Τάξη Μαθητείας της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ηλείας και τα τελευταία χρόνια υπηρετεί ως στέλεχος της εκπαίδευσης. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου στη «Δημιουργική Γραφή» και συγγραφέας. Το 2014 εκδόθηκε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο «Μέσα σε μια καρδιά» από τις εκδόσεις Όστρια. Κείμενα της έχουν δημοσιευθεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα, καθώς επίσης και σε συλλογικές εκδόσεις.

Αναμονή

Πίσω από τους λευκούς τοίχους περιμένω το αίμα μου
φοβάμαι την πόρτα όταν ανοίξει
μη μου σταματήσει την καρδιά.
Χαμόγελο προσμένω να ζεστάνει τα χνώτα μου
από χείλη όμοια με τα δικά μου.
Σβήνει ο ήλιος στη θλίψη των ματιών του
λουλούδι που άνθισε στο χρώμα του κορμιού μου.
Ψήλωσε πολύ το παλικάρι κι άγγιξε τη βαρυχειμωνιά
χέρι μικρό μ' αφράτη τη χουφτίτσα
μεγάλωσε πριν προλάβει η άμμος να γλιστρήσει,
σκαλιά σου χτίζω για να φτάσεις τα αστέρια
δράκους και δαίμονες σκοτώνω να περάσεις.

Μου πήραν κάποτε το φως απ' τη ζωή μου
ήρθες εσύ και είδα πάλι απ' την αρχή.
Έχω πληρώσει στη μοίρα μου τα χρέη με τίμημα βαρύ,
αντέχω πάλι να πέσω στο πηγάδι
Να περπατήσεις στο ουράνιο τόξο σου εσύ.

Η Επιστροφή στο πουθενά

Ανέβα ένα-ένα τα σκαλιά
βρες δύναμη κι ανέβα
στο Παλαμήδι της ζωής.
Γρήγορα ή αργά δεν πειράζει.
Στάσου να ξαποστάσεις αν χρειαστεί
όμως μην κοιτάξεις προς τα πίσω,
μην κοιτάξεις κάτω
είναι εύκολο το κατέβασμα
μην παρασυρθείς.
Δεν ξέρεις πότε θα κοπεί η ανάσα σου,
κανείς δεν ξέρει
κι είναι κρίμα να βρίσκεσαι τότε εκεί
στον πάτο.
Στην αρχή, στην μέση, στην κορυφή
παντού υπάρχει αξία.
Στον πάτο όχι.
Είναι πραγματικά κρίμα να πάει χαμένη
αυτή η μοναδική ευκαιρία που είχες να ανέβεις,
να δεις τα πάντα
πριν επιστρέψεις στο πουθενά.

Στίχοι

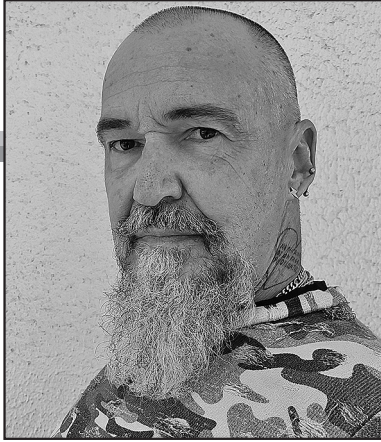
Σταγόνες αίματος απ' τις πληγές
λόγια ανείπωτα, θηλιές που πνίγουν
ουράνιο τόξο σε ζωγραφιές
βροχές που έρχονται για να ξεπλύνουν.

Δρόμους χαράζουν σε γειτονιές
λέξεις ελεύθερες σαν ταξιδεύουν
ενώνουν πόλεις μοναχικές
πόνους του νου διοχετεύουν.

Γράμματα αράδα χτίζουν ζωές
τείχη γκρεμίζουν και φυλακές
λύνουν σιωπές, κάνουν γιορτές
λυτρώνουν πόθους και ανοχές.

Σκαρί αθάνατο πλέει αιώνια
σκίζει τα πέλαγα, παφλάζει ήχους
μένει αλώβητο μέσα στα χρόνια
γιομάτο όνειρα, ελπίδα, στίχους.

Θωμάς Κόλλιας

Ο Θωμάς Κόλλιας γεννήθηκε το 1964. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Είναι πτυχιούχος της Σχολής ΑΚΤΟ στην καλλιτεχνική φωτογράφιση φύσης, πορτρέτων και νυχτερινές λήψεις. Σπουδές στην Αγιογραφία, Ψηφιδωτό. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές και ατομικές εκθέσεις. Έχει δωρίσει φορητές εικόνες σε διάφορα εξωκκλήσια όπως στο νομό Λακωνίας, Ψηφιδωτά, Χαλκογραφίες, Ελαιογραφίες. Έχει πάρει το βραβείο ποίησης από το ΑΣΔΑ (Αναπτυξιακός Σύνδεσμος Δυτικής Αθήνας). Έχει εκδώσει βιβλία: Η φωνή των ουρανών, Η μοναξιά του οδοκαθαριστή, Αδέσποτα ποιήματα. Είναι μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών.

Συγγνώμη χωρίς συγχώρεση

Ερωτευμένος με μια εικονική πραγματικότητα
έφτιαξα έναν ψεύτικο παράδεισο και μπήκα.

Όμως η τερατογέννηση των ανθρώπων συνεχίζεται.

Σκυφτός σκαλίζω ποιηματάκια στο μνήμα μου
και αφήνω πάντα για το τέλος ένα φινάλε εφιαλτικό.

Σιωπή νεκροτομείου.

Τώρα πια θα μιλάω με σιωπή νεκρική
για μια ζωή που έζησα λάθος.

Εξομολογήθηκα αλλά δεν πήρα συγχώρεση.

Σεξουαλική παρενόχληση

Καταγγέλλω μια αγάπη διαστροφική.
Κρυμμένη σεξουαλική παρενόχληση κατ' εξακολούθηση.

Έριξα το κορμί μου σε κακόφημα σοκάκια.
Έριξα τα γραπτά μου σε ξένα χέρια.

Μόνος με συντροφιά μου ένα φτωχό λεξιλόγιο
δίνω στις λέξεις το φιλί της ζωής.
Ποτέ δεν είπα την αλήθεια γιατί πονούσε πολύ.
Κατ' εξακολούθηση ασέλγησα σε αδύναμες λέξεις
μιας ηλεκτρονικής διακυβέρνησης.

Εσιώπησα.
Έτσι κι αλλιώς με πρόδωσε η καρδιά μου

Ζωή σαν τίποτα

Διασωληνωμένος στην εντατική με έλλειψη ειλικρίνειας.
Μόνο με τρία επικείμενα νοσήματα.
Πλήρης υποκρισίας.

Τα ζωτικά μου όργανα στο κόκκινο
πήρα παράταση ζωής αλλά σας την χαρίζω.
Εισέβαλα σε έκτακτο δελτίο ακραίων φαινομένων
και βρέθηκε το πτώμα μου χωρίς αναγνώριση.
Έρθε η ώρα της επιστροφής στην κανονικότητα
όμως εγώ ανήκω πλέον στους νεκρούς.
Και επειδή δε θέλω να δω το ίδιο έργο σε επανάληψη
έγινα κομάντο αυτοκτονίας.

Πυροδότησα ξαφνικά τους δυναμίτες μου.

Κατερίνα Κοτοπούλου-Ντούγκα

Η Κατερίνα Κοτοπούλου-Ντούγκα, γεννήθηκε στη Φλώρινα της Μακεδονίας, αλλά η καταγωγή της είναι από τον Βόλο. Σπούδασε για τρία χρόνια στυλίστρια, ιστορία ενδυματολογίας και εργάστηκε ως εκπαιδευτρια στον ιδιωτικό τομέα. Σπούδασε διακόσμηση εσωτερικού χώρου και βραβεύτηκε για τις επιδόσεις της. Για τέσσερα χρόνια παρακολούθησε στη σχολή Καλών Τεχνών μαθήματα ζωγραφικής και αγιογραφίας. Έχει στο ενεργητικό της αρκετές ομαδικές και ατομικές εκθέσεις και έχει βραβευτεί για το έργο της. Είναι μέλος του εικαστικού συλλόγου «Απελλής» και μέλος του διοικητικού συμβουλίου. Στη λογοτεχνία έχει μεγάλη δράση. Είναι ιδρυτικό μέλος του «Αττικού Πνευματικού Συλλόγου Γλυφάδας» και εκλεγμένο μέλος του διοικητικού συμβουλίου. Είναι μέλος της «Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών» και για πέντε χρόνια ήταν στο διοικητικό συμβούλιο. Αρκετές φορές υπήρξε πρόεδρος και μέλος της κριτικής επιτροπής λογοτεχνικών διαγωνισμών και έχει κάνει αρκετές ομιλίες. Είναι μέλος της «Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών» και εκλεγμένη στην επιτροπή κρίσης νέων μελών. Σαν πεζογράφος έχει βραβευτεί για το λογοτεχνικό της έργο από τον «Φιλολογικό Σύλλογο Παρνασσού» και έργα της έχουν μεταφραστεί σε τρεις γλώσσες.

Έργα:

- Καλοκαιρινή απόδραση, 1999, Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος
- Η συνάντηση των αγγέλων, 2001, Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος
- Παράλληλη αγωνία, 2006, Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος
- Ονειρική δολοφονία 2014, Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος
- Παροπλισμένα πλοία, 2021 Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος
- Ταξίδι χωρίς αποσκευές, 2003, Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος

Ταξίδι χωρίς αποσκευές

Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, που έζησα τα όσα μου έστειλες.

Σ' ευχαριστώ που με αξίωσες ν' αγαπήσω τη γη που έθρεψε το σάρκινο κέλυφός μου. Δεν γνώρισα και δεν πίστεψα σε άλλη εξουσία από τη δική Σου, γιατί δεν έπλασα είδωλα και δεν άντλησα από εξωτερικές πηγές.

Με βοήθησες να ξεπεράσω κάθε ανάγκη για προσωπική αναγνώριση.

Σ' ευχαριστώ που με αξίωσες να ζήσω ευτυχισμένη, γιατί η ευτυχία είναι αυτάρκεια και ανεξαρτησία. Δεν είναι συναίσθημα. Είναι μια κατάσταση που αναπτύσσεται μέσα σου, κι Εσύ με βοήθησες να εξερευνώ την ψυχή μου.

Προσπάθησα να αποδεσμευτώ και να απελευθερωθώ από τα συστήματα αξιών. Εξέταζα το σύνολο της συμπεριφοράς μου χωρίς ίχνος περηφάνιας ή ταπείνωσης. Άσκησα πολύ τη θέληση αυτοπειθαρχίας κι έπεισα τον εαυτό μου να εγκαταλείψει επιθυμίες με επιφανειακές ευχαριστήσεις, μα δεν ξέρω τι κατάφερα. Δεν ξέρω πόσο ξεμάκρυνα από το θέλημά Σου.

Έχω την αίσθηση πως για να καταλάβει κανείς τον εαυτό του και τους άλλους, πρέπει να κλείσει τ' αφτιά του σε όσα λέγονται και σε όσα φαντάζεται και να κοιτάξει μόνο την κίνηση. Μόνο οι πράξεις εκφράζουν την πραγματική πρόθεση του καθενός.

Εσύ είσαι Αυτός που θα κρίνει τις προθέσεις και τις κινήσεις μου.

Γεννιόμαστε μόνοι, ζούμε μόνοι, πεθαίνουμε μόνοι. Καθένας είναι αυτεξούσιος στη ζωή που του έδωσες και Εσύ είσαι ο τελικός Κριτής.

Γυμνή μπροστά Σου, αφήνομαι στη δικαιοσύνη Σου.

Ένας θόρυβος περιέργος με απέσπασε από την περισυλλογή. Ο θόρυβος έγινε δυνατότερος. Έχω την αίσθηση πως κάποιο τεράστιο πουλί δοκίμαζε τα φτερά του. Έντρομη βλέπω τον άγγελό μου με ανοιγμένα τα υπέροχα άσπρα φτερά του. Η εικόνα του με μαγεύει.

–Ήρθε η ώρα της αναχώρησης μας, είπε.

Γύρισα και κοίταξα τον τάφο.

–Αντίο, ψιθύρισα. Εσύ ήδη βρίσκεσαι στη μάνα γη, για ν' αρχίσει η αποσύνθεσή σου κι εγώ τώρα ξεκινώ για το άγνωστο μεγάλο ταξίδι χωρίς αποσκευές. Σκορπίζω στο βρεγμένο χώμα τα πέταλα από το τριαντάφυλλο που κρατούσα στα χέρια μου.

Ο άγγελος μου κάνει νεύμα ν' ανέβω στ' ανοιγμένα φτερά του. Πλησιάζω και γαντζώνομαι πάνω του.

Η βροχή δυναμώνει κι απογειωνόμαστε. Τα πάντα άρχισαν ν' απομακρύνονται. Μικραίνουν, μικραίνουν κι εγώ προσπαθώ να διακρίνω τα σχήματα και τα χρώματα που χάνονται πίσω από ένα μαύρο σύννεφο γεμάτο βροχή.

Νικόλ Κουρομιχελάκη

Σπούδασε Φιλολογία στη Θεσσαλονίκη, όπου κέρδισε υποτροφία, αλλά από μικρή ηλικία λάτρευε να ζωγραφίζει έξω από τις γραμμές και τα πλαίσια, να κυνηγά τις λέξεις, για να τις φανερώσουν τα νοήματα. Ήταν απόφοιτος Λυκείου όταν κέρδισε το Β΄ βραβείο σε διαγωνισμό ποίησης, στο πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων. Αρθρογραφούσε παράλληλα σε τοπική εφημερίδα. Αυτή η αγάπη της συνεχίζει μέχρι σήμερα που είναι συντάκτρια του ηλεκτρονικού περιοδικού *Books and Style*. Έχει εργαστεί στη δημόσια και ιδιωτική εκπαίδευση και σε σχολείο για παιδιά με ειδικές ικανότητες. Σπούδασε μουσική στο Εθνικό Ωδείο. Σήμερα, είναι ραδιοφωνική παράγωγος, καθηγήτρια και δημοσιογράφος σε εκπομπή με καλλιτεχνικό περιεχόμενο (*Ραδιοφωνικό Ανθολόγιο*), που φιλοξενεί συγγραφείς και καλλιτέχνες. Μετά την έκδοση της πρώτης της ποιητικής συλλογής «Πρωτόγονο δέρμα» επιστρέφει με τη νέα της ποιητική συλλογή «Καταρχήν, δε σε ξέχασα» και σύντομα ολοκληρώνει το πρώτο της μυθιστόρημα.

Ποιήματα

Μια πρόποση ποτέ δεν είναι αρκετή.
Πρέπει να γίνεται με προσεγμένο ποτήρι, καθαρό
Να αντανακλά ένα φως οξειδωμένο στο σκοτάδι
Το θέμα της θα είναι τόσο κοινότυπο όσο είναι
Η ιεροτελεστία, να χυθεί σας κρασί στη βιτρίνα
Του κόσμου.

Λίγο πριν εγείρουμε το ποτήρι εις υγείαν
Ακροθιγώς τα τετριμμένα σα γιρλάντες αφημένα

Σε μια παρολίγον γιορτή.
 Η κράση των υγρών μυστηρίων, πιο νωρίς από το κρούο
 Να αφεθεί προς τέρψη των βλεφάρων
 Πιες και εσύ από το νιπτήρα της ζωής, αποφεγγάρισμα.
 Μια πρόποση τους έφερνα πάντα κοντά και ήταν στο λίγο,
 Το πολύ πιο νωρίς, απέχει από το φθηνό κρασί.

Ο κλόουν

Η παράσταση έλαβε τέλος.
 Οι κλόουν ξενιτεύτηκαν, οι θεατές
 Σήκωσαν τα μανίκια τους.
 Βαρέθηκαν γονατιστοί να περιμένουν
 Ένα θαύμα, πρήστηκαν τα γόνατά τους,
 Τα μάτια τους δεν αντικρίζουν το φως.
 Στο σκοτάδι δόθηκε και αυτή η παράσταση,
 Στη σκιά.
 Σαν τα νευρόσπαστα του διπλανού
 Κουκλοθεάτρου.
 Ο θαυματοποιός πήρε στους δρόμους
 Τις φιγούρες και άφησε μια ρωγμή στο δωμάτιο του
 Τόσο δυνατή όσο ο σεισμός στον ωκεανό.

Η παράσταση έλαβε τέλος.
 Τα ζώα πλύθηκαν και πήραν το δρόμο
 Της επιστροφής.
 Οι τέντες μαζεύτηκαν σε κυκλικό άξονα,
 Τα παλκοσένικα ντροπιάστηκαν να περιμένουν
 Το φως, ένα θαύμα, μια ματωμένη παρουσία.
 Τα ρούχα του θηριοδαμαστή δεν του κάνουν πια,
 Κόντυναν, δεν κάνουν σε κανέναν τούτης της εποχής.

Η παράσταση κουράστηκε, έλαβε τέλος.
 Κανείς δεν θα την θρηνήσει, άλλωστε ήταν πολύ νέα

Για παραμύθια,
Πέντε ουσιαστικά με δυο ρήματα, τι να σου κάνει
Αυτό το γεύμα χωρίς συνοδευτική χαρμολύπη.
Η παράσταση έλαβε τέλος, χρόνια τώρα.
Λιποφυγά - αγκομαχά, τρίζει και στιλβώνει
Τα σκεύη του θηριοδαμαστή, τα πολύχρωμα τόξα
Σκουριάζουν στη γωνιά τους.
Η παράσταση έλαβε ένα τέλος.

Το τελευταίο ποίημα

Η ζωή αξίζει όσο ένα πετράδι χρυσό.
Την έντυσες πολύχρωμη σαν την Άνοιξη
Κι σαν αυγή δροσερή δημιούργησες κερνία
Γλυπτά ευτυχίας.
Είμαστε χωρίς χέρια και πόδια
Κρεμασμένοι στο φως, διασπαρμένοι
Από τη ζωή, με ένα πικρό γέλιο στα χείλη.
Είμαστε κάτι άχαρες προεκτάσεις της ζωής στο μέλλον.
Πλέουμε στα νερά του βαθιού πελάγους
Ξαπλωμένοι στο φως, πλέουμε...
Πλέουμε...
Κόντρα στον ήλιο που μας μέρεψε...
Πλέουμε τώρα ηδονικά.
Ο κόσμος γύρω μας τυφλός.
Τι φταίει η ζωή, αν η Μούσα μας δεν σου έδωσε
Την έμπνευση.
Η ζωή μεταλλάσσει, τα σύννεφα φεύγουν κι ο ουρανός
Είναι ένα μεγάλο ψαροκόκαλο φάλαινας
Φωτίζει, με τις πολύχρωμες ανταύγειες του, τον κόσμο.
Κανείς δεν ξέρει όμως τι θα ξεσπάσει μέσα από τη βροχή.
Κανείς δε γνωρίζει τι θα στοιχίσει αυτή η βαριά,
Ανυπακοή.

Ο ουρανός και η ζωή ένας κόσμος σε μια σάρκα.
Η γη ζεστή και φιλική, σαν ένα κομμάτι ψωμί
Τι φταίει η Μούσα, αυτή δε σου έδωσε την έμπνευση.
Εκείνη άλλωστε αξίζει όσο ένα πετράδι χρυσό.
Κλείσε το στην παλάμη σου, στη σάρκα σου.
Θα νιώσεις τον ίλιγγο και μια φωτιά αθάνατη
Να καίει τα μάτια σου.
Σκιές και χρώματα, ανθρώπινες προφητείες
Σε έναν κόσμο σκληρό.
Φως και σκοτάδι σε μια στιγμή αιωνιότητας παντρεμένα.
Τι φταίει η ζωή, αν η ύπαρξή σου μοιάζει με σκιά περιστεριού,
Σαν ένα άγριο θηρίο που περιπλανιέται στους ερήμους
Σκοτεινούς δρόμους της Αθήνας.

Ξανθή Κουτσογιάννη

Η Ξανθή Κουτσογιάννη, πολιτισμολόγος, γεννήθηκε στη Λαμία και εργάστηκε είκοσι επτά συναπτά έτη ως ταξινόμος, στην Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη της γενέτειράς της. Αρθρογράφησε επί δεκαετία στον «Παρατηρητή της Φθιώτιδας». Εξέδωσε πέντε ποιητικές συλλογές: *Υπέρηχοι* (1991), *Πέρα απ' τον ορίζοντα* (Καλέντης 1994), *Νυχτωδία* (Καλέντης 2006), *Η έκσταση της σιωπής* (Γαβριηλίδης 2015), (α)ηχώ την (α)ουσία (Ρώμη 2022). Ποιητικές συλλογές της μεταφράστηκαν στα ρωσικά (*Νυχτωδία*, 2007) και Αλβανικά (*Έκσταση σιωπής*, 2023). Έχει συμπεριληφθεί στη «Μεγάλη Εγκυκλοπαίδεια της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας» Χάρη Πάτση και σε πολλές ανθολογίες. Ποιήματά της και κριτικές για το έργο της έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και διαδικτυακά λογοτεχνικά περιοδικά.

Είναι μέλος του Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός», της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, της PEN Greece και του Ομίλου Φθιωτών Λογοτεχνών-Συγγραφέων του οποίου διετέλεσε πρόεδρος του Δ.Σ., καθώς και της Σ.Ε. του περιοδικού του Ομίλου «Φθιωτικός Λόγος». Τιμήθηκε από την Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδας, το Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών και τον Όμιλο Φθιωτών Λογοτεχνών και Συγγραφέων.

Θυμήσου σκέψη

Θυμήσου σκέψη
τ' αγρίγματα τι ηδονικά
χρωμάτων
ήχων

γεύσεων
αρωμάτων
τους ανοιχτούς ορίζοντες, θυμήσου.
Τώρα
που σε καλούπια
τις αισθήσεις δέσμευσαν
μόνη διέξοδος στα αισθήματά μας
ο δίαυλος ενστάλαξης του φόβου.
Τώρα
που έκπτωτη περιπλανάσαι
και κάθε καταφύγιο
γίνεται η φυλακή σου
τώρ' αγωνίσου, σκέψη.

Εμφάνεια εικαστικών

Της Αναγέννησης εικόνα
ζωγραφισμένη στην ψυχή μου
ο κόσμος μου
έως τη μέρα εκείνη.
Τη μέρα οπού δαγκώνοντας το μήλο
η ζωγραφιά μου σκόρπισε.
Και από τότε προσπαθώ
τ' ασύμμετρα κομμάτια να ενώσω.
Το έργο μου σουρεαλιστικό.
Μορφές με μάτια αιωρούμενα
τεράστια στόματα
και χέρια αναρίθμητα
να σφίγγουν την αναιμική πνοή μου
η φύση ενώ ψυχορραγεί.
Με το ψαλίδι τής ψυχής
αλλάζω σχήματα στο παζλ.

Την αρμονία αναζητώ
εμφανισμένην κάποτε
σε έργον ανισόρροπον.

Χωρίς λόγια

Υπάρχουν κάτι στιγμές
που τα ωραιότερα λόγια
ηχούν φάλτσα
στη συναυλία της φύσης
που οι λέξεις
είναι άχρηστες
στην ποίηση της ζωής.

Και οι ποιητές
χάνουν την πένα τους
κι αφήνονται
στην έκτη αίσθηση.

Κλεομένης Κουτσούκης

Ο Ομότιμος Καθηγητής Κλεομένης Κουτσούκης είναι πτυχιούχος της Νομικής Σχολής και του Τμήματος Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Αθηνών με μεταπτυχιακές σπουδές στη Συγκριτική Πολιτική

Κοινωνιολογία σε πανεπιστήμια της Αμερικής. Σταδιοδρομήσε αρχικά ως δικηγόρος, στη συνέχεια ως ειδικός επιστημονικός συνεργάτης του Υπουργείου Συντονισμού και από το 1965 ως καθηγητής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Διετέλεσε μόνιμος αντιπρόσωπος της Ελλάδας στους Διεθνείς Οργανισμούς στην Ουάσιγκτον, επιστημονικός συντονιστής ερευνών στο Ίδρυμα Μεσογειακών Μελετών, Σύμβουλος Σπουδών στο Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης, Πρόεδρος του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου Πανεπιστημίου και Διευθυντής του Κέντρου Πολιτικών Ερευνών στο ίδιο πανεπιστήμιο.

Κυριότερα έργα (μονογραφίες):

- Η Πολιτική και Κοινωνικοοικονομική Ανάπτυξη στην Ελλάδα (1986, 1988 β' έκδοση).
- Πολιτική Μεθοδολογία (1989).
- Πολιτική Ηγεσία (1990, 2001 β' έκδοση).
- Παθολογία της Πολιτικής (1997).
- Ο πυρηνικός όλεθρος: Η Υπόθεση Shimoda (1998).
- Επαναστάτες Ηγέτες (1999).
- Η Πολιτική Ανάπτυξη (1999).
- Απολλώνιοι και Διονυσιακοί στην Κοινωνική Έρευνα (2002).

Η Μάχη του Μικρού Χωριού

Αγλαλοή μεσ' το Χωριό
κλάψες και μοιρολόγια...
Βαριά και πάλι ακούγονται
τα βήματα του οχτρού.
–Σφίξτε Μανάδες τα παιδιά
στους κόρφους σας επάνω,
Πατέρες πάρτε τ' άρματα
ζωστείτε τα ντουφέκια,
τρέξε Παπά, τη μάχη μας
να ευλογήσεις πάλι,
τι είναι αυτή ολάκαιρη
άγια μυσταγωγία!..
Ξεπροβοδίζουν το φευγιό
μέχρι τον Άη Σώστη.
Με τις ευχές και τα φιλιά
γυρίζουνε στη μάχη
να υποδεχτούνε τον εχτρό
να στήσουν πανηγύρι...
Το πανηγύρι στήθηκε,
λαλούνε τα ντουφέκια!
Τα παλληκάρια χόρεψαν
τ' άψυχα καμαρώνουν.
Κι αποβραδύς στερνά, στερνά
το πανηγύρι.
Όλα σωπαίνουν γύρω τους
και μόνο ο γκιώνης σκούζει:
–Γυναίκες κακοτύχερες
γυρίστε πάλι πίσω...
τους άντρες σας να πάρετε
τους μέθυσεν η μάχη!...

Η Πυρπόληση

Δεν αστοχάω του χωριού
την άραχλη τη μέρα
που, ακόμα βυζανιάρικο,
στον τρόχαλο ριγμένο,
στα παιδικά τα μάτια μου
φάνταζε πυροφάνι!
Περήφανα τις φλόγες του
πετούσε στον αγέρα,
μαυροβολούσ' ορίζοντας
πένθιμο λες στεφάνι
και βραδινά στο σύθαμπο
κείτεται ρειπωμένο

Στην κακοτράχαλη πλαγιά
έμεινα κειό το βράδυ
κι ένιωσα πόσο οδυνηρό
ήταν το πυροφάνι!

Αγώνας κι Αγωνία

Ένα μάτσο από τίτλους στα χέρια
μπουκέτο ονείρων πίκρας, χαράς
κυνηγάρης στις Πόρτες για θέση, μα...
Φλωραίνουν τα χείλη και σβήνει το γέλιο...
κι οι μεγάλες οι πόρτες κλειστές.

Τίνα Κουτσουμπού

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα και αποφοίτησε από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Γνωρίζει τέσσερις ξένες γλώσσες: Αγγλικά, Ιταλικά, Γαλλικά και Ισπανικά. Εργάστηκε στην Ελληνική Ραδιοφωνία Τηλεόραση και στην Εμπορική Τράπεζα. Ζει στην Καλαμάτα από το 1996. Είναι μέλος σε πολιτιστικούς συλλόγους της Καλαμάτας και της Αθήνας, μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και της Ένωσης Μεσσηνίων Συγγραφέων.

Την πρώτη της εμφάνιση στα γράμματα έκανε το 2010 με άρθρα της στο περιοδικό φύλλο της Ένωσης Συντακτών μη Ημερησίων Εντύπων, Αθήνα, για την οποία αρθρογραφούσε μέχρι το 2017. Το 2012 ουσιαστικά ξεκινά την λογοτεχνική της δράση με την δημοσίευση του πρώτου της διηγήματος στο «Αθηναϊκό Ημερολόγιο» των εκδόσεων Φιλιππότη. Συνέχισε με δημοσιεύσεις κειμένων και άρθρων και στον τοπικό τύπο της Καλαμάτας (εφημερίδες «Θάρος, Φωνή και Μεσσηνιακός Λόγος») και της Κορώνης. Παράλληλα συμμετείχε σε σεμινάρια δημιουργικής γραφής και ιστορικού μυθιστορήματος ενώ συνέχισε και τα έτη 2013, 2014, 2015, 2018, 2019 να δημοσιεύει διηγήματα στο Αθηναϊκό Ημερολόγιο και στο «Ημερολόγιο του Αρχιπελάγους» των εκδόσεων Φιλιππότη αλλά και σε λογοτεχνικά περιοδικά έντυπης μορφής αλλά και ηλεκτρονικής (ψυχογραφήματα, 24 γράμματα, Παρέμβαση, Frear, Βακχικόν, Εμβόλιμον, Fractal κ.α.).

Διετέλεσε μέλος του Δ.Σ., από το 2012, της Ένωσης Μεσσηνίων Συγγραφέων, ως υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων ενώ σήμερα κατέχει τη θέση της γραμματέως. Έργα της έχουν δημοσιευθεί στο ανά διετία εκδιδόμενο τόμο «Μεσσηνιακές Δημιουργίες» της Ένωσης Μεσσηνίων Συγγραφέων (έτη 2012-2020). Το 2018 συμμετείχε στον συλλογικό τόμο «Κυπριακή Φιλολογική

Πρωτοχρονιά 2018 του Ελληνικού Πολιτιστικού Ομίλου Κυπρίων Ελλάδος (ΕΠΟΚ). Διηγήματά της βραβεύτηκαν σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, σε Ελλάδα και Κύπρο και συμπεριελήφθησαν στους συλλογικούς τόμους των διοργανωτών.

Έχει εκδώσει συλλογές διηγημάτων: 1) Ο καινούργιος κι επτά ακόμη διηγήματα, εκδ. Γαβριηλίδης 2015. 2) Του καιρού γυρίσματα, Εκδ. Διάνυσμα 2016. 3) Ιστορίες του Νότου, εκδ. Μικρές εκδόσεις 2018. 4) Το νερό που μ' εκδικήθηκε εκδόσεις ΑΩ Αθήνα 2021, και τον ταξιδιωτικό οδηγό: «Η Καλαμάτα στην τσέπη» Καλαμάτα 2019 και στα αγγλικά «Kalamata, pocket guide», εκδ. 24 γράμματα Αθήνα 2020.

Ενθύμιον ιστορίας

Τον Νικόλα, τον μεγαλύτερο αδελφό του παππού μου, δεν τον γνώρισα κι ούτε είχα δει ποτέ φωτογραφία του. Μέχρι που μεγάλωσα, ένα πέπλο μυστηρίου κάλυπτε τα γεγονότα της ύπαρξής του. Λίγες ήταν κι οι κουβέντες των μεγάλων για την άτυχη ζωή του, την ξοδεμένη στο μέτωπο της Μικρασίας. Μοναδική φορά που θυμόντουσαν στο σπίτι του παππού αυτόν τον παράξενο συγγενή που πλανιόταν σαν φάντασμα ήταν ανήμερα τ' Άι Νικόλα, που η γιαγιά φιθύριζε τ' όνομά του καθώς λιβάνιζε τα εικονίσματα. «Για την ψυχή του» έλεγε. «Ας είναι ελαφρύ το ματωμένο χώμα που τον σκέπασε» και σταυροκοπιόταν συγκινημένη.

Κάθε χρόνο οι μεγάλοι θυμούνταν, την ημέρα της γιορτής μου, τον χαμένο θείο. Είχα βλέπεις το όνομά του. Από τύχη; Άγνωστο. Όταν κάποτε τη ρώτησα μ' ενδιαφέρον: «Όταν μεγαλώσεις θα μάθεις για τον μπάριμπα σου», μου είχε ξεκόψει τελεσίδικα και δε σήκωνε αντιρρήσεις. Μα εμένα, εκείνη η περιέργεια για τον πεθαμένο που τον λιβανίζαμε τη μέρα της γιορτής μου μ' έτρωγε, κι αδύνατον να περιμένω ώσπου να μεγαλώσω! Πάση θυσία έπρεπε να τον ανακαλύψω.

Τον ανέστησα λοιπόν κι εγώ με την αχαλίνωτη φαντασία μου στα όνειρά μου. Εκεί, πιο ζωντανός από ποτέ, ερχόταν παλικαράς, ήρωας της πατρίδας των 5 θαλασσών και των 2 ηπείρων.

Είχα λοιπόν στήσει μέσα στο παιδικό μυαλό μου τη δική μου εκδοχή για τον άγνωστο στρατιώτη μας της Ιωνίας. Κι ήταν ο θεός Νικόλας που είχε το γενικό πρόσταγμα της προέλασης για τη Μεγάλη Μέρα, που πάτησε στη Σμύρνη ο ελληνικός στρατός ελευθερωτής! Το πλήθος των Σμυρνιών από την προκουμαία στο Και φώναζε «Ζήτω» ενώ ένας ολόκληρος στρατός από άρβυλα δονούσε την παραλιακή λεωφόρο. Πόσο ζωηρή ήταν η αναπαράσταση των γεγονότων στο μυαλό μου! Κι ο πόλεμος... πόλεμος δεν ήταν για μένα παρά ένα παιχνίδι με νικητήριες ιαχές και τον θείο Νικόλα με τ' ολόφωτο στεφάνι της δόξας να μου χαμογελά. Έτσι κύλησαν τα χρόνια με τις αφελείς φαντασιώσεις μου μέχρι την εφηβεία μου. Παραμονές της κατάρταξής μου στον στρατό, αποφάσισα να επισκεφθώ τον παππού για να τον αποχαιρετήσω. Εντελώς ανυποψίαστος γι' αυτό που θα μου επεφύλασσε η επίσκεψη ανέβηκα εκείνο το πρωινό το πλατύσκαλο. Οι μυρωδιές από την κουζίνα της γιαγιάς με περικύκλωσαν. «Γιαγιά, τι καλό φτιάχνεις;» φώναξα... Η γιαγιά μου μ' έχωσε στην αγκαλιά της. «Βρε αφιλότιμε, πού χάθηκες; Από τις εφημερίδες θα μάθεις αν ακόμη υπάρχουμε;» πέταξε γελώντας το χωρατό της. Καθίσαμε δίπλα στον παππού. Κοιμόταν χωρίς έννοιες. Μιλήσαμε για την υγεία του και την καθημερινότητά τους. Έπειτα άλλαξε κουβέντα και μου ζήτησε μια χάρη. Με πήγε μέσα στην κάμαρή της και μου έδωσε ένα μεγάλο κουτί ταλαιπωρημένο από τον χρόνο. «Παλιές φωτογραφίες που λύνουν απορίες για πολλά οικογενειακά μας θέματα», είπε με ύφος σοφού. «Αφού πρώτα ακούσεις την ιστορία της οικογένειας του παππού σου, τι λες; Θα φτιάξεις ένα όμορφο άλμπουμ με χρονολογική σειρά; Ήταν πάντα επιθυμία του», πρόσθεσε.

Καταπιάστηκα, λοιπόν με τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Η γιαγιά σταματούσε σε κάθε μια και μου επεξηγούσε για τα πρόσωπα των πρωταγωνιστών που οι ιστορίες τους ζητούσαν να αναδυθούν στο φως του δωματίου. Δεν άργησα να τον αναγνωρίσω. Με τη στρατιωτική του στολή πόζαρε στη μέση της φωτογραφίας. «Ο θεός Νικόλας φαντάζομαι», φώναξα με χαρά και πλησίασα να ξεδιαλύνω τα χαρακτηριστικά του. Όμορφος, περίπου στην

ηλικία μου, αναγνώριζα σημάδια της ομοιότητάς του με μένα και τον παππού. Είχαν δίκιο όλοι τελικά. Δύσκολο να ξεφύγεις από τη γραμμή του αίματος. Πόσο αλλόκοτες είναι οι ομοιότητές μας, καθώς συναντιόμαστε μέσα στον χρόνο και πόσο εύκολα μπορεί να τις αποκαλύψει μία και μόνο φωτογραφία! Στράφηκα στη γιαγιά που είχε ήδη ξεκινήσει να διηγείται.

«Είχε γράψει της μάνας του, μετά την κατάληψη του Εσκή Σεχίρ και το γράμμα του το διάβαζαν σαν παραμύθι πριν πλαγιάσουν».

«Πήραμε το Εσκή Σεχίρ και προχωράμε. Σύντομα ελπίζω πως θα βρίσκομαι κοντά σας. Σας φιλώ, Νικόλας».

«Αυτή ήταν και η τελευταία φορά που διάβασε η οικογένεια τα νέα του γραμμένα με ενθουσιασμό και ελπίδα για σύντομο γυρισμό. Δεν ξέρεις μάλλον πώς το έμαθε για τον χαμό του έτσι;», με ρώτησε η γιαγιά. Φυσικά και δεν ήξερα. Και συνέχισε, «Θα γινόταν δάσκαλος, αν ζούσε τώρα. Ας όφεται ο διχασμός που πίκρανε τον Βενιζέλο και κατέστρεψε το στράτευμα», πρόσθεσε η γιαγιά κι αναστέναξε. Συμφώνησα σκεπτικός. Τι να της έλεγα άλλωστε». Υποσχέθηκα στη γιαγιά να φέρω το άλμπουμ με την πρώτη άδεια κι έφυγα.

Ανασύνταξα με την ησυχία μου την ιστορία του νεκρού Νικόλα από τις φωτογραφίες του. Έφερα στο νου τη μάνα Φωτεινή να ανοίγει ανίδεη την πόρτα εκείνο το μοιραίο πρωινό, όμως μ' ένα κακό προαίσθημα. Όταν είδε πίσω απ' τον αξιωματικό το φορείο, κοκκάλωσε. Νεκρός και με όλα του τα παράσημα διάβηκε την πόρτα ο γιος της από τη ματωμένη εκστρατεία της Ιωνίας. Τα λόγια παρηγοριάς που της ψιθύρισαν, λεπίδες που την έκοψαν στα δυο. Έπεσε στ' άψυχο κορμί του συγκλονισμένη. Τον χάιδευε, τον φίλαγε. Σκέτη τραγωδία. Μετά από αυτό η οικογένεια κατέρρευσε. Στάθηκα στις φωτογραφίες από τ' αποκόμματα των εφημερίδων της εποχής: ήταν βλέπεις αξιωματικός ο εκλιπών θεός. «Στο φορείο δεν κείται μόνο ο νεαρός Νικόλαος Κουντούρης αλλά μαζί και το όνειρο ενός λαού», έγραφαν, ενώ εγώ σκεφτόμουν την ματαιότητα των πολέμων και την ανθρώπινη ηλιθιότητα που τους γεννά.

Με την πρώτη μου άδεια πήγα στου παππού. «Βρε, το φαντα-

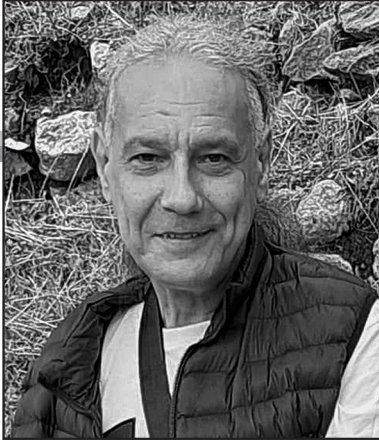
ράκι μας!» είπε συγκινημένος. Του έδωσα το λεύκωμα. «Για σένα παππού, οι καλύτερες στιγμές της ζωής σου», είπα. Σαστισμένος γύρισε προσεκτικά τα φύλλα με το ρυζόχαρτο. Γρήγορα το μάτι του έπεσε στη λεζάντα με τα γράμματά μου. «Ενθύμιον πολέμου –Νικόλας, Σμύρνη– ΚΑΙ». Ένιωθα τον κόμπο να του φράζει τον λαιμό καθώς μου μιλούσε. «Ο αδελφός μου ο πρωτότοκος, που πήρες το όνομά του. Ίδιοι είστε παιδί μου, σαν να τον ανασταίνω στο πρόσωπό σου. Πέθανε τόσο νέος! Από τον καημό του χάσαμε και τη μάνα μας» είπε βουρκωμένος και συνέχισε το ξεφύλλισμα.

Τον αφήσαμε στις σκέψεις του. Σαν τέλειωσε η παρέλαση των συναισθημάτων του μπροστά μας, μου είπε. «Μπράβο σου εγγονέ. Είναι πολύ τακτοποιημένο το φωτογραφικό υλικό. Όλο το Κουντουραίικο ξανάδα. Πολύ ευχαριστήθηκα που έκανα ένα ταξίδι πίσω στον χρόνο. Το άλμπουμ σου ανήκει. Ονόμασέ το ενθύμιον της ιστορίας μας», είπε και μου το έβαλε στα χέρια. Είχε κάτι σαν αποχαιρετισμό η φωνή του για μένα, τον Νικόλα της σύγχρονης εποχής που δεν είχε πολεμήσει και που τώρα εκπαιδευόταν στη θητεία του για κάποιον άλλον, ίσως πόλεμο... μελλοντικό. Έκρυφα στην άκρη του ματιού ένα δάκρυ. Χαιρόμουν που ήμουν αίμα του.

Η γνώση μου για τον θείο λοχαγό της Ιωνίας σταματά λοιπόν σε τούτες τις φωτογραφίες. Για μένα ο αδελφός του παππού ήταν ένας ακόμη στρατιώτης που έκανε το χρέος του για αυτό που θεωρούσε πατρίδα. Θυσιασμένος στον βωμό της είχε αφήσει πίσω του δυο αράδες γράμματα και λίγες ξεθωριασμένες φωτογραφίες για τις επόμενες γενιές Ελλήνων, για την Ιστορία.

«Θα ξανάρθω», φιθύρισα στον παππού καθώς έγερνε αποκαμωμένος από την ομιλία μας. Έσφιξα το άλμπουμ στην παλάμη μου. Ήξερα πια τα πάντα για τον αδικοχαμένο θείο πολεμιστή του '22.

Χρήστος Λαμπρούδης

Ο Χρήστος Λαμπρούδης γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη και μεγάλωσε στα Γιαννιτσά (Πέλλα).

Από νεαρή ηλικία εξεδήλωσε τις καλλιτεχνικές ανησυχίες του. Έπαιξε κιθάρα σε διάφορα μουσικά συγκροτήματα κι έγραψε στίχους.

Αργότερα εξέδωσε δύο βιβλία φανταστικής λογοτεχνίας, το «Ακόμη και οι θεοί συγκινούνται» και το «Όταν το Φως ερωτεύτηκε την Φωτιά» και ένα επιστημονικής φαντασίας το «Σείριος, Ε΄ Λας».

Η μελέτη της Ελληνικής ιστορίας είναι μια από τις πιο αγαπημένες του ασχολίες.

Έχει πτυχίο στην Αρχαιολογία, Master of Arts στην Ιστορία και Master of Science στις Διεθνείς Σχέσεις, Στρατηγική, Ασφάλεια. Έγραψε και σωρεία άρθρων ανάλογου περιεχομένου.

Σήμερα ζει και εργάζεται στην Πάφο (Κύπρος).

Πόσο παράξενη είναι η σημερινή νύχτα...

Ω κυρά της Λήθης!!!

Γύρνα μόνο για αυτή την νύχτα πίσω στα παλάτια των Σκιών.

Κι εσείς Ίσκιои,

σταματήστε μόνο για αυτή την νύχτα τους ψιθύρους σας.

Πότε δεν σας ζήτησα τίποτα, κάντε μου λοιπόν αυτή την χάρη
μόνο για αυτήν την παράξενη νύχτα...

Πάρτε απλόχερα τα δάκρυα της αγωνίας μου για Λύτρωση,
μετατρέψτε τα σε πολύτιμα πετράδια
και κρατήστε τα σαν ανταμοιβή.

Ω κυρά της Απόγνωσης!!!

Θέλω να αφουγκραστώ το Κάλεσμά της.
 Να έρθει από μακριά σαν την μελωδία του Αηδονιού.
 Το Αηδόνι διαλέγει τις νύχτες για το τραγούδι του.
 Το κάνει, για να μαγεύει τους Ίσκιους.
 Αυτοί το ακούν απορροφημένοι από την ομορφιά του
 και ξεχνούν να στοιχειώσουν τις ψυχές, μέχρι να ξημερώσει.
 Και τι δεν θα έδινά τώρα,
 να ξεπροβάλει σαν μίτος μία αχτίδα,
 να με βγάλει από τον σκοτεινό μου Λαβύρινθο...
 Να με οδηγήσει,
 σε μια κορυφή φτιαγμένη από τις προσδοκίες μου!!!
 Να αγγίζει το Άπειρο...
 Να την δω να με περιμένει σε αυτή την κορυφή!!!
 Να παίζει με τα Αστέρια κι αυτά να χορεύουν γύρω της.
 Ποιος θα μπορούσε στα αλήθεια να ξεχωρίσει,
 αν η Λάμψη που την περιβάλλει,
 είναι η δική της ή αυτή των Αστεριών;
 Σε κάθε Αστέρι βρίσκονται τα όνειρα ενός ανθρώπου.
 Στο δικό μου Αστέρι είναι γραμμένο το όνομα της.
 Θα κάνω τα πάντα, για να αγγίξω αυτό το Αστέρι!!!
 Κανείς Ουρανός δεν θα σταθεί ικανός,
 να με κρατήσει για πάντα, μακριά του.
 Πόσο παράξενη είναι η σημερινή νύχτα...
 Σκέψεις μου σταθείτε δυνατές και καθάρεις σαν κρύσταλλο.
 Μην με προδώσετε και μην με εγκαταλείψετε.
 Όχι τώρα, που σας έχω τόσο πολύ ανάγκη!!!
 Μόνο εσείς μπορείτε,
 να απαλύνετε τον πόνο της απουσίας της,
 που υπάρχει μέσα μου αυτήν την στιγμή ισχυρότερος από ποτέ!!!
 Είναι στα αλήθεια πολύ παράξενη η σημερινή νύχτα.
 Νύχτα παρεξηγημένη σαν το τραγούδι της Μοναξιάς...
 Νύχτα ήταν, όταν είδα το πρόσωπό σου
 ζωγραφισμένο στην Πανσέληνο.

Όταν άκουσα το κάλεσμα σου,
σαν αυτό του Θεού Ποταμού
που προσκαλεί τις ψυχές να ταξιδέψουν στον Ωρίωνα!!!
Θέλω να βρεθώ στην άκρη του κόσμου,
εκεί στα παγωμένα Φιόρδ.
Εκεί που τα χρώματα χορεύουν στον Ουρανό!
Να αντικρίσω τα Τάρταρα ολόλευκα,
καθώς απλώνονται κάτω μου
φιθυρίζοντας ένα σκοπό Σαγήνης!!!
Ας είχα πίσω τα φτερά μου,
πετώντας να ξεπεράσω αυτά τα όρια...
Εμφανίσου Βαλκυρία μου!!!
Νύχτα ήταν, όταν ξόρκισες τους εφιάλτες μου!!!
Η λάμα του σπαθιού μου ποτισμένη από τα δάκρυσά μου
αστράφτει στο ασημένιο Φεγγαρόφως.
Τα Ηλύσια Πεδία θα ήταν Κόλαση
αφόρητη χωρίς εσένα δίπλα μου.
Η ψυχή μου είναι δική σου!!!
Μην αμφιβάλλεις για τον Λόγο Τιμής ενός Πολεμιστή.
Όλοι φοβούνται την Νύχτα, εγώ όμως ξέρω...
Γίνε η Σελήνη μου, να μου φωτίζεις τον δρόμο της Νύχτας!!!
Γίνε η Χαραυγή μου...
Το Σκοτάδι της Νύχτας είναι πιο πυκνό πριν την Χαραυγή...
Νύχτα θα σου δώσω τους Ιερούς Όρκους μου...
Ω Νύχτα παρεξηγημένη!!!
Σαν το Τραγούδι της Μοναξιάς...

*(Απόσπασμα από το υπό έκδοση βιβλίο μου
«Όταν το Φως ερωτεύτηκε την Φωτιά II»).*

Άγγελος Λάππας

Ο Άγγελος Λάππας γεννήθηκε στο χωριό Χανδρινού της Μεσσηνίας. Σπούδασε κλασική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και υπηρέτησε ως καθηγητής σε σχολεία της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Είναι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, του Ομίλου για την UNESCO Τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδος και πρώην πρόεδρος της Ένωσης Μεσσηνίων Συγγραφέων.

Έχει εκδώσει:

Τις ποιητικές συλλογές:

- «Τρεις λόγοι και τέσσερα γράμματα για ένα ταξίδι» 2009,
- «Το ποτάμι ανάμεσά μας, μέσα μας» 2010, «Εντός των τειχών» (εκδόσεις Ιωλκός 2014),
- «Εικόνες και Πρόσωπα» (εκδόσεις Γαβριηλίδης 2017) και
- «Χρωμάτων αντίστιξη» (εκδόσεις Κοράλλι, 2022).

Τα μυθιστορήματα:

- «Όταν ο Άβελ θα σκότωνε τον Κάιν» (εκδόσεις Ιωλκός 2013).
- «Reunion –Η Ώθεωρία των πέντε δακτύλων» (εκδόσεις Πηγή 2018), «Ταξίδι στο Όνειρο» (Εκδόσεις 24 Γράμματα).
- «Άρωμα λεβάντας» (εκδόσεις 24 Γράμματα, 2023)

Τις συλλογές διηγημάτων:

- «Απόδραση στην άλλη μέρα» (εκδόσεις Ιωλκός 2015)
- «Το κύπελλο του Νέστορα και άλλες ιστορίες» (Εκδόσεις 24 Γράμματα, 2019)

Ποιήματα, πεζά, κριτικές του και κριτικές του έργου του έχουν δημοσιευθεί σε διάφορα περιοδικά, έντυπα και ηλεκτρονικά καθώς και σε συλλογικά έργα. Ποιήματά του έχουν βραβευθεί

(έχει πάρει το πρώτο βραβείο ποίησης στον 33ο διαγωνισμό της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών) και έχουν διακριθεί σε διάφορους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Άνθρωποι στα ερείπια

(Εικόνες ενός καταστροφικού σεισμού.
Νότια Τουρκία, Φλεβάρης 2023).

Τα χέρια χτυπούν τα χαλάσματα
Τα κρούουν ν' απαντήσουν
Η κραυγή
Η παράκληση
Οι πέτρες ξερονούν σιωπή θανάτου
Τα χέρια έμειναν εκεί στα ερείπια
γκρεμισμένα κι αυτά.
Ο Μεσούτ κάθεται ώρες στο σπασμένο δοκάρι
Κρατάει το πεθαμένο χέρι της Ερμάκ της κόρης του
Η πλάκα πάνω της ασήκωτη
Τα μάτια της ορθάνοιχτα στο δευτερόλεπτο του τρόμου
Κοιτάζει βαθιά μέσα τους
Ψάχνει το άστραμμά τους
Παγωνιά τα μεσάνυχτα
Χιόνι απάτητο
Κοιτάζει μακριά μπροστά του
Ψάχνει να δει το μέλλον που δεν έρχεται
Αλλά πώς να 'ρθει;
Πώς να περάσει μέσα από τόσους σωρούς χαλασμένα όνειρα;
Είναι και τα παιδιά που τ' ανάστησαν
Ο μικρός Τάρεκ παραπονιέται
«Μίλα μου, Μιράλ. Μια κουβέντα πες μου»
Τρεις μέρες αγκαλιά του κι ούτε μια λέξη
Η αδερφή του η Μιράλ όλο κοιμόταν.

Πιο πέρα ανασύρουν τον Μεχμέτ
Η μάνα τον φύλαξε κάτω απ' το σώμα της
Ο θάνατός της σταμάτησε τον δικό του θάνατο.
Η Κερέν είκοσι ημερών άνθρωπος βγαίνει στον κόσμο ξανά
Στο χέρι μια τούφα μαλλιά της μάνας του
Ο Αχμέτ εβδομήντα ώρες στα ερείπια της Αντιόχειας
Ξαφνιάζεται σαν βγαίνει στο φως
Τόση αναστάτωση γύρω του!
Τόσα ερείπια!
Και τον πάνε στο νοσοκομείο
Μα αυτός έχει να πάει σχολείο αύριο!
Η Αϊντάν κρατάει στην αγκαλιά της το μωρό
Το χαϊδεύει
Το φιλάει
Του μιλεί
«Αλή, μην κλαις»
Ξεκουμπώνει το πουκάμισό της
Βάζει το στήθος της στο στόμα του
Να θηλάσει –τριών χρονών όλη κι όλη αυτή– τον αδερφό της
Η μάνα τους έχει μείνει στα χαλάσματα.
Το άλλο μωρό πιο πέρα στον υπνόσακο χαμογελάει
Πρόλαβε και το φρόντισαν.
Παιδιά του Εγκέλαδου
Μόλις που τα 'χουν σύρει απ' τους τάφους τους
Παιδιά που τ' ανάστησαν.

Τελικά το μέλλον θα συνεχίσει να 'ρχεται περνώντας
Και μέσα από σωρούς ερείπια ακόμα.

Στον βυθό

(2023 Ιόνιο, ανοιχτά της Πύλου
ναυάγιο με εκατοντάδες πρόσφυγες).

Άφησέ μας
Έχει τόση γαλήνη εδώ κάτω
Δεν μας καίει ο ήλιος
Δεν μας λείπει το νερό
Δεν χρειαζόμαστε το ψωμί
Δεν μας τρυπούν τα πόδια οι πέτρες
Δεν μας πονούν οι πληγές του σταυρού μας
Εδώ έχει τόση σιωπή
Δεν ακούγεται των πυροβόλων το κροτάλισμα
Των βομβαρδιστικών η καταιγιστική επέλαση
Των εμπόρων δεν είμαστε πιαπραμάτεια
Εδώ
Βρισκόμαστε ασφαλείς
Στο βάθος της γαλήνης
Στη σιωπή του βυθού
Δεν κινδυνεύουμε πια
Δεν έχουμε ανάγκη της ανθρωπιάς σου τα ψιχία.
Δεν χρειάζεται να θορυβείς τόσο πολύ
για να εκφράσεις τη θλίψη σου
Νιώθουμε όμορφα πολύ
μακριά απ' τον κόσμο σου!

Νικολέττα Λειμονίτη

Η Νικολέττα Λειμονίτη γεννήθηκε στη Στεφανιά Λακωνίας. Σπούδασε στην Αθήνα στη σχολή Μικροβιολογικών και Βιοχημικών Εργαστηρίων και εργάζεται σε Δημόσιο Νοσοκομείο.

Τρυφερή σύζυγος, στοργική μητέρα, ακούραστη εργαζόμενη, Είναι παντρεμένη και έχεις τρεις γιους. Δυναμική, ευαίσθητη. Κοινωνική, ανήσυχη, πεισματάρια. Μισεί το ψέμα, την υποκρισία και την αχαριστία.

Ασχολείται με το γράψιμο από το 1985. Πολλά άρθρα της και συνεντεύξεις, έχουν δημοσιευτεί στον τύπο, σίχτοι της έχουν παρουσιαστεί σε ραδιοφωνικές εκπομπές από τη Μαρία Αλιφέρη και το Μάρκο Σεφερλή και σε τηλεοπτικές εκπομπές (ANT1, ALFA, ALTER, MEGA).

Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών Ελλάδος και της UNESCO Τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδας.

Είναι πρόεδρος του Λειμονιτείου Λαογραφικού Μουσείου στο οποίο έχει προσφέρει όλη την οικογενειακή συλλογή εκθεμάτων. Σαν πρόεδρος του φορέα «Νέοι Ορίζοντες» στον τόπο της, πρωταγωνιστεί σε δράσεις κοινωνικού και πολιτιστικού χαρακτήρα με σύνθημα: «Αγάπη στον άνθρωπο, τον πολιτισμό, την ιστορία, το περιβάλλον».

Έχουν εκδοθεί τα παρακάτω:

α. Από εκδόσεις «Λογότυπος»:

- Με χαμόγελα (παιδικό).
- Μηνύματα (εφηβικό).
- Σεργιάνι στην παράδοση (Ηθη - Έθιμα - Παραδόσεις).

β. Από το «Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Τζο Πάτση».

- Ψυχή φυλακισμένη (ποίηση).

- Σκάλα, Η Αρχόντισσα του κάμπου (Τοπική ιστορία - λαογραφία).
- Στον αστερισμό του Δ. Ευρώτα (Γράμματα - επιστήμες - τέχνες - πολιτισμός - ανθρωπισμός).
- Αρώματα Ελλάδας (Παροιμίες - Γλωσσοδέτες - Αινίγματα).

Μάνη – Μάνα

Κάστρα πετρόχτιστα.

Βαμμένοι τοίχοι με σκοτωμένο κίτρινο.

Πύργοι, αγέρωχοι, ν' ατενίζουν το πέλαγος,
τρύπες μικρές, λιγοστές,

πολεμότρυπες για την ορμή των οχτρών.

Αυλές με χαμομήλια και σεμπρεβίβα στους αρμούς,
ολόγυρα σπαρλάθια, ασφάκες, ρείκια, μανουσάκια,
ρουφούν οι μέλισσες το νέκταρ και μεθούν.

Ανθοδοχείο που μυροβολεί με αρώματα,
χρώματα και μουσικές πουλιών.

Αφουγκράζεσαι, που βρίσκεσαι ακριβώς στο μεταίχμιο
δύσης και ανατολής,
μ' ένα μπλε βαθύ του ωκεανού,
προς λουλακί.

Πύργοι που δεν τους έχει λαβώσει ο χρόνος.

Τοπίο άγονο άγριο, σχεδόν σεληνιακό
με μία αλλόκοτη μαγεία.

Πόση αρχοντιά και ελευθερία να χωρέσει αυτός ο τόπος;

Φιγούρες τραχιές, χέρια σκληρά, βήματα αργά,
λόγια λιγοστά, χείλη σφιγμένα, βλέμμα κεραυνός,
που σκοτώνει για λίγα ιδανικά, για λίγο ξερό χώμα,
για μια μικρή πατρίδα, μία χούφτα λούπινα κι ένα λαρδί.

Αναμνήσεις παιδικές παντοτινές
που δεν θα προδοθούν ποτέ.

Η δική μου Ιθάκη

Στην παγωμένη άσφαλτο
βαδίζω για να βρω την Ιθάκη μου.
Εκεί που κάνω πως τη θωρώ,
για να βρω της ψυχής την πληρότητα,
χάνεται και πάλι από την αρχή.
Την αναζητώ στο απέραντο άλικο τ' ουρανού,
στο βαθύ γαλάζιο της θάλασσας,
στο κελάηδισμα των πουλιών,
στο λευκό των περιστεριών,
στο φιλί του παθιασμένου έρωτα,
στα γκριζα μαλλιά των παππούδων,
στις μυρωδιές των κουλουριών της γιαγιάς,
στο γάλα απ' το βυζί της μάνας
στις κορφές του Πάρωνα,
στα βιβλία των σοφών,
στους ύμνους των αγίων,
στα τραγούδια των αιδών,
στη συντροφιά των φίλων,
στο χάδι των γονιών,
στις μυρωδιές της άνοιξης,
στην αγάπη την αδελφική,
στο φως των αστεριών,
ψάχνω, ακόμα ψάχνω...

Πέτρινο καράβι (Μονεμβασιά)

Αγναντεύω το πέτρινο καράβι
αγέρωχο στου χρόνου την πορεία,
λιτό, απέριττο και ταπεινό
να κοιτά κατάματα την ανατολή
και να καθρεφτίζεται στα νερά του πελάγου το δείλι.
Ξερολιθιά και βράχος μελτέμι κι άγριος γκρεμός.

Αγιά Σοφιά, Ελκόμενος Χριστός, Κάστρο, Χρυσ αφίτισσα, Ρίτσος,
λαλούδι της Μονεμβασιάς.

Βράχια στο χρώμα της στάχτης
με άγρια υφή και ακανόνιστα σχήματα ολόγυρα,
τοπίο επιβλητικό, μεγαλειώδες.

Νωχελικά χωμένος στη κουτσή πολυθρόνα λικνίζομαι.

Νιώθω τη ματιά να ταξιδεύει στα σμαραγδένια νερά!

Να χάνεται στον ορίζοντα εκεί, που το γαλάζιο της θάλασσας,
ανταμώνει με το γαλάζιο τ' ουρανού.

Η μύτη μου έχει «σπάσει» από τη μυρωδιά του δυόσμου
από τους κολοκυθανθούς της Ερασμίας.

Η παρέα του φίλου Νικόλα περιττή, ενοχλητική θα 'λεγα.

Εικόνα-ήχος-φαντασία-ιστορία.

Μια σύζευξη μυστηριακή.

Μια πρωτόλεια έκθεση ζωγραφικής.

Ρουφώ το αλμυρό αγέρι, χαίρομαι την κάψα του,
χορεύω με τους γλάρους, τραγουδώ με τα τζίτζικια,
υψώνω το βλέμμα στον ουρανό και φελλίζω:
Ευχαριστώ Μεγαλοδύναμε που το ζω αυτό...

Έλενα Λιάτου

Εκπαιδευτικός, συγγραφέας, ει-
κονογράφος. Έχουν εκδοθεί παι-
δικά έργα της και ποιητικές συλλογές,
ύστερα από βραβεύσεις.

Μέλος του κύκλου ελληνικού παι-
δικού βιβλίου, της Γ.Α.Σ, της Π.Ε.Α,
του Κυπριακού Συνδέσμου παιδικού
βιβλίου και του Δικτύου «Διαβάζω για τους άλλους». Παρακο-
λούθησε «Σεμινάριο Ηχογράφησης» και ηχογραφεί παραμύθια
για παιδιά με προβλήματα όρασης.

Πήρε μέρος σε έρευνες του κοινωνιολόγου Δ. Ζερβού, οι οποί-
ες έχουν εκδοθεί και χρησιμοποιούνται σε πανεπιστημιακό επί-
πεδο. Συμμετέχει σε παρουσιάσεις σε Δημοτικές βιβλιοθήκες,
φεστιβάλ, τηλεοπτικές, ραδιοφωνικές εκπομπές συμβάλλοντας
στην προώθηση της παιδικής λογοτεχνίας.

Είναι υπεύθυνη σχολικής βιβλιοθήκης, όπου με πολλές δράσεις
προωθεί τη φιλιαναγνωσία.

Παρακολούθησε στη «Σχολή Πατάκη», το Τμήμα Δημιουργι-
κής Γραφής, στο «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο», Μαθήματα Λόγου
για παιδιά και εφήβους, πλήθος εκπαιδευτικών σεμιναρίων και
το «εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής Βόλου» με καθηγητή τον
Δ. Λεϊμονή, το 2016-2018. Έχει παρακολουθήσει πλήθος εκπαι-
δευτικών Συνεδρίων. Συμμετείχε με υποτροφία στο 36ο Πα-
γκόσμιο Συνέδριο της IBBY, Αθήνα 2018.

Είναι μέλος κριτικής Επιτροπής Λογοτεχνικών διαγωνισμών
του Λογοτεχνικού περιοδικού «Κέφαλος». Γράφει παιδικό θέα-
τρο, οργανώνοντας παραστάσεις ύστερα από σπουδές στο
Λαϊκό Πανεπιστήμιο στο «Σχολικό Θέατρο». Έχουν ανέβει θε-
ατρικές παραστάσεις, βασισμένες σε βιβλία της.

Αρθρογραφεί στα παιδαγωγικά-λογοτεχνικά περιοδικά, «Πα-
ράθυρο στην εκπαίδευση», «Πνοές λόγου και τέχνης», «lamvosart»
και «Επίλλυον».

Συνεργάζεται με εκδόσεις Ψυχογιός, Ελληνοεκδοτική, Σμυρνωιώτακη, Κόκκινη Κλωστή Δεμένη, Εντύποις, Ωρίωνας, Ηλιαχτίδα, Δυάς, Οσελότος, Φυλάτος, Νοσταλγία, Ρουμελιώτη, Διάνυσμα, Πνοές Λόγου, Ήβη, Γράφημα, Κέφαλος και τον Κύκλο ελληνικού παιδικού βιβλίου, που κυκλοφόρησε το συλλογικό έργο «Το γέλιο κάνει καλό στο σχολείο» για φιλανθρωπικό σκοπό. Στον συγκεκριμένο τόμο συνεργάστηκε με αξιόλογα ονόματα, όπως Α. Βαρελλά, Ε. Τριβιζάς, Β. Ηλιόπουλος, Χ. Μπουλώτης, Α. Πέτροβιτς κ.ά. Έχουν εκδοθεί 50 βιβλία της, ατομικά και συλλογικά. Πολλά από αυτά βρέθηκαν υποψήφια για τα βραβεία Public στην κατηγορία Παιδική Λογοτεχνία. Παρουσίαζε την παιδική εκπομπή «Ο Παραμυθόκοσμος της Έλενας» στο ραδιοφωνικό Λογοτεχνικό Βήμα.

Ταξιδεύοντας στο μαγικό κόσμο των παραμυθιών ξαναγίνεται παιδί και με της φαντασίας τα φτερά υπόσχεται στους μικρούς φίλους ταξίδια μακρινά! Ταξίδια ονειρεμένα!!

Η αγάπη τις πληγές γιατρεύει

Στο γραφικό μοναστήρι των κηπουραίων στο όμορφο νησί της Κεφαλονιάς, η ψυχή γαληνεύει. Είναι ένα γραφικό μοναστήρι, περιτριγυρισμένο από το μπλε της θάλασσας και το γαλάζιο του ουρανού. Τούτη την ώρα του δειλινού, που ο ήλιος έχει βάψει με πορτοκαλί πινελιές τον ουρανό, ο μοναχός πάτερ Ευσέβιος, προσεύχεται απολαμβάνοντας την απόλυτη επικοινωνία με το Θεό.

Καταχείμωνο! Ο αέρας δυναμώνει όσο η ώρα προχωρά! Δυνατή νεροποντή ξεσπά! Κύματα αφρισμένα, φτάνουν ως την είσοδο του μοναστηριού. Ξαφνικά ακούγεται ένα δυνατό χτύπημα στο τζάμι και ένας θόρυβος πρωτόγνωρος. Ανήσυχος σηκώνει το βλέμμα του, αναζητώντας την αιτία. Τρέχει στο παράθυρο του κελιού του. Αντικρίζει έναν αετό, βρεγμένο και αιμόφυρτο να ισορροπεί στο περβάζι.

Τα μεγάλα του φτερά, έχουν γίνει κατακόκκινα από το αίμα που τρέχει στις ανοιχτές πληγές. Η παγωνιά έχει απλωθεί στο

σώμα και την ψυχή. Αμέσως βγαίνει από τον κοιτώνα του με σκοπό να περιθάλψει το χτυπημένο πουλί. Το σηκώνει στα χέρια του, μεταφέροντάς το σε ασφαλές σημείο.

Καθαρίζει με μεγάλη προσοχή τις πληγές του μία μία. Το πουλί κοιτάζει το μοναχό βαθιά μέσα στα μάτια, σαν να του ζητάει βοήθεια. Εκείνος του ψιθυρίζει με στοργή, σκουπίζοντας απαλά το αίμα που σαν ρυάκι κυλά. «Αετέ μου υπερήφανε, πάλι θα γιατρευτείς και σε απάτητες κορφές, εσύ θε να βρεθείς!»

Ύστερα, δένει τις πληγές του με κομμάτια από ύφασμα και τον ακουμπά προσεκτικά δίπλα στο αναμμένο τζάκι να ζεσταθεί. Βάλσαμο γίνονται για τον τραυματισμένο αετό τα λόγια ετούτα. Είναι πληγωμένος και αδύναμος, μα σύντομα θα πετά και πάλι περήφανος στον ατελείωτο ορίζοντα. Τούτο το βράδυ, ο πάτερ Ευσέβιος, στέλνει με τις προσευχές του στο Θεό και μια προσευχή ακόμη για το πληγωμένο πουλί. Ζητά να απαλύνει τον πόνο του να γιατρέψει τις πληγές του και να του χαρίσει ξανά το ανάλαφρο πέταγμα του.

«Ας γίνει το θέλημα σου Θεέ μου» ψιθυρίζει υψώνοντας τα μάτια και σύντομα βυθίζεται σε ύπνο γαλήνιο. Έχει στηρίξει τις ελπίδες του στο Μεγαλοδύναμο.

Το επόμενο πρωί, αχάραγα ακόμη ο Μοναχός ξυπνά για την πρωινή του προσευχή. Τον περιμένουν πολλές δουλειές στο μοναστήρι. Έχει όμως έναν ακόμη λόγο που ξύπνησε νωρίτερα από τις άλλες μέρες. Πρέπει να φροντίσει τον πληγωμένο αετό. Ο αετός σήμερα φαίνεται καλύτερα. Αντικρίζοντας τον αετό, τα μάτια του φωτίζονται από ανακούφιση. Η ψυχή του πλημμυρίζει χαρά. Η φροντίδα του πληγωμένου πουλιού τον γεμίζει ευτυχία. Άραγε η αγάπη είναι αρκετή να γιατρέψει τόσες πληγές;

Οι χειμωνιάτικες μέρες, κυλούν γεμάτες προσευχή, γαλήνη και ηρεμία. Τις ατελείωτες ώρες της μοναχικής ζωής του, έχει συντροφιά τούτο τον αετό. Ξεχειμωνιάζουν παρέα στο μοναστήρι. Χρειάζεται λίγος καιρός για να γιατρευτούν οι πληγές που η καταιγίδα άφησε στο σώμα και την ψυχή του.

Μέρα με τη μέρα, ένα δέσιμο δυνατό φαίνεται να δημιουργείται ανάμεσά τους. Όμως ο αετός είναι πλασμένος να πετά ελεύθερος στη φύση, να ταξιδεύει ψηλά στον ουρανό! Δεν μπορεί να μείνει για πάντα έξω. Θα χρειαστεί να φύγει, να χωριστούν.

Περνούν οι μέρες, διαβαίνουν! Σαν νερό τρέχει ο χρόνος! Όσπου μια ανοιξιάτικη μέρα που ο ήλιος λάμπει, λούζοντας το μοναστήρι από άκρη σε άκρη, ο αετός ανοίγει διάπλατα, τις μεγάλες του φτερούγες.

Οι πληγές του έχουν γιάνει. Ο Θεός που φροντίζει για όλα τα πλάσματά του, φρόντισε και για τούτο το λαβωμένο πουλί. Τώρα είναι πάλι δυνατός και περήφανος! Η ώρα της αναχώρησης έχει φτάσει!

«Η αγάπη τις πληγές γιατρεύει» συλλογίζεται ο πατέρας Ευσέβιος. Ο αετός, κοιτάζει το Μοναχό βαθιά μέσα στα μάτια, σαν να του έκρωζε κάτι. Ύστερα ζυγιάζει τα φτερά του και με ένα γρήγορο πέταγμα, αρχίζει να ανεβαίνει στο γαλάζιο ουρανό.

Ο πάτερ Ευσέβιος, μένει εκεί να αγναντεύει τον απέραντο ορίζοντα, μέχρι τη στιγμή που το πέταγμά του αετού σβήνει! Δεν φαίνεται τίποτε πιά! Σαν να μην υπήρξε ποτέ! Μονάχα στις καρδιάς το μέρος, μένει τώρα φυλαγμένη η ανάμνηση. Όσο μακριά κι αν στέλνει το βλέμμα του, δεν μπορεί να τον ανταμώσει. Πόσο του λείπει...

«Ίσως μια μέρα να ξανάρθει» συλλογίζεται, σκουπίζοντας το δάκρυ που αργοκυλά στην άκρη των ματιών του.

Η δύσκολη τούτη ώρα του αποχωρισμού, σκορπίζει στην ψυχή του χρώματα μουντά. Ένα φιλόβροχο πιάνει θαρρείς, σαν το θεϊκό δάκρυ να στάζει από τον ουρανό. Ύψώνοντας τα μάτια στέλνει, την προσευχή του να ευχαριστήσει το Θεό και να ζητήσει την προστασία του. Θα καρτερεί το γυρισμό του μια μέρα. Θα περιμένει κάποτε να ξαναδεί τούτο τον αετό που τόση χαρά του χάρισε.

«Η αγάπη ξέρει να περιμένει...» συλλογίζεται!

Το ίδιο κιόλας βράδυ και κάθε βράδυ ο αετός επιστρέφει στο μοναστήρι. Διπλώνει τα μεγάλα του φτερά κουρνιαάζοντας στο πα-

ράθυρο του κελιού του. Βλέποντας τον ο πάτερ Ευσέβιος χαμογελά ικανοποιημένος. Εκεί είναι η φωλιά του πιά. Εκεί που βρήκε αγάπη και θαλπωρή. Όσο ψηλά κι αν πετάει, όσο μακριά κι αν φτάνει, πάντα γυρνάει σε τούτο το μέρος. Γυρνάει εδώ που η αγάπη ζει...

Ελένη Λουκά

Η γεννήθηκε στην Στρογγυλή Κερκύρας. Σπούδασε Βιολογία στην Γερμανία και εργάστηκε για 3 χρόνια ως βοηθός καθηγητή του πανεπιστημίου του Ζάαρλαντ στο τμήμα Μικροβιολογίας όπου επιμελήθηκε τους τομείς έρευνας και διδασκαλίας του κλάδου. Στην Ελλάδα εργάστηκε σε φροντιστήριο ξένων γλωσσών διδάσκοντας Γερμανικά. Από το 2012-2019 ως μέλος της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδος είχε την πρωτοβουλία της υλοποίησης μιας τετραετούς έρευνας για την ανάδειξη τριών μνημειακών υπεραιώνόβιων ελαιόδέντρων στην Στρογγυλή Κερκύρας. Αυτή η πρωτοποριακή στον κόσμο σε έκταση επιστημονική μελέτη πραγματοποιήθηκε από το Πανεπιστήμιο Βοτανολογίας και Ζωολογίας του δάσους της Δρέσδης Γερμανίας, με επικεφαλής τον καθηγητή Andreas Roloff. Τα αποτελέσματα της έρευνας κατατάσσουν αυτά στα δέκα αρχαιότερα του κόσμου. Ο μύθος που συμπεριλαμβάνεται στην ποιητική συλλογή «Ιχνηλάτες στα μονοπάτια μιας αυγής» αφορά σε αυτά τα ελαιόδεντρα. Ποιήματα της έχουν συμπεριληφθεί σε αρκετά ανθολόγια και εγκυκλοπαίδειες ποίησης, στο ηλεκτρονικό βιβλίο της Ιονίου βιβλιοθήκης και πολλά ηλεκτρονικά περιοδικά και εφημερίδες. Έχει λάβει μέρος σε αρκετούς παγκόσμιους ποιητικούς διαγωνισμούς όπου έχει λάβει αρκετά βραβεία για ποιήματα της. Πολλά έχουν μελοποιηθεί από τους μουσικούς Γιώργο Στεργίου, Τάκη Βαρδάκα, Ευδοξία Υψηλάντη, οποία συμπεριέλαβε δύο μελοποιημένα ποιήματα στην συναυλία που έγινε τον Νοέμβριο 2022 στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Από το 2022 είναι τακτικό μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και το 2023 τακτικό μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών.

Εργογραφία

Ποιητικές συλλογές:

- «Η μικρή ζωή μας είναι μία στου απείρου την ευθεία, τελεία», Αθήνα 2015.
- «Ιχνηλάτες στα μονοπάτια μιας αυγής», Αθήνα 2016.
- «Στον ορίζοντα της ελπίδας», Αθήνα 2020.
- «Ποίησης Μέθεξις», Αθήνα 2022.

Αμαζόνα της ζωής

Νεανικό κορμί αγέρωχο, σαν ήλιος φωτεινό
σαν θάλασσα αδάμαστο, σαν φάρος σταθερό
το άτι της καλπάζει και νικά
σε κάθε μάχη της ζωής εμπόδια ξεπερνά.

Σύμβολο λάγνου έρωτα του στήθους της η θέληση
αναμοχλεύει στην καρδιά αισθήματα και έλξη
το σήμαντρο μιας αστραπής που σκίζει τα ουράνια
τ' αποσχισμού του η είδηση πλήττει την περηφάνια.

Στον βωμό της νίκης, θυσιάζεται μοιραία
το τέλος δεν το κάμπτει αποχωρεί γενναία
μια αδίστακτη βαθιά ουλή
θα του θυμίζει την πληγή.

Είναι η ψυχή που στέκεται
όρθια και αντιστέκεται
που την νικάει τη φθορά
Του δήμιου τη σφιχτή θηλιά.

Με δύναμη ισχυρή και πίστη περισσή
υπερνικάει κάθε τι που βασανίζει το κορμί
η δεύτερη ευκαιρία ήταν Θεού απόφαση
μια ακόμα ασυλία, νέας ζωής απόδραση.

Η μελαγχολία του γήρατος

Κάποτε ήσουν και εσύ ένας ωραίος νέος, άκαμπτος ορειβάτης για της ζωής ανηφοριές γενναίος, ακούραστος εργάτης αντιστεκόσουν, νικούσες ή έχανες, έμαθες όμως αρκετά διασκέδασες, αγάπησες, μα και έκλαψες συχνά.

Γέμισες εμπειρίες, γνωριμίες κι όμορφα συναισθήματα τα λάθη, τα παθήματα μιας ώριμης σοφίας τα κεντήματα απόλαυσες και γεύτηκες χαρές, ταξίδια μακρινά στο φως γνώσεις και βιώματα μιας ολόκληρης ζωής το βίος.

Στο δειλινό αυτό της πλούσιας ζωής σου, στέκεσαι τώρα μόνος ποιος σου κρατεί το χέρι για να σου φεύγει ο πόνος απόμαχος, αμέτοχος στις λησμονιάς το περιθώριο ποιος θα σου κάνει συντροφιά, τα βράδια μες στη μοναξιά, στις πίκρας το υπόγειο;

Τα διαβατάρικα πουλιά. Η βροχή,
το χιόνι μπροστά στο παραθύρι σου
αυτά που φτιάχνουν τη ζωή μόνο για σένα,
μόνο για το χατίρι σου.

Το ολόγιομο φεγγάρι σε ξάστερο ουρανό
φωτίζει τη φωλιά σου.

Τα σύννεφα που τρέχουν βιάζονται
για να αφήσουν τον ήλιο στην καρδιά σου.

Εσύ εκεί, μόνο εκεί, στο ίδιο το μπαλκόνι,
στη μοναξιά δακρύζεις.

Κάνεις τα ίδια βήματα, τις ίδιες πάντα στράτες,
στο σπίτι τριγυρίζεις
αδύναμος να κατεβείς, μόνος τον δρόμο να διαβείς, στενάζεις
περαστικούς μόνο μετράς, τους χαιρετάς, χαμογελάς,
δυο λόγια μόνο αλλάζεις.

Νιώθεις να αποκόπτεσαι,
να αποχαιρετάς και όλο να απομακρύνεσαι
να μην ανήκεις πουθενά ούτε να συμμετέχεις,
ούτε και να μοιράζεσαι
δεν έχεις να αγαπάς ούτε και να αγαπιέσαι,
μόνο να αγναντεύεις
τις όμορφες ζωές των άλλων από μακριά ζηλεύεις.

Νιώθεις κάθε δικαίωμα να ζεις πώς έχεις χάσει
και γράφεις αποχές σε κάθε είδους δράση
πόση μελαγχολία μπορεί να νιώθεις, άνθρωπε,
αλήθεια είν' το γήρας τόσο φρικτό καμιά φορά, συνάνθρωπε,
μόνο όταν θα φτάσεις στο κλαδί
στού γήρατος στερνό σκαλί τότε θα καταλάβεις!!!

Πάει καιρός

Πάει καιρός που άκουγα...
Στη λύρα της ψυχής μου
του έρωτα το ποίημα
σκιρτούσε το κορμί μου.

Ήταν στις νιότης την αυγή
γλυκιάς ζωής το κέρασμα
το όνειρο που ζει κανείς
μοναδικά στο πέραςμα.

Το τόξο της αγάπης χίλια χρώματα
κι αισθήσεις που απλώναν τα φτερά τους
το πέλαγος του πάθους χίλια αρώματα
και έναν ήλιο να φωτίζει τη στεριά τους.

Πάει καιρός και ξέχασα τα χέρια μας να σμίγουν
σε μια αγκαλιά, μια ζεστασιά, το ένα να θυμίζουν
σε μιαν ανάσα, ένα φιλί, το είναι μου να αφήνω
στη φλόγα κάποιου έρωτα τη δίψα μου να σβήνω.

Σωσάνα-Άννα Μάλλιου

Η Σωσάνα-Άννα Μάλλιου γεννήθηκε στα Ιωάννινα. Σπούδασε Κλασική Φιλολογία στο Παν/μιο Ιωαννίνων και στη συνέχεια εργάστηκε ερευνητικά στο Τμήμα Μεσαιωνικών Σπουδών.

Έκανε Μεταπτυχιακές Σπουδές στο Τμήμα Φιλοσοφίας Ιωαννίνων (1991-94) και από τότε ασχολείται ανελλιπώς ως ερευνήτρια και μεταφράστρια των πρωτότυπων λατινικών χειρογράφων του Γεωργίου Τραπεζούντιου, σημαντικού Έλληνα λογίου και φιλοσόφου της Διασποράς, «*Comparationes phylosophorum Aristotelis et Platonis*» (Βενετία, 1523). Έλαβε μέρος με ανακοινώσεις για τον Γ. Τραπεζούντιο στο 15ο και 16ο Διεθνές Συμπόσιο Φιλοσοφίας και Παιδείας στην Αρχαία Ολυμπία.

Υπηρέτησε ως καθηγήτρια φιλόλογος στη Β/θμια Εκπ/ση σε σχολεία της Ηπείρου και των Αθηνών. Διετέλεσε Διευθύντρια στο Λύκειο Πωγωνιανής και Σύμβουλος ΣΕΠ στο Γυμνάσιο και Ενιαίο Λύκειο Κόνιτσας.

Έδειξε ιδιαίτερη ευαισθησία σε παιδιά με πολιτισμικές ιδιαιτερότητες. Δίδαξε στο 2ο Διαπ/κό Γ/σιο Ιωαννίνων και στο 2ο Ενιαίο Διαπ/κό Λύκειο του Ελληνικού, με μαθητές από 38 χώρες, την Ελληνική και Λατινική γλώσσα.

Συμμετείχε σε εργασίες Διεθνών Συνεδρίων για τη Διαπολιτισμική Εκπαίδευση, στα Πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης και Πατρών. Γνωρίζει άριστα τα Γαλλικά.

Συγγραφικό έργο:

- Ως μέλος της Ηπειρωτικής Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών εξέδωσε το ανέκδοτο λογοτεχνικό και λαογραφικό έργο της μητέρας της, δασκάλας στην πόλη των Ιωαννίνων, με τίτλο: Αθηνά Δρόσου-Μάλλιου, Το Ανέκδοτο Λογοτεχνικό της Έργο (Πεζογραφία-Ποίηση), Ιωάννινα 1990.

- *Νεανικές Δημιουργίες, Εκδόσεις της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών, Αφιέρωμα. και Αφιέρωμα II, Ιωάννινα 1990 και 1992.*
- *«Ο ρόλος του καθηγητή στο ΣΕΠ και στη Συμβουλευτική», Ιωάννινα 2000.*
- *Παρουσία και προσφορά της γυναίκας στην Ήπειρο. (Γυναίκα και Πνευματική Δημιουργία), Ιωάννινα 2004.*
- *Η κριτική του Γεωργίου Τραπεζούντιου στην Αριστοτελική και Πλατωνική Φιλοσοφία, εκδόσεις Γρηγόρη, Αθήνα, 2006, (βοήθημα για Μεταπτυχιακούς φοιτητές στο Παν/μιο Αθηνών).*
- *Στη Θύελλα του '40, εκδόσεις Αιγαίο, Θεσσαλονίκη 2013.*
- *Στη Θύελλα του '40 Δ' έκδοση, Θεσσαλονίκη 2017, αντίτυπο του οποίου βρίσκεται στο Μουσείο Καλπακίου.*
- *Οι δυο πατρίδες, εκδόσεις Αιγαίο, Θεσσαλονίκη 2018.*
- *Η Γραμμή, (Το χτες μιλάει με το σήμερα), εκδ. Αιγαίο, Θεσσαλονίκη 2019.*
- *Η δασκάλα με το βιολί και το ποδήλατο, εκδ. Αιγαίο, Θεσσαλονίκη 2021.*
- *Ταξίδια του νου στην εποχή του Κορωνοϊού, Θεσσαλονίκη 2022.*

Αρθρογραφία

Έχει επίσης δημοσιεύσει πολλά άρθρα σε ελληνική και γαλλική γλώσσα σε έγκριτα περιοδικά: «Φιλολογική», «Φηγός», «Ηπειρωτική Εστία», «Ηπειρωτικό Ημερολόγιο», «Ηπειρωτική Εταιρεία», «Racine» και «Skepsis».

Προς Χειμάρρα δια πυρός και σιδήρου

Από το βιβλίο μου «Στη Θύελλα του '40» Δ' έκδοση, σελ. 101-102

Μετά την κατάληψη του Μάλι Μπόρσι το υπόλοιπο τμήμα του ιταλικού στρατού υποχώρησε προς τη Χειμάρρα, μικρή πόλη-κλειδί στο δρόμο για το σημαντικό λιμάνι του Αυλώνα, που ήταν χτισμένη σ' ένα ύψωμα κοντά στα Αχροκεραύνεια. Εκεί, κάποιος ανθυπολοχαγός που προχωρούσε προς Χειμάρρα είχε τραυματιστεί.

Έπρεπε να αντικατασταθεί και μου δόθηκε εντολή να πάω εγώ σ' εκείνο το μέρος.

Έπρεπε ν' ανέβω το βουνό για να φθάσω στην κορυφή της Χειμάρρας, αλλά όπως ανέβαινα, ιδρώνα από την αγωνία και κάθε μέτρο που προχωρούσα, έλεγα από μέσα μου: «Το καθήκον, το καθήκον, πρέπει να φέρω σε πέρας την αποστολή μου». Το χιόνι είχε παγώσει στο βουνό και προχωρούσαμε αργά, προσέχοντας να μη γλιστρήσουμε.

Το μονοπάτι από το οποίο προσπαθούσαμε να ανεβούμε ήταν σωστή καρμανιόλα. Από το χιόνι δεν έβλεπες τις λακκούβες και έπεφτες μέσα. Οι άντρες γλιστρούσαν και δεν έβλεπαν τις χαράδρες. Τα άρβυλα ήταν σαν παγοπέδιλα, δε μας κρατούσαν καθόλου... ανάβαση απαιτούσε ικανότητες και εξοπλισμό ορειβασίας και εμείς δεν είχαμε τα απαραίτητα σύνεργα. –Βάλτε τα δυνατά σας παιδιά! Προχωρείτε! Τους έλεγα κάθε τόσο.

Οπλιστήκαμε με θάρρος και σκαρφαλώναμε στο βουνό προσεκτικά. Όταν βρίσκαμε κανένα δέντρο ή θάμνο, πιανόμασταν και συνεχίζαμε.. ένας έδινε το χέρι στον άλλο. Το χιόνι όλο και αύξανε. –Έρχεται χιονοθύελλα παιδιά! Προσέξτε! Φωνάζω δυνατά. –Δε βλέπουμε τίποτα μπροστά μας κύριε Ανθυπολοχαγέ! Όλα είναι θαμπά.

–Κουράγιο! Υπομονή παιδιά! Θα τα καταφέρουμε! Ανεβαίναμε εκτεθειμένοι στα πυρά του εχθρού. Το εγχείρημα αυτό χρειάζεται τόλμη, θάρρος, ψυχραιμία και αποφασιστικότητα.

Σε μια στιγμή ο διπλανός γλιστρά και πέφτει.

–Κάτσε κάτω, του φωνάζω. Έρχομαι!

–Εδώ υπάρχει μια σχισμή σκεπασμένη με χιόνι, το άνοιγμα δεν έχει πάτο. Προσοχή παιδιά πού πατάτε! Τον άρπαξα από το χέρι, ενώ εγώ κρατήθηκα από ένα δέντρο.

–Κύριε Ανθυπολοχαγέ, δε μας φτάνουν οι δυσκολίες να ανεβούμε, έχουμε και τους Ιταλούς που μας έχουν τρελάνει με τους όλμους. Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση, κι εκείνη τη στιγμή δεχόμαστε καταιγισμό πυρών. Όλμοι, χιλιάδες όλμοι κατά πάνω μας.

Σείστηκε το βουνό. –Πέστε κάτω! Καλυφτείτε! Φωνάζω με αγωνία, μούσκεμα στον ιδρώτα.

Από τα Ακροκεραύνεια το ιταλικό πυροβολικό βάλλει ασταμάτητα το μονοπάτι αυτό, γι' αυτό και η πορεία για την κατάκτηση της κορυφής ήταν δύσκολη. Χαλασμός Κυρίου, ήχοι βροντεροί σαν κεραυνοί, μαύροι καπνοί, κόκκινες φλόγες και βροχή από κομματιασμένους βράχους που τινάζονταν στον αέρα. Ανεβαίναμε βήμα-βήμα, πότε σκύβοντας, πότε έρποντας. Ευτυχώς η χιονοθύελλα θόλωνε το τοπίο κι έτσι οι Ιταλοί αστοχούσαν, διαφορετικά θα μας είχαν θερίσει όλους.

Είναι θαύμα πώς καταφέραμε να φθάσουμε στον προορισμό μας, χωρίς απώλειες. Όταν φτάσαμε στην κορυφή, κάναμε το σταυρό μας με ανακούφιση, γιατί είχαμε σωθεί από βέβαιο θάνατο. Δεν το πιστεύαμε ότι περάσαμε δια πυρός και σιδήρου και βγήκαμε αλώβητοι. Ήταν ολοφάνερο πια ότι μια ανώτερη Δύναμη μας προστάτευε.

–Η Παναγία είναι μαζί μας! Μη φοβάστε τίποτα! Είπα, αγκαλιάζοντας έναν-έναν χωριστά. Μια ολόκληρη μέρα παλεύαμε με τις δύσκολες καιρικές συνθήκες, το απότομο βουνό και τους όλμους των Ιταλών. Όταν καταφέραμε επιτέλους να ανεβούμε, είχε πια βραδιάσει και θέλησα να δω πού είναι οι θέσεις του εχθρού.

Μέσα στην ησυχία της νύχτας, ακουγόταν καθαρά ο βήχας των αντιπάλων. Από τον έντονο βήχα τους, προσδιόρισα τη θέση τους και κατάλαβα που βρίσκονταν. Προχώρησα προσεκτικά και έφτασα στην άκρη του βουνού. Άκουγα τον παφλασμό των κυμάτων να σκάνε απότομα στον απόκρημνο βράχο, κάτω από τα πόδια μου και αντίκρισα την παραλία. Τότε μου πέρασε από το νου σε περίπτωση απόβασης των Ιταλών από τη θάλασσα, να κινηθώ, βάλλοντας προς εκείνη την πλευρά.

Εκεί καθίσαμε πολλές μέρες. Σε ένα κοίλο μέρος στήσαμε τις σκηνές με πολλά κλαριά δέντρων από πάνω για παραλλαγή και πέσαμε να κοιμηθούμε, αφού αφήσαμε δυο σκοπούς να φυλάνε το πέρασμα. Μερικοί Ιταλοί έρχονταν να πάρουν νερό από τη βρύ-

ση, πάνω από τη Χιμάρα. Μόλις όμως έβλεπαν τους Έλληνες, το 'βαζαν στα πόδια.

Οι μέρες μας φάνηκαν αιώνες. Η εχθρική αεροπορία κατέβαινε πολύ χαμηλά και μας πολυβολούσε. Από το σκύψε, σκύψε, είχαμε καμπουριάσει. Δεν τολμούσαμε να ξεμυτίσουμε, ούτε για τη στοιχειώδη ανάγκη μας. Κλεισμένοι μέσα στη σκηνή για προστασία όλη μέρα, οι ώρες δεν περνούσαν.

Το μυαλό έπρεπε να απεγκλωβιστεί από τα πολεμικά θέματα, να καθαρίσει και να πάρουμε δυνάμεις, παίζοντας και συζητώντας ευχάριστα πράγματα. Πολλές φορές από τον φόβο αιφνιδιασμού του εχθρού, εμείς οι αξιωματικοί για να μείνουμε ξάγρυπνοι, παίζαμε χαρτιά, πάνω σε κασόνια από φυσίγγια. Εγώ προτιμούσα το τάβλι, στο οποίο έγινα σπесиαλίστας. Από τότε με όποιον έπαιζα, δεν έχανα παρτίδα για παρτίδα.

Ένα βράδυ, ενώ όλοι κοιμόμασταν στα αντίσκηνα για να προφυλαχτούμε από το κρύο, με λυμένες τις αρβύλες από τον φόβο κρουπαγημάτων και το όπλο, άλλοι παραμάσχαλα, άλλοι στο προσκεφάλι για να είμαστε ετοιμοπόλεμοι ανά πάσα στιγμή, ακούμε πυροβολισμούς και τους δυο σκοπούς να φωνάζουν! «στα όπλα α!», «στα όπλα α!».

Όλοι σηκωνόμαστε στο πόδι.

–Πάει μας έφαγε λάχανο ο εχθρός, σκέφτομαι, μας έπιασε στον ύπνο. Συνήθιζα να κοιμάμαι ανάσκελα, ακουμπώντας το κεφάλι στον αριστερό αγκώνα, ενώ στο δεξί μου χέρι κρατούσα το πιστόλι. Μειμιάς σηκώνομαι πάνω, σαν να με τίναξε ηλεκτρικό ρεύμα, φοράω το κράνος, παίρνω το πιστόλι και μ' ένα πήδημα βρίσκομαι έξω από τη σκηνή. Ξάφνου, αντί για ριπές πολυβόλων, ακούω τρανταχτά γέλια.

Ο εχθρός ήταν ένας γάιδαρος που άρχισε να γκαρίζει ρυθμικά «αγκα!», «αγκα!». Μέσα στη νύχτα ο σκοπός άκουσε πατήματα. –Αλτ! Τις ει; Απάντηση δεν πήρε και πυροβόλησε. Με γέλια και πειράγματα πέσαμε να κοιμηθούμε με καλή διάθεση. Ο πατέρας

μου έλεγε να μη φοβάμαι το σκοτάδι, ό,τι είναι την ημέρα, είναι και τη νύχτα. Έτσι από μικρό παιδί, νίκησα τον φόβο της νύχτας.

Εδώ στην πρώτη γραμμή, νέος πια, ήμουν μόλις είκοσι τριών ετών, νίκησα το φόβο του θανάτου, της πείνας και της δίψας. Όλα τα μπορεί ο άνθρωπος! Κρύβει μέσα του τόσες δυνάμεις, που ούτε ο ίδιος ξέρει!!

Νίκος Μάντζιος

Ο Νίκος Μάντζιος γεννήθηκε στην Πύλη Τρικάλων. Σπούδασε μαθηματικά στη Ρώμη και άσκησε για χρόνια το επάγγελμα του φροντιστή. Παρακολούθησε, μεταξύ άλλων, σεμινάρια συμβουλευτικής ψυχιατρικής, Αφηγηματικής Τέχνης και Δημιουργικής γραφής. Ασχολήθηκε με την μετάφραση και διερμηνεία στα Ιταλικά και Ισπανικά. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακών διπλωμάτων στην Ειδική Αγωγή και στην Αθλητική Αναψυχή και Ψυχολογία.

Τα τελευταία χρόνια διδάσκει μαθηματικά σε δομές της Ειδικής Αγωγής. Παράλληλα οργανώνει και συντονίζει εργαστήρια Δημιουργικής γραφής και έχει ραδιοφωνική εκπομπή με θέμα το βιβλίο. Είναι μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών.

Έχει εκδώσει:

«Βλέπε οπισθόφυλλο», μικροδιηγήματα (Απόπειρα, 2017), «Θρύλοι και παραμύθια από την Μεσαιωνική Ισπανία» (Απόπειρα, 2018), «Βράδυ Τετάρτης», ανθολογία μικροδιηγήματος στην οποία συμμετείχε και έκανε και την επιμέλεια (Απόπειρα, 2018), «Ο εξομολόγος του Θεού», σπονδυλωτό μυθιστόρημα (Απόπειρα, 2019), το οποίο μεταφράστηκε και κυκλοφορεί και στην αγγλική γλώσσα, «Ο φόβος της λευκής σελίδας», οδηγός λογοτεχνικής γραφής (Γραφή, 2022) και «Η λίμπιντο των αγγέλων», μυθιστόρημα (Γραφή, 2023).

Η εκδίχηση του φαλακρού κόρακα

Σκάστε! Αμάν πια! Έλεος!

Έτσι φωνάζω κάθε φορά που με επισκέπτονται τα κορίτσια και τρομάζω τον κόσμο, να, όπως τώρα. Όχι, μη φεύγετε, θα φύγουν

αυτές. Συμφωνήσαμε να μην μου κάνουν αρμένικη βίζιτα. Τόσο, όσο. Τόσο, όσο να μην τρελαθώ κι ανέβω στο σκαμπό και πέσω από κει πάνω να σκοτωθώ. Τα μεγαλύτερα ύψη μου φέρνουν ίλιγγο και στην προσπάθεια να αυτοκτονήσω μπορεί να πάθω έμφραγμα.

Αλήθεια, μήπως κανένας από σας ξέρει να μου πει, οι Ερινύες πόθεν εκπορεύονται; Εκ Θεού ή εκ διαβόλου; Ιδού ερώτημα αντάξιο νέου Σχίσματος! Ρωτάω τις ίδιες να μου πούνε ποιος είναι ο αποστολέας τους αλλά οι ρουφιάνες δεν μιλάνε. Μονάχα ουρλιάζουν μέσα στο κεφάλι μου. Και είναι και τρεις, πανάθεμά τες! Συστηθήκαμε, γίναμε κολλητάρια. Το γκουγκλάρισα κιόλας και έφριξα μ' αυτά που είδα! Καλά, είστε διάσημες κορίτσια, τις είπα κολακευμένος που ασχολιόντουσαν με μένα.

Μπορώ και τις αναγνωρίζω πλέον και με κλειστά τα μάτια.

Η Αληκτώ αλυχτάει σαν σκύλα λυσσασμένη. Η πιο φασαριόζα. Πολύ μανία βρε παιδάκι μου! Πού τον βρίσκει τόσο θυμό η σκασμένη! Δύσκολη εφηβεία υποθέτω.

Η Μέγαιρα και η Τισιφόνη δουλεύουν ύπουλα. Ροκανίζουν στα μουλωχτά, μπαμπέσικα. Από πού το βγάζουν τόσο δηλητήριο βρε αδερφάκι μου, δεν το καταλαβαίνω! Ανέραστες γεροντοκόρες όλες τους, τι περιμένεις! Τόσο ξινές, που και ο μέγας εραστής, ο Δίας, που μεταμορφώθηκε σε ψείρα του αιδοίου για να έχει εύκολη πρόσβαση στην ηβική περιοχή, βρήκε τον απόκρυφο βιότοπο αφιλόξενο και την κοπάνησε. Η στέρηση ενίσχυσε τη λύσσα τους. Μα ούτε ο Δίας να καταδεχτεί, που δεν αφήνει ούτε γριά κατάκοιτη, φαφούτα και άπλυτη αρκεί να είναι παρθένα! Αθεόφοβο τον λες εξ ορισμού, μιας κι είναι θεός ο ίδιος, όμως κάλλιστα τον λες και σαβουροπηδήκουλα!

Αν ήταν να διαλέξω ανάμεσα στις τρεις Ερινύες, θα διάλεγα την Αληκτώ, τη σκύλα, γιατί από σκύλες ήμουνα μαθημένος. Όταν τέθηκε το δίλημμα ανάμεσα στη Σκύλα και στη Χάρυβδη ποια απ' τις δυο να πάρω για γυναίκα μου, ατυχώς, όπως αποδείχτηκε, διάλεξα τη Σκύλα, την κατά κόσμον κυρία Φεβρωνία, το γένος Λιάκουρα, με πτυχίο στο πιάνο και μέλος του συλλόγου διάσωσης

του βόρειου φαλακρού πελαργού Ίμπις. Η Χάρυβδη, κατά κόσμον Κατίνα και γειτόνισσα, δεν ήξερε πιάνο, και κάθε Άνοιξη την έβλεπα να χαλάει τις φωλιές των χελιδονιών στο μπαλκόνι της γιατί της λέρωναν, λέει, το μάρμαρο. Ως φίλος της μουσικής και των πτηνών, την απέρριψα.

Η Φεβρωνία είχε έφεση και στις γλώσσες. Έμαθε γαλλικά άνευ διδασκάλου, και όταν πληροφορήθηκε ότι στον τέταρτο, κάτω από μας, εγκαταστάθηκε ένας Ελληνοαμερικάνος μπασκετμπολίστας, αποφάσισε να μάθει και αγγλικά, μετά διδασκάλου αυτή τη φορά. Εκείνος δέχτηκε αντί πινακίων φακής, ντολμαδακίων, ιμάμ μπάιλντί και γκρίκ μουζάκα. Άι λάικ βέρι ματς πίτες, είπε και ξερογλείφτηκε. Ειδικότης μου, είπε η Φεβρωνία και κοκκίνησε, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν έδωσα σημασία στο γεγονός ότι σ' αυτό το είδος μαγειρικής ήταν άσχετη. Πολύ αργότερα (όταν ήταν πια αργά), θυμήθηκα ότι λόγω ενός παράξενου συμπτώματος δυσακοής, όταν ήταν αναστατωμένη, το ταυ το άκουγε σαν πι.

Η συμφωνία έκλεισε. Η Φεβρωνία δικαιολογήθηκε ότι χρειαζόταν τα αγγλικά για να διαβάζει το αγγλόφωνο περιοδικό που εξέδιδε η διεθνής οργάνωση για την προστασία του βόρειου φαλακρού πελαργού Ίμπις.

Ο Γκρέγκορι, κατά το συνήθειο των Αμερικάνων παιχτών, είχε ξυρισμένο το κρανίο και αυτό πολύ της άρεσε της Φεβρωνίας γιατί της θύμιζε τον φαλακρό πελαργό. Εγώ καθόλου δεν της τον θύμιζα, κι ας μην μου είχε μείνει τρίχα στο κεφάλι από το άγχος μη λείψει τίποτα στην ακτιβίστρια του καναπέ. «Περισσότερο με φαλακρό κοράκι μοιάζεις», έλεγε με περιφρόνηση.

Όργανα την επαρχία και έλειπα μέρες. Λόγω της οικουμενικότητας της πανδημίας, συμφώνησα με έναν φίλο μου αγιογράφο και πούλαγα πόρτα πόρτα εικονίτσες του Αγίου Οικουμένιου, ως αντί covid άγιο, και σίγουρα, έλεγα, αν ζούσε, θα ήταν υπέρμαχος του εμβολίου Σπούτνικ ως το μόνο ορθόδοξο, φτιαγμένο από τους ομόθρησκους αδελφούς Ρώσους. Ο Μόσχοβος (οι Ρώσοι δηλαδή), για άλλη μια φορά, όπως το '21, θα κατέβει απ' το Βορρά με καραβιές εμβόλια και θα μας σώσει, έλεγα συνωμοτικά, και ένιωθα

σαν κρυφό μέλος μιας νέας Φιλικής Εταιρείας που ετοιμάζει μια καινούργια Επανάσταση. Αντισταθείτε αδέρφια στα αλλόθρησκα σκευάσματα του Σατανά.

Έγινα αρνητής καταζητούμενος κι αυτή η παρανομία έδωσε προστιθέμενη αξία στο προϊόν. Κάναμε χρυσές δουλειές με τον Οικουμένιο.

Δουλειές φαίνεται πως άνοιξαν κι ο Γκρέγκορι με τη Φεβρωνία. Τα πινάκια (όχι φακής!) έπαιρναν φωτιά όταν έλειπα. Φωτιά πήρε κι ο κώλος μου όταν μου σφύριξε η κυρά Κατίνα (η Χάρυβδη) από απέναντι (ηδονισμένη που επιτέλους μπορούσε να εκδικηθεί που δεν την επέλεξα για σύζυγο), ότι συχνά έβλεπε από τη μισάνοιχτη κουρτίνα τον καλαθοσφαιριστή να φιλοδωρεί με τρίποντα το καλάθι της μαθήτριας αγγλικών, της γαλλομαθούς πιανίστριας και μέλος του συλλόγου διάσωσης του βόρειου φαλακρού πελαργού Ίμπις.

«Πάντα το έλεγα ότι η γυναίκα σου δεν είναι τόσο καλή στις πίτες όσο στις...

Μου έκλεισε το μάτι με νόημα και γέλασε χαιρέκακα. Θόλωσα, και σαν γνήσιο αρσενικό θέλησα να πάρω εκδίκηση. Με βοήθησε κι ο άγιος, μεγάλη η χάρη Του. Τόση αβάντα είχε από μένα!

Δώρισα λοιπόν στη Φεβρωνία μια εικονίτσα του αγίου, την οποία προηγουμένως είχα δώσει να φιλήσει μια ανεμβολίαστη καρδιοπαθής που νοσηλευόταν βαριά στο Σισμανόγλειο από τον καταραμένο τον ιό. Μετά την έβαλα προσεκτικά σε μια πλαστική σακουλίτσα, σαν απ' αυτές που συλλέγουν αποδεικτικά στοιχεία στο Εγκληματολογικό, και είπα στη Φεβρωνία να την ασπαστεί για να 'χει την προστασία του αγίου. Η Φεβρωνία, με χρόνια πρόβλημα στα πνευμόνια, καθότι αρειμάνια καπνίστρια παιδιόθεν, άντεξε οχτώ μέρες στην εντατική ώσπου να καταλήξει. Δεν περίμενα και δεν ήθελα τέτοιο τέλος. Μάρτυς μου ο Άγιος Οικουμένιος. Έτσι άρχισε και η σχέση μου με τις Ερινύες.

Ο Γκρέγκορι εκείνον τον καιρό έλειπε στην Αμερική (φήμες έλεγαν για κάποιο σοβαρό νόσημα), κι έτσι δεν έμαθε τίποτα. Ένα βράδυ μου χτύπησε την πόρτα. Είπα στις τρεις σκύλες «σκάστε!»

και άνοιξα. Καλησπεριστήκαμε. Η κυρία Φεβρωνία; ρωτάει. Είναι εκτός, λέω. Θα γυρίσει; ρωτάει. Κοίτα Γκρέγκορι, λέω, την τελευταία φορά που έγινε κάτι τέτοιο, το γιορτάζουμε στις εκκλησίες κάθε Μεγάλο Σάββατο βράδυ. Όμως μη στέκεσαι στην πόρτα. Πέρασε μέσα παλικάρι μου να σου δώσω να φιλήσεις μια θαυματουργή εικονίτσα που τη φύλαξα για σένα! Έτσι μπράβο! Άντε μια φορά ακόμα. Ρουφηχτό αυτή τη φορά. Ωραία! Τώρα μπορώ να σου ευχηθώ.

Αλήθεια, πως το λέτε εσείς στα Αγγλικά το «Καλό κατευόδιο»;

Χριστίνα-Παναγιώτα Μανωλέα

Η Δρ. Χριστίνα-Παναγιώτα Μανωλέα (λογοτεχνικό ψευδώνυμο: Αριάδνη Πορφυρίου) σπούδασε ελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Στη συνέχεια ακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στο Λονδίνο, από το Πανεπιστήμιο του οποίου αναγορεύτηκε διδάκτωρ στην Κλασική Φιλολογία το 2002. Από τον Μάρτιο του 2020 είναι Λέκτωρ Ελληνικής Φιλολογίας στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Δίδαξε στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο από το 2004 έως το 2020. Έχει επίσης διδάξει Αρχαία Ελληνική Ρητορική στο Τμήμα Φιλολογίας του Πανεπιστήμιο Πατρών και Αρχαία Ελληνική Φιλοσοφία στο Τμήμα Φιλολογίας του Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου. Ερευνητικά κινείται στην πρόσληψη της αρχαιοελληνικής λογοτεχνικής παράδοσης στον Νεοπλατωνισμό, αλλά και σε Βυζαντινούς και Νεοέλληνες συγγραφείς. Έχει συμμετάσχει σε 33 διεθνή επιστημονικά συνέδρια. Είναι συγγραφέας του βιβλίου *The Homeric tradition in Syriacus* (Θεσσαλονίκη, 2004), συνεκδότης του βιβλίου *Studies in Hermias* (Brill, 2020) και εκδότης του βιβλίου *Brill's Companion to the Reception of Homer from the Hellenistic Age to Late Antiquity* (Brill, 2021).

Η ενασχόλησή της με τη φιλολογία την οδήγησε σε μονοπάτια λογοτεχνικά. Με το κατοχυρωμένο λογοτεχνικό ψευδώνυμο Αριάδνη Πορφυρίου έχει εκδώσει σε ηλεκτρονική μορφή (e-book) την ποιητική συλλογή *Καρφί* (2017) στα 24 Γράμματα, η δε ποιητική της συλλογή *Ελλάμψεις* κυκλοφόρησε σε μορφή e-book το 2018 (24 Γράμματα) και σε έντυπη μορφή το 2020 (Εκδόσεις Δρόμων). Το 2020 κυκλοφόρησε και ποιητική συλλογή της *Ριζώματα* (Εκδόσεις Δρόμων). Ποιήματα από το *Καρφί* έχουν δημοσιευθεί στο Ημερολόγιο 2018 των Αιολικών Γραμμάτων. Η συλλογή *Ελλάμψεις* έλαβε Α΄ Βραβείο Ποιητικής Συλλογής του

2018 από το λογοτεχνικό περιοδικό «Κέφαλος». Το 2019 το ποίημά της «Το αίνιγμα της ζωής» πήρε το Α΄ Βραβείο στον ετήσιο διαγωνισμό της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (ΠΕΛ). Έχει επίσης πάρει Γ΄ βραβείο ποίησης από την «Αμφικτυονία Ελληνισμού» (2018 και 2019), Α΄ έπαινο σε διαγωνισμούς της Βιβλιοθήκης Σπάρτου και του Σωματείου «Αθλέπολις» (2019), καθώς και τιμητικές διακρίσεις στον Β΄ Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης του λογοτεχνικού περιοδικού «Κέφαλος». Η ενότητα ποιημάτων «Επαναστατών Ιστορίες» δημοσιεύτηκε στην 5η Ομαδική Ποιητική Συλλογή των Εκδόσεων Διάνυσμα (2018), ενώ έχει συμμετάσχει στο ο Χρόνος και ο Λόγος (2018), το Συνομιλώντας με τον Arthur Rimbaud (2020), το Συνομιλώντας με την Κατερίνα Γώγου (2020) και άλλα συλλογικά έργα. Είναι Γενική Γραμματέας της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (ΠΕΛ).

Αλφαβητάρι του ουρανού

Δειλά αγγίχτηκε το ρούχο, όμως κόλλησε
επάνω στο κορμί του φεγγαριού.

Δεν είναι πια αραχνοϋφαντο –πειράζει;
Λυγάνε χρόνια και ρυτίδες
με χρώμα σαν γεμίζει τα κενά.

Μόνους δεν μάς άφησαν τ' αστέρια
ούτε της Τζοκόντας το μειδίαμα.

Το μωβ των ματιών που έλεγες για μαύρο
τους νίκησε όλους τους κουρσάρους της σιωπής.

Γαλάζια σιγή, δαχτυλίδια καπνού
και ύπνος πιο γλυκός από τ' αλάτι.

Ανηφόρες πικρές οι ιστορίες της ψυχής
φυγή στα πέρατα οι χτύποι στο αμόνι.

Οι πορτοκαλί σπίθες που θα τύφλωναν
λαφίνες γίνανε και κρύφτηκαν στο δάσος.

Βουβά δάχτυλα χαράζουν σχέδια
στην άμμο ή το χιόνι.

Το λίκνισμα του αγέρα τα λυτρώνει.

Ξανά χορεύουν σημαδάκια στο χαρτί
σαν λυχναράκια άφεγγης λαλιάς.
Των λέξεων η σήραγγα
στο βογκητό των διάφανων ληστών.
Των εραστών τα χάρδια είν' χωμάτινα
και απαλές οι αγκαλιές των ποιητών...
Πανιά φουσκωμένα τα φτερά του αετού!
Τ' αλφαβητάρι του ουρανού κερδίζεται
στης μνήμης τον δειλό ξεσηκωμό!

Ιχώρ

Όσο ένα όψιμο βέλος λειαίνει την απόσταση
το 'να άκρο καίγεται στον ήχο της βροχής
πύρινο και τρεμάμενο, με γλύκα τρικυμίας.
Οι λέξεις όρισαν τη φλύαρη σιωπή
ενώ στ' αυτιά ηχούσαν τύμπανα πολέμου!
Αγκαλιάζω τις σταγόνες
που θα 'φερναν κοντά την καταιγίδα.
Τις γεύομαι.
Αλλάζουν χρώμα οι χυμοί της οργής;
Τα σχήματα από τις σκιές μού γνέφουν.
Όμορφα που είν' τα μάτια όταν δεν κλείνουν!
Πικρές μέρες έρχονται χωρίς να λικνίζονται
στους ήχους του τυφλού οργανοπαίκτη.
Λυγά η σκέψη του δειλινού με τα μαβί χαμόγελα
και τα κατακόκκινα γέλια.
Τότε που στους δρόμους δεν θα ρέει
ούτε μέλι, ούτε γάλα,
μόνο ιχώρ... των θνητών όμως...
Τον αχό του έρωτα και της επανάστασης
τον ακούνε μόνο λίγοι!

Επαναστατικό

Ας μη μιλάνε τα τραγούδια για τον έρωτα!
Άλλο κερδί ας έχουμε στο κατώφλι της σήραγγας
λείο ή τραχύ από τα δάκρυα
να κουβαλά τις κραυγές των ηττημένων
κι όσων τους ονειρεύονται.
Ας μην υμνούν τα ποιήματα τον έρωτα
τώρα που έφυγαν οι ολόφωτες σκιές
πάνω στο χέρι ενός παιδιού που ζητιανεύει
στον μυστικό μας κήπο της οργής.
Ας μη λυγάν τα πινέλα στο βάρος του έρωτα
όσο ο γαλάζιος τάφος θα σκεπάζει τους ανθρώπους
δείχνοντας μόνο ένα χρώμα ερημιάς
ή μια σταγόνα υγρής τύψης
για όσα από χαμόγελα γίναν στοιχειά.
Ας μη δοξάζουνε τ' αγάλματα τον έρωτα!
Κρουστά κορμιά με στίγματα από πόνο
θα χαλαλίζουν μια ανέσπερη γενιά
που χόρτασε ψωμί πριν καταλάβει
το άγγιγμα του Τάνταλου κάτω απ' το δέρμα.
Ως να δοξάζουν τον ξανθό τοξότη τα φουσάτα
θα 'χουμε στρέψει, οι γλεντοκόποι, την κοίτη της πηγής!

Χρυσάνθη Μαρδάκη

Η Χρύσα (Χρυσάνθη) Μαρδάκη γεννήθηκε στον Βόλο, είναι παντρεμένη και κατοικεί στην Ευξεινούπολη Αλμυρού Μαγνησίας. Εργάστηκε ως καθηγήτρια κοινωνιολόγος στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και διετέλεσε Υποδιευθύντρια και

Διευθύντρια στο Γενικό Λύκειο Αλμυρού Μαγνησίας.

Το 2014 εξέδωσε την πρώτη της ποιητική συλλογή, με τίτλο: «Λίγο πιο πάνω από τον Παγασητικό, λίγο πιο κάτω από την Όθρυ».

Το 2016 εκδόθηκε. δεύτερη ποιητική της συλλογή: «Όσα ξέρω για τους ανθρώπους», ενώ το 2018 «Το Περιβόλι της Ελληνικής Μυθολογίας», μια συλλογή παιδικών ποιημάτων, για την οποία απέσπασε σε διαγωνισμό παιδικής λογοτεχνίας τον Έπαινο της «Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς», το 2017.

Την πρώτη της εμφάνιση στην πεζογραφία έκανε το 2020, με μια συλλογή εννέα αφηγηματικών μονολόγων στο βιβλίο της: «Η ημέρα της εξόδου» με τις εκδόσεις «Carpe Librum».

Τον Ιούνιο του 2021 κυκλοφόρησε το ιστορικό μυθιστόρημά της: «Ελέγκω Αν ήσουν γυναίκα στην Ελληνική Επανάσταση» από τις εκδόσεις «medi terra books». Η πρώτη παρουσίαση του βιβλίου πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια των επετειακών εκδηλώσεων του Δήμου Αλμυρού για τα 200 χρόνια εθνικής ανεξαρτησίας και τα 140 ελεύθερου Αλμυρού, την 17η Αυγούστου, ημέρα της επετείου απελευθέρωσής του από τους Τούρκους. Το βιβλίο παρουσιάστηκε επίσης στο ετήσιο Συνέδριο του «Συνδέσμου Ελληνίδων Επιστημόνων», τον Σεπτέμβριο του 2021, το οποίο ήταν αφιερωμένο στην συμμετοχή των γυναικών στην Ελληνική επανάσταση. Η τρίτη παρουσίαση της «Ελέγκως» πραγματοποιήθηκε το φθινόπωρο του 2022 στο αμφιθέατρο «Σαράτσης» του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας στον Βόλο.

Αφού σ' αγαπώ!

Αφού σ' αγαπώ, σ' αγαπώ! Αφού αγαπώ τη ζωή, σ' αγαπώ.

Αφού αγαπώ τους ανθρώπους, σ' αγαπώ.

Αφού ο πιο κοντινός μου ξένος είσαι, σ' αγαπώ.

Αφού ο ξενιτεμένος εαυτός μου είσαι, σ' αγαπώ!

Αφού η αγάπη από ένα φύσημα Θεού σε λάσπη αλμυρή,
σαν σπλάγχνο μου σαρκώθηκε, σ' αγαπώ.

Αφού στις φλέβες μου, το αίμα κοκκινοπιπερώνει, σ' αγαπώ.

Αφού δεν μου έμαθαν ακόμη να μην αγαπώ.

Αφού είμαι το πνεύμα του πηλού

κι είμαι ο αφρός της θάλασσας, σ' αγαπώ.

Αφού πάει κι έρχεται στα βράχια και δέρνει και δέρνεται,
σ' αγαπώ κι είναι η αγάπη το πελαγίσιο κράτος.

Αφού βάφομαι στα αστραφτερά χρώματα της αλμύρας μου,
σ' αγαπώ.

Πώς της πλάσης πλάσμα θα λογίζομαι, αν δεν σ' αγαπώ;

Πώς θα βλέπω, πώς θα ακούω, αν δεν σ' αγαπώ;

Πώς θα μιλώ, αφού άλλη από τη γλώσσα της αγάπης δεν κατέχω;

Πώς θα περπατώ και προς τα πού,

αφού πέρα απ' τη δημοσιά της αγάπης δεν ξεστρατίζω;

Πώς θα νοήσω της γης το απόκοτο θαύμα, αν δεν σ' αγαπώ;

Με τι χέρια θα σκάψω το γρανιτένιο χώμα της λησμονιάς
αν δε σ' αγαπώ;

Με τι ψυχή τη ρίζα μου θα νιώσω βαθιά μου ν' ανασαλεύει

κι από χίλια κορμιά ν' αναρριχάται και σε μύριες καρδιές
να βροντοκοπάει, αν δεν σ' αγαπώ;

Τι θα με κεντρίζει, τι θα με ανθίζει και τι θα με φυλλορροεί,
αν δεν σ' αγαπώ;

Πώς θα ζήσω αν δεν σ' αγαπώ;

Πώς θα πεθάνω αν δεν σ' αγαπώ;

Αφού σ' αγαπώ!

Η «ηγεμόνισσα» αμαζόνα Πυθόδορις

Πληγές στο σώμα μου μην ψάχνεις, μήτε ουλές, που λένε,
πως τα τραύματα με χρόνο πασπαλίζουν.
Εύνουν τα βέλη τον βοριά στο πλάι μου και άστοχα διαβαίνουν.
Όχι, γιατί δεν έχασα μάχες.
Όχι, γιατί από καβγάδες στα μουλωχτά γλίστρησα.
Όχι, γιατί δεν στήσαν τα δόκανα οι σκευωροί και οι αριβίστες.
Μα δεξ την ατσάλινη ασπίδα μου,
πως έκανε κεντίδια τα σημάδια της!
Κι η πανοπλία μου,
μαθημένη στις από μέσα βολές της πολεμόχαρης καρδιάς μου,
πίσω γυρνάει τα μαχαίρια στομωμένα κι ανάξια.
Ναι, θα το πω,
γρατζουνίστηκα σε συρματοπλέγματα οξύληκτων αναζητήσεων.
Ναι, κιότεψα μπροστά στου δράκου τη φρικαλέα όψη.
Όμως αντιστάθηκα στην ύπουλη ζάλη της παραίτησης.
Κι αρπάχτηκα από τον πιο ψηλό ιστό, την πιο βαθιά λαχτάρα,
ένα εφηβικό μου όνειρο και στερεώθηκα και ίσιωσα.
Πληγές στο σώμα μου δεν έχω.
Το δέρμα μου κρουστό, μεταξωτό μαντήλι,
τις ισχυρές δονήσεις στο λαιμό μου απορροφάει.
Ξέπλυνα τα πικρά μου ρούχα σε γάργαρες χαρές
και τις γαριασμένες μνήμες σε λουλακιά λησμοσύνη λευκαίνω.
Κι όπως από ταραγμένα νερά επιστρέφω,
σώα κι αβύθιστη η βαρκούλα μου
προς τα Θεμίσκυρα με πάει.

Πρωτάστερο στο σύμπαν

Κάτι γεννιέται μέσα μου πρωτάστερο στο σύμπαν,
όπου μύρια σπαράγματα ο φαύλος κύκλος σπάει
και σαν παλιά περγαμηνή τριμμένη καταρρέει.
Όπου του θάνατου η νυχτιά σαν χώμα αναμεράει,
για να διαβεί του βλασταριού το φωτοβόλο ξίφος,
κι από τη γη κι απ' το κορμί αμφιθαλές φλετράει.

Κάτι γεννιέται μέσα μου μες στης ελιάς τ' αλώνι,
και ιδρώτας το αναβλαστεί και μάτια δακρυσμένα
όπου ο σπόρος κρέμεται σε αγεριού κλωνάρι.

Είναι ο γόνος γενεών από κρυφές πατρίδες.
Γενειοφόροι γίγαντες στους ώμους τον κρατούσαν
και μάνες λαμπαδόκορμες το βύζαιναν τη χάρη.

Κάτι γεννιέται μέσα μου στον πιο βαρύ χειμώνα
κι είναι ο Μάρτης ο σκληρός, ο μαγευτής ο Μάης
και Θεριστής απ' των σταχιών τους κάμπους ροβολάει,
και σαν βροχή δροσοβολά, σαν ήλιου φως αστράφτει.

Κάτι γεννιέται και βροντά και σκούζει
και ταράζει ακύμαντους βαλτότοπους, ασάλευτα λιθάρια.
Κάτι γεννιέται και ξεσπά φλόγα σε καταιγίδα
και στις ζωές και ουρανό και γη ισομοιράει.

Κάτι γεννιέται κάθε αυγή και κάθε χίλια χρόνια,
μα άλλη δεν έχω βούληση απ' το να τ' αποδώσω
σ' αρχαίο βωμό με προσφορές, χοές και πανσπερμίες.
Κάτι γεννιέται μέσα μου και 'γω είμαι το ποτάμι,
που ήπια και βαπτίστηκε και με κοπάδι βγαίνει
αίγαγρων, που δίχως ταγό, μήτ' έρμα, μήτε δρόμο,
τις ερημιές γυμνές σα βρει, θα ορθώσει πολιτείες.

Εκεί αναθάλλει η καρδιά η ποθοφυτρωμένη,
εκεί σαν φως, σαν πίδακας τινάζεται στα αιθήρια
και βγάζει κρίνους κόκκινους και μεταξένιο δυόσμο.

Άγιο νερό, λευκή πηγή, νεφέλη γαλατένια
στους άνυδρους, τους άφωτους, τους απλανείς πλανήτες.
Κάτι γεννιέται μέσα μου και πλάστηκα σαν στρείδι,
από την πέτρα του βυθού, στιλπνό μαργαριτάρι
στα σπλάχνα να κυφορώ και να γεννώ τον κόσμο!

Ιωάννα Μαστοράκη

Η Ιωάννα Μαστοράκη είναι σκηνοθέτης, ηθοποιός, συγγραφέας θεατρικών έργων και διηγημάτων. Έχει γράψει θεατρικά κείμενα, διηγήματα και σενάρια ντοκιμαντέρ. Διετέλεσε Διευθύντρια Θεάτρου του Ομίλου για την Unesco Πειραιώς και Νήσων. Ασχολείται επί σειρά ετών επαγγελματικά με το παιδικό παιδαγωγικό θέατρο και το θέατρο των ενηλίκων. Διηγήματά της κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Πνοές Λόγου και Τέχνης και από τις εκδόσεις Κύμα, ενώ το σενάριο του ντοκιμαντέρ «Λειψοί, το διαμάντι της Δωδεκανήσου» που έχει γράψει, κυκλοφορεί στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Το 2017 ίδρυσε τον Θίασο Πορεία μαζί με τον λογοτέχνη, σκηνοθέτη Θανάση Σάλτα με σκοπό να προάγει σύγχρονα θεατρικά έργα και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις ψυχαγωγικού και παιδαγωγικού χαρακτήρα. Οι παραστάσεις και τα καλλιτεχνικά δρώμενα του χαρακτηρίζονται από την υψηλή καλλιτεχνική αισθητική, την ποιότητα και την αμεσότητα στον θεατή. Εστιάζει σε πρωτότυπα έργα σύγχρονων συγγραφέων που χαρακτηρίζονται για την υψηλή λογοτεχνική και συναισθηματική τους αξία και χαρακτηρίζονται από τα διαχρονικά ανθρωποκεντρικά νοήματά τους. Τα έργα που έχει παρουσιάσει πρόσφατα είναι.

- Η Δόνα Γη και ο Δον Αστέρης, του Θανάση Σάλτα σε σκηνοθεσία Ιωάννας Μαστοράκη και μουσική Πηγής Λυκούδη.
- Το περιβόλι της Χαράς και της Λύπης, του Θανάση Σάλτα σε σκηνοθεσία Ιωάννας Μαστοράκη και μουσική Χρυσάνθης Οικονομάκη.
- Βλέπε και Φεύγα, της Ιωάννας Μαστοράκη σε σκηνοθεσία Θανάση Σάλτα.
- Ο Αλαφροϊσκιωτος, μια δεισιδαιμονία της Κρήτης σε θεατρικό κείμενο και σκηνοθεσία της Ιωάννας Μαστοράκη και του Θανάση Σάλτα.

- Στη Σμύρνη κάποτε, ένα μουσικοθεατρικό έργο με 16 πρωτότυπα τραγούδια σε κείμενα και στίχους του Θανάση Σάλτα, σε σκηνοθεσία Ιωάννας Μαστοράκη και μουσική Αρετής Κοκκίνου. (Υποψήφιο θεατρικό έργο για βραβείο Δραματουργίας Κάρολος Κουν 2023).

(Τα 16 τραγούδια και 2 θεατρικές απαγγελίες, του ομώνυμου θεατρικού έργου: Στη Σμύρνη κάποτε, κυκλοφορούν σε μουσικό album από την FM Records σε παραγωγή του «Θίασος Πορεία». Τα τραγούδια ερμηνεύουν οι τραγουδιστές Ισίδωρος Πάτερος και Θέλμα Καραγιάννη ενώ αφηγείται και απαγγέλει. Ιωάννα Μαστοράκη).

Η Ιωάννα Μαστοράκη έχει βραβευτεί για την προσφορά της στον πολιτισμό και έχει αποσπάσει τις καλύτερες κριτικές από κριτικό της Ένωσης Ελλήνων Θεατρικών και Μουσικών Κριτικών - Θεατρικά Βραβεία Κάρολος Κουν κι Ευρωπαϊκά Βραβεία Θεάτρου, Χορού), ενώ το 2019 βραβεύτηκε στο 4ο Διεθνές Φεστιβάλ Διαβαλκανικού Θεάτρου. Το 2018 διετέλεσε κριτής του 37ου πανελλήνιου λογοτεχνικού διαγωνισμού της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, στην κατηγορία Νουβέλα και είναι Μέλος της Τιμητικής Επιτροπής Ελληνικής Πρωτοβουλίας για το Νομπέλ Ειρήνης 2021 στους γιατρούς της Κούβας.

Φεγγαρόπετρα

Θαλασσινό μου βότσαλο, κυματοστολισμένο
σε ποιο βυθό γεννήθηκες, σε ποιο νησί χαμένο
το μυστικό φανέρωσε, το θαλασσοκρυμμένο.
Σε ταξιδέψαν πειρατές, Κύκλωπες, Λαιστρυγόνες
και δυο δελφίνια θαλασσιά και Παναγιές γοργόνες,
στην ράχη τους σε πήρανε γαλάζια αφροκύματα,
μες στου Αιγαίου τα νερά, τα φύκια σε στολίσανε,
με του αλατιού τα στίγματα.
Γλάροι λευκοί σε κρύψανε τη νύχτα,
μια φεγγαρόπετρα, σε θαλασσοσπηλιά.
Οι βουτηχτές, σε βρήκανε κι αστέρια σε κοιμήσανε,
μες στον αιώνιο βυθό, ρεύματα σε κινήσανε,
για μian ακρογιαλιά...

Μαντήλι χρυσοκέντητο

Μαντήλι, κάμε να γεννώ,
σε μεταξένιο ουρανό,
μαντήλι χρυσοκέντητο κι αργυροκεντημένο,
με μεταξένια άστρα,
να με φορούν οι νιές στις εκκλησιές
και οι ομορφονιές στις Κυριακές
στολίδι στο λαιμό τους,

Μαντήλι χρυσοστόλιστο και ασημοστολισμένο
με φεγγαρένιες πέρλες,
να με φορούν τις Κυριακές
κύρηδες και κυράδες,
να με φορούν και τις Λαμπρές,
ρήγισσες και ρηγάδες!

Μαντήλι, κάμε να γεννώ,
σε ονειρεμένο ουρανό,
να με φοράς τις Κυριακές
στολίδι στο λαιμό σου...

Πουλιά του φθινοπώρου

Του φθινοπώρου τα πουλιά
σαν όνειρο στο πέλαγο
το άπειρο αγγίζουν
κι απάνω στην αστροφεγγιά
σαν κύματα θαλασσινά
αιώνια λαμπυρίζουν...

Του φθινοπώρου τα πουλιά
ταξίδεψαν στα δειλινά,
σαν όνειρα θαλασσινά,
κι εγώ κρυφά τα καρτερώ,

τις νύχτες με φεγγάρι,
κι αιώνες τώρα αναζητώ
σε μια παλίρροια χρυσή
του ονείρου το σημάδι...

Στην λάμψη της να βυθιστώ,
χρυσό πουλί να γεννηθώ
κάτω απ' τον έναστρο ουρανό
ασημαχτίδα να γεννώ,
σε έναν χορό συμπαντικό
άστρο στο φως ν' αναδυθώ...

Χρύσα Μαστοροδήμου

Η Μαστοροδήμου Χρύσα είναι εκπαιδευτικός με μεταπτυχιακές σπουδές στην Ειδική Αγωγή, στη «Γλώσσα και τη λογοτεχνία». Γράφει από τα παιδικά της χρόνια και έχει διακριθεί με επαινούς και βραβεία (Α΄ βραβείο Ποίησης, έπαινος για το μυθιστόρημα Τα τεμάχια Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών, Αλκυονίδες, Α΄ βραβείο Ποίησης Αμφικτιονίας Ελληνισμού κ.ά.). Άρθρα, διηγήματα και ποιήματα της έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, ομαδικές ανθολογίες και ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά. Έχει εκδώσει 2 ποιητικές συλλογές (Διερμηνείς, 2008, εκδόσεις Σκάλα, Κλειδιά στο τραπέζι, Οδός Πανός, 2018, η έκδοση 2020) και το μυθιστόρημα Τα τεμάχια, Βακχικόν 2021 που απέσπασε θετικές κριτικές και προτάθηκε ως τα καλύτερα της άνοιξης από την Athens Voice.

Είναι γραμματέας του Πολιτιστικού Κέντρου εκπαιδευτικών Λάρισας και αρχισυντάκτρια του λογοτεχνικού Περιοδικού Λεξωτεχνίες. Αρθρογραφεί στο Bookia.gr και συνεργάζεται με ηλεκτρονικά περιοδικά (koukidaki.gr, Fractal κ.α.). Ζει και εργάζεται ως εκπαιδευτικός στη Λάρισα.

Επιστροφή

Τέλη καλοκαιριού
τις υδάτινες στιγμές αποχαιρετώ
θα μου λείψει
η θάλασσα καθώς τα ηλιοβασιλέματα τη χαϊδεύουν.

Επιστροφή στην πόλη
στην πρωινή επιδρομή του ξυπνητηριού

στην πόλη που ξυπνάει νωρίς
στην άσφαλτο στριγκλίζοντας.

Κιτρινοπράσινες αποχρώσεις του φθινοπώρου
με υποδέχονται
τις αγκαλιάζω
μα οι άνθρωποι μένουν πάντα ίδιοι.

Σκέφτομαι τότε πως
η θάλασσα ευτυχώς
υπομονή με πότισε.

Να αντέχω
τους μόνιμα χειμερινούς ανθρώπους.

Του Αυγούστου

Στα ζεστά νερά του Αυγούστου
το σούρουπο
μια μαγική στιγμή
ντυμένο με ροζ βραδινό ένδυμα
και το ηλιοβασίλεμα
έτοιμο να αποτυπωθεί
σε καλοκαιρινή καρτ ποστάλ.

Μαζεύω βότσαλα
άμμο και κοχύλια
ζωγραφίζω μια άγκυρα
για να τη δέσω
στο παιδικό μου όνειρο.

Λόγια, εμπάθειες, αδυναμίες ανθρώπων
όλα τα βάζει ο Αύγουστος στο λίγο, στο μηδέν.

Αυτά που ο χειμώνας
κάνει να φαίνονται βαριά
δίνει μια το κύμα

και τα σβήνει
σα χνάρια στην άμμο

Αχ Αύγουστε!
πώς όλα τα ημερεύεις
και όλα τα διαφεντεύεις
λες κι όλη μας η ζήση
δεν είναι παρά μόνο - των δειλινών σου τα ηλιοβασιλέματα.

Η μάνα μου φεγγάρι

Η μανά μου ρεκλάμα σε βιτρίνα
φεγγάρι που φωτίζει Τρίτες σκοτεινές
με το φεγγάρι θυμάται τη γιορτή του κάθε μήνα
και διαβάζει στους νεκρούς ευχές.

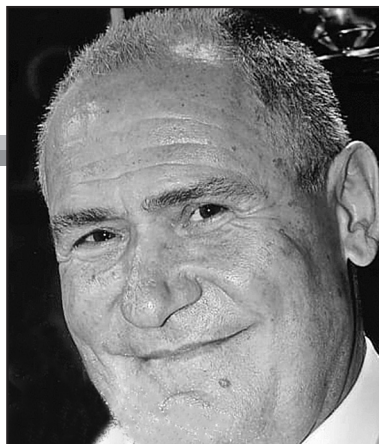
Η μάνα μου τραγούδι μοιρολόι
στωικά υπομένει αναποδιές
της ζωής της γυρίζει το ρολόι
και αναδύει κουζίνας μυρωδιές.

Η μάνα μου φύλλο για πίτα ανοίγει
μοιράζει συγχώρεση στους ουρανούς
την πίκρα του κόσμου στην αγάπη κρύβει
πλένει και απλώνει χρόνια και καιρούς.

Η μάνα μου ρεκλάμα σε βιτρίνα
φεγγάρι τώρα, στο τζάμι αντανακλά
στου σύννεφου κρύβεται την κουρτίνα
και μέσα από τα άστρα μου μιλά.

Μανόλης Μελισσουργάκης

Ο Μάνος (Μανόλης) Μελισσουργάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης. Σπούδασε παιδαγωγική και δίδαξε επί τέσσερα χρόνια σε δημόσιο σχολείο. Συνέχισε σπουδές στην Φαρμακευτική σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Φαρμακοποιός στην Αθήνα από το 1975.

Τα τελευταία δέκα περίπου χρόνια ασχολείται με την ζωγραφική, την ποίηση και τον πεζό λόγο. Έχει συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα καθώς και στο εξωτερικό. Ποιήματά του έχουν δημοσιευθεί σε περιοδικά, εφημερίδες, ηλεκτρονικό τύπο και Ελληνικές και ξενόγλωσσες ανθολογίες ποίησης.

Έχει βραβευθεί σε Ελληνικούς και Παγκόσμιους ποιητικούς διαγωνισμούς όπως:

- Από την UNESCO Τ.Α.Ε.Ε. το 2018.
- Από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (ΠΕΛ) στους Δελφικούς αγώνες ποίησης το 2019.
- Από την Αμφικτιονία Ελληνισμού στον πανελλήνιο διαγωνισμό το 2019.
- Από την βιβλιοθήκη Σπάρτου στον πανελλήνιο διαγωνισμό το 2019.
- Από την ΠΕΛ στον πανελλήνιο διαγωνισμό 2019.
- Από την Αμφικτιονία Ελληνισμού στον πανελλήνιο διαγωνισμό το 2020.
- Από την βιβλιοθήκη Σπάρτου στον πανελλήνιο διαγωνισμό 2020.
- Από την NOSSIDE στον παγκόσμιο διαγωνισμό (100 χώρες) το 2020.
- Από την Ζακυνθινή εστία πολιτισμού Αθηνών το 2020.

Βιβλία που έχουν κυκλοφορήσει:

- Αίθριον φως, ποίηση, εκδ. Κέδρος 2015.

- *Φως και σκιές, ποίηση, εκδ. Κέδρος 2017.*
- *Αδήλωτες νίκες, Μυθιστόρημα, εκδ. Κέδρος 2019.*
- *Σπειροειδείς γαλαξίες, ποίηση, εκδ. Κέδρος 2021.*

Άνομος Πόθος

Θαρρώ δεν είσαι ποιητής
ψυχές κλειστές ν' ανοίγεις
και να φυτεύεις την ζωή
στα στήθια των βουνών.

Δεν είσαι σπόγγος να ρουφάς
την Κασταλία πηγή,
από τα μάτια του έρωτα,
όταν οι κόρες σμίγουν.

Δεν είσαι γάλα της ζωής
να πιεί γλυκά μια κόρη,
που οσμίστηκε τον κεραυνό
γυμνό σ' ένα κουκούλι.

Δεν είσαι δόνηση στιγμής
λάβα ψυχρών ερώτων,
της τέφρας αναγύρισμα
ληγμένων ηφαιστείων.

Θαρρώ δεν είσαι επτάφωτος
λυχνία των θεών
να λιώνεις πάγους άπιστης
εωθινής αγάπης.

Δεν είσαι φλόγα φευγαλέα
αχρείων κεραυνών,
σ' ένα κρατήρα απάνθρωπο
στην σάρκα της ζωής.

Δεν είσαι αθάνατο νερό
στα χείλη νέας γοργόνας,
να ψάχνεις γήινους θεούς
στους γόρδιους δεσμούς.

Δεν είσαι Αλέξανδρος εσύ
κι εγώ λεχώ του γένους,
στην αγκαλιά μας φωτεινό
να λάμψει νέο αστέρι.

Μα είσαι πόθος άνομος
βαθιών ωκεανών,
Και αδιάντροπα φοράς σαν φως
όψεις παλιών θεών.

Αρλεκίνος

Δεν θα 'ρθω ξιφοφόρος να θερίσω
γλυκούς βλαστούς μιας νύκτας νοτισμένης,
δάκρυ πικρό της δάφνης σου στον ήλιο
των οματιών αδιάντροπη στιγμή.

Δεν θάρθω κανονιέρης μασκοθόρος
κάστρα ανέλπιστα να ρίχνω οληνυκτίς,
ξεψυχισμένα όνειρα του φέγγους,
χωρίς ανάσταση στο χείλος της σιωπής.

Δεν θά 'ρθω ιονιστής ατόμων νέος,
νέας ζωής φτερούγες να ενδυθώ,
μια πεταλούδα στο τρεμούλιασμα της ζεύξης,
φεύτικους σπόρους στα λουλούδια των ψυχών.

Δεν θά 'ρθω ήρωας στεφάνων της ελαίας,
τα διαδήματα της πίστης σου να βρω,
ούτε τους ήλους της ψυχής ν' αγγίξω
αν χαίνουν άνθιμο πικρό νερό.

Ως Αρλεκίνος θάρθω, αυταπάτης,
της μάσκας σου να νοιώσω το φιλί,
και νήστις το κρασί να πιώ μαζί σου
στο δισκοπότηρο μιας νέας οφειλής.

Άνισος αγώνας

Όλοι μαζί ήμασταν εκεί. Θυμάσαι.
Είχαμε κλείσει μέσα στα τείχη τα ανοιγμένα κορμιά μας.
Οι καρδιές μας έξω στους δρόμους
άπλωναν στην άσφαλτο την αγάπη τους,
και οι φωνές θερισμένες από τον ύπνο της σιωπής,
τρυπούσαν τα τείχη της αδιαφορίας
τις ξιφολόγχες κραδαίνοντας μιας λευτεριάς πληγωμένης.

Ακέφαλα πτώματα οι σιωπές μας,
γεμίζαν οργή τα παρτέρια των κοιμισμένων ονείρων
και οι τεντωμένες χορδές των κραυγών,
θηλιές στους λαιμούς των αχρείων,
ξεσκίζουν τα λάβαρα και ρίχνουν σημαίες αδιάντροπου ήθους.

Άνισος αγώνας μου είπες.
Μα στα μάτια σου χαραγμένη φαινόταν
η χαρά μιας καινούργιας ελευθερίας.

Πάει καιρός που τα πουλιά σκλαβώθηκαν.
Σε κλουβιά σιδερόφρακτα
τα τραγούδια της ζωής πληγωμένα ανασαίνουν.
Ο αγέρας μαστιγώνει τις αυγές του πλήθους,
που ξυπνά με ονείρατα γεμάτα μικρές πυρκαγιές
και σπαθάτες ακτίνες, να κάψουν τις πίκρες
που ποτίζουν τις μέρες με ανήλιαγο φως.

Το κρυφτό του θανάτου στοιχειωμένο θαρρείς.
Μα ποιος είναι ο νεκρός που ανεμίζει σημαίες
και στα χείλη του άσβηστη η χαρά καρφωμένη;
Σαν το πλήθος, αβάστακτη, η οργή ξετυλίγεται.
Από το χάος ακούγονται αντρειωμένα τραγούδια,
κυματίζουν στον άνεμο της αξόδευτης νιότης μας,
 ηρωική μια φωνή, ανελέητη,
 σπαθίζει τα ουρλιακτά του δειλού φόβου
 που κυλιέται στη γη.

Κλαίγανε πια τα μάτια φλογισμένα από μίσος,
 μα αυτοί δακρυγόνα τα λέγαν
και πατούσαν αμέριμνοι στις ζωές μας επάνω.
Η αγωνία της φωνής μας στο ολάκερο φεγγάρι
την κατάφωρη γύμνια της ψυχής τους edιάβασε
και η άνοιξη αλύγιστη βλάστισε στο νεκρό του κορμί.

Παρασκευή Μέρμου

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Σκεπαστό Καλαβρύτων.

Το 1984 και 1985 δημοσιεύονται ποιήματά της, στην Υδρία και στα Όστρακα.

Πρώτη της σκηνοθετική δουλειά. ταινία μικρού μήκους «Altamira».

Συνεργάστηκε με σπουδαίους Έλληνες Ηθοποιούς.

«Μέγα το της Θαλάσσης Κράτος». Μια ταινία βασισμένη σε ποίηση δική της, γυρίζεται το 2008.

Συνεργάστηκε ως χρονογράφος σε τοπικές εφημερίδες.

- 1985 πρώτη ποιητική συλλογή με τίτλο «Διαβαίνοντας».
- Το 2006 εκδίδει χρονογραφήματα, με τον τίτλο «Άφωνον διάγειν».

Ποιήματα της σε πολλές ανθολογίες.

Η εγκυκλοπαίδεια Χάρη Πάτση φιλοξενεί ποιήματα της.

- 2018 ποιητική συλλογή με τίτλο Στο βράχο της Ανδρομέδας.
- 2019 ποιητική συλλογή Ίδε ο άνθρωπος
- 2020 ποιητική συλλογή Ανυπότακτοι λόγοι
- 2021 ποιητική συλλογή στην αγγλική γλώσσα Unrule words
- 2021 ποιητική συλλογή Γκραβούρες στο χάρτινο σπίτι. Δίγλωσσο Ελληνικά και Σέρβικα
- 2022 Ποιητική συλλογή Παράλληλες φωνές. Δίγλωσσο Ελληνικά και Κροάτικα

Απέσπασε πολλά Α΄ βραβεία σε διεθνείς διαγωνισμούς.

Ποιήματα της μεταφράστηκαν στα Αγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά, Ισπανικά, Σέρβικα, Κροάτικα, Κινέζικα και στην γλώσσα Βεγγάλη της Ινδίας.

Φοβάμαι

Φόρεσα τα παπούτσια σου ανάποδα,
να μαζέψω ζωντανό το αίμα της πληγής σου.
Παιδί της αγάπης σε βάφτιζαν στην σπορά σου
και πλάγιαζαν οι μοίρες
στο ηλιόλουστο φαράγγι με τις πεταλούδες.
Τώρα...

Η λαιμητόμος στήθηκε στην κούνια σου.
Το φεγγάρι σπαράζει σαν πληγωμένο ζώο
και παίρνει το δρόμο του κατατρεγμού,
μη αντέχοντας να βλέπει υπολήψεις
να χωράνε, ίσα-ίσα σε ένα κουτόσπιρτο.
Η λύπη μου παρασημοφορήθηκε στα χαρακώματα
και καλπάζει γυμνή
σε ματωμένα χείλη και γυάλινες κόρες ματιών.
Φοβάμαι τις νύχτες όταν ακονίζουν τα μαχαίρια.
Φοβάμαι τη λάμψη της κλεμμένης ανάστασης.
Φοβάμαι τα όνειρα που αλυσοδένουν εφιάλτες.

Πρόσφυγας του κορμιού μου,
καρφώθηκα πλάι σου,
σε σταυρούς από χαρταετούς θανάτου.
Το φαρδύ μου σακάκι
φυγάδευσε τα πλήκτρα του πιάνου στην απομόνωση.
Η ελπίδα ψυχορραγεί στο σπασμένο μπαλόνι.

Όταν οι σειρήνες σιωπήσουν...
Ο ήλιος δεν θα βρει τα παιδιά να παίζουν κρυφτό...
Ο ποιητής με στρατιωτάκια τα γράμματα
κουλουριάστηκε στις λέξεις,
υφαίνοντας της ελπίδας το μεσοφύρι.
Και εγώ...
Με κουρέλι το φαρδύ μου σακάκι,

θα γέρνω στον ώμο σου
να ζευγαρώνω τα κατατρεγμένα μας όνειρα.
Βιάσου Ειρήνη...
Η Ελπίδα και η Αδελφοσύνη σε καρτερούν,
να σαλπάρετε...

Σ' αγαπώ

Πλάγιασα στον κόρφο του φιλιού σου,
στο νυχτοπαραστράτημα του αηδονιού
και με άκουσες σαν πλανευτή της άνοιξης
ημέρα γιορτής.
Με άκουσες όταν λυτρωτής της αναίμακτης ικεσίας
μάδησα μαργαρίτες,
στην πρώτη ακτίνα του ήλιου σαν έσκαγε
κάθιδρος στο βουνό.
Με άκουσες όταν μάζευα τις σταγόνες βροχής
που μου έστελνες,
στο λιοπύρι του θεριστή
και έλεγα την ευλογία της αγάπης,
ασπασμό των αγγέλων.
Με άκουσες όταν μετανάστης της χαράς,
περιφερόμουν στην ακτή της θλίψης,
γυρεύοντας τη θαμμένη ζωή μου
ανάμεσα σε όστρακα.
Σ' αγαπώ αντήχησε στο σπασμένο τζάμι
και φωτίστηκαν οι σκιές
και άρχισαν έναν χορό...
Τώρα σε υπάρχω στη γραφή του χθες,
που λαγοκοιμάται το αύριο,
και λογαριάζομαι τυχερή,
που μεταλαμβάνω
χωρίς αναστολές
κάθε εσπερινό...

Απόψε!

Έβαλε όλες τις κούκλες που φύλαγε από παιδί για ύπνο.

Μόνο την Ζωή κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά της.

Έξερε να χορεύει βαλς με σπασμένο παγοπέδιλο.

Θα σου χτενίσω τα μαλλιά, της είπε.

Θα μπαλώσω το παλιό σου τσιτάκι,

με χρυσοβελονιές αηδονοτραγουδισμένες

σαν τις ανάσες που αρωματίζουν τα κύματα.

Και θα φύγουμε.

Ναι θα φύγουμε

Σε γειτονιές μαγεμένες.

Τα δώρα της χελιδόνας

κλειδώθηκαν στο κουτί με τα αποφόρια.

Μολυβένια και πάνοπλα.

Τα παπούτσια στο φράχτη με στολή παραλλαγής.

Οι αποστάσεις σφυρίζουν στον άνεμο.

Και συ σε μουσκεμένο μαξιλάρι,

ονειρεύεσαι αγγέλους να κάνουν περιπολίες γνωριμίας.

Δεν υπάρχει λυτρωτική οδός με ευχολόγια...

Η αιμορραγία ακατάσχετη.

Ο άνθρωπος έρμαιο της παραφροσύνης.

Στίσε τον τύμβο.

Αφουγκράσου τους χτύπους της καρδιάς σε καταφύγια.

Κι αν δεν μπορείς...

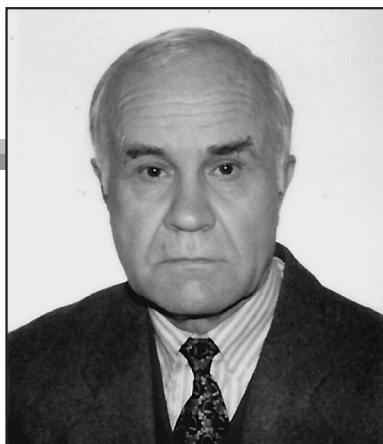
Σβήσε τον ήχο από την κραυγή σου

και άφησε τις ψυχές στην ησυχία τους.

Πόσα φορτία αγάπης μας κατασχέθηκαν

και μείναμε άπραγοι;

Αντώνης Μικέλης

Ο Αντώνης Μικέλης γεννήθηκε το 1939 στο Ξηροχώρι Ηλείας. Τελείωσε το γυμνάσιο Ζαχάρως το 1957 και τη Σχολή Εμποροπλοιάρχων ΥΔΡΑΣ το 1960, αρχίζοντας τη θαλασσινή του πορεία ως αξιωματικός και Πλοίαρχος Ε.Ν. Έχει εκ-

δώσει 4 ποιητικές συλλογές και προς έκδοση μια ποιητική συλλογή, βραβευθείσα από τον Φιλολογικό Όμιλο Παρνασσός το 2019, και μία από International Art Academy το 2021.

Βραβεύσεις ποιημάτων από: Ένωση Ελλ Λογοτεχνών, Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών, Βραυρώνια, Λογοτεχνική Ομάδα «Ιδεόπνοον», Φιλοζωικός Σύλλογος Φθιώτιδας, International Art Academy Festival, Αμφικτυονία Ελληνισμού (Θεσ/νίκη), Όμιλος για την UNESCO Τεχνών-Λόγου και Επιστημών Ελλάδος, Ελληνικός Πολιτιστικός Όμιλος Κυπρίων (ΕΠΟΚ), Πνευματικοί Ορίζοντες (Λεμεσός), Ίδρυμα Ελισάβετ Σιάφλα-Μπαλόγλου, Όμιλος για την UNESCO Πειραιώς και Νήσων, Εταιρεία Τεχνών. Επιστήμης και Πολιτισμού Κερατσινίου, Λογοτεχνικός Σύλλογος Λόγου Μουσικής και Τέχνης «Λινός», Λογοτεχνικό Περιοδικό «Κέφαλος», Ένωση Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος, Περιοδικό Κελαινω, Πνευματικό Κέντρο Δήμου Λευκάδας, International Hellenic Association of New York.

Βραβεύσεις διηγημάτων από: Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών και Ε.Π.Ο.Κ.

Βραβεύσεις ποιητικών συλλογών από: International Art Academy, Βραβείο «Ερατοσθένης» στον Παγκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Κ.Π. Καβάφης, για την Ποιητική Συλλογή «360 Θαλασσινές πορείες» το 2016. – Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών, Βραβείο Ποίησης στον Πανελλήνιο και Πανκύπριο Διαγωνισμό για τις Ποιητικές Συλλογές «360 θαλασσινές πορείες» και «Μοναχός στη Βαρδιόλα». – Ε.Π.Ο.Κ. Βραβείο «Βιβλίο της χρονιάς» στον 9ο Πα-

γκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό για τις Ποιητικές Συλλογές «360 θαλασσινές πορείες» και «Μοναχός στη Βαρδιόλα» το 2018.

Είναι μέλος της Ένωσης Ελλ. Λογοτεχνών, Εταιρείας Ελλ. Λογοτεχνών, Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών, Εταιρείας Γραμμάτων και Τεχνών Πειραιά, Ελλ. Πολιτιστικού Ομίλου Κυπρίων και του Συλλόγου Λόγου-Μουσικής-Τέχνης «Λινός».

Εκτός από τη μάνα σου

Όταν ανοίξεις ναυτικέ τα κάτασπρα πανιά σου,
βάλε τη ρότα τη σωστή γι' όπου ποθεί η καρδιά σου.
Λάσκα καδένα της χαράς και φέρμαρε τον κάβο,
τη θάλασσα που διάλεξες θα σε κρατάει σκλάβο.

Στις άσχημες όμως τις στιγμές με την καδέν' αγάντα,
πίστη κι αγάπη στο Χριστό μες στην καρδιά σου πάντα.
Της μάνας να 'χεις την ευχή, λόγια ευλογημένα,
να ζήσεις όμορφες στιγμές, ταξίδια ονειρεμένα.

Πυξίδα βάλε στη ζωή πάντοτε την ελπίδα,
και φωτεινό σου οδηγό του φάρου την αχτίδα,
χαρές θα νιώσεις λιμανιών, εφήμερες να είναι,
πιστός στην οικογένεια μ' αγάπη πάντα μείνε.

Χαρές και λύπες θα διαβείς μέσα στη μοναξιά σου,
τον Άι-Νικόλα πάντοτε να έχεις στα δεξιά σου.
Να 'χεις γαλήνιες θάλασσες, πάντα να φέγγει ο φάρος,
και στην κορφή στο άλμπουρο για σύντροφο ο γλάρος.

Σε σιδερένια φυλακή με ένα φινιστρίνι,
θα μπαίν' η αχτίδα του φωτός κουράγιο να σου δίνει.
Παρέα θα 'χεις μοναχά δελφίνια και τους γλάρους,
τ' αστέρια πάλι θα μετράς, παρηγοριά τους φάρους.

Πορεία έχε σταθερή σ' όλα τα όνειρά σου,
ζεστή την πίστη πάντοτε να έχεις στην καρδιά σου.

Του Καββαδία, μες στον νου, μια φράση να πλανάται,
«...εκτός από τη μάνα σου κανείς δεν σε θυμάται...».

Την τελευταία ρότα σου στο τέλος θα χαράξεις,
σ' ένα λιμάνι σπιτικό μ' αγάπη για ν' αράξεις.

Την άγκυρα της στέρησης στο σπίτι σου να ρίξεις,
τι έχασες απ' τη ζωή στην θάλασσα της πλήξης,
τη ζεστασιά και θαλπωρή τριγύρω σου να νιώσεις,
και στα εγγόνια τη χαρά απλόχερα να δώσεις.

*Απονομή Α' Βραβείου από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών
στους Δελφικούς Αγώνες Ποίησης το 2021.*

Ερινύες

Σιωπή και μαύρη σκοτεινιά σαν πέφτει κάθε βράδυ,
στο πέλαγος της ερημιάς και απεραντοσύνης,
ανατριχίλα στην ψυχή σου φέρνει το σκοτάδι,
ζητάς τα έργα της ντροπής, του λιμανιού να πλύνεις.

Τον ήχο της ανάσας σου, κοιτάζεις για να κρύψεις,
κι η ομορφιά του φεγγαριού ακόμα σε πειράζει,
τα χέρια σου που μόλυνες, στο πόρτο, θες να νίψεις,
για να σου φύγει ο καημός, σου φύγει το μαράζι.

Ο νους σου πάλι αμαρτωλά, γυρίζει στη Μανίλα,
κι εκεί σε μέρη ξωτικά τον στέλνεις να πλανιέται,
η σιωπασιά της γέφυρας σου φέρνει ανατριχίλα,
και μοναχά το τρίξιμο του τιμονιού γροικιέται,

σαν φέρνει ο ναύτης τη στροφή το πλοίο να γυρίσει,
–και η σιωπή πιο βαρετή κι απ' τον βαρύ κυκλώνα,–
στη ρότα την κανονική κι εκεί να σταματήσει,
πιστός εις το καθήκον του και στον σκληρό αγώνα.

Εις τις βαρδιόλες σκεφτικός ζερβόδεξια πηγαίνεις,
 με το τσιμπούκι σταθερά, στα δόντια μαγκωμένο,
 μα φτύνεις και τη θάλασσα κι από ψηλά της κρένεις,
 –λύτρωσε σε παρακαλώ κι εμέ τον σκλαβωμένο–.

Και προσπαθείς με τον καπνό, σαν μήνυμα με πίστη,
 να στείλεις μεσοπέλαγα, στης γης την άλλη άκρη,
 πως ήτανε περαστικό, εχάθηκε κι εσβήστη,
 το πήρε η θάλασσα μακριά, το ξέπλυνε το δάκρυ.

Μα ο καπνός διαλύεται, ευθύς σαν ξεμπουκάρει,
 απ' τα ρουθούνια τα φαρδιά, αφηνιασμένο άτι,
 και την καρδιά σου προσπαθείς, με κόπο ν' αγαντάρει,
 μα δυστυχώς δεν άντεξες, σου δάκρυσε το μάτι.

Οι Ερινύες συνεχώς παντού σε κυνηγούνε,
 και τύψεις σε ακολουθούν σ' όλα τα βήματά σου,
 και να τις πνίξεις προσπαθείς και θέλεις για να βγούνε,
 για να γλυκάνεις την καρδιά από τα κρίματά σου.

Θάλασσα πλατιά

Ήρθες σαν την άνοιξη στου νου μου το περβόλι,
 με μάγεψε το χάδι σου με τ' απαλό το κύμα,
 μου έκλεψες τη νιότη μου και την καρδιά μου όλη,
 χωρίς τη σκέψη έγινα της γλύκας σου το θύμα.

Αρπάγη, δίχτυ μου 'ριξες στης ζήσης μου τον δρόμο,
 τα μάτια μου θαμπώσανε από την ομορφιά σου,
 με τ' αρμυρό σου το νερό μου δρόσισες τον ώμο,
 κι αναζητώ νυχθημερόν την παγερή αγκαλιά σου.

Κι όσο η αγάπη θέριευε και ας με τυραννούσες,
 εγώ πιστός σου σύντροφος που πάντα σ' αγαπούσα,
 τα αφρισμένα κύματα στην κουπαστή ξερνούσες,
 την αρμυρή σου αγκαλιά με πάθος καρτερούσα.

Χαρά και λύπη αδερφές, της ίδιας μάνας γέννα,
γεννιούνται μες στη θάλασσα, στα έρημα τα ξένα.
Πολλές φορές σαν σκέφτομαι και το μυαλό παιδεύω,
τι είν' για 'μένα η θάλασσα, πού πάω, τι γυρεύω;

Μην είν' η μάνα η γλυκιά, σφιχτά σαν με κρατούσε,
με τ' απαλό το χάδι της κι αγάπη με μεθούσε,
και μ' έμαθε στη μοναξιά, σιωπή και καρτερία,
πότε στις ζέστες Περσικού, ή στου Βορά τα κρύα;

Μην είν' η ερωμένη μου, χρόνια στην αγκαλιά της,
με κράταγε και μέθαγα απ' τ' αρμυρά φιλιά της,
κλεισμένο μ' είχε φυλακή με ένα φινιστρίνι,
να γράφω-γράφω συνεχώς ποιήματα για 'κείνη;

Μην είναι η πατρίδα μου που τόσο εγώ ποθούσα,
το σπίτι, οικογένεια, που πάντα λαχταρούσα;
Στον νου μου όλ' ανάκατα, συμπέρασμα δεν βγάζω,
άλλοτε δίνει μου χαρά μα κι άλλοτε στενάζω.

Μα είν' κι αυτή σαν θηλυκό, μια μέλι μας ποτίζει,
και μια μας παίρνει την καρδιά, στον πόνο μας βυθίζει.
Για 'μένα είναι συνεχώς η λατρευτή μου μούσα,
ασχέτως αν την έβριζα, μα πάντοτ' αγαπούσα.

Για 'μένα είναι συντροφιά και αν ξαναγεννιόμουν,
στην αρμυρή της αγκαλιά και πάλι θα βρισκόμουν.

*Απονομή Α΄ Βραβείου από την Ένωση Λογοτεχνών
Βορείου Ελλάδος, στον 16ο Λογοτ. Διαγωνισμό 2020.*

Πόπη Μπαλαμώτη-Σπιτά

Η Πόπη Μπαλαμώτη-Σπιτά, από τα Τρίκαλα της Θεσσαλίας, υπηρέτησε επί 25 έτη ως Καθηγήτρια Φιλολόγος στη Δημόσια Μέση Εκπαίδευση της χώρας μας.

Έχει εκδώσει ένδεκα ποιητικές συλλογές, τη μονογραφία «Η Μάνα στη Νεοελληνική Ποίηση», ένα μυθιστόρημα για παιδιά και πρόσφατα κυκλοφορήθηκε το ιστορικό μυθιστόρημά της για ενήλικες «Η Οδύσσεια των ξεριζωμένων».

Το λογοτεχνικό της έργο καταξιώθηκε με διακρίσεις σε πανελλήνιους διαγωνισμούς για μεμονωμένα έργα στην ποίηση, το διήγημα και το χρονογράφημα, αλλά και για τρεις ποιητικές συλλογές της για παιδιά: α) «Δαυλός φωτοπερίχυτος» β) «Ανθισμένοι κρίνοι. και «Καλημέρα ήλιε» (Α΄ βραβείο 2013) από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, καθώς και για το Μυθιστόρημά της «Η Ασπροφρυδούλα» (2017).

Το βιβλίο της «Τρικαλινά II» έλαβε βραβείο του λαογραφικού διαγωνισμού «Άγις Θέρος» από την Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών (2018).

Διετέλεσε Γενική Γραμματέας της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (ΠΕΛ) και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Εθνικής Εταιρείας των Ελλήνων Λογοτεχνών (ΕΕΕΛ).

Είναι επίσης τακτικό μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών (ΕΕΛ), του Φιλολογικού Ιστορικού, Λογοτεχνικού Συνδέσμου Τρικάλων (Φ.Ι.ΛΟ.Σ), του Συνδέσμου Ιστορικών Συγγραφέων και άλλων λογοτεχνικών και πολιτιστικών σωματείων.

Ασχολείται συστηματικά και με τις εικαστικές τέχνες, ζωγραφική και αγιογραφία.

Η κυοφορία ενός ποιήματος

Μια ανεξιχνίαστη αναστάτωση
μ' ανεβάζει στη σφαίρα των λυρικών αποχρώσεων.
Αόρατος ιστός καλύπτει την ανάγκη
της υλιστικής αναζήτησης.
Ζω στη σιωπή των οραμάτων
που φάχνουν τις λέξεις, για ν' αποκτήσουν σάρκα και οστά.
Αιωρούμαι ανάμεσα στο ανεπαίσθητο θρόισμα της πεταλούδας
και στον βόμβο των μελισσών
και, όταν ολοκληρωθεί η συλλογή της γύρης,
ξεκολλώ απ' της κερήθρας το νέκταρ
και προσγειώνομαι σε στίχους.

Στον φλοίσβο της χαράς

Στίλβουσα λιώστρατα πελάγου η ματιά σου
ανέγγιχτη με πήρε αλκυόνα
στην παλίρροια μυθικής φωτοχυσίας.
Κι ως αρμενίζω στην καρδιάς σου τους γιालούς,
μαργαριτάρια μου περνάς, υπόσχεσης γιορντάνι,
από κοχύλια φυλαμένα προσεκτικά
στους κόλπους της προσμονής.
Στων Νηρηΐδων τα κανάλια αναγυρνώ
τον άλιο πατέρα ν' ανταμώσω,
να μ' ορμηνέψει σε ποιά κλίμακα και πώς,
στον φλοίσβο της χαράς φτεροκοπώντας,
να λειώσω από τον έρωτα
στο φως της λαγαρής σου εκμυστήρευσης.

Προέκταση

Κωπηλατώντας συντροφικά στον χείμαρρο της αντινομίας,
δέσαμε τους αρμούς της αγάπης μας
και καταξιώσαμε την περιπέτεια του έρωτά μας
στη συνείδηση του πεπρωμένου.

Οι καρδιές μας βαφτίστηκαν στην κολυμπήθρα της υπομονής
και νίφτηκαν το χρίσμα της οικογενειακής ευλογίας.

Μα σήμερα, καλέ μου,
σαν πρόβαλε ο δεύτερος ανθός του πόθου,
αίμα ζεστό μετάγγισες στις φλέβες μου
κι είμαι –πώς να στο πω–
προέκταση στη σάρκα των χεριών σου.

Γίναμε αδελφοποιοί.

δύο ποταμοί που αντάμωσαν
και τρέχουν σε μια κοίτη τα νερά τους.

Ελένη Μπάλιου-Klemm

Η σχέση της με την ποίηση ξεκίνησε από την παιδική της ηλικία.

Στράφηκε στην πεζογραφία από το 1997.

Δημιούργησε το πρώτο της μυθιστόρημα το 2000. «Σιγά το ξημέρωμα...», εκδόσεις «Προπομπός».

Μαζί με τον συζυγό της ήταν δημιουργός ενός από τα πρώτα Ελληνικά λογοτεχνικά sites, του www.refene.com το οποίο ανέδειξε πολλούς σύγχρονους δημιουργούς του διαδικτύου.

Διηγήματά της έχουν βραβευτεί σε διαγωνισμούς και δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά.

Το 2010 συμμετείχε στην έκδοση οκτώ βραβευμένων διηγημάτων οκτώ ελλήνων δημιουργών, «Της ζωής τα παραμύθια» «Εμπειρία εκδοτική».

Το 2015 τύπωσε τα ημερολογιακά κείμενα της προσωπικής της Ιστοσελίδας herinna. «Τι τραβούν κι αυτοί οι πλούσιοι!», «bookstars.gr»

Το 2018 εκδίδεται η ποιητική της συλλογή «Χωρίς Φλας» «bookstars.gr».

«Η στροφή της Φιλομήλας» είναι το τέταρτο ατομικό της βιβλίο, διηγήματα από τη ζωή των ανθρώπων στην επαρχία και στην πόλη, ανάμεσα στα οποία τρία, έχουν βραβευτεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. «Η στροφή της Φιλομήλας, Καραγιαννού χορευταρού, Ένα τραγούδι για τη Λίνα».

Έργα της, ποίηση, χρονογραφήματα, διηγήματα, θεατρικά, φιλοξενούνται σε διάφορες λογοτεχνικές ιστοσελίδες.

Ραντεβού στη Βιέννη

Δεν μπορεί να είναι τόσο δύσκολο. Άλλωστε δεν έχω χτυπήσει πουθενά. Πρέπει να σηκωθώ και απλούστατα να περπατήσω. Δεν

υπακούει όμως το ρημάδι το σώμα μου, δεν καταλαβαίνω πως μου συνέβη. Μόλις πριν μια ώρα ήμουν μια χαρά. Όταν χτύπησε το τηλέφωνο ήμουν μπροστά στην ανοιχτή πόρτα. Η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε αγχωμένη, νευρική, ανυπόμονη. «Ανδρέα αγάπη μου; επιτέλους! Σου έχω τηλεφωνήσει τρεις φορές! Αυτό μου έλειπε τώρα!» σκέφτηκα και... «Δεν τα έχουμε πει βρε Λίνα, να μη με καλείς σε αυτόν τον αριθμό; Ανδρέα, ο Παύλος... ο Παύλος τι Λίνα; Σκοτώθηκε... έγινε πριν από λίγα λεπτά». Έπεσα στον καναπέ και το ακουστικό μου έφυγε από το χέρι. Μάταια η Έφη προσπαθεί να με συνεφέρει. Έχω μείνει με τα μάτια καρφωμένα πάνω σε κείνο το μεγάλο κάδρο με τη ζωγραφιά της θάλασσας. Με τη ζωγραφιά ενός πλοίου που ταξιδεύει στην άγρια θάλασσα. Με τη ζωγραφιά ενός πλοίου που ξεπροβάλλει πίσω από το ξερονήσι, στην άγρια θάλασσα. Εκεί πέρασα έξι μήνες με τον Παύλο. Όταν η υπηρεσία μας έστειλε να τοπογραφήσουμε το νησί με στόχο την εγκατάσταση κάποιου καταυλισμού προσφύγων. Ένας δηλητηριώδης σκορπιός είχε τσιμπήσει εμένα και ψήθηκα στον πυρετό, ο Παύλος με φρόντισε με αυταπάρηση και με τις ενέσεις που είχαμε φέρει, με έσωσε. Εγώ πάλι τον έσωσα από πνιγμό μέσα σε κείνη τη λακκούβα. Ήταν μετά από μια μεγάλη νεροποντή και βγήκε για να ελέγξει αν είχαν καταστραφεί τα εργαλεία μέτρησης. Όμως εκεί που περπατούσε, βρέθηκε ξαφνικά μέσα στη γη, στη λακκούβα που είχε βαθύνει από το ορμητικό νερό, σκεπασμένη από ένα στρώμα αγριόχορτων, κανονική παγίδα. Τον βρήκα και τον τράβηξα έξω.

Πέρασε γρήγορα ο καιρός στο νησί με την παρέα του. Με τη ζωντανή μουσική μας από την κιθάρα μου και το δικό του φλάουτο. Δουλειά τα πρωινά, περιηγήσεις μέχρι τη δύση του ήλιου, φωτιά και ψήσιμο τα βράδια, όταν υπήρχε κάτι για να ψήσουμε, το πλοιαράκι των προμηθειών βλέπεις δεν τα έβαζε με τον άγριο καιρό. Και αφηγήσεις ατέλειωτες από ιστορίες της μέχρι τότε ζωής μας, εξομολογήσεις. Αυτός με τη μικρή του Λίνα, που με τα πολλά εγκατέλειψε, αφού της έσωσε τη ζωή από τη βουλιμική ανορεξία. «Και μια μέρα που λες, μου έρχεται με ένα φυλλάδιο στο σπίτι,

μια αγγελία από ένα κανάλι που ζητούσε κορίτσια για audition προκειμένου να πάρουν μέρος σε ένα τηλεοπτικό παιχνίδι... Ε αυτό ήταν! Ως εδώ και μη παρέκει!». Μου έδωσε την τελευταία του εξήγηση, για την απόφαση του να διακόψει τη σχέση τους. Η Έφη, αντίθετα από τη Λίνα, ήταν αφοσιωμένη στο παιδί, στη δουλειά της, στο σπίτι και τις φίλες της. Δεν έβρισκε χρόνο για μένα. Και με επέκρινε για την κάθε μου παράλειψη, εφόσον εγώ είχα το χρόνο για να ασχοληθώ, ενώ εκείνη όχι. Ακόμα και σε σχέση με το παιδί με έκανε να νιώθω άχρηστος. Μπροστά μου δεν έβλεπα πια την Έφη αλλά τον Χίτλερ. Λόγος που με έκανε να δεχτώ τη δουλειά στο ξερονήσι. Ευχάριστα πέρασε ο καιρός σ' αυτό δε λέω, παρά τις στέρησεις, τις διαφωνίες και τους καυγάδες με τον συγγατοικό μου. Και ποιος άλλος υπήρχε εκεί για να τα βάλεις μαζί του; Στο τέλος γίναμε κολλητοί, τον αγάπησα τον κερατά. Και ύστερα φύγαμε από το νησί. Ο Παύλος είχε αποφασίσει μετά από εκεί να γυρίσει τον κόσμο με τη μοτοσυκλέτα του. Εγώ να ζητήσω διαζύγιο από την Έφη, αν και δεν ήξερα ακόμα πως θα κατάφερνα να βλέπω το γιο μου κάθε μέρα, ενώ ήξερα καλά ότι η Έφη δεν θα μου έκανε τη χάρη. Αυτό, και ένας δισταγμός που οφειλόταν στις αναμνήσεις από τις καλές μας στιγμές, οι παραινήσεις των γέροντων μου, κυρίως της μάνας μου, να κάνουμε λείι ένα δεύτερο παιδί για να ξαναπάρει μπροστά η σχέση, «Και τι είναι τα παιδιά ρε μάνα; μανιβέλα;» της είχα απαντήσει νευριασμένος. Αλλά η μοναξιά στο νησί και η ανάγκη μιας κάποιας φροντίδας, με παρέσυραν κι άρχισα να το σκέπτομαι «Καλά θα δούμε...»

Όταν άκουσα το φίλο μου να μου λέει τα σχέδια του για το άμεσο μέλλον, αντέδρασα άγρια. «—Τρελός είσαι ρε; Πας γυρεύοντας να σκοτωθείς; Καλύτερα σκοτωμένος στο δρόμο μια φορά, παρά ζωντανός νεκρός σ' ένα μέρος που με αφανίζει», μου απάντησε σαρκαστικά. Και τα είχα πάρει πραγματικά με το μαλάκα. Εγώ του το είπα για το καλό του, μόλις τον είχα νιώσει σαν αδελφό, δεν είχα σκοπό να τον επικρίνω. Αυτός γιατί το έκανε; «Ε κάνε ότι γουστάρεις, δεν πας να πνιγείς κι όλας! Τι; ξανά;» συνέχισε να με κοροϊδεύει αυτός.

Στην Αθήνα χαθήκαμε. Δηλαδή βγήκαμε ένα δυο βράδια, μου

γνώρισε κι εκείνη την πιτσιρίκα τη Λίνα για την οποία μου είχε μιλήσει. Σύχναζε ακόμα στο ίδιο μπαρ. Η Λίνα του είπε ότι τελικά δεν ακολούθησε το modeling και συνέχισε τις σπουδές της. Του το έλεγε με τα μάτια της δακρυσμένα, αλλά αυτός παρέμεινε ασυγκίνητος. «Χαίρομαι για σένα, είναι πολύ καλή απόφαση κορίτσι μου. Είμαι σίγουρος ότι και καλή αρχιτέκτονας θα γίνεις και θα ευτυχίσεις με κάποιον που σου αξίζει. Εγώ όμως αγαπώ ακόμα εσένα Παύλο». Του ομολόγησε συντετριμμένη η κοπέλα, «Λίνα μου, το δοκιμάσαμε αυτό, δεν δούλεψε. Θα είσαι καλύτερα χωρίς εμένα, πίστεψέ με». Της είπε ο γάιδαρος και πέταξε κάτι φιλά στον πάγκο του μπαρ. «—Θα μείνεις; εγώ φεύγω», είπε σε μένα παίρνοντας το κράνος του. Δεν μου πήγαινε να αφήσω το κορίτσι μόνο του με αυτό τον σπαραγμό. Του έκανα νόημα να φύγει κι άλλο που δεν ήθελε. Από τότε δεν τον ξανάδα. Έβλεπα όμως τη Λίνα κάθε μέρα. Την ερωτεύτηκα λίγο, την ερωτεύτηκα και πολύ για μια περίοδο, ήταν πράγματι πολύ όμορφη. Αλλά μετά την εγκατάλειψη της καριέρας ως μοντέλο, και παρά το γεγονός ότι ακόμα σπούδαζε, είχε βάλει στόχο να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια. Με θεώρησε τον πιο κατάλληλο γι' αυτό το σκοπό. Είχα άλλη γνώμη. Ή μάλλον δεν είχα καθόλου γνώμη. Μόνο το τραγούδι που μου κόλλησε στο νου ψιθύριζα συνέχεια. «Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδη». Τώρα που το σκέπτομαι, δεν υπάρχει τέτοιο τραγούδι.

Ο Παύλος μας έστειλε που και που καμιά κάρτα από τα μέρη που επισκεπτόταν, και ζήλευα λυσσασμένα. Εγώ πάσχιζα τώρα να ξεφορτωθώ έναν αποτυχημένο γάμο και ν' αποφύγω έναν άλλο. Δεν είχα προχωρήσει προς καμιά κατεύθυνση και σκεπτόμουν να γράψω στο φίλο μου ότι αποφάσισα ν' αγοράσω μια μοτοσυκλέτα και να πάω να τον βρω. Μου είχε πει ότι θα κάνει μια στάση για πεντέξι μέρες στη Βιέννη. Έχω βαρεθεί τα μεθυσμένα βλέμματα των αποτυχημένων συζύγων. Με έχω βαρεθεί. Στο σπίτι απασχολούμαι ξανά με την καθαριότητα, τα μαθήματα του μικρού, το μαγείρεμα. Η Έφη σαν να μην καταλαβαίνει ότι έχει ξεπεράσει τα όριά μου, άρχισε πάλι να με κοιτάζει επιτιμητικά και να ξινίζει με

όλα. «–Θα φύγω ρε ναι!» Φώναξα μια μέρα στον μαλάκα απέναντί μου στον καθρέπτη. Την ίδια αυτή μέρα πήγα σε μια αντιπροσωπεία μοτοσυκλετών και διάλεξα μια Harley 1000 κυβικά. «–Βαριά αλλά σταθερή, θα κάνεις υπέροχα ταξίδια μ’ αυτήν», είπε ο πωλητής. Έστειλα από το κινητό ένα μήνυμα στον Παύλο.

«–Έρχομαι φιλάρα! Πήρα μηχανή!» Δε φάνηκε να το είδε, δεν είχα καμιά απάντηση. Του τηλεφώνησα, αλλά και πάλι δεν απάντησε. Σκέφτηκα ότι θα βρίσκεται καθοδόν προς Αυστρία, στο μεταξύ εγώ θα είχα τον χρόνο να ετοιμαστώ.

Τρικούβερο καυγά μου έστησε η Έφη για την μηχανή, ενώ το σπίτι μας έχει τόσες ανάγκες. «–Χέσε μας κορίτσι μου!» Της απάντησα. Άνοιξα την πόρτα και την έκανα προς το μπαρ. Εκεί είδα τη Λίνα που αδημονούσε να μάθει τα νέα του χωρισμού μου.

«–Χέσε μας κι εσύ ρε Λίνα! Καλά στα είπε ο Παύλος! Ψάχνεις στα λάθος άτομα και είσαι και εμμονική!» Την άφησα σύξυλη, κόκαλο να με κοιτάζει και έφυγα για το σπίτι, αποφασισμένος να πάρω μπογαλάκι, κράνος και μηχανή, με τη διαδρομή του Παύλου σε έναν αυτοσχέδιο χάρτη στην τσέπη μου. Έτσι κι έκανα. Η Έφη έκλαιγε και με ρωτούσε τι έγινε, πώς μου ήρθε να την εγκαταλείψω, πώς τολμώ!» Κρεμάστηκε από το σακάκι μου, εγώ προσπαθούσα να κρατήσω την πόρτα ανοιχτή και να περάσω έξω με τα πράγματά μου. Και τότε χτύπησε το τηλέφωνο.

Μετά βρέθηκα εδώ... σ’ αυτόν τον καναπέ. Πρέπει να σηκωθώ γαμώτο. Ποιος με κάρφωσε σ’ αυτόν τον καναπέ... Να φύγω, να προλάβω τον Παύλο στη Βιέννη...

Παναγιώτα Μπλέτα

Η συγγραφέας-διανοήτρια Παναγιώτα Μπλέτα γεννήθηκε στην Λακωνία, ενώ μεγάλωσε στο Χαλάνδρι. Σπούδασε στη Νέα Υόρκη: MBA– New York Institute of Technology, BSc Marketing/Management. City University of New York. Δραστηριοποιήθηκε στο χώρο της Τοπικής αυτοδιοίκησης, όπου και διακρίθηκε ως Αντιδήμαρχος Χαλανδρίου και ως Υποψήφια Νομάρχης στο Νομό Λακωνίας. Συνεργάστηκε επαγγελματικά, με ελληνικούς και διεθνείς επιχειρηματικούς οργανισμούς, αναλαμβάνοντας υψηλές διοικητικές θέσεις. Έχει γράψει συνολικά 19 βιβλία, καθώς και περισσότερα από 250 άρθρα και αρκετές ερευνητικές μελέτες, ενώ έχει δώσει πάνω από 100 συνεντεύξεις σε ελληνικά και διεθνή μέσα ενημέρωσης.

Η ανατροφή των λαών

Από πού αρχίζει και που σταματά το ανθρώπινο σώμα; Μέχρι που απλώνει τα φτερά του ο ίσκιος της ψυχής σου; Η ανατροφή των λαών σε ρωτάω από πού ξεκινάει; Από τον φόβο να διαφύγουν άτομα ύποπτα για έγκλημα ανθρωπιστικό ή από το γόητρο της εξουσίας; Απάντησε μου. Ποιοι κάθονται στις πρώτες σειρές και διατηρούν την τάξη γύρω σου; Αν βρεθεί κάποιος από τον λαό να παρουσιάσει την ταραχή του θα γίνει η αναφορά του γνωστή ή τα διαμελισμένα πόδια του δεν θα φθάσουν ποτέ στον προορισμό τους; Απάντησε μου. Ποιοι ρήτορες θα ενώσουν τις φωνές τους με το λαό; Και γιατί θα το κάνουν; Και όταν φθαρεί η τρέχουσα εξουσία ποιος θα μας σπρώξει στο έγκλημα; Σε ρωτάω ΠΟΙΟΣ; Ποιος θα μας κυβερνήσει με μερικές φράσεις ελευθερίας; Όταν η

επιφάνεια του ανθρώπου ισοπεδώνεται αδιάκοπα για να απέχει το μυαλό από την ψυχή του...

Τα παιδιά περιφρουρούν την ποίηση

Τα παιδιά περιφρουρούν την ποίηση. Ανοίγουν δρόμους, όπως ο αγέρας και η φωτιά. Δεν ακολουθούν τις πιθανότητες της ζωής, διεκδικούν την ίδια τη ζωή. Στη συνωμοσία της κατάθλιψης εκφράζουν τη δική τους αλήθεια. Φέρε τα στη μνήμη σου κάθε φορά που το τοπίο στερείται νοήματος. Στην απελπισία των δραμάτων μπορούν να προασπίσουν το δικαίωμα για ζωή.

Το τεχνολογικό βάρος

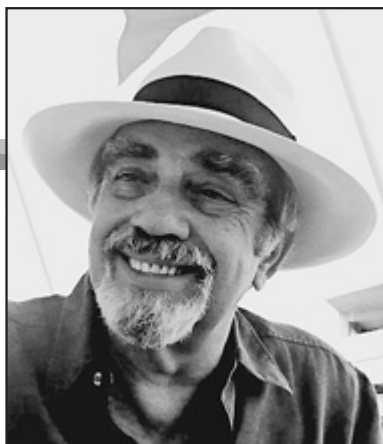
Κι όμως το κέντρο αυτής της πληθυσμιακής συγκέντρωσης μου τρώει τη ζωή. Πού είναι τα μάτια της ευτυχίας; Πού βρίσκεται το τέλος αυτής της ιστορίας; Πού είναι τα όρια της απληστίας; Χάθηκαν μέσα στη φτώχεια. Και δεν είναι η φυλετική ενσωμάτωση, όχι δεν είναι αυτή που κατατρώει τη φύση και την κοινωνική ισορροπία. Είναι η «ειρηνιστική» ομοψυχία των γραφειοκρατών. Αυτή που θεμελίωσε την οικονομία ως βάση των υποδειγματικών πόλεων. Σχεδόν παντού προσωπικότητες του δημόσιου βίου διαλαλούν την αξία που έχει το περιβάλλον. Ποιο τεχνολογικό βάρος κουβαλάει το τραστ που σε συντηρεί δημόσια δούλε; Και ποιες ομαδικές φυλακές έφτιαξες στο όνομα των υλικών διακρίσεων; Ο πόνος της φύσης είναι που σε πενθεί μέσα στον τερατόμορφο πολιτισμό σου, μέσα στη γη που εσύ ναρκοθέτησες.

Ο ψυχολογισμός της δημοκρατίας

Και οι άθλιοι αυτής της εποχής αναζητούν μια καινούργια πατρίδα μαζί την ελπίδα, πως κάτι καλύτερο θα συμβεί αύριο. Κάτω από τις λασπωμένες φάτσες των κατάδικων μπορεί να διακρίνει κανείς τον άνθρωπο και την ανάγκη του να επιβιώσει και να ενταχθεί

ισότιμα στην κοινωνία, σε όποια κοινωνία. Ο ψυχολογισμός της Δημοκρατίας μέσα από την υπανθρώπινη κατάσταση της αγέλης. Το άτομο έξω από την κοινωνία και η κοινωνία έξω από το άτομο. Ποιες αξίες μπορούν να μετατρέψουν την μαζική ψυχή σε κοινότητα με ρίζες, πνευματικότητα, ήθος, ανθρωπιά και συνέχεια; Έτσι ώστε η συνείδηση της εγκατάλειψης, της απομόνωσης, της τιμωρίας, του φόβου, να αντικαθίσταται με την έλλογη συνείδηση της αλληλεγγύης και της αγαθής συμβίωσης, της συνεννόησης και της συμπόρευσης με τους άλλους; Εκεί που ουσιαστικά οικοδομείται η Ελευθερία και από σκλάβος γίνεσαι άνθρωπος...

Δημήτρης Μπούκουρας

Ο Δημήτρης Μπούκουρας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1942. Τέλειωσε το Γυμνάσιο Παλ. Φαλήρου και ακολούθως φοίτησε στην Δημοσιογραφική Σχολή του Σπύρου Μελά. Εργάστηκε στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» από το 1964 μέχρι το 1967, όταν η Χούντα σταμάτησε άδοξα την δημοσιογραφική του καριέρα, αφού οι εφημερίδες έπεσαν σε χειμερία νάρκη και οι ειδήσεις έφταναν έτοιμες από το «Υπουργείο» Τύπου που είχε αναλάβει τον ρόλο του διευθυντή σύνταξης. Ύστερα από πολλές επαγγελματικές περιπέτειες ασχολήθηκε με το εμπόριο. Έχει γράψει ποιήματα, διηγήματα, παιδικές ιστορίες, ταξιδιωτικές εντυπώσεις, μελέτες. Έργα του έχουν κατά καιρούς βραβευτεί από διάφορους πολιτιστικούς συλλόγους. Σήμερα πλέον είναι μέλος στην Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών. Έχουν εκδοθεί πέντε βιβλία του. Το βιογραφικό «Διάττοντες» (2016), συλλογή διηγημάτων «Σκόρπια και Άταχτα» (2017) από τις Μικρές Εκδόσεις και η βιογραφία «Σπύρος Φωκάς, Ένα πέρασμα» (2018) η ποιητική συλλογή «Ασύμμετρα» (2019) και το λεύκωμα «Ο Βυθός της Ελλάδας με άπνοια» (2020) από την Όστρια.

Χάρτινο караβάκι

Εκείνο το απόγευμα τον βρήκε να κάθεται στο παγκάκι της παραλίας στον Άλιμο. Είχε έρθει εδώ για να ταχτοποιήσει τις σκέψεις του. Μόλις χτες το εργοστάσιο που μέσα του είχε φάει τα καλύτερά του χρόνια έκλεισε χτυπημένο από την αδυσώπητη κρίση που είχε ξεσπάσει στη χώρα εδώ και τρία χρόνια. Κάθε μέρα στρατιές ανέργων έρχονταν να προστεθούν στους παλιότε-

ρους. Έτσι ήρθε και η σειρά του. Τώρα πια, σε ηλικία 50 και βάλει χρόνων, μια νέα δουλειά φάνταζε από δύσκολη ως ακατόρθωτη.

–Έλα, Γιαννάκη! Κοίτα! Το कारαβάκι σου είναι έτοιμο.

–Και τι να το κάνω εγώ το χάρτινο το कारαβάκι;

–Τι να το κάνεις; Ρίξ’ το μέσα στη θάλασσα να σε ταξιδέψει όπου εσύ θέλεις.

–Και πώς να το ρίξω στη θάλασσα, βρε γιαγιά; Εσύ δεν μου λες κάθε τόσο να μην πετάω στη θάλασσα χαρτιά;

–Αυτό δεν είναι απλό χαρτί. Αυτό είναι το कारαβάκι των ονείρων σου. Σε πάει παντού. Μόνο σκέψου μια χώρα και θα σε πάρει μαζί του.

–Όταν λες παντού, μπορεί δηλαδή να με πάει και στον Βόρειο Πόλο; Μπορεί και σ’ αυτούς τους μεγάλους καταρράκτες στην Αφρική, αυτούς που είδα προχτές στην τηλεόραση;

–Όπου θες, σου είπα. Φτάνει να το πιστέψεις.

Έσκυψε και τους κοίταξε. Η γιαγιά με τον εγγονό. Του είχε φτιάξει μια χάρτινη βαρκούλα και είχε ακολουθήσει ο διάλογος που άκουσε αναγκαστικά, αφού βρίσκονταν ακριβώς από κάτω του, στην αμμουδιά. «Σε πάει παντού... μόνο σκέψου μια χώρα και θα σε πάρει μαζί του»... Στον νου του έφερε το δικό του कारαβάκι, τότε που το πρωτόριξε στη θάλασσα. Τότε που τα όνειρά του ήσαν μπροστά του ολόιδια φωτιά που τον έκαιγε. Και όμως το कारαβάκι του ποτέ δεν τον πήγε πουθενά. Είχε ρίξει την άγκυρά του στα βαλτωμένα νερά της καθημερινότητας. Και μετά από τόσα χρόνια ασάλευτης ζωής ήρθε τώρα πια η ώρα του να βουλιάξει.

«Γιαγιά, μπορεί να με πάει και στη Βραζιλία»; επέμεινε τώρα το αγοράκι και συνέχισε και με άλλους τρόπους μακρινούς, μυθικούς και απροσπέλαστους.

Και τότε αυτός έβαλε το χέρι του στην τσέπη του σακακιού του και έβγαλε από μέσα το χαρτί της απόλυσής του. Το δίπλωσε, το ξαναδίπλωσε και το χάρτινο το कारαβάκι ήταν έτοιμο. Ήταν

το καραβάκι των νέων ονείρων του. Αμέσως σκέφτηκε μια χώρα που από μικρός ονειρευόταν να πάει. Πέταξε το χάρτινο καραβάκι του στη θάλασσα: «Φεύγω... φεύγω για την Παταγονία!», φώναξε με όσο πιο δυνατή φωνή θα μπορούσε να βγάλει από τα πνευμόνια του.

Χρύσα Νικολάκη

Η Χρύσα Νικολάκη γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος του τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, αριστούχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος (Master of Arts) με ειδίκευση στη Λογοτεχνία, του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου. Επίσης, κατέχει δίπλωμα μετάφρασης και υποτιτλισμού, Diploma of Translation (Βρετανικό Συμβούλιο). Έχει δημοσιεύσει μελέτες λογοτεχνικής θεματολογίας σε επιστημονικά-θεολογικά περιοδικά. Το 2017 εξέδωσε την πρώτη της ποιητική συλλογή «Θαλασσινή Κερκόπορτα» (εκδόσεις Όστρια) και το 2020 την δεύτερη «Θαύματα κι Αερικά» (Εκδόσεις Δρόμων). Διηγήματα και ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί στα συλλογικά έργα «Ανθολόγιο διηγήματος 2017-2018» (εκδ. Όστρια, 2017), «Χρώματα Ψυχής» (εκδ. Όστρια, 2018), «4η Ομαδική ποιητική συλλογή» (εκδ. Διάνυσμα, 2017), «Ημερολόγιο 2018» (εκδ. Βεργίνα), («Συνομιλώντας με τον Καβάφη», «Συνομιλώντας με τον Καζαντζάκη», «Συνομιλώντας με τον Ρεμπώ», «Συνομιλώντας με την Κατερίνα Γώγου») (εκδ. Όστρια), κ.α. Ασχολείται κυρίως με την κριτική της λογοτεχνίας (ποίηση-μυθιστόρημα-παραμύθι). Τον Απρίλιο του 2019 εκδόθηκε το πρώτο της παραμύθι: «Το αγόρι και. Δράκος», (εκδ. Άπαρσις) το οποίο διαβάστηκε στην εκπομπή «Νεράιδες και Δράκοι», της Φωνής της Ελλάδας (Ε.Ρ.Τ.). Το Μάρτιο του 2018 με το ποίημά της «Υπέρ Αδυνάτου» καθώς και το 2019 με το ποίημα «Δεδικαίωνται» έλαβε τιμητικές διακρίσεις στον Πανελλήνιο Ποιητικό Διαγωνισμό των Δελφών. Με το ποίημα «Χρόνος Λύτρωση» βραβεύτηκε με το Γ΄ Βραβείο στον Η΄ Παγκόσμιο Θεματικό Διαγωνισμό της Αμφικτυονίας Ελληνισμού, 2019. Το 2020 βραβεύτηκε με το Β΄ Βραβείο με το ποίημα της «Ιερομνήμονες» στον Θ΄ Παγκόσμιο Ποιητικό Δια-

γωνισμό της Αμφικτυονίας. Το 2019 έλαβε το Α΄ Βραβείο με το ποιητικό της παραμύθι «Ο Νικολιός, η Τύχη κι η Χαρά» από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ). Τέλος, το 2019, εξέδωσε το ανθολόγιο «20 Σύγχρονοι Έλληνες Ποιητές» (ανθολόγηση Βασίλης Παππάς. Χρύσα Νικολάκη, εκδ. Δρόμων). Το 2021 εκδόθηκε. επιστημονική της μελέτη «Η Ορθόδοξη παράδοση στην ποίηση του Γιάννη Ρίτσου» (εκδ. Δρόμων). Αρθρογραφεί σε πολλά ηλεκτρονικά περιοδικά, όπως: Fractal/ Touivlio.net/ Maxmag/Authoring Melodies κ.α. Τον Μάιο του 2019 έγινε μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.).

Οι «καταραμένοι» και οι άλλοι

ΟΧΙ!

Φώναξε η Αντιγόνη

στην Ισμήνη

λίγο πριν ο Κρέοντας διατάξει:

«Ακυρώνεται ο θάνατος για σήμερα!»

–Μην με αντιγράφεις, Ισμήνη...

Οι Θεοί καταριούνται

τους αυτόχειρες!

Κι η Ισμήνη

σκούπισε τα χέρια της

–Λίγο ακόμα ήθελα...

ψέλλισε

–Να χείρεσαι!!

αντιγύρισε

ο Τειρεσίας!

–Να χείρομαι γιατί ιερομάντη;

–Που είσαι ορατή στους άορατους

και άορατη στους ζωντανούς...

–Μα τις λες Τειρεσία;

–Να χείρεσαι! (ξαναείπε),

Όποιος κρατά χαμηλά τα μάτια
βλέπει μέσα του Ουρανό!
Κι όποιος τα χει κλειστά
ζωγραφίζει ονείρατα!
Τους ζωντανούς να λυπάσαι
που οδεύουν με μάτια ορθάνοικτα
στο ικρίωμα.
Αυτοί είναι οι καταραμένοι
και όχι οι Άδοξοι Ποιητές!

Ιερομνήμονες

Αχαιοί, Λοκροί, Ίωνες και Δωριείς
Πυλαγόρες του παρελθόντος,
Αμφικτύονες.
Εσείς, που τους ίσκιους των εχθρών
και των κυπαρισσιών ξεριζώσατε.
Τώρα, ξανά στα γόρδια δίχτυα
του μίτου την άκρη να βρείτε.
Με Δελφικά άμφια σκεπάστε
του Εφιάλτη τους χάρτες
να φανεί ο δρόμος αετού δικέφαλου
για τη Νέα Νικόπολη
πριν της λαοθάλασσας το τσουνάμι.
Ιερά γαλάζια τ' ουρανού να φρεσκοκτίσουμε,
μέσα στων εθνών το μέλαθρο.
Με Δελφικές κολώνες φωτός να στηρίζεται η αλήθεια,
ώσπου να φυτρώσει ο άρτος της Δήμητρας.
Όλοι μαζί στου Αριστοτέλη τη Δήλο,
και στης Αθηνάς το βράχινο γόνιμο
ο σταυρός του μέλλοντος να κυματίσει.

Σαν άλλοι κεραυνοεκτοξευτές
το Κρόνιο σκότος να φωτίσουμε
σε ημερονυχτίας αγάπης ενότητα.
Εκεί, στα κρυφά σχολειά της ελπίδας,
το λυχνάρι άσβεστο για την μαθητεία της χώρας μας.
Ελάτε, μακριά απ' τη ζηλοτυπία της Ήρας,
«Θρόνιο» νέο να ιδρύσουμε,
καταργώντας τον τρίτο ιερό πόλεμο.
Με δικαίωμα ψήφου Δελφικού
οι αρχέγονοι θησαυροί του Φειδία, πάλι στη χώρα μας
και κάπου εκεί αρχαίου Φωτός κέντρο
που θ' ανθοφορεί η νέα Ελλάδα.
Ελάτε, Ιερομνήμονες
να ιδρύσουμε της καρδιάς μας
την ιερή Δυναστεία.

Ο χρόνος λύτρωση

Ο πόνος μέσα μου δαμάζεται απ' τον χρόνο καθώς εσύ
φωτίζεις όλα τα φώτα της ανυπαρξίας
μ' ένα σου βλέμμα,
με μια φωνή, με μια αναλαμπή της κίνησης σου.
Χωρίς να σε ακολουθώ πορεύομαι
σ' έναν διηνεκή ατέρμονο κύκλο
από τότε που κυνηγούσα το πεφταστέρι
να κάνω ευχή να βγει αληθινή, τώρα
περιστρέφομαι γύρω απ' τον εαυτό μου
και ψάχνοντας να βρω τα ίχνη σου
καταλήγω πάντα στο πρώτο σκαλί.
Κι η Αθηνοστόλιστη Θεά Πανδώρα
αφήνει απ' το κουτί της
να πετάξει η ελπίδα,

περιστέρι ολόλευκο
λεύτερης βούλησης,
στερνή παρηγοριά και
διαφύλαξη του μέλλοντος
για να δαφνοστεφανωθεί ο χρόνος
με το φως της αγάπης
που στην οριζόντια γραμμή του πόνου
γίνεται ουσιαστική κι αληθινή αγάπη
που ημερεύει και με λυτρώνει
ο χρόνος θα με λυτρώσει κι αύριο.

Σωτήρης Νικολακόπουλος

Γεννήθηκε στην Πάτρα, στη μέση του 20ου αιώνα Σπούδασε Πληροφορική σε επίπεδο BcS in M.I.S. και εξειδικεύτηκε στο Software Πληροφοριακών Συστημάτων παρακολουθώντας πάντα την εξέλιξη της Πληροφορικής μέσα από επί πλέον

σπουδές και σεμινάρια. Από το 1975 διδάσκει σε σχολές μεταλυκιακής κατάρτισης και εκπαίδευσης Από το 1985 έως το 2005, δίδαξε Πληροφορική για είκοσι χρόνια στα ΤΕΙ της Αθήνας νυν πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

Έχει εκδώσει οκτώ εκπαιδευτικά βιβλία, διαφόρων θεμάτων της Πληροφορικής που χρησιμοποιήθηκαν σε ΑΕΙ όσο και σε ΤΕΙ, αλλά και σε σχολές μεταλυκιακής κατάρτισης και εκπαίδευσης. Δημοσιεύτηκαν πολλές μελέτες που αφορούσαν το αντικείμενο του στην Πληροφορική, σε περιοδικά και εφημερίδες.

Εμφανίστηκε στα γράμματα το 1999 με την ποιητική συλλογή «Στο Λυκαυγές», Έως σήμερα έχει εκδώσει 10 ποιητικά βιβλία, 14 Επιμορφωτικής Λογοτεχνίας (Δοκιμιακά και Ιστορικά Αφηγήματα) και Φιλοσοφικού περιεχομένου.

Μέλος Ενεργό

- Της Π.Ε.Λ. (Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών) www.panelog.gr.
- Της Ε.Ε.Λ. (Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών) www.eel.org.gr
- Του Κύκλου Ποιτών www.poetscircle.gr

Καθώς κι άλλων φορέων και συλλόγων των Γραμμάτων.

Εκτός της εκδοτικής του δραστηριότητας τα τελευταία 35 χρόνια είναι εισηγητής και παρουσιαστής ποικίλων θεμάτων στα σεμινάρια που είναι μέλος και όχι μόνο. Από το 2013 έως το 2015 εξέδιδε, διεύθυνε και αρθρογραφούσε στο τριμηνιαίο Λογοτεχνικό-Ποιητικό περιοδικό *Εύλογον*.

Την τελευταία δετία αρθρογραφεί στη ημερήσια εφημερίδα των Πατρών *Γνώμη* και σε άλλα Ηλεκτρονικά Μέσα.

Νοσταλγία

Έρχονται μέσα μου παλιά καλοκαίρια
ανάβουνε βλέμματα αλλοτινά
Τίποτα δεν χάθηκε
όλα είναι εδώ,
ένα κερί μόνο δίνει φως
στις θημωνιές του νου.

Τροχόσπιτα, αυτοκίνητα παλιάς τεχνολογίας,
εικόνες μεσ' τη μνήμη μου,
χιμαιρικές κι ωραίες,
φωτιάς ηλιοβασιλέματα
σ' ήρεμα γλυκά νερά
στης Αμμουδιάς τον κόλπο.

Αφότου τα αφήσαμε τι να 'χουν απογίνει;
Ήρθαν και τα πήρανε κουρσάρικα καράβια;
Οι θύμησες καρπίζουν το παρόν
δικαιώνοντας το παρελθόν,
γιατί οι παλιές φωτογραφίες
σκιές και ψυχές ενός άλλου κόσμου.

Ο Κόσμος μου

Ο Κόσμος μου
Αέρας εξόντωσης
κι η ταλαιπωρία συνεχίζεται.
Στα ένστικτα μας βία,
ο ΕΣΩ κόσμος ξεχασμένος,
που μας μετέτρεπε
από άτομα σε πρόσωπα
από εικόνες σε υποστάσεις.
Τώρα όλεθρος,
πώς να φιλιώσω την εξόντωση;

Παράξενη εποχή,
δεν απορείς που τα πουλιά
δεν μαζεύονται στο φράχτη μας να τραγουδήσουν;
Και την ίδια στιγμή αναρωτιέσαι:
–Άραγε ακούω το σωστό
τραγούδι στο ραδιόφωνο,
άραγε φοράω το σωστό ρούχο
αυτή την εποχή;
Ξέρω ότι είμαι ζωντανός
μεταξύ δύο παρενθέσεων
και θα πρέπει να συνηθίσω αυτή την εποχή,
αφού φαίνεται πως αυτό το κλίμα επιβιώνει.

Αναζωπυρώσεις

Τα χρόνια πέρασαν,
τα βράδια ξεσπάω σε αναφιλητά
και όλες οι προφάσεις μου
για ό,τι δεν κατακτήθηκε
έχασαν πλέον την αιχμή τους.
Η σκέψης της παλιάς ζωής
σκοτώνει αργά
κάθε ελπίδα...
Βολεύομαι μέσ' τα ρήγματα της ηλικίας,
και δεν πολυανησυχώ
που δεν είμαι σε θέση πια
να κάνω μια επανάσταση μια φορά τον μήνα...
Και το ταξίδι της ζωής συνεχίζεται!

Με χίλια CC

Βράδου τους ποιητές των δυο τροχών
τους πιάνει το μεράκι.

Με χίλια κυβικά
μετράνε τα χιλιόμετρα στην μαύρη άσφαλτο
κοιτώντας κατάματα τον άνεμο
και στις στροφές,
γέρνουν με δύναμη στο έδαφος,
ικέτες μιας ξαφνικής έξαψης...
Οι αναπνοές της πόλης
έχουν τον ρυθμό του κινητήρα.

Το τραγούδι τους
τραγούδι του ήχου
και η μυρουδιά της ασφάλτου...
Το σώμα γέρνει,
φεύγοντας οι εικόνες
και υποτάσσεται από φιλαρέσκεια
στις φιγούρες των στροφών...
Χωρίς ενδιασμούς παραλογίζονται,
βυθίζονται στη δίνη
ενός κορμιού ακάλυπτου.
Τη σάρκα τους σπονδή προσφέρουν...

Πόλεμος

Άδειοι δρόμοι, σειρήνες, καταφύγια,
φόβος πανικός και δυστυχία.
Φωτιές, εκρήξεις ισοπέδωση, θάνατος παντού,
πείνα και δίψα.
Κραυγές, βιασμοί.
Άνθρωποι και ζώα που πεθαίνουν,
αεροπλάνα τανκς, εκρήξεις καταστροφές παντού.
Μαυρισμένος ουρανό,
τα πάντα καίγονται
ψυχές χάνονται,

λίστες νεκρών τόσο μακρές που δεν προλαβαίνεις
καν να ψάξεις για το δικό σου όνομα...
Ο θρήνος της μάνας για το σκοτωμένο της παιδί,
Η απελπισία των γονιών που χάθηκε το παιδί τους
στην πρώτη γραμμή.
Η μαύρη μοίρα των ανθρώπων
πολύχρωμη «γκουέρνικα».
Αγνοούμενοι που τους αναζητούν
και η ελπίδα να κτυπήσει η πόρτα.
Να ζω σε ένα κόσμο γεμάτο ανασφάλεια
και αβεβαιότητα, αυτό είναι ο πόλεμος.

Μαρία Παλιούρα

Καλλιτεχνική και ρομαντική φύση από μικρή ασχολήθηκε με τις τέχνες. Σπούδασε μόντελινγκ στη σχολή PANSiK Fashion School.

Επίσης έκανε σπουδές Πληροφορικής και παρακολούθησε σεμινάρια marketing. Στα μαθητικά της χρόνια ήταν μέλος της χορωδίας του σχολείου της καθώς και μέλος συγκροτήματος συλλόγου παραδοσιακών χορών.

Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τον στίχο και την ποίηση. Στίχοι της έχουν μελοποιηθεί και τραγουδηθεί από διάφορους συνθέτες και τραγουδιστές.

Συνεργάστηκε με τον Δημήτρη Παναγόπουλο τον Τάκη Κωνσταντακόπουλο και άλλους.

Έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές: «Τριαντάφυλλα στο κύμα» (Εκδόσεις Σμυρنيωτάκη, Αθήνα 2001), «Πληγωμένη αθωότητα» (Εκδόσεις Σμυρنيωτάκη, Αθήνα 2003), «Μετά τη βροχή» (Εκδόσεις Σμυρنيωτάκη, Αθήνα 2005) δύο συλλογές παραμυθιών. «Αστερένια και άλλα παραμύθια» (Εκδόσεις Σμυρنيωτάκη 2012). «Ιριρένια και ο πρίγκιπας & άλλα παραμύθια» (Εκδόσεις Επτάλοφος 2016) το οποίο μεταφράστηκε στα αγγλικά και ένα Ανθολόγιο Ποίησης και Πεζογραφίας το «θαλασσινό σεργιάνι», (Εκδόσεις Άμμων 2021).

Ένα παιδί

Έρχονται και φεύγουν σαν το κύμα της θάλασσας
χωρίς να ρωτούν...

Έρχονται και φεύγουν στροβιλίζοντας σαν τον άνεμο
όποτε θέλουν...

Λες και θέλουν να κρατηθούν από το χέρι
 και να αρχίσουν το χορό
 Λες και θέλουν να ακουστούν...
 Να μελοποιηθούν...
 Και να τραγουδηθούν από κάποια χείλη
 Λέξεις και λέξεις...
 Σκέψεις και σκέψεις...
 Μα δε θέλω να γράψω.
 Δε θέλω άλλο.
 Γιατί;
 Για ποιον;
 Αφού ο κόσμος δεν αλλάζει
 και δε χωράνε αυτές οι σκέψεις σε αυτόν τον κόσμο.
 Και σταμάτησα...
 Μα ξαφνικά ο άνεμος έπαψε να τις στροβιλίζει.
 Η θάλασσα γαλήνεψε...
 Οι γλάροι πέταξαν μακριά...
 Πήγαν να συναντήσουν τον ήλιο στη δύση του.
 Και είδα μπροστά μου ένα παιδί.
 Ένα μικρό κορίτσι να μιλά με ένα γλάρο.
 Και μετά νύχτωσε και βγήκανε τα αστέρια και το φεγγάρι.
 Το μικρό κορίτσι κοιτούσε τα αστέρια που άρχισαν να πέφτουν
 και εκείνο έκανε ευχές.
 Θυμήθηκα τότε αυτό που πάντα θα με ακολουθεί...
 Αυτό που έχω μέσα μου...
 Και άκουσα μια φωνή πληγωμένη:
 «Συνέχισε, μη σταματάς, συνέχισε να γράφεις».
 Πάντα σε κάποια γωνιά του πλανήτη,
 ένα μικρό ή μεγάλο παιδί θα κάνει ευχές κοιτώντας τον ουρανό
 και θα διαβάζει ποιήματα και παραμύθια,
 θα τραγουδάει στιχάκια και θα ακούει μουσική
 ξορκίζοντας τη μοναξιά, όπως και εσύ,
 ελπίζοντας σε ένα καλύτερο κόσμο.
 Και συνέχισα αναζητώντας την αθωότητά μου.

Η θάλασσα και ο ήλιος

Η θάλασσα και ο ήλιος ζευγάρι ερωτευμένο...

Η θάλασσα...

Ο ήλιος...

Δύο βάρκες στην ακτή...

Δύο ψάθινα καπέλα...

Δύο γλάροι που πετούν...

Ρομαντικές εικόνες από το καλοκαίρι

Μα έπαψαν τα τζιτζίκια το κελάηδημά τους

Και ακούω τον αέρα να δυναμώνει

Ένα ελαφρώς ψυχρό αεράκι φυσάει

Η θάλασσα μακριά...

Και το καλοκαίρι έφυγε...

Το ηλιοβασίλεμα έρχεται πιο νωρίς

Και η νύχτα μεγαλώνει.

Μα εσύ σαν ήλιος στη θάλασσα θα δύεις.

Κρατώ δύο κοχύλια να σου δώσω

Έτσι, για να με ακούς...

Κόρη του Αιγαίου

Κόρη του Αιγαίου

Ξανθή του ήλιου

Σμαραγδένια του Αιγαίου πελάγους

Αιθρία του ωραίου κλίματος

Αστερία του έναστρου ουρανού

Παραμυθένια των ιπποτών

Μεσαιωνική της καστροπολιτείας

Ελαφούσα των ελαφιών

Ανεμόεσσα των ανέμων

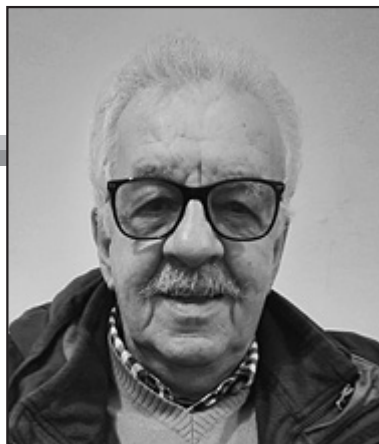
Ατταβυρία του Ατταβύρου

Ομβρία του νερού

Μυθική και ατμοσφαιρική
Ρομαντική και αγαπημένη
Λουλούδι το πιο όμορφο
που ανθίζει στο Αιγαίο
Βλέποντας θάλασσα και ορίζοντα
από μακριά ξεχωρίζεις...
Νεράιδα όμορφη του Αιγαίου πελάγους
Ρόδος...

Βασίλης Παπαδόπουλος

Ο Βασίλης Παπαδόπουλος γεννήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '50 στα Φιλιατρά. Ρημαγμένη η περιοχή μετά τον εμφύλιο και δύσκολη η επιβίωση για την οικογένεια του Χαράλαμπου και της Αντωνίας, που αγωνίζεται να μεγαλώσει τα τέσσερα παιδιά της. Ο μικρός Βασίλης έπρεπε να πάει στο σχολείο, για να ξεφύγει, όπως λέγανε τότε οι γονείς, από τη λάσπη.

«Ανοίχτε τα τρελάδικα να βγει ο κόσμος έξω», «Μια γυναίκα μπορεί», «Τι τα θέλεις τα λεφτά», «Ο ταξιτζής», «Ποιος το είπε για τους μάγκες», «Μια ζωή μέσα στους δρόμους και τις νύχτες», είναι μερικά από τα εκατοντάδες τραγούδια που έγραψε ο Βασίλης Παπαδόπουλος και χιλιοτραγουδήθηκαν.

Ο Ταξιτζής

Πήγαινε με όπου θέλεις, ταξιτζή
μαύρες ώρες και πικρές περνάω
Ψάξε να βρεις μιαν ερημιά
να μην ακούω φωνή καμιά
τη νύχτα αυτή πονάω

Πριν από λίγο χώρισα,
δεν έχω που να πάω
πριν από λίγο χώρισα
και σαν τρελός γυρνάω.

Πήγαινε με όπου θέλεις, ταξιτζή.

Πήγαινε με όπου θέλεις, ταξιδιτζή
που θα πάμε, είναι το τελευταίο.
Εσύ που άκουσες πολλά
κι είδες ακόμα πιο πολλά,
συγχώρα με που κλαίω.

*Τραγούδι: Στράτος Διονυσίου
Μουσική: Τάκης Μουσαφίρης
Στίχος: Βασίλης Παπαδόπουλος*

Μια ζωή μέσα στους δρόμους

Το δρόμο που μου δείχνεις να βαδίσω
τον γνώρισα από μικρή
ζητάω τώρα κάπου ν' ακουμπήσω
ν' αφήσω τη παλιά ζωή

Μια ζωή μέσα στους δρόμους και στις νύχτες
μια ζωή με παρανόμους και ξενύχτες
μια ζωή τα ίδια λόγια να μου λένε
έχω βαρεθεί τον κόσμο κι όλα μου φταίνε.

Το κόσμο που μου δείχνεις να γνωρίσω
το ξέρω φίλε πιο καλά
τον έχω μάθει πριν σε συναντήσω
απέξω κι ανακατωτά.

*Τραγούδι: Χάρις Αλεξίου, πρώτη εκτέλεση
Μουσική: Τάκης Σούκας
Στίχοι: Βασίλης Παπαδόπουλος*

Φόρο τιμής στο '21

Θεού λαέ μονογενή
για τετρακόσα χρόνια
πάλεψες με τον Διγενή
στα μαρμαρένια αλώνια

Όμως δε κιώτεψες
ούτε γονάτισες
Δικέφαλε της Λευτεριάς Σταυραετέ
κι αν αίμα ξόδεψες
δεν τα παράτησες
για τη ζωή σου δεν φοβήθηκες ποτέ.

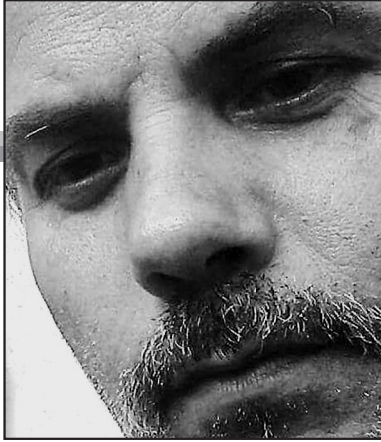
Ο δρόμος είναι δύσβατος
για την ελευθερία
βουνά σπαρμένα κόκκαλα
αγώνας και θυσία

Το πρόβλημα δεν είν' ο θάνατος
είναι το πώς θα ζήσεις
και φεύγοντας απ' τη ζωή
πίσω σου τι θ' αφήσεις

Φόρο τιμής
όλοι εμείς
παντού στην Οικουμένη
τη μέρα αυτή γιορτάζουμε
Η Ελλάδα δεν πεθαίνει
Η Ελλάδα δεν πεθαίνει

*Συναυλία στα Φιλιατρά για τα 200 χρόνια της επανάστασης
του '21, 22 Αυγούστου 2021
Τραγούδι: Μανώλης Μητσιάς
Μουσική: Θανάσης Ζέροβας
Ποίηση: Βασίλης Παπαδόπουλος*

Ηλίας Παπακωνσταντίνου

Γεννήθηκα στη Δεσφίνα Φωκίδας την Άνοιξη στις 8 του Απρίλη. Η ομορφιά και η αγριότητα του τόπου, η θάλασσα και το βραχώδες τοπίο, μαζί με τους Δελφούς λίγο πιο πέρα, διαμόρφωσαν τον κόσμο μου. Από μικρή ηλικία γεννιόντουσαν ποιητικές ιδέες στη σκέψη μου και όσο περνούσε ο χρόνος φύτρωναν μέσα μου. Στην ποίηση υπάρχει η αλήθεια και η λύτρωση, ακόμη, ο υπερπραγματισμός που έρχεται άξαφνα να σώσει τις στιγμές μας από εκεί που δεν το περιμένουμε. Οι λέξεις μέσα στο χρόνο ή το άχρονο, έγιναν ποιητικές συλλογές, τραγούδια, μυθιστόρημα, θεατρικός λόγος, διήγημα, επιγράμματα, παραμύθι, μουσικοποιητικές εκδηλώσεις. Κοιτώ στα μάτια τις αντιξοότητες, τις ανισότητες, το δίκαιο, την αγάπη και το φως και τους μιλώ με ποίηση. Η σύμπλευση με τους ανθρώπους της τέχνης και γενικότερα, θέλω να έχει ουσία και ένα ισχυρό αποτέλεσμα για δίκαιο και ανθρώπινο κόσμο, μακριά από εγώ, εσύ, επιτηδευμένο λόγο και ανούσια περιττά υλικά αγαθά. Γι' αυτό, οι συνεργασίες είναι πολύ σημαντικές για την επίτευξη δημιουργικού χρόνου και αποτελέσματος στο εμείς.

Έχω εκδώσει δέκα βιβλία, ποίηση και πεζό λόγο. Έχω τιμηθεί για την ποίησή μου στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ποιήματά μου έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες και έχουν μελοποιηθεί ενενήντα στιχουργήματά μου. Έχω πάρει μέρος σε φεστιβάλ ποίησης και παρουσιάσεις του έργου μου στο εξωτερικό. Είμαι Αντιπρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών.

Αλάτι

Στο αλάτι αν προσθέσεις ένα π γίνεται παλάτι.
 Όμως, το αλάτι δεν έμαθε
 την προσθετική τιμών και αργυρίων.
 Είναι έκφραση της ψυχής της θάλασσας
 και εντοπίζει τα κύτταρα της αδυναμίας μας.
 Μόνο και μόνο που στερεοποιείται από τον θεό, φτάνει.
 Σαν ξαπλώνει ανάσκελα στα βράχια,
 η ερωτική πράξη με τον ήλιο είναι αναπόφευκτη,
 κάνει συμβόλαιο αορίστου χρόνου με την διάρκεια
 και παρότι απεχθάνεται το γλυκό νερό,
 συγκατοικεί μαζί του πολλές φορές
 και του δίνει μαθήματα συμπεριφοράς.
 Ποτέ δεν μυρίζει άσχημα,
 μάλιστα βοηθάει πολλούς να αντέξουν
 και να μην πάρουν μυρωδιά τα εσώψυχά τους.
 Λένε πως περιφέρεται στα μαγαζιά,
 στις κουζίνες, στα πιάτα μας,
 στα εργοστάσια, στις αποθήκες, στις αλυκές,
 α, και στις πλατείες
 που ματαίωσαν τους οικισμούς
 της έκφρασης της πολυπλοκότητας,
 μη γνωρίζοντας πώς πωλείται.
 Όταν βρίσκουμε τις αλατούχες πηγές μας,
 σπάζουμε ένα ρόδι στο σκοτάδι και οι δύο γίνονται πολλοί
 και η χαμένη ανάμνηση βροχής, που μπορείς να αναγνώσεις.
 Θα απολογηθούμε κάποτε στο αλάτι,
 όταν το αναμιξούμε με πρόσθετα μη ευγενή υλικά
 και η χρήση του γίνει επιτρεπτή και από τα άψυχα.
 Άλας της Αμοργού και της Σχοινούσας,
 που με τον ήλιο ερωτοτροπείς καθημερινά,
 επίτρεψέ μου ένα σπυρί σου να ριχθεί
 στην τόση ανοοσιτιά του κόσμου που βρυχάται.

Ήλιος

Ο ήλιος, που μας κρύβανε τα μεσημέρια, ήταν ο πατέρας μας που γύριζε συνέχεια από τον πόλεμο, ήταν η αμμουδιά των παιδικών μας χρόνων, ήταν αυτό το ανεπίτρεπτο που κλείναμε στη γεύση μας τις νεκρές ώρες. Ήταν ο έρωτας που δεν σπαταλήθηκε μέσα σε όρια, ήταν αυτή η λεπτή στιγμή που δεν πιστεύαμε πως υπάρχει, πως τη ζούμε. Ήταν ακόμη αυτός που τραγουδούσε σε παρακμιακά μαγαζιά την αναγέννησή μας.

Ο ήλιος που φέραμε δεμένο σε τετράστιχα, είναι αυτός που ρυτίδωσε το δέρμα μας. Είναι αυτός που ανασυντάσσει τα κύτταρα μέσα στα σχολεία και οι γονείς απέξω με επικυρωμένες σκέψεις να ζητωκραυγάζουν δωρίζοντας νέες τεχνολογίες στην καρδιά. Είναι ο ήλιος που γαντζώνεται στην άκρη των χειλιών και μεταφράζει όπως τον βολεύει τα εσώψυχά μας, είναι τα αδέσποτα σημάδια ενός σκύλου. Είναι όλες οι ακατανόητες και αόρατες μορφές που έπιασαν τα πόστα της διοίκησης, είναι τα ποσοστά που δεν άντεξαν. Και τι δεν είναι, όποια πέτρα κι αν σηκώσεις ένα «είναι» θα υπάρχει για αυτόν τον επίπλαστο ήλιο που αφήσαμε να συντάξει τη λεπτομέρεια του πετάγματός μας. Είναι αυτός που έχουμε συνδεθεί μαζί του με παροχή ζήλιας, είναι αυτός που αισθανόμαστε και πιστεύουμε ακράδαντα για την φυσικότητά του.

Ο ήλιος που δεν ζήτησε ποτέ ένα βλέμμα, ήταν ο απαγορευμένος που παράνομα φέραμε στην καθημερινή μας συνήθεια, ήταν αυτός που ζηλεύαμε όταν έφτιαχνε ένα ποτάμι να δροσιστούμε. Ήταν αυτός, μέσα στο διήγημα των όσων δεν γνωρίζαμε, ήταν αυτός που πήρε την ιστορία από το χέρι και την εξέγερση που σώπαινε μέσα μας κι έκανε τις σιωπές τους θάλασσα. Ήταν αυτός που έβγαίνε, κατά τις οκτώ στα Γεννημάκια* και μας έφερε ένα αφέψημα κατάσαρκο με μία νεότητα που μας δινόταν δίχως τέλος. Ο ήλιος που στήθηκε στα βότσαλα της ακρίβειάς μας, δεν ήταν ένας άλλος,

* Γεννημάκια (Άγιος Μηνάς): Παραλία, οικισμός της Δεσφίνας Φωκίδας.

ήταν ο ίδιος, με τις αμαρτίες και τα πάθη, με τους φυλακισμένους στίχους και τους χαμένους και διψασμένους ορίζοντες. Είναι αυτός που μοιράζεται αδιάκοπα και είναι εκεί που σκάβει το νερό για τα εύρετρα της προσμονής μας, αρκεί τουλάχιστον να υποψιαστούμε πως υπάρχει. Αρκεί να στρέψουμε επάνω το κεφάλι.

Πώς

Πώς να ερμηνευτούν οι αναδασώσεις
σε πυρωμένη γη
με ανακυκλωμένα δέντρα που γυαλίζουν;
Πώς αδειοδοτούνται της κολάσεως οι ρίμες
σε πεδία ξάστερα;
Πόσο κραταιό είναι το ελάχιστο
που ζει στο σώμα μας
σαν κύτταρο με στέμμα.

Βασίλης Παπακώστας

Ο Βασίλης Παπακώστας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1946 και τελείωσε το Εσπερινό Οικονομικό Γυμνάσιο-Λύκειο. Αποφοίτησε από το Οικονομικό Τμήμα της Α.Σ.Ο.Ε.Ε. το 1972. Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών

το 1977 και άσκησε τη δικηγορία έως το 1983, οπότε, κατόπιν εξετάσεων, διορίστηκε ως Ειρηνοδίκης. Συνταξιοδοτήθηκε το 2011. Είναι παντρεμένος και πατέρας τεσσάρων αγοριών. Κατά τα φοιτητικά του χρόνια απασχολήθηκε επαγγελματικά με τη μουσική και τη στιχουργία. Υπήρξε συνοδός στο μπουζούκι πολλών επώνυμων τραγουδιστών και ηθοποιών (όπως της Σπεράντζας Βρανά, της Ζωής Φυτούση και άλλων), καθώς και του ρεμπέτη, τραγουδιστή και συνθέτη Νίκου Περγιάλη.

Έχει γράψει στίχους για περισσότερα από εξήντα τραγούδια, μερικά από τα οποία κυκλοφόρησαν σε δίσκους στη δεκαετία του 1970 σε μουσική Τάκη Σούκα, ενώ έχει μελοποιήσει και ο ίδιος σαράντα από αυτά. Τα τελευταία χρόνια μελοποίησε ογδόντα ποιήματα των ποιητών, Πόπης Μπαλαμώτη - Σπιτά, Κυριάκου Βαλαβάνη, Τούλας Μωραΐτου, Κώστα Καρούσου, Σταύρου Τζώρτζου, Βέρας Κλαρέβα, Λίτσας Καποπούλου, Βούλας Μέμου, Άννας Τσιλιγκίρογλου - Φαχαντίδου, Σωτήρη Μαντζούτσου, Μαργαρίτας Αρβανίτη, Σωτηρίας Κυρμανίδου, Αντώνη Γιαννόπουλου, Ελένης Χριστοδούλου, Τριάδας Κωνσταντάρα, Γιώργου Δημόπουλου, Όλγας Κανελλοπούλου, Μαρίνας Προμπονά, Αντώνη Μιχέλη, Παναγιώτη Ζαράνη, Αλέκου Πούλου, Αγγελικής Κωβαίου, Τριάδας Κωνσταντάρα και Θάνου Νικολόπουλου.

Έχουν εκδοθεί τα εξής βιβλία του:

- Το 2014 η ποιητική συλλογή «Αποστάγματα», (εκδόσεις «Λεξίτυπον»).

- Το 2015 η ποιητική συλλογή «Σκιρτήματα», (εκδόσεις «Λεξίτυπον»).
- Το 2016 ο Α΄ τόμος του μυθιστορήματος «Αναζητώντας φως» σε πρώτη αυτοέκδοση και το 2018 σε δεύτερη έκδοση (εκδόσεις Ανάτυπο).
- Το 2019 ο Β΄ τόμος του μυθιστορήματος «Αναζητώντας φως» με υπότιτλο, «Από την Ευτέρπη μέχρι τη Θέμιδα» (εκδόσεις «Ελκυστής»).
- Το 2020 το σπονδυλωτό ονειρομυθιστόρημα «Ονειρεύματα», που συνέγραψε με τη συγγραφέα Λίτσα Καποπούλου, (εκδόσεις «Ελκυστής»).

Ο Στέλιος

Πριν περίπου δεκαπέντε χρόνια. Αντρέας, που έχει το συνεργείο αυτοκινήτων στη γειτονιά μας, έφερε για «μασκότ» του μαγαζιού του, όπως είπε, ένα μικρό σκυλάκι, που το ονόμασε «Στέλιο». Όμορφο σκυλί, σε ανοιχτό καφετί χρώμα, άγνωστης ράτσας, έξυπνο, συμπαθητικό, παιχνιδιάρικο, που όταν μας κοίταγε όλους, κουνούσε την ουρά του. Το αγαπήσαμε, το χαϊδεύαμε, το ταΐζαμε και έδειχνε ευτυχισμένο. Καθόταν στο πεζοδρόμιο έξω από το συνεργείο του Αντρέα και, όταν περνούσαμε με τα παιδιά μου και φωνάζαμε «Στέλιο», έτρεχε κοντά μας και μας έκανε χαρές, για να το χαϊδέψουμε και να το παίξουμε για λίγο. Πέρασαν μερικά χρόνια... Στέλιος μεγάλωσε. Όταν του φωνάζαμε, δεν ερχόταν πια κοντά μας, κουνούσε μόνο την ουρά του και τα μάτια του έδειχναν ότι μας γνώριζε σαν φίλους. Έτρεχε από δω και από κει και γάβριζε τα αυτοκίνητα, που περνούσαν και δεν του άρεσαν, ενώ εμείς γελούσαμε, όταν ο Αντρέας του φώναζε αυστηρά να γυρίσει πίσω. Έπαιζε και με τα άλλα τα σκυλιά της γειτονιάς, ενώ με μερικά από αυτά τσακωνόταν και μερικές φορές πολύ άγρια ξεσηκώνοντας με τα γαβγίσματα τη γειτονιά. Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε. Τα παιδιά μεγάλωσαν. Τρέχανε στα σχολεία τους, εμείς είχαμε τις δουλειές μας, φεύγαμε για λίγο, γυρίζαμε, και δεν τον πολυπροσέχαμε. Όμως ο Στέλιος άρχισε σιγά-σιγά να μεγαλώνει

και να βαραίνει. Τώρα καθόταν τις περισσότερες ώρες ξαπλωμένος στο πεζοδρόμιο και όταν περνούσαμε καμιά φορά με τα παιδιά και του μιλούσαμε, φωνάζοντάς τον με το όνομά του, άνοιγε τα μάτια του και περίμενε, όπως πάντα, να τον χαϊδέψουμε λίγο, σαν φίλοι που είμαστε. Τώρα πια δεν κυκλοφορούσε πολύ, δεν έπαιζε και δεν τσακωνόταν με τα άλλα τα σκυλιά, που περνούσαν από εκεί. Αρχίσαμε να γελάμε με την αριστοκρατική του ανωτερότητα, που κοιτούσε τα πάντα από απόσταση και με βαθιά γνώση σαν αληθινός φιλόσοφος.

–Α, ρε Στέλιο, του λέγαμε, τα βλέπεις όλα με σοφία, και καταλαβαίνεις, πόσο ανόητος είναι ετούτος ο κόσμος...

Πέρασαν και άλλα χρόνια... Τώρα τελευταία ο Στέλιος έγινε πιο αργός, έχασε βάρος, περπατάει και παραπατάει. Τα πίσω πόδια του δεν αντέχουν και τρέμουν. Δεν έχει διάθεση για τίποτα.

–Δεν τον βλέπω καλά το Στέλιο, είπα πριν δύο-τρεις μήνες στον Αντρέα.

–Γεράματα, μου απάντησε αυτός. Είναι δεκαπέντε χρονών. Τόσο ζούνε οι σκύλοι...

Αυτό μου ακούστηκε σαν νεκρώσιμο. «Θα τον χάσουμε το Στέλιο;» σκέφτηκα, και ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό μου. Αισθάνθηκα σαν να χάνουμε ένα φιλικό πρόσωπο. Περπατούσα και μονολογούσα: «Α, ρε Στέλιο, μας αφήνεις σιγά-σιγά φιλαράκο... Πότε ήταν, που ήσουν κουταβάκι, πότε ήταν, που έγινες δυνατό σκυλί και πότε κατέληξες γεράκος... Για μας τους ανθρώπους δεκαπέντε χρόνια δεν είναι τίποτα, αλλά για σας τους σκύλους είναι μια ολόκληρη ζωή».

Και ήρθε η λαίλαπα του κορωνοϊού με τον αποκλεισμό μας στα σπίτια και την απαγόρευση της κυκλοφορίας. Ζούμε σε μια κατάσταση αδυναμίας της επιστήμης να αντιμετωπίσει άμεσα και αποτελεσματικά με φάρμακα και εμβόλια την εξάπλωση του άγνωστου αυτού ιού. Αισθανόμαστε θλίψη και ανασφάλεια, για το αν τα μέτρα και οι προφυλάξεις, που παίρνουμε, είναι επαρκή. Στη σκέψη μας υπάρχει η αβεβαιότητα για το αν τελικά θα γλυτώσουμε από αυτή τη σύγχρονη πανδημία. Και στη συνείδηση

υπάρχει η ανησυχία για το πόσοι από εμάς τους μεγάλους, που αποτελούμε τις λεγόμενες «ευπαθείς ομάδες πληθυσμού», θα τα καταφέρουμε να επιζήσουμε...

Ένα πρωί πριν από καμιά βδομάδα βγήκα να πετάξω τα σκουπίδια. Δίπλα μου πέρασε ο Στέλιος κουτσαίνοντας και παραπατώντας. Ήταν τόσο αδύνατος, που τα κόκαλα από τα πλευρά του ξεχωρίζανε από το σώμα του. Τον λυπήθηκε η ψυχή μου.

–Στέλιο μου τι κάνεις; Είσαι καλά γεράκο μου; Του είπα συγκινημένος.

Στάθηκε και με κοίταξε με μάτια κουρασμένα.

Συγκινήθηκα, δάκρυσα και με σπασμένη τη φωνή, του είπα:

–Τι λες ρε φίλε, έχουμε ελπίδα; Θα ζήσουμε η θα πεθάνουμε;

Ο Στέλιος κατάλαβε τη συγκίνησή μου και με κοίταζε, σαν να ήθελε να μου μιλήσει. Έβλεπε τα δάκρυα στα ματιά μου, άκουγε τη σπασμένη μου φωνή, και έδειχνε ότι συμπάσχει, ότι με συμπονάει... Για φαντάσου! Ένας γέρος και αδύναμος σκύλος με καταλάβαινε και με λυπότανε... Τα μάτια του ήταν γεμάτα θλίψη. Τι θα μου έλεγε άραγε ο καημένος, αν μπορούσε να μου μιλήσει; Τότε του είπα:

–Πες μου ρε Στέλιο, εσύ διαισθάνεσαι ίσως τι θα γίνει. Τι λες, υπάρχει ελπίδα για τον κόσμο; Πότε θα τελειώσει αυτό ρε φίλε;

Ο Στέλιος με κοιτούσε με φανερή συγκίνηση, αλλά στεκόταν ακίνητος με μάτια κουρασμένα γεμάτα κατανόηση... Τον κοίταξα για λίγο, που στεκόταν σαν άγαλμα, και γύρισα να φύγω, για να μη με δει κανένας περαστικός. Τι θα έλεγε άραγε ο κόσμος, αν με έβλεπε να μιλάω σε ένα σκύλο και να κλαίω;

–Γεια σου Στέλιο μου, του είπα, η μοίρα μας είναι κοινή!... Με αυτή την κατάρα, που μας βρήκε, είμαστε όλοι συνυποψήφιοι... Μόνο που δεν ξέρουμε, ποιοι θα φύγουν πρώτα και ποιοι αργότερα...

Σήμερα Κυριακή, το πρωί βγήκα για να πάρω εφημερίδα. Είχε ωραίαλιακάδα. Έκανε και λίγη ζέστη. Ήρθε η άνοιξη και οι ανθισμένες νεραντζιές στα πεζοδρόμια μοσχοβολούσανε... Ο Στέλιος

ήταν ξαπλωμένος στην άκρη του πεζοδρομίου, ισχνός και κουρασμένος, με τα μάτια κλειστά. Πέρασα δίπλα του.

–Στέλιο, Στελάρα, τι κάνεις αγόρι μου;

Ο Στέλιος ανάσαινε αργά, αλλά δεν άνοιγε τα μάτια του.

–Άνοιξε τα μάτια σου, ρε φιλαράκο!

Ο Στέλιος ακίνητος, ασυγκίνητος, ψυχρός, δεν είχε κουράγιο ούτε τα μάτια του να ανοίξει και να με κοιτάξει έστω και για μια τελευταία ίσως φορά. Έφυγα δακρυσμένος.

–Γεια σου ρε Στέλιο, ήσουν πάντα ωραίος... Καλό ταξίδι φιλαράκο μου. Αργά ή γρήγορα θα έρθουμε και εμείς εκεί που θα πας και τότε θα τα ξαναπούμε...

Έκανα μερικά βήματα, αλλά πριν να στρίψω στη γωνία του δρόμου, είδα ένα αγόρι και ένα κορίτσι, δυο πανέμορφα νέα παιδιά, πιασμένα χέρι-χέρι, να κρατάνε από το λουρί του ένα όμορφο μικρό σκυλάκι και να το πηγαίνουν βόλτα στη λιακάδα. Ωραία εικόνα, γεμάτη αγάπη και ομορφιά μέσα στην άνοιξη!

Γύρισα τα μάτια μου στο Στέλιο και ψιθύρισα:

–Στέλιο, κοίτα εδώ ρε φίλε... ζωή συνεχίζεται! Ο κόσμος ξαναγεννιέται! Η αγάπη και ο έρωτας του δίνουν δύναμη, πνοή και νιότη! Μόνο εμείς φεύγουμε, σήμερα ή αύριο... Μη στεναχωριέσαι όμως... Έτσι είναι η ζωή.

Πάντα θα νικάει το θάνατο. Έτσι είναι ο κόσμος. Έτσι θα είναι πάντα! Ευτυχώς...

Μίνα Παπανικολάου

Η Μίνα Παπανικολάου γεννήθηκε το 1969 με καταγωγή τη Βροντού Πιερίας. Ζει στην Κατερίνη και εργάζεται στο Γ. Νοσοκομείο Κατερίνης ως υποδιευθύντρια της Διοικητικής Υπηρεσίας. Είναι παντρεμένη και μητέρα δύο παιδιών.

Το 1991 αποφοιτά από το Τ.Ε.Ι. Αθήνας από το Τμήμα Διοίκησης Μονάδων Υγείας και Πρόνοιας. Ολοκλήρωσε με επιτυχία το πρώτο της μεταπτυχιακό στη Διοίκηση Υπηρεσιών Υγείας του Ε.Α.Π. το 2005. Το 2008 αποφοιτά από το Πάντειο Πανεπιστήμιο με σπουδές στη Δημόσια Διοίκηση και το 2011 ολοκληρώνει τις σπουδές της στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας στο Μεταπτυχιακό πρόγραμμα του Τμήματος Εκπαιδευτικής & Κοινωνικής Πολιτικής και κατεύθυνση τη Συνεχιζόμενη Εκπαίδευση. Έρευνές της παρουσιάζονται σε συνέδρια στην Ελλάδα. Είναι Εκπαιδύτρια Ενηλίκων στον τομέα του Management.

Είναι μόνιμο μέλος της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδας, Ιδρυτικό Μέλος της Ένωσης Συγγραφέων Πιερίας, μόνιμο μέλος του Ελληνικού Πολιτιστικού Ομίλου Κυπρίων Ελλάδας.

Είναι αυτοδίδακτη ζωγράφος. Αγαπά να ταξιδεύει και να φωτογραφίζει τους ανθρώπους και τη φύση, αναζητώντας την άυλη υπόστασή τους.

Βιβλία:

- Ποιητική συλλογή «Χορός στο φως», εκδόσεις Λεξίτυπον-2010.
- Ποιητική συλλογή «Σελήνης αντικατοπτρισμοί», εκδόσεις Λεξίτυπον 2011.
- Ποιητική συλλογή «18ος Γεωμετρικός παράλληλος», εκδόσεις Λεξίτυπον 2012.
- Ποιητική συλλογή «Εσπερινή συνάντηση με τα ποιήματα του Ν. Π. Καρύδη», εκδόσεις Λεξίτυπον, Αθήνα, 2012.

- Πινακοθήκη των μύθων, ποίηση για παιδιά, ιδιωτική έκδοση, Κατερίνη 2014.
- Ποιητική συλλογή «Μια αιωνιότητα αργότερα», εκδόσεις Λεξίτυπον 2014.
- Ποιητική συλλογή «Στιγμιότυπα αβύσσου», Άνεμος Εκδοτική, Αθήνα 2021.

Σ' αγαπώ ως τα βάθη των ακριβών σου ματιών

Καθώς χάνεται η πρόφαση
σκορπίζεται η ψευδαίσθηση της ήττας.

Ζεστοί οι αρμοί των χεριών
κλήματα γύρω απ' τη μέση μου
και τα μάτια ολόχρυσά
ως απέναντι σωτήριες όχθες.
Και το γέλιο σου...
Μα το γέλιο σου σώζει!

Σ' αγαπώ
ως τα βάθη των ακριβών σου ματιών
γιατί εκεί ανατέλλουν οι ήλιοι
οι γιορτές
οι θρήνοι
ως και οι ήττες
φαίνονται αιώνιες νίκες.

Νικήθηκα
για να αγαπώ τα ακριβά σου μάτια
που με κοιτούν
γνωρίζοντας τις συμφωνίες των ανέμων.

«Σ' αγαπώ ως τα βάθη των ακριβών σου ματιών»

Να γελάσεις ως τα βάθη των χρυσών σου ματιών –Ναζίμ Χικμέτ

(Η πιο όμορφη θάλασσα)
Από τη συλλογή «Στιγμιότυπα αβύσσου»
Άνεμος Εκδοτική, Αθήνα 2021.

Φόβος

Θυμάμαι να γράφω ποιήματα,
για τη ζωή που μου έταξαν
κι έλεγαν πως δεν υπάρχει στ' αλήθεια.
Μα εγώ την έφτιαξα
με ορθάνοιχτα χέρια
και μάτια φορτισμένων αστραπών.

Είδα,

οίδα

και ξέρω

πως η συντέλεια εισπνέει χαμόγελα
κι εκπνέει παγωμένες ανάσες,
χτίζοντας ζωές μελλοντικών αναμνήσεων
σε θρήνους αγαλμάτων.

Η μόνη συντέλεια που φοβάμαι πια,
είναι η απώλεια.

*Από τη συλλογή «Στιγμιότυπα Αβύσσου»
Άνεμος Εκδοτική, Αθήνα 2021.*

Είμαι...

Είμαι

η λεπίδα που πάνω της ακροβατείς στίχους...

Είμαι

ο θυμός

ο δραπέτης λυγμός

η νύχτα του ρόδου

η πληγή της αλήθειας.

Μόνο αν κλείσεις τα μάτια σου,
αν ματώσεις στις νότες,
αν στραγγίξεις το αίμα της καρδιάς σου,

αν αγκαλιάσεις το αδικημένο δάκρυ,
αν σβήσεις μονοκοντυλιά την απόγνωση,
θα δεις!

Τίποτα...
Τίποτα δεν έμεινε να πω
αν οι ακροβασίες μου
βρήκαν αποδέκτη μόνο ένα σκoinί...

*Από τη συλλογή «Εσπερινή συνάντηση»,
εκδόσεις Λεξίτυπον, Αθήνα 2012*

Φωτεινή Παπασταματίου

Η Φωτεινή Παπασταματίου-Καββαδά γεννήθηκε στο Αιγάλεω Αττικής το 1959. Κατάγεται από τη Σάμο με μικρασιατικές ρίζες. Είναι κόρη του ζωγράφου-αγογράφου Σταμάτη Παπασταματίου. Έζησε στο Παρίσι τέσσερα χρόνια, όπου σπούδασε τη γαλλική γλώσσα και παιδοψυχολογία στο Πανεπιστήμιο Paris X Nanterre. Είναι νηπιοβρεφοκόμος. Είναι παντρεμένη με τον Ανδρέα Καββαδά και έχουν δύο παιδιά. Είναι μέλος της Εθνικής Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και της ΠΕΛ.

Έργα της ίδιας:

- Αγρουπνία.
- Ο κόσμος της Απώλειας.
- Οι γενιές της αλμύρας.
- Χαρμολύπη.
- Εξ επαφής.
- Μπολίτσα στο χρόνο (συγγραφή με Χαράλαμπο Ζαβιτσάνο).
- Ρωγμές στο χθες (συγγραφή με Χαράλαμπο Ζαβιτσάνο).

Του έρωτα και του θανάτου

(μοιρολόι)

Πνοούλες μου, χαρές μου
 Πρωινού αχνάδες,
 Δροσοσταλίδες, πάχνη
 Και δειλινού χινοπωριάτικου δροσιά,
 Χιόνι απάτητο, παρθένο.
 Ψυχούλες μου παρθενικές,
 Όλες μαζί σας έχασα,

Όλες μαζί οδεύετε– για πού;
Γιατί μαζί σας δε με παίρνετε
Όπου κι αν πάτε;
Λαβώθηκα ριγμένη καταμεσής στο τρίστρατο
Και ο καλός μου Σαμαρείτης αργοπορεί.
Ψυχούλες μου τρεις χαμένες,
Τρεις ολόγλυκες πολυαγαπημένες,
Αργοπορεί κι η υπομονή μου σώνεται.

Να πέθαινα κάποιο πρωινό
Σαν ένα αθώο πουλάκι από τη σφαίρα
Και ν' άρχιζε η αναζήτηση...
Μην είδατε, να σας χαρώ,
Τις τρεις μου αγαπούλες;
Ολόδροσες, πασίχαρες και χαμογελαστές;
Ολόγλυκες, πανάγαθες μα πληγωμένες;
Μην είδατε, να σας χαρώ,
Αυτές που λάτρεψα
Κι ας με πλήγωσαν με τη φυγή τους;

Όσο να ζω,
Θα σας ζητώ,
Όσο αναπνέω,
Ψυχούλες!
Ψυχούλες δε θ' αναπαυτώ
Και θα γυρνώ
Και θα μιλώ
Και θα περνώ,
Για να σας βρω
Και θα ζητώ
Και θα ρωτώ
Και θα θρηνώ
Και θα πενθώ!
Νεφέλη μου

Και Φαίδρα
Και Εκάτη.
Πανσέ μου
Και ανεμώννα μου και γιασεμί.
Δροσοσταλίτσα
Και βροχούλα
και αμβροσία.

Και θα γυρνώ
Και θα πενθώ
Και θα ρωτώ
Και θα θρηνώ.
Πάγωσαν τα χέρια μου απλωμένα
Να ζητιανεύουν μάταια το χάδι σας!
Μου μάτωσαν τα πόδια μου τ' αγκάθια,
Στην αναζήτησή σας!
Μαράθηκε η ψυχούλα μου,
Να 'πινε απ' τη δροσιά σας!

Επιστροφή στα πάτρια

Χαρούμενα τζιτζίκια φωνασκούν,
Η φύσις χαίρει! Λεπτά ευεργετικά,
Οργασμός φωτός, ώρες ευλογημένες!
Χίλια τραγούδια αναβλύζουν νικηφόρα
Απ' της ψυχής τα έγκατα.
Η αγάπη η αδελφική υπερχειλίζει,
Υμνείται η επιστροφή στα πάτρια.
Υμνείται και η τρανή αγάπη!
Τόσο τρανή ωσάν τον ουρανό
Και δυνατή ως ο γρανίτης,
Θαρρείς, ενίκησε το χρόνο κι αισθανόμαστε αιώνιοι,
Ενίκησε το θάνατο, ωσάν παντοτινοί τον αφηρούμε!
Παντοτινά ευτυχισμένοι είμαστε.

Είναι κατακαλόκαιρο και στην ψυχή μας δροσιά!
Παράδεισος!
Αρκούν το δροσερό νερό, λίγο φωμί,
Ένα καθημερινό ρούχο –ευτελές–
Και τα τζιτζίκια να υμνούν τούτο το σμίξιμο.
Γέμισε ο τόπος αγκαλιές σφιχτές, φιλιά, καλωσορίσματα,
Δάκρυα χαράς, χαμόγελα!
Αγάπη, ω Αγάπη! γενναιόδωρη, κυρά έμορφη!
Γυναίκα ακαταμάχητη, αγέραστη και πανταχόθεν χορτασμένη!
Σκορποχέρα, στέκεσαι ενίοτε, στην οικογένειά μας
Και σ' όσους σαν κι εμάς,
Έμαθαν να σε νιώθουν!

Χρήστος Παπουτσής

Ο Χρήστος Παπουτσής γεννήθηκε στην Αθήνα, όπου ζει και εργάζεται ως ιατρός παθολόγος.

Ποιήματά του έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και ιστολόγια, έχουν παρουσιασθεί σε λογοτεχνικά συνέδρια, έχουν συμπεριληφθεί σε ποιητικές ανθολογίες και έχουν μεταφρασθεί στα αγγλικά, γαλλικά και ουκρανικά.

Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών, της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, της Ελληνικής Εταιρείας Ιατρών Λογοτεχνών, του Ομίλου για την Unesco Τεχνών-Λόγου-Επιστημών Ελλάδος και του Συλλόγου Λόγου-Τέχνης-Μουσικής «Λινός».

Εργογραφία:

Τέσσερα βιβλία ποίησης:

- «Μετά το τέλος τ' Ουρανού» 2013, Άνεμος Εκδοτική.
- «Λήθη η αυτοκράτειρα του Κόσμου» 2014, Άνεμος Εκδοτική.
- «Δάκρυα σε Ουράνιες Θάλασσες» 2016, Άνεμος Εκδοτική.
- «Το ασυγκίνητο ποτάμι» 2018, εκδόσεις Δρόμων.

Πόσο άργησα!

Δεν επενδύω σ' αυτό το χαμόγελο.

Δεν τ' ονομάζω ευτυχία, ευδαιμονία.

Δεν θα το πνίξω με προσδοκίες.

Δεν επενδύω σ' αυτό το χαμόγελο.

Θα το αφήσω να τρέξει,

θα το αφήσω να πέσει στις λάσπες της παιδικής μου ηλικίας,

να συναντήσει τα χιλιάδες χαμόγελα

που δεν έχουν όνομα, που δεν έχουν σκοπό.

Ένα χαμόγελο παιδικό, ζωγραφίζω στο πρόσωπο μου.
Θεέ μου!
Γιατί άργησα τόσο;

Γιατί δεν φοβάμαι τον άνεμο

Είμαι ένα δέντρο δίπλα στη θάλασσα.

Έφτασε ο άνεμος.

Η θάλασσα ανασηκώθηκε.

Ο ουρανός ταραχτήκε.

Όλα μου τα φύλλα ταξιδεύουν.

Ο άνεμος έφτασε.

Τα πλοία έδεσαν.

Οι άνθρωποι κρύφτηκαν.

Ξεριζώνομαι.

Δεν τρομάζω, δεν αντιστέκομαι και, απορεί ο άνεμος.

Είναι που γνωρίζω, προορισμό και τρόπο.

Στο πρόσωπο του Χρόνου

Μαύρα μαλλιά.

Γελώ, στο πρόσωπο του Χρόνου.

Εκείνος, σιωπηλός.

Το δωμάτιο γεμάτο.

Ασφυκτιώ, η ανάσα μου τρέχει.

Φωνάζω, «πολλοί γίναμε!».

Γκρίζα μαλλιά.

Κοιτάζω στο πρόσωπο τον Χρόνο.

Εκείνος, σιωπηλός.

Το δωμάτιο γεμάτο κορνίζες.

Κρυώνω, η ανάσα μου λυγμός.

Φωνάζω, «γυρίστε πίσω!».

Άσπρα μαλλιά.
Δακρύζω, στο πρόσωπο του Χρόνου.
Εκείνος, σιωπηλός.
Με αγκαλιάζει.
Η ανάσα μου τελειώνει.
Δεν έχω φωνή.

*Τρία ποιήματα από το βιβλίο
«Δάκρυα σε ουράνιες θάλασσες», Άνεμος Εκδοτική.*

Σταμάτης Πορτελάνος

Σταμάτης Πορτελάνος, Δρ., καθηγητής Πανεπιστημίου, Πρόεδρος του Ολυμπιακού Κέντρου Φιλοσοφίας και Παιδείας

Γεννήθηκε στην Αθήνα κατάγεται από τη Σύρο. Φοίτησε με υποτροφία στο Ινστιτούτο Ορθοδόξου Θεολογίας στο Παρίσι (Institutde Theologie Orthodoxe Saint-Serge de Paris) και στη Θεολογική Σχολή του Ε.Κ.Π.Α. Μετεκπαιδεύτηκε στη Σορβόνη (Ecole Pratique des Hautes Etudes) και με υποτροφία στο Πανεπιστήμιο Ανθρωπιστικών Σπουδών του Στρασβούργου (Universitedes Sciences Humaines) στη Φιλοσοφία, στην Κοινωνιολογία της θρησκείας και στη Θρησκευολογία. Δίδαξε στα Λύκεια της Βαρβακείου Σχολής και των Αναβρύτων. Υπηρέτησε στο Παιδαγωγικό Ινστιτούτο. Πρόσφερε μεταπτυχιακά μαθήματα ως Επισκέπτης Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου και υπηρέτησε ως Πανεπιστημιακός Δάσκαλος στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Παράλληλα έχει διδάξει στο Πανεπιστήμιο της Λευκωσίας. Είναι συγγραφέας του Ανοιχτού Πανεπιστημίου και έχει συγγράψει μονογραφίες, Πανεπιστημιακά συγγράμματα, δοκίμια και άρθρα ποικίλου περιεχομένου θρησκευολογικού, φιλοσοφικού, παιδαγωγικού, και πολιτισμικού. Συμμετέχει ως μέλος σε Επιστημονικούς και Πολιτιστικούς φορείς. Είναι μέλος της Εθνικής Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών. Έχει βραβευθεί για την ποίησή του και έχουν μελοποιηθεί ποιήματά του. Από το έτος 2019 τυγχάνει Πρόεδρος του Ολυμπιακού Κέντρου Φιλοσοφίας και Παιδείας με αναφορά στην Αρχαία Ολυμπία.

Νίκησα ή νικήθηκα

(Ποιητικό αφιέρωμα στον Καζαντζάκη – Βραβεύτηκε και μελοποιήθηκε από τον μουσικοπαιδαγωγό Κ. Ζήκο).

Μελίγγια σαλεύουν, ανάσες βαραίνουν,
παίδεμα ζόρικο της άγνοιας η νίκη, του απείρου η γνώση.
Καζαντζάκιος απόκρουφη δύναμη, αντιφεγγίζει σοφία,
ζυμωμένη με παμπάλαια γέλια και δάκρυα
σκίζει της ματαιότητας το κορμί, κομιστής αφαίρεσης,
χύτης αμφιβολίας σε ωκεανό άκτιστης αιτίας.

Ορειβάτης, κρητικός, φαραγγιών
μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας
πανέλληνας παγκοσμιότητας του Λόγου,
ιχνηλάτης ήχων ιστορίας
και μυστηρίου θηρευτής,
στοχαστικός σε καταπληγωμένες ακροπόλεις πολιτισμών.
Μαθητής διαγενεαλογίας αρίφνητων προγόνων,
προξενητής άλωσης κορυφών με χείλη ουτοπίας.
Αναρρίχησης του οι καημοί προλεταρίων,
αστών, εχθρών καθεστώτων
αδικίας,
λογοτέχνης αντίστασης μ' αναρτημένες γροθιές
σε στέπες χλιδής και εφήμερου,
αλευρωτής ψωμιού από ορθό στάχυ δικαιοσύνης,
ιδρώτας αγωνίας του ταΐζει αλέτρι κουλτούρας κόσμου.

Δονκιχώτες τ' ουρανού οι φτωχούληδες του θεού του,
σ' αρνητές Μολώχ και μαμωνά αμάλαγο χρυσάφι.
Θείκιά παραφροσύνη η επιλογή του ανέλπιδου, του αδύνατου,
μεγάλο μαργαριτάρι, η Ανακάλυψη του Είναιι.
Χαρά, θυγατέρα παλικαριών ολύμπιων αγώνων.
«Βλογημένοι οι αθλητές στα άκρα του δρόμου».

Χρέος, πείραμα αιματηρό, η αλήθεια ανυπότακτη.

Άλμα αναπνοής, χελιδονόψαρο, ο απροσκύνητος άνθρωπος,
έκσταση η εμμονή σε πυθμένα σκότους, νίκη το φως.
Νέα Ιερουσαλήμ η καρδιά του εργάτη, του ήρωα,
μνημονευτή, εραστή κάλλους θυσίας, αγάπης,
κάγκελα φυλακής το πολύσπερμο χάος των ατομικοποιήσεων.

Καζαντζάκης ταξιδευτής, οραματιστής,
σκηνοθέτης του Ζορμπά,
καταργητικός της άφιλης,
θνητοδίαιτης υφηλίου του ιμπεριαλισμού.
Ήττα, η απαιδευσία, η προπαγάνδα π' ανασαίνει χρώμα,
σπάει καθρέφτες προσώπου,
κρυσταλλώνει μάζες ανθρώπων
σε κρυστάλλινες οθόνες ειδώλων.
Άθλημα το αιώνιο, ευωδία άνθους από χρώμα και λάσπη,
μετουσίωση ύλης και πόνου, άρωμα αρετής ψυχής.
ΝΙΚΗ!

Οδυρομένη Παναγία των Παρισίων

*Αυτό το ποίημα γράφτηκε όταν 15 Απριλίου του 2019 ξέσπασε πυρκαγιά στην Παναγία των Παρισίων εξαιτίας της οποίας κατέρρευσε σημαντικό μέρος της στέγης του ναού όπως και το εμβληματικό γοτθικό βέλος του. Το εσωτερικό του ναού υπέστη σοβαρές ζημιές με αποτέλεσμα αρκετά κειμήλια να καταστραφούν.
(Το ποίημα μελοποιήθηκε από τον μουσικοπαιδαγωγό Κ. Ζήκο)*

Παναγία των Παρισίων, ναός Κυρίας πάντων
Αγία αγίων υπερτέρα και μείζων,
περίτεχνες αφίδες θριάμβου πίστης,
οβελίσκος κορύφωσης σταυρικής, άλτης ουράνιου θόλου,
σημαίνον, «ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς»,
πτώση οροφής ανόρθωση κραυγής:
Παναγία μου! «σκέπη πλατυτέρα νεφέλης».

Κόγχες ψυχής, αναγωγές μυστικές,
τεχνουργία αρρήτου, απόθετου καλλογενούς,

απόταξη του θνησιγενούς
ευχή ανατύπωσης φλεγομένης και πυρίμαχης βάτου,
μνημείο μυστηρίων θέωσης, οίκος κυοφορικός αφθαρσίας
μύηση στη Γραφή ναού αχειροποίητου.

Στάχτες κειμηλίων δακρυρροές καρδιών,
ουρανός δακρύζει ουρλιάζουν χείλη,
σπαραγμοί βουλιάζουν το δείλι
πιστοί ψάλλουν γονυπετείς στα θεμέλια θείου ποιήματος,
βιολιά δεύτερη φωνή αλαλαγμών,
γλυκασμός αγγέλων γενεαλογία δεήσεων,
πυρόσβεση θνητών εργαλείο, ακοίμητο κηροπήγιο ελπίδας
ανάσα στον παγκόσμιο θρήνο.

Φωτογραφίες απέθαντο λίκνο σχέσεων θεανθρώπινων,
ιστορία μνήμης αντίδοτο στις σειρήνες των Λωτοφάγων.
Ουγκώ συνταγή αμύθητης κουλτούρας
μνημοσύνη ρομαντισμού, εναίσθησης
αμφισημία, δάκρυ Κουασιμόδου διόραση προφητείας,
δεύτερη ανάγνωση απόρρητου χαρτογραφείται.

Μεγάλη Δευτέρα των Καθολικών ο Χριστός ξανασταυρώνεται
η Μητροπάρθενος θρηνεί Παρισινό της διάδημα κλέους,
η αποκαθήλωση, συνδόνη από πυρόπληκτα λείψανα
όχθες του Σικουάνα καταπίνουν ολοφυρμούς και θλίψη.
Το καταπέτασμα του Ναού εσχίσθη
πόνος για Πρόσωπο που μετά ανόμων ελογίσθη
για τα δύο στενάζει όλη η φύση.

Αγκάθινο στεφάνι και καρφιά, σώζονται οδοδείκτες,
διαϊωνίζουν θύμηση ιστορίας αγάπης,
νίκη θαύματος αυτοθυσία πνεύματος
σημάδι θυσίας διάσωσμα λατρείας.

«Σπλάχνα ελέους σου Παρθένε μη παρίδης»,
φλόγες λιώνουν αναθήματα, αλλοιώνουν βουλήσεις,
ύμνο αναπέμπουν υψίφωνες γλώσσες ψυχής,
«Χαίρε, πυρός προσκύνησιν παύσασα»
«Χαίρε, της απάτης την κάμινον σβέσασα».

Συλλογική έκσταση, κίνημα αναστήλωσης συμβόλων
αφανείς κωδωνοκρουσίες ανάστασης μεταφυσικού εαυτού,
μήνυμα ανάμνησης αληθούς
αντέρεισμα πρόσκαιρου και βίου αναληθούς.
Συμβολισμοί καίγονται, βροντερές σιωπές αυτογνωσίας.
Συναισθήματα πυρώνονται, αναδημιουργούν,
γεννούν ύμνους, ανοίγουν ουρανούς,
συντρίβουν λογισμούς απιστίας, αδικίας και πλάνης,
καταργούν σκότη και σκιές πλατωνικού σπηλαίου.
Στην πύρινη λαίλαπα χαιρετισμός ανάκλησης νοητού ηλίου:
«Χαίρε Μητέρα, βολίς αδύτου φέγγους».

Νίκος Πουλινάκης

Ο Νίκος Αντ. Πουλινάκης γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Εργάστηκε ως τραπεζικός υπάλληλος στην Ιονική και Λαϊκή Τράπεζα και στη συνέχεια στην Alpha Bank. Πεζά κείμενα και ποιήματά του έχουν δημοσιευθεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά.

Αδιάβαστος

Μην το πείτε σε κανέναν.
Εκνευρισμένος απέβαλα
από την αίθουσα διδασκαλίας
έναν ευρύχωρο ουρανό.
Ήταν πάντα αδιάβαστος.

Χτες τη νύχτα

Χτες τη νύχτα είδα ένα όνειρο.
Μου έκανε κόνξες.
Το κέρασα χαρουπένια
παξιμάδια με πετιμέζι
και δυο φετούλες ψωμί με βούτυρο.
Και είπα να το προβάρω.
Όμως με στένευε η ακαταδεξιά του.
Έτσι το πρωί το έριξα
πάνω στους ώμους μου
κι έτρεξα άρον-άρον
στον ράφτη της γειτονιάς.

Να μετρήσει με τη μεζούρα
την περίμετρο της μέσης και των γοφών του.
Κι ύστερα να του σημαδέψει με κιμωλία
τα σημεία εκείνα που θα επεξεργαστεί.
Ε ναι, να σενιαριστεί
τούτο το κατεργάρικο όνειρο.
Να γίνει καθωσπρέπει.
Να μιλάει πάνω μου.
Να 'χω κι εγώ, βρε αδερφέ,
το κατιτίς μου.

Λέξεις

Άλλοτε έψελναν τις λέξεις
με εξαιρέσεις και κανόνες.
Κι άλλοτε πάλι στο αποκορύφωμα
γλεντιού τις κρεμούσαν άκλιτες
στα κατώγια σαν φόνισσες.
Α! ναι, σήμερα τις φοβούνται πολύ
σαν την κατακόκκινη πείνα
καυχησιάρη λύκου
και δίχως καθυστέρηση
τις ξεριζώνουν μία-μία
για να τις πουλήσουν στα παζάρια
'ξώφρενων καιρών
μπας και 'κονομήσουν τίποτε παράδες.

Μαρία Πραγματευτάκη

Η Μαρία Πραγματευτάκη γεννήθηκε στην Αθήνα.

Είναι φιλόζωη και ζωόφιλη. Φροντίζει για το κάρμα της. Πιστεύει στους αγγέλους, στην αλληλεγγύη και στο διάλογο, που προωθεί την επικοινωνία την επαφή, τον ίδιο τον έρωτα, ως ύψιστη μορφή διαπροσωπικής συνάντησης.

Γράφει για να κρατηθεί δυνατή. Καταγράφει όποιο ερέθισμα της δοθεί. Έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές και τώρα εκδίδει την τέταρτη με τίτλο «Ερωτικές Αντιθέσεις». Έχει εκδώσει επίσης ένα μυθιστόρημα το «Ως εδώ» και βρίσκεται στο τυπογραφείο το δεύτερο με τίτλο «Πέτα σαν αετός».

Ως εδώ

Ως εδώ, ήταν ψυχή μου,
 Ως εδώ, γεια σε όλους όσους αγαπώ.
 Μια άσπρη σελίδα που την έβαψα γαλάζια,
 πέρασαν τα χρόνια και έγινε γκρι.
 Ταξίδεψα στα κύρα τα νερά, μιας κολυμπήθρας,
 ταξίδεψα και πόνεσα πολύ.
 Αόρατοι και απέραντοι οι ορίζοντες,
 εκεί που μ' έσπρωξε η ζωή,
 μου δίδαξαν χαρά, αλλά,
 μια σκληρή μολυβιά, χάραξε την καρδιά.
 Δύσκολα χρόνια, εύκολα λόγια,
 ζωή δική μου, ζωή αιώνια,
 πέρασε χάθηκε, σε μια στιγμή
 άφησε πίσω μια στεναχώρια

διέγραψε φεύγοντας κάθε πληγή.
Ζωή δική μου, ζωή αιώνια,
χρόνια που πέρασαν,
με πείσμα και οργή.
Ένας ψίθυρος που θέλει να ακουστεί
ως εδώ, είναι ο αντίλαλος,
που όλο προσπαθεί κάτι να πει.

Μυστικό της καρδιάς μου

Μυστικό της καρδιάς μου, εσύ,
κεντημένο από φίνο μετάξι,
όλη μέρα προσμένω γιατί,
στην μορφή σου, κάτι έχει αλλάξει.

Στα στενά μονοπάτια που ζεις,
στου Βυζάντιου τις κρυφές συνοικίες,
κάθε χάραμα, γυρίζεις χωρίς,
να 'χεις θάρρος, να αλλάξεις συνήθειες.

Πως κατάφερες να κάνεις εσύ,
την αλήθεια σου θηλιά και μαχαίρι;
Μακριά από τον ήλιο μαζί,
Μ' αυτούς που κρατούν τον θάνατο στο χέρι;

Μυστικό της καρδιάς μου, εσύ
με ροδόσταμο και μέλι ζυμωμένο,
να μην είσαι σε θέση να δεις,
πόσο πόνο, έχω πιεί μαζεμένο.

Ψίθυροι και νότες

Λες, ταλαιπωρήθηκα στις νότες
του θανάτου και σε ψάχνω.

Υγρή καρδιά να ρέει, να γλιστράει
και να φεύγει.
Κανένας δεν το πρόσεξε, κατάφερες
να φύγεις χωρίς μιλιά.
Στάσου, δεν έχω να σου δώσω.
Φύγε, να βρεις καλύτερα.
Μακριά είναι ο χρόνος.
Πικρός είναι ο λόγος.

Νικολέττα Ρεπάνη

Γεννήθηκα στον Μώλο Φθιώτιδας. Έχω πτυχίο νοσηλευτικής. Από το 2016 συμμετέχω σε ανθολογίες ποιημάτων και παραμυθιών.

Βιβλία μου:

«Δροσοσταλίδες της ψυχής μου» εκδόσεις Όστρια 2017, «Επίσημη

αγαπημένη» εκδόσεις Αρναούτης 2017, «Επίσημη αγαπημένη –οι μεγάλες επιτυχίες της στιχουργού» αυτοέκδοση, «Το ημερολόγιο ενός ναυτικού» εκδόσεις Όστρια, 2021.

Το 2017 το ποίημά μου «Γυναίκα, Μάνα, Ουρανός» τιμήθηκε με το Γ' Βραβείο Ποίησης στον ΣΤ' Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ποίησης με ελεύθερο θέμα της Αμφικτιονίας Ελληνισμού.

Το 2018 το ποίημά μου «Ειρήνη» πήρε το Βραβείο Αντίμαχος στον Ζ' Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ποίησης της Αμφικτιονίας Ελληνισμού.

Είμαι μέλος του Ομίλου για την Unesco Τεχνών, Λόγου και Επιστημών Ελλάδας, της ΠΕΛ (Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών). Είμαι επίσης μέλος της παρέας των ποιητών της πόλης Περιστερίου.

Η Πέτρα

Χρόνια έψαχνα να βρω
την πιο ατόφια πέτρα,
καθάρια σαν αλάβαστρο,
γερή σαν το ασάλι,
με χρώμα από κασσίτερο
και αμάλαμα του μπρούντζου!
Έφαξα μέσα σε σπηλιές
σε ακτές, σε καταράχια!
Την βρήκα σε νεραϊδοσπηλιά!

Πήγαζε από μέσα της
 της ευτυχίας το νερό,
 της ήβης το μελισσοχώρταρο.
 Την έφερα σ' ένα βουνό,
 δίπλα σ' ένα ηφαίστειο.
 Την σμίλειφα με κεραυνό,
 την πότισα με αγιασμό
 κι έφτιαξα έτσι μέσα της
 την όμορφη θωριά σου!
 Με πήραν οι ώρες να σε κοιτώ,
 προσπέρασαν τα χρόνια,
 ήρθε βαμβάκι στα μαλλιά
 και χιόνι στην καρδιά.
 Λιγότεψε το βλέμμα μου
 χάθηκε στη θωριά σου,
 μέχρι που απέγινα κι εγώ
 σκιά στο σμίλευμά σου.

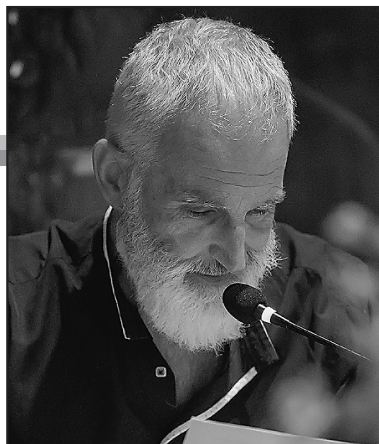
Τα άλογα

Από παιδί λάτρευα τα άλογα!
 Δεν ήξερα πως θα είχα κάποτε
 άμαξα με τέσσερα άλογα:
 την Προσμονή, την Ελπίδα, την Πίστη και το Όνειρο!
 Αγέρωχα όλα! Υπέροχα! Επιβλητικά! Ατίθασα!
 Μόνον ενωμένα τρέχουν και με πηγαίνουν
 στ' ατέλειωτα της ζωής δρομάκια.
 Αμαξηλάτης εγώ! Από τους πιο δυνατούς!
 Φοράω παρωπίδες όπως τα άλογά μου,
 κοιτάω μόνο μπροστά, ποτέ πίσω,
 έτσι, δε με φοβίζει η σκόνη που σηκώνουν,
 δε με πτοούν τα ατέλειωτα χιλιόμετρα,
 μα σαν οι οπλές τους κουράζονται και ματώνουν,
 σταματάμε λίγο σε πανδοχεία και τα φροντίζω...

Τους δίνω νερό από κρύα βρύση,
από καθάρια ποτάμια,
τα φιλεύω ζάχαρη και σανό απ' τα καλύτερα λιβάδια,
βουρτσίζω τη χ αίτη τους με αγάπη και χαρά.
Έχω πετάξει το καμουτσίκι μου.
Η αντοχή μου είναι τα χαλινάρια τους.
Χρόνια τρέχουμε μαζί! Συνήθισα πια τόσο,
που έγινα κι εγώ ένα μαζί τους...
Ανασαίνω την ανάσα τους
και κοιτάζω υπερήφανα τον ίδιο ουρανό.

Γιώργος Ρούσκας

Ο Γιώργος Ρούσκας γεννήθηκε το 1962 στην Αττική. Απόφοιτος της Βαρβακείου Προτύπου Σχολής και στη συνέχεια της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών του Ε. Μ. Πολυτεχνείου.

Στο συγγραφικό του έργο μεταξύ άλλων περιλαμβάνονται επτά (7) ποιητικές συλλογές, δύο (2) βιβλία κριτικής λογοτεχνίας, ένα (1) θεατρικό, συμμετοχές σε συλλογικά έργα ποίησης, πεζογραφίας και κριτικής λογοτεχνίας.

Στο εικαστικό του έργο, δύο ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής και μία ατομική έκθεση κεραμικής.

Είναι μέλος της Εθνικής Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών.

Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά. Έχει δημοσιεύσει ποιήματα, διηγήματα, δοκίμια, άρθρα και κριτικές αναγνώσεις λογοτεχνίας, σε έντυπα και ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά.

Εργογραφία:

α. Ποίηση

- *Αχλύς 2*, Εκδόσεις ΑΩ, 2010.
- *Αλεξίλυποι Σκιαλύτες*, Εκδόσεις ΑΩ, 2012.
- *Άυλο Πύαρ*, Εκδόσεις Χίλων, 2013.
- *Ερώ*, Εκδόσεις Σοκόλη, 2017.
- *Χαΐκου Νήματα*, Εκδόσεις Σοκόλη, 2017.
- *ως άλλος Τάλως*, Εκδόσεις Κοράλλι, 2019.
- *χοϊκά, χάικου και δεπέλλιχοι συν δύο δοκίμια*, Εκδόσεις Κοράλλι, 2021.

β. Δοκίμιο

Νυκτουργία εμβραπίσεως εις τα ποτάμια του Γιώργου Γεωργούση, Εκδόσεις Σοκόλη, 2017.

γ. Θέατρο

Πεντάγραμμα Φεγγάρι, Εκδόσεις Σοκόλη, 2018.

δ. Κριτική Λογοτεχνίας

Η Αλίκη στη χώρα του Διγενή, Κριτική προσέγγιση στο βιβλίο ποίησης επιτάφιος δρόμος του Κώστα Θ. Ριζάκη, Εκδόσεις Κουκκίδα, 2018.

στ. Ανθολογίες

Γιώργος Δουατζής, Απάνθισμα (1976-2018), Εκδόσεις Στίξις, 2019.

Οπτική Γωνία

Κάποτε ο Δυσσέας
μεσοπέλαγα τον κόσμο θωρούσε
όπως ο γέρος και η θάλασσα χιλιάδες χρόνια μετά
τώρα από τον καφενέ ο γέρος τον κόσμο θωρεί
με θύμησες στα δάχτυλα κεχριμπαρένιες ρόγες.

Ο μοναχός απ' το κελί αφουγκράζεται τη Θεία Δημιουργία
ο Νίκος την Πατησίων πίσ' από τζάμια λερωμένα
του κόσμου αντανακλάσεις μ' εκπτώσεις βλέπει η Ακριβή
στις λαμπερές βιτρίνες της Γλυφάδας.

Κάποιος σε νοικιασμένη τηλεόραση νοσοκομείου
άλλος στους ίσκιους των κυπαρισσιών
ο άστεγος εξόριστος στη χαρτονένια του φωλιά
σε μίας σύριγγας την προσμονή ο εθισμένος.

Ο πρόσφυγας στα σύρματα το μέλλον του θρηνώντας
κι αυτούς που δολοφόνησε μισάνθρωπων πολιτική
άλλος στη φυλακή άλλος στα κατεχόμενα άλλος στην ξενιτιά
άλλος στης περιμέτρου τη σιωπή.

Του μετανάστη ορίζοντας σφραγίδας το μελάνι
του άνεργου καθημερινά η αδιαφορία
του νεαρού η οπτική πάντα κάποια οθόνη
κι ο ποιητής ρήμα χωρίς στης μοναξιάς του το χαρτί.

Δυσσέα
κάθε σου γωνία
κάθε θωριά
πίξελ στις γης την οθόνη.

Μάτια στο πρόσωπο
ενός απρόσωπου κόσμου.

Ας ήμουν

Ας ήμουν σκιάχτρο κοκαλάκι σκαλιστό
στ' αμπέλια των μαλλιών της
ή ρούχο αγαπημένο εφαρμοστό
κατάσαρκα ν' ακούω την καρδιά της.

Ας ήμουν κούπα του καφέ
να με στολίζει με κραγιόν
ή κινητού λεία δονούμενη οθόνη
σε κάθε άγγιγμα να σπαρταρώ.

Στα πόδια της σεντόνι καλοκαιρινό
ας ήμουν με ιδρώτα ποτισμένο
ή έστω αυτοκίνητο γρατζουνισμένο
μ' εκείνη οδηγό.

Ας ήμουν ο καθρέφτης του λουτρού
να την καλωσορίζω το πρωί
στο τζάμι μου τα μάτια της ν' αντανακλούν
να με θολώνει όταν κάνει ντους γυμνή.

Ας ήμουν οτιδήποτε
κοντά της θα μπορούσε να βρεθεί
ας ήμουν το ελάχιστο που θα 'ταν ικανό
επάξια την προσοχή της να διεκδικεί.

Η άλγεβρα του Έρωτα

Στο πλάτος του πρωινού φωτός
κατά μήκος του δάσους
στο ύψος του διανύσματος της ύπαρξής μας
σε εντελώς ανυποψίαστο χρόνο
σε χώρο Hilbert*
συναντηθήκαμε.

Έκτοτε, η τετραγωνική ρίζα
του αθροίσματος των εμβαδών
των περιφραγμένων ορίων μας,
δηλαδή της ζωής σου και της ζωής μου,
θεμέλιο υποτεινουσας έγινε
στο δέντρο του έρωτά μας.

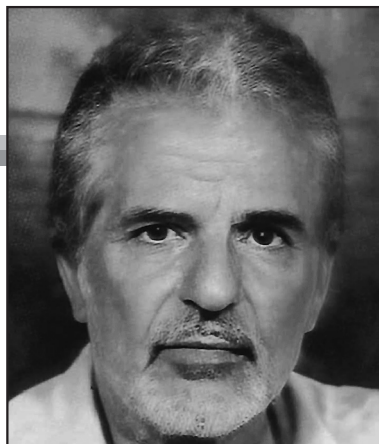
Οι παράγωγοι των συναρτήσεων
του εγώ σε σχέση με το εσύ
πολυδιάστατες διαρκώς μεταβαλλόμενες κλίσεις
της εφαπτομένης του είναι μας
που καθρεφτίζουν συνεχώς
το απόλυτο «εν».

Το ολοκλήρωμα
από τότε (αρχή) ως το τέλος (άπειρο)
της πολυπαραμετρικής μας επαφής
στην σύγχρονη διαφορική γεωμετρία
η απόλυτη Ταύτιση,
η ζητούμενη «Πέμπτη Ουσία».

* Σαν χώρο Hilbert θεωρούμε έναν πλήρη γραμμικό χώρο εσωτερικού γινομένου ο οποίος επιπλέον είναι: α) απείρων διαστάσεων και β) διαχωρίσιμος.

Χρίστος Σαββάκης

Γεννήθηκε στην Αθήνα με ρίζες από Κρήτη και Σμύρνη και σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες, Δημοσιογραφία και Θέατρο, στο οποίο συμμετέχει ως ηθοποιός και ως βοηθός σκηνοθέτη.

Το 1975 εξέδωσε την πρώτη εφημερίδα στην Ολυμπιακή Αεροπορία με τίτλο «Ο τεχνικός της Ο.Α.» την οποία διηύθυνε επί 12 χρόνια, γράφοντας ανελλιπώς το χρονογράφημα, το κύριο άρθρο και ποίηση. Έχει επίσης εκδώσει εφημερίδες στο Περιστέρι και στην Πετρούπολη σε εβδομαδιαία βάση. Στο περιοδικό «Τα δικά μας φτερά», (Συνταξιούχων Ο.Α.) υπήρξε Δ/ντής σύνταξης επί 14 χρόνια, έχοντας μόνιμες στήλες σε χρονογράφημα, ποίηση και επιφυλλίδες. Το περιοδικό αυτό έχει βραβευτεί από την Π.Ε.Α. για το ποικίλο λογοτεχνικό και κοινωνικό του περιεχόμενο και εκδίδεται μέχρι σήμερα. Έχει επίσης χρηματίσει αντιπρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.), Γενικός Γραμματέας, Ειδικός Γραμματέας και σήμερα Πρόεδρος του Πειθαρχικού Συμβουλίου.

Έργα του περιλαμβάνονται σε ανθολογίες και στην πολύτομη εγκυκλοπαίδεια του Χάρη Πάτση. Εκλέχτηκε ο πρώτος πρόεδρος μετά την χούντα στην ομοσπονδία σωματείων Πολιτικής Αεροπορίας (Ο.Σ.Π.Α.) με 8.500 εργαζόμενους (1975-1980).

Πιστεύει ότι χρέος των πνευματικών ανθρώπων είναι να συμμετέχουν στα κοινωνικά και άλλα προβλήματα που συνθέτουν τον Ενεργό Πολίτη. Στο τυπογραφείο βρίσκεται ένα βιβλίο του με ποίηση και δύο με χρονογραφήματα και επιφυλλίδες.

Κριτική...

Μάτια απλανή, αδιάφορα
κι η απόγνωση φευγάτη.
Τρία-τέσσερα βλαστάρια
μοιράζονται τα σύνεργα του ρεφενέ:
Αναπτήρα, κουταλάκι, σύριγγα, σκόνη,
που τους έδωσε η κοινωνία μας
και τους έριξε στην αρένα...
Ομόνοια, πλάι στα σκουπίδια
και στα κάτουρα.
Προσπερνώ βιαστικά
σχεδόν ενοχλημένος.
Νιώθω λιποτάχτης;
Νιώθω ντροπή;
Όχι βέβαια!
Οι άλλοι φταίνε. Όλοι οι άλλοι.
Όλοι, εκτός από μένα!
Εγώ κάνω... κριτική!
Και κοιμάμαι σαν πουλάκι
με ήρεμη συνείδηση
για την μεγάλη προσφορά μου...

Διάλεξε

Ο γόρδιος δεσμός ήταν ένας
ένας κι ο νικητής.
Οι αδύνατοι ό,τι δεν μπορούν να λύσουν
Το βαπτίζουν «γόρδιο δεσμό»
κι απομακρύνονται.
Αν δεν έχεις ούτε κι αυτή τη δύναμη
τη δύναμη του αδύνατου, τη δύναμη της φυγής
πάρε θέση πλάι στους ολοκληρωτικά ηττημένους

Ευθύνη

Μη ζητάς το φωμί των άλλων.
Ούτε μερτικό απ'τον κόπο τους.
Μόνο η αλμύρα του δικού σου ιδρώτα
είναι γλυκιά
κι ο καρπός απ'τα δικά σου χέρια.
Η ζωή σου έχει τόση αξία
όση της δίνεις εσύ.
Ευθύνες δεν υπάρχουν έξω από σένα.
Το καλό και το κακό
βγαίνουν απ' την ίδια πηγή
ανάλογα με την προσπάθεια.
Αυτό που θα αντλήσεις
είναι που σου αξίζει.
Και αν πνιγείς στα ρηγά
δεν σ'έπρωξε κανένας...

Ζήτημα ζωής

Πολλή δύναμη χρειάζεσαι
ν'αντιπαλέψεις τη μικρότητα
που, ύπουλα σε πλησιάζει.
Πάντα μεταμφιεσμένη
καλοσυνάτη, χαμογελαστή,
κρατώντας στιλέτο
καλά κρυμμένο.
Για να το χώσει πιο βαθιά
σ'άνυποψίαστα στήθια.
Και πιο συχνά, στην πλάτη.
Θ'αντισταθείς στο χτύπημα;
Αν είσαι δυνατός, ναι!
Αν όχι, γίνε τώρα.
Ζήτημα ζωής και θανάτου...

Αυταπάτη

Μπορείς να κάνεις πολλά.
Σημαία σου τον αγώνα.
Να φωνάξεις
να παλέψεις
να θυσιαστείς.
Αν όμως γίνεις συνένοχος
στην αθλιότητά σου
με αποδοχή ή παραίτηση
απ' την ευθύνη της αντίστασης,
δεν σου ταιριάζει ούτε η ζωή
ούτε η ανάσταση.
Άλλοι θ' αποφασίζουν για σένα.
Θα 'χεις όμως πλήρη ελευθερία
να ζεις στην αυταπάτη σου.
Το γέρας της υποταγής...

Κόλακες

Θα σε χαϊδέψουν.
Θα σε θαυμάσουν.
Θα τρέξουν ξοπίσω σου.
Έτοιμοι να σου προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.
Κι ένα μαχαίρι για τα σπλάχνα σου
καλοακονισμένο στα χέρια τους.
Μ' αυτό το χαμόγελο το γλοιώδες...
Φονιάδες της ψυχής και του κορμιού:
Οι κόλακες.

Θανάσης Σάλτας

Ο Θανάσης Σάλτας είναι ποιητής, συγγραφέας, στιχουργός και σκηνοθέτης και μέλος της Εθνικής Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών.

Ασχολείται με τη λογοτεχνία από το 1996. Έχει γράψει ποιητικές συλλογές, στίχους για τραγούδια, παραμύθια, θεατρικά έργα, διηγήματα, και άρθρα για την τέχνη. Έχει κερδίσει σημαντικά λογοτεχνικά βραβεία σε όλα τα είδη του λόγου σε πανελλήνιους και διεθνείς διαγωνισμούς επί σειρά ετών, με σημαντικότερη διάκριση του, το 2013 όπου τιμήθηκε με Α΄ βραβείο σε Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ποίησης, Διηγήματος, Δοκιμίου και Θεατρικού έργου από τον Ελληνικό Πολιτιστικό Όμιλο Κύπρου και την Κυπριακή πρεσβεία.

Για την προσφορά του στα γράμματα και στον πολιτισμό έχει τιμηθεί από πολιτιστικούς φορείς σε πολλές χώρες, όπως από την Ομάδα Φίλων Ελληνικού Πολιτισμού Στουτγκάρδης, το λογοτεχνικό περιοδικό του απόδημου ελληνισμού της Μελβούρνης (diasporic literature) της Αυστραλίας, από το Διεθνές Φεστιβάλ Θεάτρου Σμύρνης στην Τουρκία, από την Πνευματική Συντροφιά Λεμεσού στη Κύπρο. Από το 2008 είναι καταχωρημένος στην παγκόσμια εγκυκλοπαίδεια προσωπικοτήτων Who is Who και αποτελεί Μέλος της Τιμητικής Επιτροπής Ελληνικής Πρωτοβουλίας για το Νομπέλ Ειρήνης 2021 στους γιατρούς της Κούβας. Παραμύθια του διδάχτηκαν στα σχολεία μέσω του Βιωματικού Σχολείου με την έγκριση του Υπουργείου Παιδείας. Το παραμύθι του Το περιβόλι της Χαράς και της Λύπης έλαβε Α΄ Βραβείο Παραμυθιού 29ου Πανελλήνιου Συμποσίου Ποίησης και Πεζογραφίας (2013).

Κυκλοφορούν τα βιβλία του «Φωνές στον Ελικώνα» και «Το περιβόλι της Χαράς και της Λύπης» από τις εκδόσεις Cambia, ενώ συμμετέχει σε 28 συλλογικά βιβλία με συλλογές ποιημάτων

και διηγημάτων των εκδόσεων Πνοές Λόγου και Τέχνης, Βεργίνα και 24 γράμματα. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα Αγγλικά, Τούρκικα και στην Ινδική γλώσσα Μπάγκλα.

Το 2018 διετέλεσε μέλος της κριτικής επιτροπής στον 37ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και στον 7ο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Ομίλου για την UNESCO Τεχνών, Λόγου και Επιστημών Ελλάδος.

Έχει συνεργαστεί με πλήθος εικαστικών και έχει γράψει ποιήματα για τα εικαστικά έργα τους τα οποία παρουσιάστηκαν στην Δημοτική Πινακοθήκη Πειραιά, στις εκθέσεις με τίτλους: Αόρατες Πόλεις, Χόρεψε πάνω στο Φτερό του Καρχαρία, Θάλασσα και Ζωή, Μεταμορφώσεις κ.α.

Πάνω από 60 ποιήματά του έχουν μελοποιηθεί και κυκλοφορούν στην δισκογραφία της Fm Records. Το 2016 το τραγούδι σε στίχους του Ήλιε μου βασίλεψες, εντάχθηκε στην συλλογή Greek Poets Society ως ένα από τα σημαντικότερα μελοποιημένα ποιήματα Ελλήνων Ποιητών όλων των εποχών. Ενώ το 2020 το τραγούδι σε στίχους του Γέννηση επιλέχθηκε από την Fm Records ως soundtrack της Γαλλικής ταινίας L'enfant Cache του Nicolas Steil.

Έχει συνεργαστεί με σημαντικούς συνθέτες οι οποίοι έχουν μελοποιήσει ποιήματα και στίχους του και στην επίσημη δισκογραφία στην FM Records κυκλοφορούν 6 δίσκοι-cd σε στίχους του: Φωνές στον Ελικώνα, Ανάμεσα στο Φως και στη Βροχή, Τα Πάθη της Αγάπης, Ιστορίες Tango, Αλαφροϊσκιώτος, Στη Σμύρνη κάποτε...

Ο συγγραφέας-σκηνοθέτης Θανάσης Σάλτας και η συγγραφέας-σκηνοθέτις Ιωάννα Μαστοράκη έχουν δημιουργήσει τον Θίασο Πορεία έχουν βραβευτεί για τα θεατρικά έργα τους και έχουν αποσπάσει τις καλύτερες κριτικές για τις θεατρικές παραστάσεις τους από κριτικό παραστάσεων της Ένωσης Ελλήνων Θεατρικών και Μουσικών Κριτικών. Θεατρικά Βραβεία Κάρολος Κουν κι Ευρωπαϊκά Βραβεία Θεάτρου-Χορού, ενώ το 2019 βραβεύτηκαν στο 4ο Διεθνές Φεστιβάλ Διαβαλκανικού Θεάτρου.

Θεατρικά έργα του Θανάση Σάλτα έχουν αποσπάσει βραβεία και άριστες κριτικές: «Τα Πάθη της Αγάπης» παίχτηκαν στην Τουρκία στο θέατρο Bademler της Σμύρνης, «Δόνα Γη και Δον Αστέρης» στο θέατρο Σταθμός, «Το περιβόλι της Χαράς και της Λύπης» στο θέατρο Παραμυθίας και στο θέατρο της Ημέρας,

ενώ σκηνοθέτησε το θεατρικό έργο «Βλέπε και Φεύγα» της Ιωάννας Μαστοράκη στο θέατρο Παραμυθίας και στο θέατρο της Ημέρας. Έχει γράψει το θεατρικό έργο του «Στη Σμύρνη κάποτε», το οποίο παίχτηκε επί 2 συνεχόμενα έτη στο θέατρο της Ημέρας σε σκηνοθεσία Ιωάννας Μαστοράκη και θεωρήθηκε ως ένα μνημειώδες έργο για την Σμύρνη και για αυτό ήταν υποψήφιο για βραβείο δραματουργίας Κάρολος Κουν 2023. Το 2023-2024 ανέβηκε με επιτυχία το θεατρικό έργο «Αλαφροΐσκιωτος μια δεισιδαιμονία της Κρήτης» των Θανάση Σάλτα και Ιωάννας Μαστοράκη, στο θέατρο Λύχνος Τέχνης και Πολιτισμού.

Το αλφαβητάρι της θάλασσης

Από τη θάλασσα έρχομαι,
 απ' την σπηλιά των κοχυλιών που με έκρυψαν τα φύκια,
 απ' του βυθού την άβυσσο, των κοραλλιών την χώρα,
 απ' το άχρονο απέραντο,
 απ' τον αντίστροφο ουρανό που όταν πετάς βαθαίνεις...

Το πιο αφηλό μας άστρο, στο πιο μακρύ μας βάθος στέκει,
 οι αετοί μας,
 σαλάχια είναι που κατοικούν στις κορυφές της άμμου,
 μεσ' στο ενάλιο βασίλειο αιώνια εκατοικούσα,
 από τα ρεύματα κρυβόμουν στις ράχες του αστερία,
 εγώ ο σπόρος!

Συλλαβίζω τη θάλασσα,
 μαθαίνω το έψιλον, το άλεφ,
 φωνήεντα σφυρίζει μου ο άνεμος,
 της θάλασσας φθόγγοι και του ανέμου σύνταξη,
 τ' αλφαβητάρι των άστρων, τα πρώτα μου λόγια,
 διάφανα αισθήματα,
 ανάλαφρα μαλλιά που κυματίζουν η γλώσσα μου!

Μεταρσίωση

Κάποτε κι οι άνθρωποι
μοιάζουν πουλιά, ανέστια,
στον βράχο απάνω
που θέλουν στ' άστρα να πετάξουν...

Τότες τεντώνει κι ο άνθρωπος,
όταν μοχθεί για ιδανικά,
τότες Ψηλώνει,
απά σε ονειροβράχο...

Στο διάσελο των σωμάτων,
συλλαμβάνεται η κίνηση,
κι ο Όμος λυγάει σαν τόξο,
Στην Μεταρσίωση...
θαρρείς καμπυλώνεται,
καθώς τοξεύει το άφθαστο!!!

Κι η σμιλεμένη πέτρα,
θαρρείς θα αποδράσει,
γεννάει φτερά...
Σαν να κινάει πορεία για τ' άστρα,
Ταξίδι στη Θέωση!!!

Φάροι σβηστοί

Τ' αγριόφοβο του ανέμου μαστίγωμα
αιτία στις μακρόθυμες αναπηδήσεις θανάτου,
ψαλμωδικές βυθίσεις στα νοητά σου πέλαγα,
και οραμάτων αναδύσεις εμπρός σου,

Δυο φάροι σβηστοί τα κατακόκκινα μάτια σου
ερημική ενατένιση στον αδιάστατο χώρο,
πίδακες μοναξιάς στην αϋπνία του γέλιου σου,
κι άδοξα τροχαλίσματα που χορεύουν στ' αυτιά σου,

Μακρινή ευτυχία απεμπόλησες κύματα,
που δεν βρήκανε πλήρη να ακουμπήσουν το σώμα τους,
κι οργισμένα γυρίζουν σαν μαστίγια ανέμου,
με το μαύρο τους φόρεμα σαν φορείς του θανάτου,
θα περάσουνε αύριο... να χαϊδέψουν την όραση,
και να σβήσουν αισθήσεις...

Χρήστος Σάνος

Ο Χρήστος Σάνος γεννήθηκε στη Νίκαια Αττικής και έλαβε την εγκύκλια μόρφωση σε σχολεία του Αγίου Ιωάννου Ρέντη και του Μοσχάτου. Σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες στην Ιταλία, στο Πανεπιστήμιο *Università' Degli Studi di Napoli «L' Orientale»* και έλαβε το πτυχίο του με άριστα. Είναι έγγαμος με την Ιταλίδα ζωγράφο *Carla Perleonardi*, με την οποία απέκτησε δύο γιούς και κατοικεί στο Π. Φάληρο. Έχει συμμετάσχει και βραβευτεί σε Πανελλήνιους και Διεθνείς Ποιητικούς Διαγωνισμούς και ποιήματά του έχουν συμπεριληφθεί και δημοσιευτεί σε Λογοτεχνικά περιοδικά και Ποιητικές Ανθολογήσεις της Ελλάδας και του εξωτερικού. Είναι μέλος της ΔΕΕΑ (Διεθνής Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών), της ΠΕΛ (Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών) και του Διεθνούς Πολιτιστικού Συλλόγου «*Dante Alighieri*» Αθηνών.

Τον Οκτώβριο του 2020 στα πλαίσια του *Panorama International Literary Festival 2020* που οργανώθηκε από το φορέα *Indus Scroll Press* (Ινδία-New Delhi) σε συνεργασία με τον *Writers Capital International Foundation* (Ιταλία), βραβεύθηκε με το *Golden Award 2020*.

Τον Νοέμβριο του 2021 τιμήθηκε με το 1ο βραβείο (*ex aequo*) του Λογοτεχνικού Διαγωνισμού Ποίησης *Fino in Fondo - V edition* που πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη.

Εκδοθέντα βιβλία:

- (2021) *Ο νέος Οδυσσέας, Εκδόσεις Δρόμων.*
- (2020) *Η ποίηση της καθημερινότητας, Εκδόσεις Δρόμων.*
- (2019) *Το πεπρωμένο, Εκδόσεις Αγγελάκη.*
- (2018) *Η αδελφή ψυχή, Εκδόσεις Αγγελάκη.*

Βραβεία:

- Ελλάδα (10).
- Εξωτερικό (21).

Η Βροχή

Σαν ξηρό χώμα ήθελα να την πιώ,
σαν δέντρο της ερήμου μ' αυτή να δροσιστώ.
Ήθελα σταγόνα-σταγόνα το χωράφι να ποτίσει
και φρέσκο οργωμένο χώμα να μυρίσει.

Να ζωντανέψει πάλι απ' αυτή,
η φύση που μέσα μου ήταν νεκρή.
Ν' ανθίσουν πάλι τ' άνθη στην ψυχή μου,
ν' αποκτήσει νόημα η ζωή μου.

Να καταλαγιάσει απ' τα συντρίμμια η σκόνη,
να σταματήσουν της καρδιάς οι πόνοι.
Να σβήσει τ' αποκαΐδια της φωτιάς,
ν' ακουστούν τραγούδια ελπίδας και χαράς.

Με λαχτάρα κοίταζα τον ουρανό,
καθημερινά, κάθε στιγμή, κάθε λεπτό,
να δω πότε θα 'ρθει,
το είναι μου πάλι να χαρεί.

Περίμενα τη βροχή
και επιτέλους ήρθε...
Ήρθες εσύ!

Ο χορός του νου

Τους χτύπους της καρδιάς μου ενώ μετρούσα,
χόρευε ο νους μου κι εγώ σε καρτερούσα.
Τα μάτια μου για σένα δημιούργησαν το φως
κι έπαψα να είμαι εκ γενετής τυφλός.

Έναν ασκό λάβδανο μου 'δωσε ο ουρανός,
φάρμακο αιώνιο για τη μοναξιά.
Έπαψα να είμαι λαβωμένος ερωδιός,
άνοιξα τα φτερά, σε πήρα αγκαλιά.

Σταμάτησε ο πόνος να γλείφει τα κόκαλά μου.
Σταμάτησαν να αιμορραγούν τα όνειρά μου.

Κι ευθύς του σύμπαντος φωτίστηκε το βάθος,
και να χορεύει ο νους μου δεν ήταν πια μονάχος.

Τα χείλη σου δώσ' μου

Ζωή της ζωής μου,
ψυχή της ψυχής μου,
καρδιά της καρδιάς μου,
εσύ ο έρωτάς μου.
Ανάσα και φως μου,
τα χείλη σου δωσ' μου,
γλυκά να φιλήσω,
μ' αυτά να μεθύσω.
Φιλώντας σε πάλι και πάλι,
όσο κρατάει αυτή η ζάλη,
θα πιάσω τ' αστέρια
να στα χαρίσω.
Λευκά περιστέρια,
θα σου δωρίσω.
Να έρθουν κοντά σου,
στην αφεντιά σου.
Να σύρουν το άρμα,
με τα όνειρά σου.
Σ' αυτό ν' ανεβούμε,
και ας γίνει το θαύμα,
μαζί να διαβούμε,
το δρόμο του κάρμα.
Το είναι μου νιώσε,
τη φλόγα σου δώσε,
καρδιά της καρδιάς μου,
εσύ ο έρωτάς μου,
ανάσα και φως μου,
τα χείλη σου δώσ' μου.

Γιώργος Σαρδέλης

Ο Γιώργος Θ. Σαρδέλης γεννήθηκε στην Νέα Αβώρανη Αγρινίου. Η δεύτερη μεγάλη πατρίδα και αγάπη του είναι το Λιβαδάκι της Ορεινής Ναυπακτίας το χωριό των προγόνων του. Διαμένει στην Θεσσαλονίκη από το 1976, είναι παντρεμένος με την Έλσα Συγκιρίδου και έχει δύο κόρες την Μαρία, Οικονομολόγο και την Εύη, Φιλολόγο. Σπούδασε Οικονομικές επιστήμες στην Α.Β.Σ.Θ. (Πανεπιστήμιο Μακεδονίας). Διετέλεσε ανώτατο οικονομικό στέλεχος για 14 χρόνια στην Πειραιϊκή-Πατραϊκή Α.Ε. Από το 1993 διατηρεί γραφείο Οικονομολόγου - Συμβούλου Επιχειρήσεων. Έχει διατελέσει Καθηγητής Οικονομικών, εισηγητής επιμορφωτικών σεμιναρίων, αρθρογράφος σε οικονομικά blogs, διαδικτυακά περιοδικά, οικονομικός αναλυτής στα ΜΜΕ και ομιλητής σε ιδιωτικά και ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας κ.ά. Οι πολύπλευρες οικονομικές του γνώσεις και οι ενασχολήσεις του με τα κοινωνικά θέματα, τον έφεραν πολύ κοντά στις βουλευτικές εκλογές του 2019.

Ως σύμβουλος ψυχικής υγείας προσφέρει με ανιδιοτέλεια αγάπη και θαλπωρή στους συνανθρώπους του.

Ασχολείται ενεργά με τα ανθρώπινα και κοινωνικά προβλήματα προβάλλοντας τις αξίες και αρετές που εκλείπουν κατά μεγάλο βαθμό σήμερα. Θεωρεί την οικογένεια ως θεμέλιο λίθο για ευτυχισμένες κοινωνίες.

Ο Ποιητής, με γραφή έντονα εξομολογητική και ευαισθητοποιημένος κοινωνικά, καταπιάνεται με την αναζήτηση της Αλήθειας μέσα στην πραγματικότητα αποτυπώνοντας τις αγωνίες κάθε μεμονωμένου ανθρώπου και οραματιζόμενος έναν καλύτερο κόσμο.

Τα βιβλία του ποιητή Γιώργου Σαρδέλη δίνουν την αφορμή στους αναγνώστες να κάνουν ένα άμορφο ταξίδι αυτογνωσίας και στοχασμού.

Να επισημάνουμε ότι τα πνευματικά του δημιουργήματα είναι

αυτοεκδόσεις και όλα τα έσοδα διατίθενται για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.) και έχει εκδώσει μέχρι σήμερα: Τη φιλοσοφημένη βιοματική λογοτεχνία «Κατάθεση ψυχής», την ποιητική συλλογή «Ομιλούσες σιωπές» και την υπό έκδοση ποιητική συλλογή «Βήματα ζωής».

Στον κήπο του Νου σου

Οδήγησε τις σκέψεις σου στον κήπο του Νου σου,
όμορφα κι ευωδιαστά λουλούδια σε περιμένουν,
ροδιές και λεμονιές χαιρετούν με τις δροσοσταλίδες τους,
πολύχρωμοι πανσέδες σε καρτερούν υπομονετικά
να στοχαστείς μαζί τους.

Όλα τα χρώματα κι όλες οι ευωδιές
στον κήπο της καρδιάς σου.
Σου ξυπνάνε αναμνήσεις κι όμορφες στιγμές,
το κάθε κελάηδημα πουλιού,
θύμησες θαμπές.

Εδώ είναι ο κήπος του Νου σου,
ουράνιες μελωδίες και κελαρύσματα πηγών σε συντροφεύουν,
ο ήλιος παίζει το κρυφτούλι του στις φυλλωσιές των δένδρων
η Άνοιξη ξυπνά του πόθου σου τα φυλλοκάρδια,
φτερουγίσματα άδολης αγάπης.

Τα επί Γης

Όσο ψηλά κι αν ανεβείς, ματαιοπονείς
όταν δεν μπορείς να δεις «τα επί Γης».
Λογιών-λογιών άνθρωποι, σημεία των καιρών,
περιπατητές ονείρων και ψεύτικων χρησμών.

Για πόσο καιρό ακόμα θα αυταπατάσαι;
Στα ίδια σενάρια, στα «δήθεν» της κοινωνίας.
Έκανες λάθη Άνθρωπε, σιώπα, μη λες πολλά,
οι άναρθρες κραυγές σου μιλούν σιωπηλά.

Είσαι Θύτης του ίδιου του εαυτού σου.
Είσαι Θύμα των δικών σου επιλογών.
Τα θύματα σου φωνάζουν την αλήθεια να δεις,
η πραγματικότητα σε προσμένει στο «τώρα», «στα επί Γης...».

Τότε κατάλαβα Εμένα!

Έπρεπε να συναντήσω Εσένα για να γνωρίσω Εμένα!
Καθρέφτης έγινες των βαθύτερων φόβων μου.
Γιατί φοβάμαι να ανοίξω τη καρδιά μου;
Έμαθα να ζω στο σκοτάδι.
Το σκοτάδι με κάνει σκιά και φοβάμαι τον Εαυτό μου.
Το σκοτάδι είναι θάνατος, πρέπει να βγω στο φως!

Δεν ήρθες τυχαία σ' Εμένα,
ήρθες να μου ανοίξεις την καρδιά σου,
να μου μιλήσεις για την αγάπη,
να με βγάλεις από τα σκοτάδια!

Μου είπες ότι η αγάπη πονάει...
Κατάλαβα...
Αν δεν πονέσεις δεν μαθαίνεις την αγάπη.
Αν δεν κλάψεις δεν ξεπλένεις το φόβο.
Και τώρα έμαθα!

Η αγάπη θέλει τόλμη για να μπορείς,
θέλει ψυχή για να προσπαθείς.
Η αγάπη είναι δόνηση Συμπαντική,
η αγάπη είμαι Εγώ... Εσύ... Όλοι Μαζί!

Έπρεπε να γνωρίσω Εσένα... για να γνωρίσω Εμένα.

Τότε κατάλαβα Εμένα!

Φωτεινή Σασσάλου

Η Φωτεινή Σασσάλου-Λαμπροπούλου γεννήθηκε στη Ζαχάρω Ολυμπίας του Νομού Ηλείας. Εκεί τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές της. Στη συνέχεια φοίτησε στην Αρσάκειο Παιδαγωγική Ακαδημία Πατρών, απ' όπου απεφοίτησε με *Άριστα*. Είναι κάτοικος Αθηνών και μητέρα δύο παιδιών, του Χάρη και της Σοφίας, καθηγητών Πανεπιστημίου. Επί 32 έτη υπηρέτησε ευδόκιμα σε σχολεία του Νομού Ηλείας και των Αθηνών.

Με την ποίηση ασχολείται από τα εφηβικά της χρόνια.

Τα έτη 1979 και 2019 εκδόθηκαν οι ποιητικές συλλογές της «Στάχια και ανεμώνες» και «Παλμοί και Χρώματα», για τις οποίες απέσπασε ευμενή σχόλια και αξιόλογες κριτικές.

Είναι πολυβραβευμένη ποιήτρια. Ποιήματά της έχουν βραβευθεί σε Πανελλήνιους Διαγωνισμούς Ποίησης: από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.) Γ' και Α' βραβείο, στους 18ους και στους 20ους Ποιητικούς Αγώνες των Δελφών, τα έτη 2003 και 2005 αντίστοιχα και Β' βραβείο στον 8ο Λογοτεχνικό της Διαγωνισμό το 2013, από τον Σύλλογο Δελφικών Αμφικτιονιών, Βραβείο, στον 31ο, στον 33ο και στον 34ο Διαγωνισμό τα έτη 2003, 2005 και 2007 και από τα έγκυρα Λογοτεχνικά Περιοδικά «Δευκαλίων ο Θεσσαλός», Α' βραβείο το 2008 και «Νουμάς», Α' βραβείο το 2012.

Ο Σύνδεσμος Ελλήνων Λογοτεχνών και Συγγραφέων Αυστραλίας της απένειμε Γ' Βραβείο στον Λογοτεχνικό Διαγωνισμό 2012, στην Ποίηση.

Στους ετήσιους Παγκόσμιους Διαγωνισμούς Ποίησης της «Αμφικτυονίας Ελληνισμού» τιμήθηκε με Α' βραβείο στον 6ο και στον 7ο Διαγωνισμό τα έτη 2017 και 2018, με Β' βραβείο στον 8ο το έτος 2019 και με Α' βραβείο στον 9ο και στον 10ο τα έτη 2020 και 2021.

Η Χώρα μου

«Κλείσε μέσα στην ψυχή σου την Ελλάδα
και θα αισθανθείς μέσα σου
να λαχταρίζει κάθε είδους μεγαλείο.»

Διον. Σολωμός

Η Χώρα μου η πανέμορφη,
του Έλληνα καμάρι,
έχει τη Δόξα, απ' όλες της,
την πιο τρανή της χάρη.

Έχει το Φως του Πνεύματος,
που το σκορπά μ' αγάπη
σε πολιτείες και χωριά,
σ' όλα της Γης τα πλάτη.

Έχει Μνημεία σύμβολα,
Δελφούς και Παρθενώνα,
την Ολυμπία του φωτός,
ήλιο λαμπρό Ηγεμόνα.

Εδάφη έχει πλούσια,
γλαυκό ουράνιο θόλο,
πλάνες, μαγεύτρες θάλασσες,
αμπέλι, ελιά και δυόσμο.

Έχει Ιστορία ένδοξη,
σταθμό το Εικοσιένα,
σταυραετούς της Λευτεριάς,
Τιτάνες στην αρένα.

Κολοκοτρώνη, Μπότσαρη,
Δικαίο, Υψηλάντη,
Ανδρούτσο και Νικηταρά,
Μιαούλη και Κανάρη...

Όπλα της έχει ισχυρά
της Παναγιάς τη Σκέπη,
το Δίκαιο και την Ηθική.
Στο διάβα της διαπρέπει.

Ιδέα είναι η Χώρα μου,
Μάνα, μήτρα του Κόσμου,
φιλόξενη και ειρηνική.
Την έχω κλείσει εντός μου.

*Α΄ Βραβείο της Αμφικτυονίας Ελληνισμού
στον 10ο Παγκόσμιο Ποιητικό Διαγωνισμό 2021.
Το βραβείο αφιερώνεται στον ήρωα του 1821 Θεόδωρο Κολοκοτρώνη.*

Ιόνιο

Απείρου κάλλους ζωγραφιά, γαλάζια οπτασία,
της Μεσογείου κόσμημα, των ομματιών σαγήνη,
το όνομά σου εύηχο, λιτό και αρμονία,
το πρόσωπό σου διάφανο, καθρέφτης γαλανός.
Η αγκαλιά σου, η αύρα σου στ' αφόρητο λιοπύρι
απαντοχή, ξαλάφρωμα, δροσιάς ανασαιμιά.
Η απεραντοσύνη σου μυστήριο,
γαλήνιο όνειρο και στοχασμός.

Εφτά βαρκούλες γόησες, τα λιόχαρα νησιά σου
λικνίζονται φιλάρεσκα σε μαγικούς ρυθμούς.
Σε βαθυκύανα νερά, καράβια καλοτάξιδα
ρότα χαράζουν φωτεινή για ποθεινές «Ιθάκες».
Κατάσπροι γλάροι από ψηλά
αερολάμνουν και ζυγιάζονται,
πρόκληση πάντα καθαρή για ποίηση και ρέμβη.
Γοργόνες λυγερόκορμες σε λάγνες αμμουδιές
με φύση κι έρωτα μεθούν
κάτω απ' το χάδι το καυτό του ζωοδότη Ήλιου.

Θυρίδες επτασφράγιστες τα κρύφια μυστικά σου
σε χείλη κοχυλιού.

Μενεξελιά τα δειλινά του φεγγερού Αυγούστου,
κατάφορτα με γιασεμί κι ολόγλυκο σταφύλι·
φωτιές πυρκαγιές στο γέρμα του ήλιου, αναλυτό χρυσάφι·
συνεπαρμός κι ευδία.

Τα θέλγητρά σου αναπολώ νοσταλγικά,
ονειροτόκο Ιόνιο,
την άλμη σου ανασαίνω σ' ώρες ανεμελιάς.
Τους βρυχηθμούς σου αφουγκράζομαι,
το βόγχο των κυμάτων
στη μάχη τους με τους γυμνούς, σκελετωμένους βράχους.
Της μουσικής σου τον απόηχο γροικώ,
αιώνια μελωδία,
ύμνος ανέναος, γλαυκός στου κόσμου το Δομήτορα.

*Α' Βραβείο Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών
Στους 20ους Πανελλήμιους Ποητικούς Αγώνες των Δελφών [5-6-2005]*

Στον ποιητή

Θεία πνοή το τάλαντό σου, ποιητή,
δώρο πολύτιμο, ευλογημένο.
Ανάδειξέ το, τίμησέ το, όσο μπορείς,
να γίνει τ' άστρο σου τ' αγαπημένο.

Το άστρο αυτό πιστά ν' ακολουθείς,
να καταθέτεις της ψυχής το μύρο,
παράθυρα ν' ανοίγεις προς το φως,
ν' αναγαλλιιάζει ο κόσμος γύρω.

Τη γη σου όργωσε μ' αγάπη περισσή
της σκέψης σου ο σπόρος να βλαστήσει,
να δώσει άνθη κι εύχυμους καρπούς,
ορίζοντες ασύνορους ν' ανοίξει.

Με όπλο σου της γλώσσας την ισχύ,
την έμπνευσή σου κάμε της ζωής μαγεία.
Κάμε το λίγο μέγιστο, το αθέατο ορατό,
δώσε στο στίχο χρώμα κι αρμονία.

Υφάντρα γίνε εσύ ξεχωριστή,
με χρώματα της ίριδας να υφαίνεις
χιτώνες της ειρήνης, της χαράς,
του ανθρώπου την πορεία να ομορφαίνεις.

Πάρε του φλοίσβου το ρυθμό, του ρυακιού,
το θρόισμα των φύλλων, την ευδία
και του πουλιού κελαϊδισμούς
και κάμε τα τραγούδι, μελωδία.

Στο πνεύμα πάντα δώσε λυτρωμό,
οδήγησέ το σ' ανθηρούς λειμώνες,
κέντησε το μυστήριο της ζωής
και στίσε κάστρα, της αγάπης Παρθενώνες.

Σήκωσε την Ελλάδα μας ψηλά,
να ξαναβρεί την αίγλη της την πρώτη,
για να βαδίζει εμπρός με σιγουριά,
να τη θωρεί με σέβας η ανθρωπότη.

Με οίστρο, με το πύρωμα καρδιάς
ιεροφάντης της αλήθειας γίνε,
μηνύματα να στέλνεις όπου γης
και φάρος της ζωής για πάντα μείνε.

*Α΄ Βραβείο του Λογοτεχνικού Περιοδικού «Νουμάς»
Στον Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό 2012
Α΄ Βραβείο της Αμφικτυονίας Ελληνισμού
στον 10ο Παγκόσμιο Ποιητικό Διαγωνισμό 2021.
Το βραβείο αφιερώνεται στον ήρωα του 1821 Θεόδωρο Κολοκοτρώνη.*

Ελένη Σέττα

Γεννήθηκε το 1958 στις 18 Μαΐου στο χωριό Άγιος Πολύκαρπος του δήμου Ραχών Ικαρίας. Με την τέχνη έχει ιδιαίτερη σχέση και ειδικά την λαϊκή, είναι επιμελήτρια του Μουσείου Λαϊκής Τέχνης και Αγροτικής Ζωής Δ. Χρ. Σέττας στην Αγία Άννα Ευβοίας αλλά και συνεργάτης του μικρού Λαογραφικού Μουσείου ο Χάρακας στην γενέτειρά της.

Γράφει από νεαρή ηλικία κυρίως έμμετρα ποιήματα και στίχους.

Έχει εκδώσει:

- Έναν οδηγό ξενάγησης για το μουσείο Δ. Χ. Σέττας το ξωτικό του μουσείου, 2009.
- Το σενάριο Πνευματική & Διαδικτυακή Συνεύρεση Ελ'ενη Σέττα, Ιωάννης Χρ. Παπούλιας Αθήνα, Αργος, 2010.
- Την ποιητική συλλογή Αγάπες και φεγγάρια με εικονογράφηση του Ι. Χρ. Παπούλια, Αθήνα, 2011.
- Συμμετέχει στο «Κι εσύ το είδες» Αθήνα 2013.
- Συμμετέχει στο «Ανθολόγιο Συν Ποιείν Α'» Αθήνα, 2013.
- Συμμετέχει στο «Της θάλασσας» Αθήνα 2013.
- Συμμετέχει στο «Ανθολογία Ικάρων Ποιητών» Αθήνα 2013.
- Συμμετέχει στο «Ανθολόγιο στην μνήμη του Νέλσωνα Μαντέλα» Ινδία 2014.
- Συμμετέχει στο «Ανθολόγιο για την Ειρήνη» της world poetry Καναδάς 2014.
- Συμμετέχει στο «Ανθολόγιο Συν Ποιείν Β'» Αθήνα 2014.
- Συμμετέχει στο «Ανθολόγιο Περί Έρωτος» Αθήνα 2014.
- Συμμετέχει στις ποιητικούς κύκλους του Έλευσις και Υδράνη 2015 και 2016.
- Την ποιητική συλλογή αφιέρωμα «Μαρραιανίνα ψυχή μου» Αθήνα, 2017.

Είναι εκλεγμένο μέλος του Δ.Σ. στην Πανικαριακή αδελφότητα Αθηνών, και ποιήματα της συμπεριλαμβάνονται από το 2006 στις χρονιάτικες εκδόσεις των Ικαριακών.

Είναι μέλος της Π.Ε.Λ, της Ε.Υ. από το 2015 και των Ποιητών της πόλης του Περιστερίου από το 2017.

Τραλαλά...

Σαν είδα απόψε τη σελήνη,
μέσα στης νύχτας την γαληνή,
μου ήρθαν δάκρυα στα μάτια.
Τόση ομορφιά ποιος να συγκρίνει,
χωρίς ιερόσυλος να γίνει,
με πλούτη, δόξες και παλάτια.

Αυτό το ατόφιο το χρυσάφι,
έχει να δώσει πάντα κάτι,
σ' αυτόν τον κόσμο τον πεζό.
Κάτι που γίνεται γινάτι,
άμετρο, νοερό χωράφι,
να το διαβαίνω και να ζω.

Να νιώθω μέσα μου χαρά,
να μη γυρεύω τα πολλά,
να αρκούμαι μόνο στην ειρήνη.
Όλα τριγύρω τραλαλά,
να 'ναι του κόσμου τα μωρά
κι επάνω ολόγιομη η σελήνη.

Πανσέληνος

Πανσέληνος η θλίψη μου, τον κόσμο αυτό διαβαίνει
κι όποιος την νύχτα περπατά, ψηλά κοιτάζει κι αγαπά,
αυτός πονά και μοναχά αυτός καταλαβαίνει.

Πανσέληνος κι ο λογισμός αγκομαχεί εντός μου,
κουράστηκε να αναζητά, να τρέχει γύρω να ρωτά,
αγάπη να 'βρει κι ανθρωπιά,στις ερημιές του κόσμου.

Πανσέληνος η αγάπη μου, του έρωτα τις στράτες,
διαβαίνει κι αφουγκράζεται, για χίλιες έννοιες νοιάζεται
και στέκει κι εξομολογεί ξανθές και μαυρομάτες.

Πανσέληνος ο πόθος μου θεριεύει αλλοπαρμένους,
μες τον μανδύα της νυχτιάς, στα όρια της αποκοτιάς,
στέκει στις στέγες τις παλιές κι ουρλιάζει αγριεμένους.

Πανσέληνος το σώμα μου φωτίζει, αναθαρρεύω,
λουλουδιασμένη η αγκαλιά, γελά και δένεται η καρδιά,
στα νήματα του φεγγαριού στον ουρανό ν' ανέβω.

Η σκάλα για το όνειρο

Μου το 'μαθε ο κύρης μου Μαγγιώρος οικοδόμος,
αυτό που κάνει το κακό είν' ο στρωτός ο δρόμος.
Αν δεν δουλέψεις μόνος σου, λίγο ψηλά ν' ανέβεις,
μην κοπιάζεις άδικα και δίκιο μην γυρεύεις.

Αν μοναχός δεν πορευτείς και πέτρες δεν μαζέψεις,
ταχιά ταχιά και άπραγος σ' αλώνι θα πεζέψεις.
Φτιάξε μια σκάλα πέτρινη, μονάχα, στην αυλή σου,
αυτή θα δώσει νόημα στην σύντομη ζωή σου.

Φτιάξε την να 'ναι στέρεη, ένα σκαλί τη μέρα
και θα σε βγάλει σύντομα στον καθαρό αγέρα.

Μάζεψε υλικά καλά, πέτρα, αγάπη, λέξεις
κι όταν θα φθάσει όροφο θα δεις και θα διαλέξεις.

Από ψηλά σαν τον κοιτάς ο κόσμος είναι θαύμα
κι έχεις επιλογές πολλές να πράξεις, είναι κάρμα.
Όσο ο αγέρας σε κτυπά στο μέτωπο θυμήσου,
ο ιδρώτας όπου έχυσες, είναι η προκοπή σου.

Κάμε το κάθε σου σκαλί γερό και να χωράει
κι άλλον να στέκει δίπλα σου με σε να προχωράει.
Βάλε θεμέλια συμβουλές, θύμησες απ' το χρόνο
και άφησε το όνειρο να 'χεις μπροστά σου μόνο.

Στίχο τον στίχο αυγάταινε την σκάλα μες την μέρα,
ως που τους τοίχους να διαβείς την μάντρα και την σέρα.
Κι όταν η ώρα θε να 'ρθει μακριά να ταξιδέψεις,
να 'χεις μπαλκόνι να σταθείς κι ορίζοντα να τρέξεις.

Σοφία Σιφναίου

Η Σοφία Σιφναίου γεννήθηκε, μεγάλωσε και σπούδασε στην Αθήνα. Συμπλήρωσε τις σπουδές της στην Αγγλία. Εργάστηκε ως διπλωματούχος ξεναγός και επίσης για μια δεκαετία ως μεταφράστρια και διερμηνέας σε ξένη πρεσβεία.

Παρακολούθησε για τέσσερις ακαδημαϊκές περιόδους μαθήματα δημιουργικής γραφής. Μιλάει αγγλικά, γαλλικά και ιταλικά. Κείμενά της, κυρίως αρχαιολογικού και λαογραφικού περιεχομένου, δημοσιεύτηκαν σε ξένα περιοδικά. Είναι μέλος της Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος, καθώς και της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών. Έργα της: *Να σου πω πριν το ξεχάσω*, (εκδόσεις οδός Πανός, 2015), *Στο λευκό δωμάτιο*, (εκδόσεις Γαβριηλίδης, 2018), *Ποιήματα και διηγήματα* (αδημοσίευτο), *η Αφροδίτη και ο σκίουρος*, (παιδικό παραμύθι, 2010, αδημοσίευτο).

Νείλος

Το Κάιρο, η «πόλη του κόσμου», όπως συνηθίζουν να το αποκαλούν οι ντόπιοι, έχει πατίνα, νωχέλεια και έναν κάποιο μυστικισμό. Έχει επίσης μια ιδιόμορφη επαναληπτικότητα, που δεν είναι όμως καθόλου ανιαρή. Τι είναι εκείνο που δημιουργεί άραγε όλες αυτές τις εντυπώσεις, στον επισκέπτη του; Είναι ο ψίθυρος από την έρημο, το υποκίτρινο, πολλές φορές, χρώμα του ήλιου; Μήπως το ελαφρύ λίκνισμα των ανθρώπων καθώς βαδίζουν; Μπορεί να είναι ο Νείλος που το διασχίζει αργά και αέναα.

Το Κάιρο το έχω περπατήσει –κάποτε πήγαινα συχνά εκεί. Φύλαγε εκπλήξεις, σε κάθε βήμα μου. Δυσάρεστες, πολλές φορές. Μου μοιάζει, ας πούμε, απίστευτο, σχεδόν θαύμα, ότι έχω επι-

ζήσει μετά από τις τόσες διαδρομές που έχω κάνει με ταξί από το αεροδρόμιο προς την πόλη και αντίστροφα. Ζούσα κάθε φορά τον «γύρο του θανάτου». Σκέτη εμπειρία τρόμου. Οι ταξιτζήδες, ό,τι πιο άναρχο μπορεί να φανταστεί κανείς, έχουν δικούς τους κώδικες οδήγησης. Αναπτύσσουν ζαλιστικές ταχύτητες, ακόμα και μέσα στην πόλη. Ελίσσονται σαν κάμπιες, με ζογκλερικά ζιγκ ζαγκ, ανάμεσα στα άλλα τροχοφόρα και τους πεζούς. Σκαρφαλώνουν στα διαχωριστικά παρτέρια, περνούν ξυστά στους άντρες που, συνήθως, φορώντας τις άσπρες κελεμπίες τους, κάνουν την σιέστα τους εκεί, ξαπλωμένοι στο γρασίδι. Δεν μεταχειρίζονται σχεδόν ποτέ την κόρνα του αυτοκινήτου. Μόνο ανακάθονται στο κάθισμά τους, βγάζουνε το χέρι από το παράθυρο και χτυπούν με δύναμη την οροφή του αυτοκινήτου, φωνάζοντας συγχρόνως, κάποιες ακατάληπτες λέξεις. Αγνοούν επιδεικτικά όλα τα στοπ της τροχαίας. Κι όταν, εντέλει, φτάνουν στην πόρτα του ξενοδοχείου σου, σου χαμογελούν γεμάτοι ικανοποίηση και σου ζητούν μπαξίσι, επιπλέον του πάντα τσιμπημένου κόμιστρου.

Είχα επίσης περπατήσει σε γειτονιές με σπίτια καλοφτιαγμένα, αλλά και σε σοκάκια με χαμοκέλες.

Είχα στηθεί άφωνη μπροστά στις πυραμίδες, στα θαυμαστά αυτά τεχνικά μεγαλουργήματα. Είχα επισκεφτεί παλάτια όπως του Σουλεϊμάν του Β΄ και άλλων Σουλτάνων, τα αριστουργηματικότερα από όσα, ίσως έχω δει ποτέ. Αγάπησα το Αλ-Χαλίλι, το παζάρι τους. Μικρότερο από το αντίστοιχο της Κωνσταντινούπολης, αλλά πολύ πιο αυθεντικό. Κοίταζα πάντα με λαχτάρα την πολυποίκιλη αυτήν αγορά. Λάτρευα τα εργαστήρια που οι τεχνίτες δημιουργούσαν τα θαυμαστά φυσητά διακοσμητικά γυαλιά, με τα πλουμιστά χρώματα –υπάρχουν άραγε ακόμη και σήμερα όλοι αυτοί οι χώροι τέχνης; Ασημικά. Μπακίρια και τσακίρια. Κάθε βήμα και μια ξεχωριστή εικόνα μέσα στα δρομάκια του!

Είχα σταθεί με τις ώρες κοιτάζοντας τον Νείλο να διασχίζει αργά το Κάιρο, στριμωγμένος ανάμεσα σε κακότεχνα κτίσματα, γεμάτος πάντα από πλεούμενα λογής-λογής και πράσινους κροκόδειλους που αφήνονταν να τους ψήνει ο ήλιος, χυμένους στους όχθες του ποταμού.

Είχα περπατήσει και την Νεκρόπολη. Το παλιό νεκροταφείο. Ένας τεράστιος χώρος, καθόλου μακριά από το κέντρο της πόλης. Και είχα επιζήσει και αυτού του τρόμου και της φρίκης που με περίμενε εκεί, την πρώτη φορά που το επισκέφτηκα. Λογικά θα έπρεπε να βρω τάφους και ταφόπετρες, έτσι δεν είναι; Εγώ, με το που μπήκα, είδα δεκάδες λαμαρίνες απλωμένες στο έδαφος. Μερικές απ' αυτές ανασηκώνονταν ξαφνικά και ξεπρόβαλαν από κάτω τους άνθρωποι. Άνδρες δυνατοί, γυναίκες νέες και άλλοτε πιο γέρικες φιγούρες. Τρεμούλιασε το στόμα μου και τα πόδια μου καρφώθηκαν στο χώμα. Και τη στιγμή που μερικοί απ' αυτούς προχώρησαν προς το μέρος μου, τότε προσπάθησα να σπρώξω δυνατά την καρδιά μου, για να μην πεταχτεί έξω από το σώμα μου και τη χάσω. Φαντάσματα, ήταν η πρώτη πανικόβλητη σκέψη μου. Δεν είχα ακούσει ή διαβάσει ποτέ ότι αυτοί οι λάκκοι του νεκροταφείου χρησίμευαν σήμερα για χώροι ζώντων ανθρώπων, ελλείψει άλλης κατοικίας. Πώς πλένονται και πώς ντύνονται, εκεί μέσα στους τάφους όλοι αυτοί;

Στην τωρινή μου επίσκεψη, χρόνια μετά, θα διέπλεα το ποτάμι μέχρι της εκβολές του, στο Δέλτα της Αιγύπτου. Με το που ξέκοψε το πλοίο από το Κάιρο, είδα έναν διαφορετικό Νείλο. Το πλατύ, φαινομενικά ακίνητο ποτάμι, γεμάτο σκιές και αντανακλάσεις! Στον βυθό του φύλαγε αρχαία μυστικά και μυστήρια.

Με ρούφηξε. Με παγίδεψε και με πλάνεψε. Τόσο όσο δεν θα κατάφερναν χίλιες Κύρκες να πετύχουν.

Φελούκες, με τα πανιά τους κάτασπρα, φουσκωμένα από ένα ανεπαίσθητο ανεμάκι, μου θύμισαν μπουγάδα σεντονιών απλωμένα στον ήλιο, για στέγνωμα. Με οδήγησαν στο όνειρο.

Το πλοίο, πλωτό ξενοδοχείο.

Στο ταξίδι μάς συνόδευε μια νοσταλγική μουσική, από φλάουτο και άρπα. Μας λίκνιζε, σε απόλυτη αρμονία με την ροή του ποταμού.

Στο πρώτο λιμάνι που δέσαμε, βγήκα στο παζάρι κι αγόρασα την κασέτα. Αγόρασα επίσης τρία πιθάρια-μινιατούρες, φτιαγμένα από την τοπική λάσπη.

Αποβραδής είχα δηλώσει κατηγορηματικά ότι εγώ σε καμήλα δεν ανεβαίνω με καμιά δύναμη. Και να 'μαι την επόμενη μέρα πρωί πρωί καθισμένη στην καμπούρα ενός ζώου, που ο Θεός να το κάνει καμήλα. Τσιμπλιάρικο, κουρασμένο, γερασμένο. Και κυρίως βρώμικο, πολύ βρώμικο. Πάνω σ' αυτό το πράγμα θα διέσχιζα μια μεγάλη απόσταση, μέσα στην έρημο. Προβληματίστηκα, υποφιασμένη για τα χίλια μικρόβια που πιθανώς θα μου μετέδιδε.

Αρχίσαμε –μαζί με το καραβάνι κι εγώ– την πορεία. Μπήκαμε κάποτε στην έρημο. Ξέχασα αυτομάτως όλες τις επιφυλάξεις και τις φοβίες μου. Άμμος παντού. Ούτε πουλί, ούτε λουλούδι. Μόνο άμμος. Απέραντη. Το πρωί ξεφυτρώνει ο ήλιος απότομα από μέσα της και στη δύση του βουτάει απότομα σ' αυτήν κι εξαφανίζεται. Χωρίς ορίζοντα. Η έρημος με τις αντανακλάσεις της, τις φωτοσκιάσεις και την οφθαλμαπάτη, υπομονετικά σε περιμένει να συναντήσεις, κάπου εκεί στο βάθος, τον γέρο-Θεό. Η έρημος, που μόνο έρημος δεν είναι! Ένας απέραντος κόσμος ολάκερη, με τους εκκωφαντικούς ήχους της σιωπής της. Έτσι και έχεις δει την έρημο έστω και μια φορά και την έχεις πατήσει κι έχεις κρατήσει στην χούφτα σου λίγη απ' αυτήν, η θύμησή της δεν θα σ' αφήσει ποτέ πια. Θα γρατζουνάει τα μάτια και την μνήμη σου.

Πήρα μαζί μου, πριν φύγουμε, ένα μικρό μπουκάλι γεμισμένο με την άμμο της, που όμως δεν χρειάστηκε ποτέ να το κοιτάξω για να την αναπολήσω. Την κουβαλούσα μέσα μου.

Στάθης Σιώμος

Γεννήθηκε σε μια γειτονιά στην οδό Αισχύλου του Ψυρρή, όπου έζησε τα πρώτα παιδικά του χρόνια. Από εκεί βρέθηκε στην Πετρούπολη, όπου ζει μέχρι σήμερα.

Κατάγεται από την Δωδώνη Ιωαννίνων. Είναι απόφοιτος σχολής προγραμματιστών. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα σε σχολή δημοσιογραφίας και σεμινάρια ψυχολογίας, κοινωνιολογίας, φιλοσοφίας και λογοτεχνίας στο ελεύθερο Πανεπιστήμιο.

Είναι μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές ποιητικές ανθολογίες. Ποιήματά του δημοσιεύονται σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά λογοτεχνίας.

Έχει εκδώσει μέχρι σήμερα δυο προσωπικές ποιητικές συλλογές, το «Ανοιχτό παράθυρο», από τις Εκδόσεις Οδός Πανός και τις «Ελεογραφίες», από τις εκδόσεις Όταν.

Ανεπίδοτα δάκρυα

«Θα έλθουν ακόμη πιο δύσκολες μέρες» σκέφτηκε
καθώς το παράπονο είχε ανηφορίσει στα μάτια του
προσπάθησε να γράψει γι' αυτό που ζούσαν οι άνθρωποι
μαύρο ορμητικό ποτάμι η ψυχή του
τα γεγονότα ραγδαία αναπάντεχα
παρέλυαν τη σκέψη του
άναψε τσιγάρο άνοιξε το παράθυρο
κοίταξε πέρα μακριά
αίμα έσταζε η στέγη του κόσμου
όσο ψήλωναν τα κτίρια χαμήλωναν οι άνθρωποι
όσο απλωνόταν το φως θέριευε το σκοτάδι

όσο πλήθαιναν οι σταυροί σάστιζε η ζωή
τράβηξε μια τελευταία ρουφηξιά κι άρχισε να κλαίει
χωρίς να ξέρει για ποιον
για ζωντανούς ή νεκρούς
έτσι κι αλλιώς δεν είχε καμία διαφορά.

(από τη συλλογή ποιημάτων «Ελεογραφίες», εκδόσεις Όταν).

Το παιδί κι ο χρόνος

Όταν γλιστράς στις στέγες της ζωής μου
σαν αλήτισσα βροχή
όταν αγριεύεις σαν άνεμος μεσοπέλαγα
όταν βασιλεύεις σαν ήλιος πέρα στον ορίζοντα
όταν με χαϊδεύεις σαν γλυκιά μητέρα
όταν με ερωτεύεσαι σαν εφηβική ανησυχία
όταν γυρίζεις και με ψάχνεις
σαν τη νύχτα το φεγγάρι
παλεύω να τιθασεύσω έναν άλλο εαυτό
που αναπνέει αιώνες μέσα μου
αιμορραγώντας μνήμες φόβο
και μια μυστήρια αντιφατικότητα.

Τότε έρχεται Η αγάπη
σαν ανάμνηση σαν λύτρωση
και μας θυμίζει τις στιγμές
που περάσαμε μαζί
εγώ σαν παιδί
κι εσύ σαν χρόνος.

(από τη συλλογή ποιημάτων «Ανοιχτό παράθυρο», εκδόσεις Οδός Πανός).

Δρόμος της Σιωπής

Πού σε σέρνει αυτό το πλήθος...
Η πατρίδα σε θυμάται σε κάθε «κρίση»
οι γονείς περιμένουν να εξαργυρώσεις τα όνειρά τους
οι γνωστοί παραφυλάνε στο πρώτο λάθος σου
οι συναναστροφές σου φοράνε τίτλους
οι φίλοι σου γνέφουν χαμένοι στην πλάνη τους
οι σύντροφοι σε φορτώνουν αφίσες και αρχηγούς
το κορίτσι σου σε θυσιάζει
στο βωμό του άγιου Έρωτα
κι εσύ διαμελισμένος σωπαίνεις
γιατί η σιωπή είναι ο δρόμος
που σε πάει μακρύτερα κι από τον θάνατο
μακρύτερα κι από την αθανασία
βαθιά κι ανεπίστρεπτα στον εαυτό σου.
Εκεί που βασιλεύει η ομορφιά του κόσμου.
(από τη συλλογή ποιημάτων «Ελεογραφίες», εκδόσεις Όταν).

Σοφία Σκλείδα

Η Σοφία Σκλείδα γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Κατέχει Δίπλωμα Master Παιδαγωγικής, Διδακτορικό Δίπλωμα Συγκριτικής Παιδαγωγικής και Βεβαίωση ολοκλήρωσης της Μεταδιδακτορικής Έρευνά της, στη Θεολογική Σχολή του ίδιου Πανεπιστημίου. Επίσης, έχει πιστοποίηση γνώσης της Γραφής Braille. Εργάζεται ως Φιλολόγος στη Δημόσια Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Δημοσιεύει άρθρα σε έγκριτα επιστημονικά περιοδικά και πρακτικά συνεδρίων. Έχει διοργανώσει διεθνείς και εγχώριες λογοτεχνικές εκδηλώσεις, βραβεύτηκε σε αντίστοιχους διαγωνισμούς, είναι μέλος λογοτεχνικών επιτροπών, και έχει επιμεληθεί ποικίλες σχετικές συλλογικές εκδοτικές δράσεις. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στην αγγλική, ιταλική, ισπανική, ρουμανική, αλβανική και βεγγαλική γλώσσα. Βιβλία και ποιητικές της συλλογές έχουν εκδοθεί στην Ελλάδα και το Εξωτερικό. Είναι ενεργό μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών και της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών.

Ενδεικτικά έργα:

- Ονειρών Όαση. Ποιητική Συλλογή, Θεσσαλονίκη, Αμφικτυονία Ελληνισμού, Τμήμα Λογοτεχνίας, (2014).
- Οι Γεωμετρούληδες. Παραμύθι, Αθήνα, touivlio.net, (2016).
- Oasi dei sogni. Silloge poetica. Italia, Il mondo dello Scrittore, (2017).
- Αμφικτυονία Ελληνισμού, Τμήμα Λογοτεχνίας, (2017).
- Μελισμός. Ποιητική Συλλογή, Αθήνα, Επτάλοφος, (2018).
- Riflessioni Poetiche-Scutum Fidei. Poesie, Italia, Il Cuscino Di Stelle, (2019).
- Sofia Skleida. Elisabetta Bagli. Dal Mediterraneo, Italia, Gnasso Editore, (2019).
- Καππαδοκικές θεολογικές αναφορές σε στιχηρά ιδιόχειρα, Θεσσαλονίκη, Μαυρογένης, (2019).

- *Η Διδασκαλία της Κλασικής Γραμματείας στην Ιταλική Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, 2η έκδοση, Αθήνα, Ελίκρανον, (2020).*
- *Ποιητικοί οραματισμοί σε ζωγραφικές απεικονίσεις, Μαρτυρίες φωτός, χαράς και ένθεου πνευματικού ζήλου. Αθήνα, Ελίκρανον, (2020).*
- *Trilogia Didattica, Corpo-Spirito-Anima, Proposte Educative, Italia, Il Cuscino Di Stelle, (2020).*
- *Ταξίδι στη χώρα του «Συν-Αντώ». Παραμύθι, Αθήνα, Ηλιαχτίδα (2021).*
- *Sofia Skleida. Mohammad Mohi Uddin. Cor ad Cor Loquitur, Bangladesh, Chitrakalpa Prakash, (2021).*
- *Γεννηθήτω Φως, Αθήνα, Ελίκρανον, (2021).*
- *Μια δεύτερη ζωή, Αθήνα, Ελίκρανον, (2021).*
- *Το Βασίλειο της Χαράς. Παραμύθι, Αθήνα, Κούρος, (2021).*
- *Sentidos Espirituales-Sensi Spirituali, Κολομβία, Papel. lapiz editorial, (2021).*
- *Στιχουργικές αναζωγραφίσεις καλλιτεχνημάτων, Αθήνα, Ελίκρανον (Υπό έκδοση), (2021).*

Αλγόριθμος αναζήτησης

Πάει καιρός...

Από τότε που μέτραγα σε λυγμούς την έλλειψή σου
 Που έντυνα τη σκιά σου
 με χαριτόβρυτους μανδύες ερωτοκάθαρσης
 Που ενίστε γέμιζα το ποτήρι σου δίπλα στο δικό μου
 διασκεδάζοντας τη στέρηση της στιγμής
 Σταυροφόρος
 με νηπιώδες συναίσθημα
 Ιστώντας τρόπαια επί τροπαίων
 Ιλασμός και εξιλέωση
 Πάει καιρός...

Αγωγή χαράς

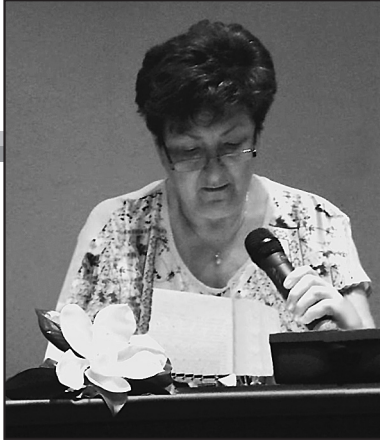
Πέτρινα χρόνια
Αφιλόξενα σώματα
Ακουμπάει η ψυχή στο κενό
Ανάσες κοφτές που σκίζουν τον αέρα
Προσπαθούν να βρουν δικαίωση
Ντύνομαι ελπίδα
Απεκδύομαι εντάσεις,
ενστάσεις,
θυμικές αναθυμιάσεις
που μαυρίζουν την ψυχή
Λύνω τη σιωπή μου
Η σκέψη ακροβατεί σε τεντωμένο σχοινί
Η μνήμη ατονεί
Η θέληση ιερουργεί
Η στέρηση ιεραρχεί
Η μακροθυμία προσκαλεί
Ικέτες του φόβου
Ενδοβολή έξωθεν
Στερούμενοι Θεό
Βαδίζουμε δίχως όσιο, ιερό
Αγκίστρια ματώνουν το νου...

Οδηγητικός μίτος

Κάθε βράδυ πίνω γουλιά γουλιά το αμάρο της απουσίας σου,
στοιβαγμένο στην εταζέρα της προσμονής
Πολλάκις, φροντίζω να βγεις επιμελώς
από τη ναφθαλίνη του χρόνου,
εσωστηθίζοντας κιτρινισμένα ερωτικά χορικά άσματα και ωδές
Καίω την έλλειψή σου σε τρεις ρουφηξιές τσιγάρο και σε σβήνω
κόβοντας το φίλτρο της εξάρτησης

Όταν κοπάσει η μονολογική διθυραμβική ρητορεία,
λυγίζω στα θέλω της ψυχής,
στους πόθους του κορμιού,
καυγαδίζοντας με το ναρκισσισμό τους
Εξιλεωμένη και καταπονημένη
φλερτάρω τον ξυλοκρέβατο εραστή της νυκτός
και συνευδοκώ στην παράδοση άνευ όρων
Αγάπη τσαλακωμένη σε ατσαλάκωτα σεντόνια...

Μαρία Σκουρολιάκου

Η Μαρία Σκουρολιάκου γεννήθηκε στην Τιθορέα Φθιώτιδας.

Εργάστηκε στην Εθνική Τράπεζα απ' όπου συνταξιοδοτήθηκε ως Διευθύντρια. Σπουδάστρια του Ανοικτού Πανεπιστημίου στον Ελληνικό Πολιτισμό. Παρακολούθησε πρόγραμμα

Δημιουργικής Γραφής στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας.

Είναι μέλος του Κύκλου Ποιητών, της UNESCO Τεχνών, Λόγου και Επιστημών Ελλάδος, της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών.

Ποιήματά της, άρθρα και δοκίμια έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, έντυπα και διαδικτυακά και στην Μεγάλη Λογοτεχνική Εγκυκλοπαίδεια Χάρη Πάτση. Έχει συμμετάσχει σε συλλογικές εκδόσεις και ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά και ιταλικά.

Έχει δημοσιεύσει κριτικές για πολλούς και σημαντικούς ποιητές... (Κριτική της για τον Γιάννη Ρίτσο είναι καταχωρημένη στην επίσημη ιστοσελίδα του ποιητή).

Το ποιητικό της έργο έχει κριθεί από εξαιρετικούς κριτικούς.

Έχει βραβευτεί με το βραβείο «Μάρκου Αυγέρη» της Ε.Ε.Λ το 2017, για την ποιητική συλλογή «Χρώμα Αύριο». Έχει λάβει Α΄ Πανελλήνιο βραβείο της Π.Ε.Λ. για το ποίημα «Μάνα», καθώς και άλλα πανελλήνια Βραβεία.

Ποιητικό έργο:

- «Αντίδωρο καρδιάς», Αυτοέκδοση, Λαμιακός Τύπος, 1999, 2005, 2011.
- «Δακτυλικά αποτυπώματα», εκδ. Γαβριηλίδης, 2005.
- «Ακάθιστος λόγος», Αυτοέκδοση, εκδ. Λαμιακός Τύπος, 2008, Β΄ έκδ. Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Πάτση, 2020.

- «Χρώμα Αύριο», Αυτοέκδοση, Λαμιακός Τύπος, 2015, Β' έκδ. Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Πάτση, 2022.
- «Χρώματα του Αναστάση», εκδ. Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Πάτση, 2020.
- «Σώμα του χρόνου», Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Πάτση, 2021.

Παραμύθι:

- «Το αστεράκι του Μάριου», εκδ. Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Πάτση, 2020.

Έκρηξη

Στους κλώνους μιας τσιντόνιας
αιμάτινο πουκάμισο
κόκκινο βάφει
του χιονιά το σάβανο.

Σφυρίζει αγέρας στα ηφαίστεια των σπόρων.
Σκάβει ουρανούς με ονόματα βαριά
και την ελπίδα ταξιδεύει
στις ανθρώπινες πλατείες
να κυματίσει δάκρυ στης ψυχής την έρημο.

Κι ας μπήγονται καρφιά στις λέξεις.
Κι ας αναδεύονται στην τρύπα τους τα ερπετά.

Μ' έναν Φλεβάρη να χορεύει τις αμυγδαλιές
κι ένα μαχαίρι κρητικό στα χέρια
φιλάει στο στόμα η ζωή τον φόβο
και γίνεται ξανά η έκρηξη.

Άγραφο σώμα

Αναζητάς την ουτοπία, σ' άσπρες νύχτες,
κι η θύμηση, λιμνάζει στου μυαλού τ' απόνερα.

Ποιος Αύγουστος εστράτισε
απ' της ζωής τα καλοκαίρια,
κι απάτητα, δεν σε γνωρίσανε βουνά;

Πάρε τις λέξεις εισιτήριο,
άγραφο σώμα, σε αρχιπέλαγος νερό.

Ύστερα φώναξε, «Οδυσσέα»,
καταμεσήμερο,
να σ' απαντήσουν όλα τα ταξίδια,
και στην πανσέληνο, πρόβαλλε, νυχτολούλουδο,
να κατεβούν,
να σε φιλήσουν τ' άστρα.

Ένας παλιός Νοέμβρης

Ένας παλιός Νοέμβρης κατηφόρισε.
Με κεραυνούς ανέμιζε τα χέρια.
Έπεφταν κάλυκες από γαρίφαλα στην ασφαλτο
κι άκουγες κρότους που δεν ήτανε γιορτή.

Ένας παλιός Νοέμβρης κατηφόρισε
Πήρε απ' το χέρι ένα παιδί κι ένα τραγούδι.
Του 'δειξε ονόματα που ρίζωσαν στη χλόη.
Απρίληδες που αγάπησαν παράφορα
και τους ματώσαν τα κορμιά οι Εφιάλτες.

Ένας παλιός Νοέμβρης κατηφόρισε.
Κόκκινο έριξε σκοινί κι ένα τρισάγιο
για να πιαστούν οι άγιοι κι οι άγγελοι.
Ν' αφήσουν στις παλάμες τ' ουρανού
αρχαία φυλακτά συνθήματα.
Να ραντιστούν με Δελφικό νερό
Να σεργιανίσουν τον Χριστό στις ξέρες.

Ένας παλιός Νοέμβρης κατηφόρισε.
Είδε της γης τους μαύρους ίσκιους
στα παλάτια τους.
Στις γειτονιές των πόνων τη Γκουέρνικα.
Έγραψε πάνω στην καρδιά του «ΑΝΟΙΞΗ»
και περπατάει τον κόσμο να τη φέρει.

Η γλώσσα

Ο καναπές είναι μια γλώσσα
κόκκινη, κίτρινη, λευκή
και δεν τσακίζει κόκκαλα.

Ο καναπές είναι σκουριά
που τρώει σάρκες.
Γεννοβολάει ακάρεα.

Ο καναπές
Έχει τη μυρουδιά παραίτησης.
Δεν ευωδιάζει ανυπακοή.
Φοράει τέλμα.

Ελένη Σταθοπούλου

Η Ελένη Σταθοπούλου γεννήθηκε στη Θουρία Μεσσηνίας το 1954 από πατέρα Ναυπλιέα και μητέρα Θουριώτισσα. Αποφοίτησε από το Λύκειο Θηλέων Πύργου και στη συνέχεια από το Ιστορικό και Αρχαιολογικό Τμήμα τής Φιλοσοφικής Αθηνών, το Νομικό Τμήμα τής Νομικής Αθηνών και πρόσφατα από το Κέντρο Ανασυνδυασμένης-Εκλεκτικής Θεραπευτικής Συμβουλευτικής Παιδιών και Ενηλίκων. Υπηρέτησε ως φιλόλογος σε Δημόσια Λύκεια για τριάντα έτη. Από τον Οκτώβριο του 2004 συνέλαβε την ιδέα και υλοποιεί έκτοτε την έκδοση μιας τριμηνιαίας εφημερίδας για την ιδιαίτερη πατρίδα της με τίτλο «Θουρία».

Με το ψευδώνυμο Αιθερία, στις αρχές του 2015, εξέδωσε το πρώτο της βιβλίο με τίτλο «αλήτης φλοιόσβος», από τις εκδόσεις «Η φωνή των Πειραιωτών», που περιλαμβάνει τρεις ποιητικές συλλογές. Στα τέλη του ίδιου χρόνου, από τις Εκδόσεις Άνιμα, εξέδωσε το μυθιστόρημα με τίτλο «γεύση από νεράντζι» και το 2017 το αστυνομικό μυθιστόρημα με τίτλο «ουδέν αξιοσημείωτον», τα οποία επανεκδόθηκαν τον Απρίλιο του 2022, ενώ τον Ιούνιο του 2019 εξέδωσε την ποιητική συλλογή «στην ανάσα του φόβου» και τον Μάιο του 2022 το αστυνομικό μυθιστόρημα «οι εντολές», που επανεκδόθηκε τον Μάρτιο του 2023.

Έργα της δημοσιεύονται στις περιοδικές εκδόσεις «Μεσσηνιακές Δημιουργίες», «Νόημα», «Πνευματική Λάρισα» και «Λογοτεχνικό Δελτίο» του Φιλολογικού Ομίλου Θεσσαλονίκης, καθώς και στην εβδομαδιαία εφημερίδα «Η φωνή των Πειραιωτών». Για τα 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821, δημοσίευσε στον επετειακό τόμο τής Ένωσης Μεσσηνίων Συγγραφέων το διήγημα «Από την Πολιανή στο Μεσολόγγι», για το οποίο εκδηλώθηκε ενδιαφέρον για μεταφορά του στον κινηματογράφο και για τα

100 χρόνια από την Μικρασιατική καταστροφή το διήγημα «Η Αρετούσα τής Σμύρνης». Στον 11ο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό τής Εταιρείας Τεχνών, Επιστήμης και Πολιτισμού τού Δήμου Κερατσινίου-Δραπετσώνας έλαβε το Β΄ βραβείο Ποίησης για το ποίημά της «Αμέλεια» και στους 37ους Δελφικούς Αγώνες Ποίησης 2022, που διοργανώνει η Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών, της οποίας είναι μέλος, έλαβε έπαινο για το ποίημά της «Περιπλάνηση». Τα βιβλία της έχουν μεταφραστεί σε ξένες γλώσσες.

Η Ελένη Σταθοπούλου τα τελευταία 15 χρόνια κατοικεί στον Πειραιά. Είναι μέλος τού Εξωραϊστικού Εκπολιτιστικού Συλλόγου Πειραιά «Ο Διογένης», του Λογοτεχνικού Εργαστηρίου Πειραιά «Εν Πλω», της Πανελλήνιας Ένωσης Γυναικών Μάνης και του Συνδέσμου Γυναικών Πελοποννήσου και Ιονίων Νήσων στον Πειραιά.

Παράσημα

Σχοινί ακροβασίας,
χωρίς βεβαίου δίχτυ
και προσδοκίας φως,
ανασφαλές και περιπετειώδες
πλανάται άνωθεν του βίου.

Τα πάντα ρέουν,
κινούνται κι αλλάζουν
σε σκιές και σκιάσεις
ονείρων φευγαλέων,
ψιθύρων εκκωφαντικών,
σιωπής λαλίστατης,
ζεόντων πόθων
και τρέμοντος λόγου.

Διαρκής προσπάθεια
ισορροπίας πρόσκαιρης
ορίζει την ανάσα
στα σύνορα τής λήθης,

στον στρόβιλο τού χρόνου,
στη μνήμη τού ωραίου,
στην άγρια τής χαράς.

Επίδοξοι ζωής ακροβάτες
της πτώσης τις ουλές
παράσημα κρεμάσαμε!

Το δάκρυ

Η διάφανη σταγόνα
στου φύλλου στέκεται
την προιονωτή την άκρη,
στη διαύγειά της δηλώνει
της καθαρότητας το κύρος,
επίμονα καλώντας του φωτός
τον μεγαλειώδη τον χρωστήρα
και λαχταρώντας τη διάθλαση
στην παγωμένη σάρκα της

Το δάκρυ,
λευκό διαμάντι αφεγάδιαστο
στο αίθριο σκαλωμένο τής ψυχής,
ρουφά στην άβυσσό του
του πόνου τού ζοφώδους τη φωτιά
κι ως έγκλειστα στη λάμψη του φυλάσσει
τις διαδρομές εκείνες τις περιπαθείς
στις στράτες τις ατέρμονες τού έρωτα,
την προβολή τ' ονείρου νοσταλγώντας
στους γαλαξίες τού μικρού μεγάλου!

Στίξη

Τις μέρες μου τις ξόδεψα
σε παύλες άηχες
και παρενθέσεις γκριζες
υπομονής κι επιμονής,
για να προσπεραστεί τ' αδιέξοδο
και να συμβεί η προσδοκία.

Δεν έβαλα ποτέ τελεία,
γιατί τα σωθικά μου τσάκιζε
και ήταν του θανάτου.

Κλεισμένη στις μουντές αγκύλες
παγίδευσης εκούσιας
μετρούσα τα φεγγάρια,
τις ερωτήσεις έσβηνα
και πρόσμενα την ώρα
να τρέξω στο δικό μου σύμπαν.

Εκείνα τα θαυμαστικά
στη γλύκα τής χαράς
και της αποδοχής,
ροή ενέργειας κάθετη
στου είναι μου τον κύκλο,
γλυκόηχα και πολύχρωμα
ολίγα κι ανεκτίμητα διαμάντια,
αξία τού ευ ζην!

Ελένη Σεργίου

Η Ελένη Σεργίου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα.

Έχει Bachelor of Arts (B.A.) στην Αγγλική γλώσσα και Αγγλική Φιλολογία, και Master of Arts (M.A.) στην Εφαρμοσμένη Γλωσσολογία.

Έχει λάβει τιμητική Διάκριση σε Πανελλήνιο Διαγωνισμό Λογοτεχνίας και Ποίησης το 2011, Έπαινο σε Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης το 2016 και Τιμητική Διάκριση στους 33ους Πανελλήνιους Ποιητικούς Αγώνες Δελφών το 2018 και στους 37ους το 2022.

Επίσης, έχει λάβει και το ειδικό Βραβείο Ποίησης Ελικών για το συνολικό της έργο και την ενεργή της παρουσία στα γράμματα, στη διανόηση και στη σύγχρονη πνευματική δραστηριότητα.

Έχει εκδώσει τέσσερις ποιητικές συλλογές:

- Δεν έχεις τον Θεό σου, Εκδόσεις Ελευθερουδάκης 2016, Β' Βραβείο Κέφαλος.
- Μοιραία Συνάντηση (Παραμύθι σε 90 σκηνές), Εκδόσεις Ελευθερουδάκης 2017, Γ' Βραβείο Κέφαλος.
- Χάριν Βιώματος, Εκδόσεις Ελευθερουδάκης 2019, Αριστείο Ε.Π.Ο.Κ.
- Οι γάμοι του Πεζού και της Ποίησης (45 Γαμήλιες Τελετές), Εκδόσεις Ελευθερουδάκης 2022, Βιβλίο Χρονιάς Ε.Π.Ο.Κ.

Επίσης, έχει συμμετάσχει σε ποιητικές ανθολογίες και σε περιοδικά ποίησης.

Amor Platonicus

Η μοναξιά σου δέντρο σε άγονο τοπίο
έρημο βουνό.

Πότισμα δεν χρειάζεται
είναι μονίμως μούσκεμα
επειδή

κατακλυσμός η αγάπη που αρνήθηκες.

Τα ποιήματά σου παράξενα
αλλόκοτα φρούτα
κρέμονται στα γυμνά κλαδιά του.

Τώρα γράφεις και τραγούδια
να στολίσεις τον ξερό κορμό
να σκεπάσεις τα αρχικά κεφαλαία γράμματα
που χάραξες επάνω του μόλις φύτρωσε.

Η αγωνία σου
(πότε θα την δεις;
θα την ξαναδείς;)
λίπασμα
θρέφει τις ρίζες
και η κορυφή του όλο και ψηλώνει.

Εκεί μια μέρα θα κρεμάσεις τη ζωή σου
και τότε θα αδειάσει η δική μου.

** Platonic Love / Πλατωνική Αγάπη*

Στην άμμο χτίζονται τα όνειρα με άμμο

Ο ένας αμμόλοφος κάλυψε τον άλλον
παρ' όλη την απόσταση που τους χώριζε.

Η βλάστηση δεν είναι πλέον ορατή
οι καρποί σταμάτησαν την ανάπτυξή τους
άμμος μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι.

Το ποίημα λατρεύει να διηγείται ιστορίες
για παράξενα φυτά
που σώζονται μέσα του
για ανέμους που κρύβουν όλες τις απαντήσεις
σε καρπούς που βρίσκονται σε νάρκη.

Όμως δεν ξέρεις τι σημαίνει να είσαι ποιητής
αν δεν βρεθείς κάτω απ' την άμμο
έστω και μια φορά.

Αν δεν φτιάξεις αγάλματα από αμμόλοφους
όπως στο νησί Μόρετον της Αυστραλίας
με υπομονή, επιμονή και πίστη
πως όλα τα κύματα θα σεβαστούν το όνειρό σου.

Ας υποθέσουμε...

Ας υποθέσουμε
πως την Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης
ήσουν ανάμεσα στο κοινό
που άκουσε το ποίημα που απήγγειλα
αυτό για τον αγαπημένο μου ποιητή
και με ερωτεύθηκες.

Ας υποθέσουμε
πως με πλησίασες στο τέλος
και το βουνό μου έλιωσε
όταν τα μάτια σου φίλησαν
το παγωμένο μάγουλο κοντά στα χείλη
στα σύνορα της ελπίδας.

Ας υποθέσουμε
πως άπλωσες τα χέρια
κι έσφιξες το όνειρό μου στις παλάμες σου
μέχρι που ακούστηκε ο ήχος του πάθους

απ' την σπηλιά της μακρόχρονης θλίψης
τότε που ο πόνος της απουσίας ήταν λέξεις.

Ας υποθέσουμε
πως φύγαμε μαζί απ' το παράθυρο
δύο σώματα σ' ένα ποίημα
–η μαγεία της τέχνης ήταν το μυστικό μας–
για ταξίδι στον χρόνο που χάθηκε
στις όμορφες μέρες που ήταν δικός μας.

Κωνσταντίνος Τάγκαλος

Ο Κωνσταντίνος (Τάκης) Τάγκαλος γεννήθηκε στην Αθήνα όπου και ζει. Σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων στο Πανεπιστήμιο Πειραιά και έχει διατελέσει οικονομικός διευθυντής σε Τράπεζες, ενώ τα τελευταία χρόνια είναι Μέλος Δ.Σ. με-

γάλης Α.Ε.

Με την ποίηση άρχισε να ασχολείται από την ηλικία των 20 και για δύο χρόνια, οπότε λόγω των επαγγελματικών του υποχρεώσεων διέκοψε. Επανήλθε το 2010 και από τότε έχει γράψει περίπου 850 ποιήματα, γράφοντας συνήθως σε έμμετρο λόγο και με ρίμα.

Τα περισσότερα εξ' αυτών στιχουργήματα και ορισμένα από αυτά έχουν ήδη μελοποιηθεί. Έχει ήδη εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές και δύο μυθιστορήματα:

- Το πρώτο του βιβλίο με τίτλο Ζωγραφίζοντας επάνω στον καμβά της ποίησης εκδόθηκε το 2014.
- Το δεύτερο βιβλίο του με τίτλο Ποιητικές διαδρομές στο μετρο εκδόθηκε το 2017.
- Το τρίτο βιβλίο του με τίτλο Μυσταγωγία στιγμών εκδόθηκε το 2019.
- Το τέταρτο βιβλίο του που αποτελεί το πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο 15 ζωές εκδόθηκε το 2021 από τις εκδόσεις Όστρια.
- Το πέμπτο του βιβλίο με τίτλο Επτά ψυχές–Η προφητεία ένα ψυχολογικό-αστυνομικό μυθιστόρημα που εκδόθηκε το 2022 από τις εκδόσεις Υδροπλάνο.

Επίσης, ποιήματά του συμπεριελήφθησαν τιμής ένεκεν στον Τόμο της Εγκυκλοπαίδειας του Χάρη Πάτση με τίτλο Νεοελληνική Λογοτεχνία που εκδόθηκε το 2014.

Από το 2015 είναι Μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (ΠΕΛ).

Έχει διατελέσει Ομιλητής σε επαγγελματικά συνέδρια καθώς και Παρουσιαστής Αθλητικών εκδηλώσεων στον Δήμο Αλίμου όπου ζει.

Από τις αρχές του 2019 είναι Ραδιοφωνικός Παραγωγός στον διαδικτυακό Σταθμό του Δήμου Αλίμου (Alimos web radio) με εβδομαδιαία εκπομπή που μεταδίδεται κάθε Πέμπτη 8-10 το βράδυ και έχει τίτλο Βραδινές μουσικές περιπλανήσεις.

Αν... Να!

Πιάσε αν μπορείς το AN και γύρισέ το ανάποδα
αγνόησε επιδεκτικά ατυχίες μα και παράπονα
αν στη ζωή μας τη μικρή, στους άλλους πας ρωτώντας
στο όνειρο σου δύσμοιρε, θα φτάσεις μπουσουλώντας!

Βάλε λοιπόν ψυχή
ξεκόλλα απ το AN
μια νίκη είναι η ζωή
πίσω απ το παραβάν!

Γδάρτο λοιπόν αυτό το AN
πως θα λεγε και ο Ελύτης
είναι γι αυτούς που το τολμάν
του NA γίνε μαγνήτης!

Άσε λοιπόν αναστολές κι απτές δικαιολογίες
λόγια που λένε οι δειλοί για τις αποτυχίες!
Η τόλμη και η αρετή αυτές να σε οδηγούνε
γιατί η ζωή είναι όμορφη, γι αυτούς που προσπαθούνε!

Χάνουνε ή νικούνε!

Το αλφαβητάρι του έρωτα

Α-λφα

Αγάπη, της ζωής η τροφή
Βασιλικός στη γλάστρα της ο Έρωτας
Γεύεται τους χυμούς του σώματος
Διακαής επιθυμία
Ευμορφία ψυχής να
Ζεις μέσα στο Όνειρο σαν
Ηλιαχτίδα παντοτινής λάμψης!
Θαρρείς πως δραπετεύει η ψυχή σου.
Ικανοποίηση των αισθήσεων, της
Καρδιάς η απεραντοσύνη μοιάζει να είναι!
Λουλούδι μυρωδάτο το κορμί σου!
Μέτρο δεν υπάρχει στον έρωτα
Νικητής θα είναι πάντα αυτός!
Ξύπνημα των αισθήσεων
Όλων... ολοκληρωτικά
Προκαλεί, προσκαλεί, προσμένει!
Ρίγος διαπερνά το είναι σου!
Σπίθες ξεπετάγονται απ' τα μάτια, καθώς
Το απρόσμενο ξεδιπλώνεται μπροστά σου
Υπέρτατη αίσθηση σε κυκλώνει
Φλόγες αναδύουν από τις ανάσες και ο
Χρόνος δεν έχει καμιά σημασία!
Ψήγματα στιγμών και οι
Ώρες ξετυλίγονται λαίμαργα μπροστά σου...

Ω-μέγα!!!

Άναρχα υπάρχω

Αποσιωπητικών δρώμενα
ανεξήγητα φαινόμενα
ανέκφραστα βλέμματα
αλήθειες ή ψέματα;

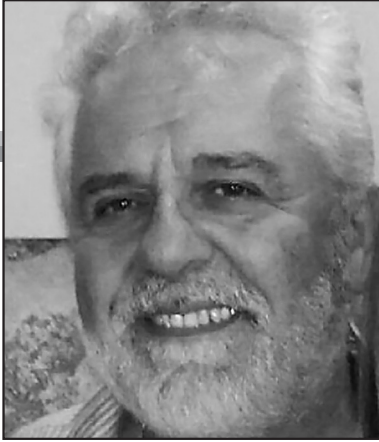
Σύγχυση και ταραχή
διασπάται η προσοχή
μπερδεμένα συναισθήματα
παθήματα, μαθήματα;

Ετεροχρονισμένες σκέψεις
ακαταλαβίστικες λέξεις
ανεξέλεγκτες παρεμβολές
μοιάζουν όλα υπερβολές!

Παρατηρητής σκέψεων
ελεγκτής λέξεων
κλειδούχος συναισθημάτων
αποστροφή χρωμάτων!

Άναρχα υπάρχω...

Χρίστος Τεγόπουλος

Ο Χρίστος Τεγόπουλος είναι γέννημα θρέμμα της Θεσσαλικής γης. Γεννήθηκε στον Βλοχό Καρδίτσας το 1960.

Εξ απαλών ονύχων έδειξε μια έμφυτη ροπή προς τις τέχνες και τα γράμματα. Νεαρός απέσπασε πανελλήνιο βραβείο στη ζωγραφική και κατ' επανάληψη έχει βραβευθεί στην ποίηση.

Ασχολείται με όλα τα είδη του γραπτού λόγου: πεζό, έμμετρο, δοκίμιο, αρθρογραφία και κριτική. Σπούδασε κλασσική φιλολογία και φιλοσοφία στο πανεπιστήμιο του Urbino Italia κοντά στον διεθνούς φήμης αείμνηστο καθηγητή των κλασσικών ελληνικών γραμμάτων Bruno Gentili. Ειδικεύτηκε στην προϊστορική αρχαιολογία.

Έχει εκπονήσει μελέτη σχετική με τον προϊστορικό πολιτισμό της Θεσσαλίας και ασχολήθηκε με το λαϊκό δρώμενο των αναστενάρηδων (μικρή τελετή).

Έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές και σειρά δοκιμίων.

Σπούδασε επίσης δημοσιογραφία και ασχολήθηκε με την αρθρογραφία. Πέραν της ποίησης, ασχολείται τόσο με το παραδοσιακό δημοτικό τραγούδι όσο και με το ρεμπέτικο.

Είναι παντρεμένος και έχει δύο παιδιά. Ζει και εργάζεται στο Ν. Ηράκλειο Αττικής.

Άγος

Ασήκωτο το βάρος του κόσμου στις πλάτες μας.

Στου χρόνου το καρτέρι, ολέθριες επιλογές

ξεριζώνουν τα χέρια μας,

ξεσχίζουν τις σάρκες μας,

σταυρώνουν την ψυχή μας.

Κι' η ανάσα μας κι αυτή λιγοστεύει.
 Τι χρώμα νά 'χει άραγε ο πόνος
 που σκιάζει και μικραίνει την πλάση;
 Χύνονται τ' αστέρια αμίλητα στη θολούρα του βυθού.
 Χρυσό ποτάμι στο βούρκο, σκοτεινιάζει στο στερέωμα.

Στα τυφλά πορευόμαστε ψηλαφίζοντας όσο να
 φτάσουμε στις θύρες του ουρανού.
 Μακρύς και δύσβατος ο δρόμος που οδηγεί
 στα μυστικά της πόλης.
 Όλοι καλά το γνωρίζουν
 μα λίγοι τον αναζητούν.
 Κι' απ' αυτούς τους λίγους
 σχεδόν ποτέ κανείς δεν φτάνει ως το τέλος.

Η άγνωστη γοητεία της σιωπής

Γήινα αμαρτήματα, πόθοι ανοικονόμητοι,
 ολάνθιστοι και σιωπηλοί
 στης γλυκιάς απαγόρευσης τα ορύγματα.
 Πίσω απ' τα τείχη της αθωότητας υποχωρούν
 ακρωτηριασμένες οι πρωτόλειες ελπίδες,
 θρηνώδεις χαρακιές που ως τώρα κρατούν
 ανοιχτή την αρχαία πληγή.
 Καιρός είναι πια να εξοικειωθούμε με το άπειρο,
 να ειδούμε τη μικρότητά μας.
 Κι όταν μέσα μας ανθίσει η γοητεία της σιωπής
 ίσως μάθουμε και να μιλάμε.
 Βαθιά, στου σύμπαντος τα σπλάχνα αντηχεί ο μικρός θρίαμβος
 της αγάπης, της γνώσης, του φωτός!
 Στα κατάλευκα διάσελα του ορίζοντα,
 το άστρο πυρίφλεκτο ξορκίζει τις κραυγές της ύαινας
 που χάνεται στα νεφελώματα,
 μην αντέχοντας τη λαμπρότητα των αστραπών.
 Στην κατεύθυνση των αγιασμένων ανομημάτων
 νιώθω τον παροξυσμό της λησμονιάς

που κάποτε με φίλησε το στόμα.
Τα χείλη μου, ακόμη αιμορραγούν!

Σπαραγμός αγάπης

Τόσο φως, καταμεσής του πελάγου, να χάνεται, διάχυτο παντού,
τόσο φως να κορυφώνει την ένταση των αισθήσεων
και να τυφλώνει!

Τόσο φως να πνίγεται!

Άγριος σπαραγμός στο ανθισμένο κύμα
κι ο ουράνιος θόλος να αγγίζει του ήλιου
τα ξέπλεκα μαλλιά.

Λυσομανά η θύελλα!

Σου φωνάζω: Άφησέ με να σε αγαπήσω...

Ναυαγός σε τούτο τον ωκεανό
απέλπιδα αναζητώ σημάδι σωτηρίας.

Έστω ένα κουπί κι ας είναι και τσακισμένο!

Άφησε με να σε αγαπήσω...

Ό,τι χάραξα στην υδάτινη επιφάνεια
και χθες και σήμερα έσβησε

πίσω απ' την οργή του πανδαμάτορα χρόνου.

Στη χρυσή ανεμόσκαλα αιωρούμαι,
στο αβέβαιο της θολής μνήμης που σκότωσε ο φόβος.
Προσεύχομαι πια από συνήθεια και έλλειψη θάρρους.

Μα και πάλι μέσα μου η ψυχή σπαρταρά.

Λεπίδι κοφτερό η επιθυμία της βαθιάς αμαρτίας.

Άφησέ με να σε αγαπήσω...

Κουράστηκα!

Άλλα ταξίδια δεν αντέχω!

Έλενα Τζαβάρα

Η Έλενα Τζαβάρα γεννήθηκε στην Πάτρα και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε μουσική στο ωδείο και φοίτησε σε σχολή γραμματέων. Εργάστηκε στη Γενική Γραμματεία Ισότητας του Υπουργείου Εσωτερικών, και είναι μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.).

Σε νεαρή ηλικία ξεκίνησε να γράφει ποιήματα πεζά, ομοιοκατάληκτα και ποιητικούς σχηματισμούς. Αφότου εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Ακράτα, η έμπνευσή της την οδήγησε στην πεζογραφία. Η συγγραφή τη συναρπάζει, καθώς την αποσπά από τη φθορά της καθημερινότητας. Συνεχίζει να δημιουργεί πάντα με καλή διάθεση, ακούγοντας απαλή μουσική. Χόμπι της, εκτός από τη μουσική, είναι η ζωγραφική, η ανάγνωση καλών λογοτεχνικών βιβλίων, οι χάρτινες κατασκευές, τα ταξίδια και η πεζοπορία. Λατρεύει εκτός από την οικογένειά της, τα ζώα και καθημερινά ασχολείται με τη φροντίδα της μικρόσωμης σκυλίτσας της, και με τα αδέσποτα ζώα της γειτονιάς.

Τον Ιούνιο του 2016 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πηγή το πρώτο λογοτεχνικό έργο της: «Ανταύγειες μέσα από την ομίχλη». Τον Μάιο του 2018 κυκλοφόρησε από τον ίδιο εκδοτικό οίκο, το δεύτερο έργο της: «Το σεντούκι των κρυμμένων μουσικών», τον Νοέμβριο του 2019 κυκλοφόρησε το τρίτο έργο της: «Άλικο Βελούδο», εκδόσεις Αύρα Το «Άλικο Βελούδο», τον Ιούλιο του 2020, απέσπασε το Α΄ βραβείο, ως ιστορικό βιβλίο σε διαγωνισμό, που προκήρυξε η ομάδα «Βιβλίο της Παρέας». Τον Μάιο 2021 κυκλοφόρησε το τέταρτο λογοτεχνικό έργο της «Η Δίνη της Λίμνης», από τις εκδόσεις Υδροπλάνο, το οποίο στις 17/01/22 βραβεύτηκε ως το καλύτερο μυθιστόρημα πλοκής, από την ομάδα «Artsteps», καθώς συγκέντρωσε τις καλύτερες κριτικές.

Πολύ καιρό περίμενα

Πολύ καιρό περίμενα, μα η στιγμή αργούσε
αφού η μοίρα η σκληρή μακριά μου σε κρατούσε.
Σε πρόσμενα τόσο καιρό, μ' αγάπη και με πάθος,
κι ας λέγανε οι φίλοι μου πως είσαι μεγάλο λάθος.

Τα λόγια τους δεν πίστεψα ας σε κατηγορούσαν
να με κρατήσουν μακριά ποτέ τους δεν μπορούσαν.
Και επιτέλους έφθασες, αγάπη μου εσύ γλυκιά,
ήρθες κοντά μου κι έφερες χαρά μες την καρδιά.

Ελπίζω να ένιωσες κι εσύ την ίδια ευτυχία
που η ζωή έστω κι αργά έδιωξε αυτή την αδικία.
Τώρα μαζί ν' αφήσουμε τα πικραμένα χρόνια,
πάντα κοιτάζοντας μπροστά μ' αγάπη και ομόνοια.

Μην ψάξεις...

Μην ψάξεις, δε θα βρεις κανείς να σ' αγαπήσει
αφού αυτοί που πίστεψες σε έχουν αγνοήσει.
Δίνεις αισθήματα, καρδιά, χαρά, ψυχή και σώμα,
στα παίρνουν τα λεηλατούν σε κάνουν ένα πτώμα.

Κάνεις πολλές προσπάθειες έχοντας κάποιες ελπίδες
όμως τα χρόνια σου περνούν τίποτε απ' αυτούς δεν είδες.
Γι' αυτό λοιπόν σταμάτησα να τους υπολογίζω
το πήρα πια απόφαση τίποτα δεν ελπίζω.

Με κούρασαν τα λόγια τους τα τόσα ψέματά τους,
αλλάζω ρότα στη ζωή και φεύγω μακριά τους.
Μες την καρδιά τώρα κρατώ μία φιλοσοφία,
φίλες για εμέ μοναδικές, ποίηση και πεζογραφία.

Αυτή την καταιγίδα

Η μορφή σου που έβαφε τον ουρανό με ώχρα
κι ο ήλιος ξεψυχούσε
πάνω στα βλέφαρα των δικών μου ματιών...

Ναι, αυτή την καταιγίδα προμήνυαν.

Ο αγέρας με τη σκόνη που σε φιλούσαν ανάγλυφα,
καθώς τα δάκρυα κυλούσαν σε κρυφά αυλάκια αναφιλητών...

Ναι, αυτή την καταιγίδα προμήνυαν.

Τα ανήμπορα λόγια σου, τα χαμένα βήματά σου
σε αχανές μονοπάτι με γυάλινους περιπατητές...

Ναι, αυτή την καταιγίδα προμήνυαν.

Τα βουρκωμένα μάτια των σωρειτών,
τα γερμένα πρόσωπα των λουλουδιών, η τέφρα του δειλινού
που ξεθώριασε στο ξεχασμένο σου πρόσωπο...

Ναι, αυτή την καταιγίδα προμήνυαν.

Τα τρεμάμενα χείλη των αστεριών
στον ραγισμένο θόλο τ' ουρανού, τα
φουρτουνιασμένα πέλαγα των ματιών σου
σαν αντίκρισες το σκοτάδι...

Ναι, αυτή την καταιγίδα προμήνυαν.

Χρήστος Τζανάκος

Ο Χρήστος Τζανάκος γεννημένος στην Αθήνα έχει καταγωγή από την Μάνη Λακωνίας, Ελλάδα.

Οι σπουδές του περιλαμβάνουν μεταπτυχιακό MBA και συμμετοχή στο διδακτορικό πρόγραμμα του Πανεπιστημίου της Γλασκόβης. Εργάζεται ως στέλεχος σε πολυεθνική εταιρία. Ασχολείται από νεαρή ηλικία με την συγγραφή θεατρικών έργων, σεναρίων, ποιημάτων και με την σκηνοθεσία.

Το «*Τε Παί*» ήταν η πρώτη του ποιητική συλλογή που κυκλοφόρησε τον Δεκέμβριο 2018. Έγινε αμέσως best seller, ήταν μέσα στα 10 πρώτα σε πωλήσεις βιβλία ποίησης στα βιβλιοπωλεία Public και υποψήφιο για καλύτερο βιβλίο ποίησης το 2019 στην Ελλάδα. Μεταφράστηκε στα αγγλικά, γερμανικά και ουκρανικά. Ως μέρος της δίγλωσσης ποιητικής συλλογής παρουσιάστηκε τον Δεκέμβριο του 2019 στην Ουκρανική πρεσβεία στη Αθήνα και τον Ιούνιο 2019 στην Λέσχη συγγραφέων στο Κίεβο Ουκρανία. Επίσης τον Σεπτέμβριο του 2019 πήρε μέρος και στο Φεστιβάλ Ποίησης-Λογοτεχνίας στο Κίεβο όπου και πήρε τιμητικό έπαινο. Έχει λάβει πολύ καλές κριτικές στην Ελλάδα, έχει παρουσιαστεί σε περιοδικά ελληνικά και γερμανικά και ο συγγραφέας έχει δώσει αρκετές συνεντεύξεις για το βιβλίο.

Τα «*Προμηθή*» είναι η δεύτερη ποιητική συλλογή του που κυκλοφόρησε τον Δεκέμβριο του 2022 από τις εκδόσεις Ιωλκός. Έγινε αμέσως best seller, ήταν μέσα στα 10 πρώτα σε πωλήσεις βιβλία ποίησης στα βιβλιοπωλεία Public και υποψήφιο για καλύτερο βιβλίο ποίησης το 2023 στην Ελλάδα. Έχει ήδη μεταφραστεί σε 2 ξένες γλώσσες.

«*Το αείζων*» είναι η τρίτη ποιητική συλλογή που θα κυκλοφορήσει το 2024.

Προμηθής

Μετά την κατέλκυση του 2020 μ.Χ.
στον αργαλειό του όρους Ελικώνα εγώ με τον Ησίοδο
εξυφαίνουμε τα των ανθρώπων
και ρίζες επιφαίνουμε στο ελ και στο ανήρ.
Το γένος του Πουπουλένιου διαδέχεται το του Σιδήρου,
στο περίγειο το πιθάρι σπάζει και σφαίρα
βουβή η ελπίδα πλήθη ξεκοκαλίζει.

Πεινασμένοι μα αχόρταγοι
σέρνουν διάττοντες έξω από κάθε ζωντανό
και μεσ' της βρωμιάς τους το ερμαφρόδιτο,
το περίαπτο γκρεμίζουν.

Ξάφνου το τίποτα ανακτά την γαλήνη της στιγμής,
μιάσμα πλέον διακρίνεται στο ατσάλι που φορούν στα δάχτυλα
οι συνδαιτυμόνες της Γαίας.

Το φως έχει αποκοιμηθεί στα στόματα των παιδιών
πέρα στην Αφρική
που αίμα δειγματίζουν μπρος στον εθνικό ύμνο
της καλλιγύναικος Πέτρας.
Οι εμφύλιοι των Πελασγών κοσκινίζουντας εμμονές,
πυρσεύουν εμέ στον κρημνό της γέννησης·
έτσι επιλέγω τον αδερφό μου από το μωσαϊκό των Σαν
που ταξιδεύουν το φλογόλευκο μακριά από την αναρρίχηση
των εσώψυχων.

Άλλη μια βραδιά το φίλυπνο σκοτώνει μέσα του.
Εξορίζω την ματιά μου στον ανίσκιωτο που υπνοβατεί
στοιχειά νεράιδες σα γυρεύει.
Βλέμμα το αείζων δαμάζει,
το πυρ κλέβει από το χέλυο των νομάδων
την σύνεση μάταια να τους ξυπνήσει.

Στην ενθαλπία του κάθε δουλεία στύβει,
μα στην ορμή του ανήκεστου οι σάρκες θρομβώνουν την πλέξη
γύρω από το λόγο.
Οι φθόγγοι σωπαίνουν
και στις στέπες των έμφυχων ο άνεμος γονατίζει την ομολογία.

Όλβιος, αρτίγονος
το ενύπνιο μας χαρίζει μόλις στην σφαίρα του
τα λοίσθια πνεύσουν.
Οβολό θυσιάζουμε στην χώρα της εντροπίας
ξανά το χώμα να γευτούμε.
Έτσι στην σκήτη μας αποσυρόμαστε,
την μια καρδιά νεογνό να προστατεύσουμε
πριν την πρόσπτωση της σκέπης των κτηνών.
Την σκέψη μου στον ώμο του ξεκουράζει
καθώς η πνοή μου ζυγωτή ατελέσφορο
απάγει στο επίμετρο, τον έρωτά του.
Οι τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες·
δυο πανιά στην ίδια βάρκα ο αδερφός μου και εγώ.
Επιμηθέας.

Παύσις

Αφέλειες φελλίζουν στην μνήμη... στο εγώ την Λήθη·

- Θύμισε μου διάολε,
πόσα σκαλοπάτια έχει η έρημος στην κατεβασιά της προς την
αθανασία.
–Μα, την ίδια κουβέντα δεν είχαμε χτες γλυκέ μου;
–Χτες μόλις ανέστησες την κόρη μου στο σύσκιο.
–Ναι μαθές! Σου χαρίζω λοιπόν επίκληση τον εαυτό σου στη
θυμέλη να αποκτείνεις:

Πέτρα αστοιχείωτη ποιο φιλί σε πάταξε,
σε κάποια λησμονιά μόνη σε μετάνιωσε
σαν φυλακτό μαζί σε πήρε.
Τώρα ξύπναγε και ύφαινε στων σκουληκιών το άλας
χτες δεν ήσουν παρά ο πόνος μου,
σήμερα η λευτεριά μου.

Αριάδνη Τζούμα

Η Αριάδνη Τζούμα του Τζανή είναι ποιήτρια-στιχουργός, συγγραφέας θεατρικών έργων έμμετρου λόγου. Γεννήθηκε στην Καβάλα και από το 1978 –αφ’ ότου διορίστηκε– ζει στην Αθήνα. Σπούδασε οικονομικά και εργάστηκε επί μία 25ετία στα Τραπεζο-ασφαλιστικά. Έχοντας μουσική παιδεία είναι μέλος χορωδιών, βυζαντινής και έντεχνης μουσικής.

Για μια τετραετία (2010-2014) συμμετείχε ενεργά στα Δημοτικά δρώμενα της Α. Αττικής. Από το 2012 είναι μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και από το 2015 έως το 2018 ήταν μέλος της κριτικής επιτροπής στους ετήσιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Είναι φίλη και υποψήφιο μέλος της Ε.Ε.Λ.

Ποιήματα και αποσπάσματα των θεατρικών της, έχουν γραφτεί κατά καιρούς σε λογοτεχνικά περιοδικά, εγκυκλοπαίδειες και στο διαδίκτυο.

Από τις εκδόσεις Πολύφωγος –Αθήνα 2011–, εκδίδεται η 1η ποιητική της συλλογή «Ο μίτος» της Αριάδνης και από τις εκδόσεις Χ. Πάτση Αθήνα 2019, εκδίδεται το 1ο θεατρικό της «Το προξενικό της Βαγγελιώς, για το οποίο έγραψαν πολύ καλές κριτικές, η κριτικός θεάτρου Μαριλιάνα Ρηγοπούλου, ο σκηνοθέτης Στέλιος Δουλγεράκης και άλλοι ειδήμονες. Ετοιμάζεται να ανεβεί στο θέατρο του Πειραιά αρχές του 2023, με το καλό!

Έχει προς έκδοση: 3 ποιητικές συλλογές (180 ποιήματα), 11 θεατρικά, 4 μονόπρακτα και 4 παραμύθια. Όλα τα έργα της είναι σε έμμετρο λόγο. Το μεγαλύτερο θεατρικό της το «Ο άρχοντας του κάμπου» που ευελπιστούμε να ανεβεί και στην σκηνή, είναι έργο 3.750 στίχων.

Δίπτυχο

Άνοιξη!

Χαρά της άνθισης της νιότης χάρη
πολύχρωμα χαλιά τα περιβόλια
ολάνθιστες κι οι γλάστρες στα μπαλκόνια.
Αγριολούλουδα χωμένα στα χορτάρια
φλερτάρουν με του ήλιου τις αχτίδες
και με τις πρώτες της αυγής δροσοσταλίδες.
Σε κόκκινη απλωσιά κι οι παπαρούνες
χαρά να δούνε ήλιο, να ανθίσουν,
πριν τις αγγίξει χέρι και μαδήσουν.
Της γης η ανάσα βγαίνει από το χώμα
και ξεσηκώνει έρωτες και πόθους
έχει χαρά για όλους τους ανθρώπους.

Χειμώνα...

Σώμα της βαρυχειμωνιάς,
γερμένο κούτσουρο σε τζάκι που δακρύζει.
Στην παγωνιά και στις καρδιάς το ρίγος
γέρνει κι η μάνα γη κι αποκοιμιάται.
Του γέρου ανέμισμα της άσπρης κόμης
του καρραβιού το πάλεμα στο ξεροβόρι.
Μαύρη μια αγκαλιά κρύβουν τ' αστέρια.
Του φεγγαριού η χλομάδα απομακρύνει.
Σώμα ψυχρό, μακρύ σκαρί της νύχτας.

Αλλοτρίωση

Δύο φιγούρες πίσω απ' τις γρίλιες
θαρρώ πως μοιάζουν με νυχτερίδες.
Παγιδευμένες μέσα στο χώρο
ταξιδεμένες κι από το χρόνο...

Υγρό δωμάτιο, μούχλα μυρίζει
μήτε ο ήλιος δεν το αγγίζει.
Μόνο απ' τις γρίλιες κρυφοκοιτάει
την αλλοτρίωση που σεργιανάει...

Κάποτε όρκους αγάπης δώσανε
τώρα οι καρδιές κι οι δυο παγώσανε.
Αν ανταμώσει η ψυχρή ματιά τους
παγώνουν και τα βλέφαρά τους...

Στο ίδιο κρεβάτι τις νύχτες γέρονουν
μα ούτε ένα χάδι. Απλά σωπαίνουν.
Δεν ερωτεύονται, κορμιά παγωμένα
μέσα στο χρόνο τους λησμονημένα...

Χρόνια μαζί μα νιώθουν ξένοι
η αλλοτρίωση σημαδεμένη.
Δεν αγκαλιάζονται, δεν αγαπιούνται,
άδειοι σε αισθήματα, μήτε μισιούνται.

Στέκονται ανέκφραστοι και προδομένοι
κι αναρωτιούνται, τι απομένει!

Η καρδιά της μάνας

Γράμματα αυτή δεν ήξερε και μήτε άντρα είχε.
Τον άντρα της τον έχασε στον πόλεμο, η δόλια.
Της άφησε μικρό παιδί φτωχό κι ορφανεμένο
και τον μονάκριβο της γιο διπλά τον αγαπούσε.

Χατίρι δεν του χάλαγε, του κακομαθημένου!
Μια μόνο μέρα στο σχολειό και δέκα στις αλάνες
κι η μάνα του τον έψαχνε στα βρώμικα σοκάκια
μη ξεστρατίσει το παιδί απ' του Θεού τον δρόμο.

Μόνος, τους δρόμους έπαιρνε, γυμνός και τρελαμένος...

Είχε οργή στα μάτια του και μίσος στην καρδιά του.

Τα 'βαζε με την μάνα του, της φόρτωνε ευθύνες
για το κακό του ριζικό, για την αναποδιά του.

Το μίσος που 'χε στην ψυχή, του όπλισε το χέρι
κι ήρθε η ώρα η κακιά, την μάνα του σκοτώνει.

Της ξεριζώνει την καρδιά και την κρατά στα χέρια.

Του μητροκτόνου η σκιά γλιστράει στο σκοτάδι·
τρέχει ο δόλιος να κρυφτεί κι από τις ενοχές του.

Σκοντάφτει και σωριάζεται με ματωμένα χέρια.

Κρατά της μάνας την καρδιά που λαχταρά και λέει:

«Μην πόνεσες παιδάκι μου! Σου είπα να μην τρέχεις!

Τα βήματα σου στη ζωή δεν σου 'πα να προσέχεις!»

Λίνα Μπαμπατσιά-Τουρκογιώργη

Η Λίνα Μπαμπατσιά-Τουρκογιώργη γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή Αθηνών και εργάστηκε ως ηθοποιός στο θέατρο, στον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Παράλληλα στη δεκαετία του '90

σε συνεργασία με τον σύζυγό της Αντώνη Τουρκογιώργη, μουσικό, ηχογραφεί και κυκλοφορεί δύο προσωπικούς δίσκους με στίχους δικούς της.

Το 2010 δημοσιεύει το μυθιστόρημα «Υποθετικά τέλεια όλα» (εκδ. Απόπειρα).

Το 2014 την ποιητική συλλογή «Λαχάρ» (εκδ. Απόπειρα).

Το 2019 την ποιητική συλλογή «Στην Δυτική πλευρά της Άνοιξης» (εκδ. Απόπειρα).

Λαχάρ

Ότι δεν γνώρισα
Ακολουθώντας τα κύματα
Κι όσα δεν βρήκα μυστικά
Κρυμμένα στους βυθούς της
Το ζήτησα στον ουρανό
Στ' αστέρια, στο φεγγάρι
Εκεί καθρεφτιζόμουνα
Τις νύχτες σαν λιοντάρι
Κι εκεί Σε ξαναρώτησα

Πώς μ' έκανες δελφίني

Πάλι δεν μου απάντησες
Μα ένωσα πως θέλεις

Τη σκέψη σου να εμπιστευτώ
Αυτή, που είχες για μένα
Την ώρα, που με όριζες
Δελφίني στο Αιγαίο!

Και πήρα την ανάσα μου
Την πιο βαθιά, για νά 'χω...
Κι έπεσα και κολύμπησα
Κι άδειασα το μυαλό μου

Στα στρείδια, που όλα άνοιξαν
Στα μπλε μαργαριτάρια,
Στα μάτια, που λαμπύριζαν
Κι έμοιαζαν στα δικά μου
Και στις παράξενες σπηλιές,
Που μ' έκρυψαν, για λίγο...

Είδα πολλά κι απόλαυσα
Το φόβο το χαμένο,
Που απ' την ουρά μου έφευγε
Γραμμή με φουσαλίδες
Στα κύματα τα σιωπηλά
Στο κύμα, που φοβόμουν
Και τώρα ένα έγινα
Και πλέω και μαθαίνω
Και σαν δελφίни τραγουδώ
Και σαν δελφίни βγαίνω
Απ' το βυθό της θάλασσας
Στο ήρεμο ακρογιάλι!

Κι εκεί, στην όμορφη ακτή
Λουσμένο μες τον ήλιο
Ένα λιοντάρι καρτερεί
Ένα λιοντάρι παίζει
Νωχελικά τη χαίτη του την όμορφη
Μου δείχνει!
Βγήκα βρεγμένη και γυμνή

Κοιτώντας το στα μάτια
Και με τα δυο, τ' αγκάλιασα
Τα χέρια τα βρεγμένα
Τότε η καρδιά μου χτύπησε
Σα να ήμουν παιδάκι
Που από ευτυχία έκλαψε
Στο λιονταρίσιο χάδι!

Κι έτσι αγκαλιά κοιμήθηκα
Τη νύχτα
Με τα' αστέρια όλα να χαμηλώνουνε
Ν' ακούσουν να μιλάω
Με τους βυθούς, τα χρώματα
Τα ξέπνοα καράβια, που κούναγαν
Μες τη σιωπή

Θρήνους να ξεχαστούνε
Και τα δελφίνια, όπως εγώ
Έφαχναν τις ευχούλες,
Τραγουδιστά τις έβγαζαν
Στα κύματα που αφρίζαν
Και με δυο πήδους τα έδιναν
Στους γλάρους, που περνούσαν
Κι έτσι... κάποιος σωνότανε
...ήθελα να ελπίζω!

Μα τι λιοντάρι είμαι κι εγώ
Που μού 'ρχεται να κλάψω
Στη λιονταρίσια αγκαλιά
Για ένα μικρό δελφίνι!...
Κι όλα τ', αστέρια γέλασαν
Και κει με πήρε ο ύπνος

Κι ήταν σα να ταξίδευα... στον ουρανό
Μ' ένα άρμα....

Κι έλεγα... κοίτα!
Μέσα στη θάλασσα είμαι εγώ
Και στη στεριά... και σ' όλα!
Και μες στα δέντρα, στα κλαριά
Μικρό πουλί... και άνθος!
Και σύννεφο και πέλαγος
Βροχή και καταιγίδα

Στη ζούγκλα άγριος βασιλιάς
Πανσέληνος τη νύχτα
Στα όνειρά σου προσευχή
Και στη καρδιά σου δάκρυ
Και μέσα στο τραγούδι σου
Αυτός που τραγουδάει...
Γίνομαι ένα και πολλά
Και ξαναγίνομαι ένα
Γιατί βλέπω να στέκεσαι
...Εσύ απέναντί μου
Κι ένα γλυκό χαμόγελο
Να με καλωσορίζει

Σαν άνθρωπος... που ήμουν
Κι είχα σχεδόν... ξεχάσει!

Αγαπημένα σύνορα,
Κλειδιά του παραδείσου
Μέσα στη κόλαση φυλάς.
Κι όλο απλώνεστε
Σαν σύννεφο θολό πάνω στο σώμα,
...στο μυαλό....

Δελφίни να γίνω!
Λιοντάρι να γίνω
Βότσαλο στη θάλασσα να γίνω,
Γυναίκα να γίνω
Πόνος να γίνω
Λίγο να φυσήξει, να δω

Την πόρτα την διάπλατα ανοιγμένη
Και τα κλειδιά,
Χάρισμά σου
Μικρή, μοναδική κι αγαπημένη,
Κατά δική μου.... Κόλαση!

Νούλη Τσαγκαράκη

Η Νούλη Τσαγκαράκη γεννήθηκε στη Δράμα, μεγάλωσε στην Αττική, σπούδασε στην Αγγλία, έζησε στην Πάτρα και τελικά εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Λάτρης της ζωής και των ταξιδιών, των προκλήσεων και των εξερευνήσεων, προσπαθεί, μέσα από το έργο της, να φωτίσει τα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα που απορρέουν από την μετατόπιση αξιών που έχει σημειωθεί και τον τρόπο με τον οποίο σχετιζόμαστε τόσο με τους συνανθρώπους μας όσο και με το περιβάλλον, φιλοδοξώντας να συμβάλει στην ουσιαστική αναβάθμιση της καθημερινότητας που βιώνουμε. Διηγηματογράφος, αρθρογράφος και ποιήτρια, μέλος της Π.Ε.Λ., έχει εκδώσει δύο συλλογές διηγημάτων μέχρι σήμερα. Το «Ένας από μας» και «Της φωτιάς και της Ελπίδας». Διηγήματα και ποιήματα της έχουν επίσης περιληφθεί σε συλλογικές εκδόσεις ή έχουν δημοσιευτεί σε διάφορα λογοτεχνικά και διαδικτυακά περιοδικά όπως το «δέκατα» και το «bookpress». Αρθρογραφεί, επίσης, σε τακτική βάση σε διάφορα blogs όπως το «authoring melodies», «remulko» «olaeinailexeis» «magaro» κ.ά.

Η κυρία Στέλλα

Καταμεσής του πεζοδρομίου που προχωρούσα, ένα χέρι απλώθηκε ξαφνικά προς το μέρος μου. «Κοπελιά μου!» άκουσα μια αδύναμη φωνή και στρέφοντας αντίκρισα μια γριούλα. Κοντή, κάτισχηνη, κακοντυμένη, μ' ένα τρεμάμενο χέρι απλωμένο προς το μέρος μου η Μπάμπω, λέγαμε κάποιες σαν ελόγου της στο χωριό, κι αυτή ήταν από χωριό, φαινόταν από χιλιόμετρα. «Έτσι εξηγείται που με πέρασε για κοπέλα» σκέφτηκα –αφού κοπέλα έχω πάψει να

είμαι εδώ και κάποιες δεκαετίες– φρενάροντας στη στιγμή. «Τι θα θέλατε;» ρώτησα. «Να με πας σπίτι μου,» απάντησε πιάνοντας με απ’ το χέρι. Ένιωσα πως ήθελε από κάπου να στηριχτεί, έτρεμε ολόκληρη, κι όμως, αστραπιαία, σκέφτηκα τη μάσκα που δεν φορούσε, τα χέρια μας που ήρθαν σε επαφή –μας τυραννούσε βλέπεις η πανδημία του κορωνοϊού... Είδα και τα μάτια της τα δακρυσμένα όμως... «Δεν βαριέσαι» σκέφτηκα, «θα απολυμανθώ προσεχτικότερα όταν γυρίσω σπίτι». «Πού μένετε;» ρώτησα ενώ αναρωτιόμουν αν ήταν απλά ανήμπορη ή κάτι άλλο της είχε συμβεί. «Να εδώ παραπάνω, θα σου δείξω», απάντησε και ξεκίνησε με βήμα ασταθές και βασανιστικά αργό. Τότε πρόσεξα πως αντί για παπούτσια φορούσε παντόφλες και η ίδια έδειχνε εξαντλημένη κι ανήσυχη. Της έπιασα την κουβέντα να την ηρεμήσω. Όλες οι απαντήσεις της συνοδεύονταν από ένα σιγανό κλάμα. Ντράπηκα να ρωτήσω τον λόγο. Κάποια στιγμή σταμάτησε και με ύφος απολογητικό αποκάλυψε, «το έσκασα απ’ το σπίτι μου!», «Γιατί κυρία Στέλλα;» είχα στο μεταξύ μάθει το όνομα και όλη την οικογενειακή της κατάσταση. «Γιατί θέλω να φεύγω! Αλλά είμαι άρρωστη και μετά ξεχνάω, δεν μπορώ να γυρίσω, και όταν ξαναθυμάμαι στεναχωριέμαι που τους σκάω όλους». Είχε άντρα βλέπεις, και γιο παντρεμένο με δυο παιδιά. «Και κυρίως το γιο μου που μας έχει φορτωθεί σπίτι του», συμπλήρωσε. «Να μην στεναχωριέστε κυρία Στέλλα, ο γιος σας καταλαβαίνει», είπα κι ευχήθηκα να καταλάβαινε όντως και να μην την μάλωνε, της φώναζε.

Τα μάτια μου όμως είχαν ήδη νοτιστεί, γιατί στη μνήμη μου είχε ζωντανέψει η δική μου μανούλα στα πρώιμα στάδια του αλτσχάιμερ, τότε που μέχρι να το πάρουμε απόφαση μας την έφερναν πίσω οι γείτονες. «Θέλω να σου πω ένα μυστικό», μου είχε πει κλαίγοντας μια μέρα. «Πήγα μια βόλτα και ξαφνικά δεν θυμόμουν να γυρίσω». «Και τότε πως γύρισες; Αφού εγώ εδώ σε βρήκα», είπα για να την ενθαρρύνω. «Μ’ έφερε η...», ανέφερε το όνομα μιας γειτόνισσας, «μόλις είδα το σπίτι τότε τα θυμήθηκα όλα. Τι μου συνέβη;»

Έκλαιγε και με κοιτούσε με μάτια ορθάνοιχτα περιμένοντας τι

θα πω... Έτσι με κοιτούσαν και τα παιδιά μου σε ανάλογες, δύσκολες περιπτώσεις, όσο ήταν μικρά. Με μάτια ορθάνοιχτα! Η μαμά μου, η πολυαγαπημένη μου μαμά, γύριζε πίσω στις μέρες της ξεγνοιασιάς. Ίσως να 'χε σηκώσει μεγαλύτερο φορτίο απ' όσο άντεχαν οι ώμοι της κι είχε ανάγκη να επιστρέψει πίσω, στην αμεριμνησία της παιδικής ηλικίας. Κι έτσι την αντιμετώπισα. Την πήρα αγκαλιά και την παρηγόρησα, όπως θα έκανα μ' ένα απογοητευμένο παιδί. «Μην φοβάσαι μαμά, δεν είναι τίποτα σοβαρό, σε όλους μπορεί να τύχει. Αν σου ξανασυμβεί κάθισε εκεί που βρίσκεσαι και περίμενε, εγώ θα έρθω να σε πάρω. Όπου κι αν είσαι, να ξέρεις πως εγώ θα σε βρω και θα σε γυρίσω πίσω!»

Στρίβοντας στο στενό που έμενε είδαμε κάτι άντρες, μιλούσαν έντονα μεταξύ τους. «Ο γιος μου είναι», είπε η κυρία Στέλλα ταραγμένη. «Α, τι ωραία! Τώρα που θα σας δει θα ηρεμήσει!» είπα για να την ησυχάσω. Πράγματι, μόλις μας αντιλήφθηκε ήρθε προς το μέρος μας ξαφνιασμένος, σίγουρα θ' αναρωτιόταν που την ψάρεψα. Πέταξε ένα ευχαριστώ μέσα απ' τα δόντια, την πήρε κι έφυγαν. «Για την ιστορία, η μητέρα σας με οδήγησε μέχρι εδώ», φώναξα για να ελαφρύνω την κατάσταση, αλλά εκείνος ούτε που γύρισε. Δεν τον κατηγορώ, όποιος έχει βιώσει ανάλογες καταστάσεις γνωρίζει πόσο επώδυνες είναι και πόσο δύσκολα διαχειρίσιμα τα συναισθήματα που προκαλούν. «Στο καλό κυρία Στέλλα!» συμπλήρωσα, αλλά ούτε εκείνη γύρισε, με κεφάλι σκυφτό ακολουθούσε το γιο της.

Ο φίλος του, λες κι ένωσε την ανάγκη να τον δικαιολογήσει, με πλησίασε. «Δεν ξέρει πια τι να κάνει» δήλωσε μειλίχια, «σκέφτεται μήπως τη βάλει σε ίδρυμα». Τινάχτηκα! «Όχι, να μην τη βάλει! Θα πεθάνει αν τη βάλει!» Με κοίταξε ερωτηματικά. «Είχα κι εγώ τη μητέρα μου στην ίδια κατάσταση, ξέρω», του έλυσα την απορία. «Εμείς την κρατήσαμε σπίτι. Δεν ήταν εύκολο! Για την ακρίβεια ήταν από δύσκολο έως τραγικό, αλλά έζησε! Κάποιοι γνωστοί μας που έβαλαν τους δικούς τους σε ίδρυμα πέθαναν όλοι πολύ γρήγορα». «Και τι νόημα είχε; Σταδιακά μεταμορφώθηκε

σε φυτό, έτσι δεν είναι;» ρώτησε δικαιολογημένα. «Ναι, αλλά μας δόθηκε η ευκαιρία να τη νοιαστούμε εμείς ολοκληρωτικά! Μέχρι τότε έδινε κι έδινε..., στέγνωσε. Ήταν η σειρά μας ν' ανταποδώσουμε ένα μέρος της φροντίδας της. Να της δείξουμε πως τίποτα από όσα έκανε δεν πήγε χαμένο. Πως την αγαπούσαμε και τη νοιαζόμαστε κι εμείς, τόσο όσο μας αγάπησε και μας νοιάστηκε η ίδια!» Βουβάθηκε ο άνθρωπος, έμεινε να με κοιτάζει σαν να προσπαθούσε να καταχωρήσει όσα είχε ακούσει. Χαιρέτησα κι έφυγα. Μόνο όταν απομακρύνθηκα διαπίστωσα πως έκλαιγα αθόρυβα. Βουβά δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα, αυλακώνοντας τα μάγουλα μου. Κι η μάνα μου εκεί, ολοζώντανη μπροστά μου.

Δεν μου φάνηκε ξαφνικά τυχαίο που η κυρία Στέλλα, από τόσο κόσμο που περνούσε στο δρόμο εμένα σταμάτησε. Σάμπως να την προστάτευσε η μάνα μου ένιωσα και την έστειλε σ' έναν άνθρωπο που θα την ένιωθε. Φτάνοντας σπίτι άναψα το καντηλάκι και προσευχήθηκα. Ζήτησα από τη μανούλα μου να μην πάρει τα μάτια της από πάνω της και να μεσολαβήσει στο γιο της να την κρατήσει στο σπίτι. Μέχρι τέλους.

Βασιλική Τσικνή-Φραντζή

Γεννήθηκε στην Άντισσα Λέσβου, όπου τελείωσε το Δημοτικό και τις τρεις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου. Αποφοίτησε στη συνέχεια από το Θηλέων Μυτιλήνης. Μετά τον γάμο της ζει μόνιμα στα Πάμφιλα Λέσβου.

Ασχολήθηκε με τα κοινά, ως ιδρυτικό μέλος του «Συλλόγου Γυναικών Παμφίλων» και ως πρόεδρος για μια εικοσαετία. Παρακολούθησε επί σειρά ετών την «Ακαδημία Πολιτών Μυτιλήνης», των Κοινωνικών Θεσμών του Πανεπιστημίου Αιγαίου.

Ποιήματα και άρθρα της φιλοξενήθηκαν στον τοπικό τύπο και σε περιοδικά. Στην Εφημερίδα «Δημοκράτης» «Εμπρός» «Εκκλησιαστικό Περιοδικό ο Ποιμήν».

Στην Αθήνα: στα «Αιολικά Γράμματα», στη «Λεσβιακή Παροιμία», στην «Χώ της Άντισσας και στην εφημερίδα «Πάμφιλα».

Βραβεύτηκε επανειλημμένα σε Παγκόσμιους και Πανελληνίους Διαγωνισμούς στην Ποίηση και στην Πεζογραφία.

Το 2016 κυκλοφόρησε το Α΄ βιβλίο της στην Ποίηση της «Αγάπης Αίματα», Εκδόσεις «Αμφικτυονίας Ελληνισμού».

Το 2017 «Ο Τημολής και άλλα Διηγήματα». Βραβείο Διαγωνισμού Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς. Εκδόσεις «Παρρησία». Καθώς και το «Βραβείο της Χρονιάς» από την «Ε.Π.Ο.Κ.» 2017.

Το 2022 «Ρωμιοσύνη. Κάποτε στη Μικρασία», «Βραβείο της Χρονιάς 2022» από την Ε.Π.Ο.Κ. Εκδόσεις «Παρρησία».

Είναι μέλος της «Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος», της «Αμφικτυονίας Ελληνισμού», και της «Π.Ε.Λ.». (Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών).

Ασχολείται με την Αγιογραφία.

Ξέρει από πάθια το βουνό

Βόρεια του νησιού της Λέσβου κατάντικρυ της Ανατολής και πάνω απ' το βαθυγάλαζο Αιγαίο, προκλητικά στο μάτι του οχτρού, φα- ντάζει η βουνοσειρά του Ορδύμνου.

Με τα σταχτιά στεφανωμένος βράχια, ο Όρδυμνος, και τις τε- φρές του τις κορφές να χάνονται στο πούσι και τα σύγνεφα, ακόμα και στην πιο βαθιά γαλήνη του, μοιάζει θαρρείς τις ταραγμένες εκείνες εποχές να ζει, με τις ενάντιες τις Μοίρες και τις τύχες του.

Αρσενικό βουνό, αιώνια παρόν με όψη αιχμηρή, μες απ' τη λευ- τεριά των βράχων του κι από την πέτρινη σιωπή του, βρίσκει κα- νείς τα ματωμένα σπλάχνα της οδύνης του. Θαμμένες θύελλες και δάκρυα, βουερά πάθη, βόγγοι γυναικών και λείψανα σε χώματα βαμμένα στο μαρτύριο.

Πάθια που ξέρει μόνο το βουνό.

Επάνω του να δεσπόζει η ύλη μες στη λαμπράδα της την αμε- τάβλητη κι από τις φλέβες των κρυσταλλωμένων στέρνων των βράχων του, περίχαρα να τραγουδά το Σύμπαν. Αιώνια στο νόμο της σκληρής της πέτρας, πάντα ίδιο να δείχνει το αδυσώπητο πα- ρόν της ύλης του.

Οι άνεμοι να δέρονται απάνω του και να σκορπούν στο πέλα- γος, πέρα μακριά ως τη λευκή θολούρα της Ανατολής κι η θάλασ- σα να ζει στην άγνοιά της.

Κανείς να μη γνωρίζει ως τότε, αν υπήρχαν καν αυτά τα γλυ- πτά οράματα των νησιών κι αυτοί οι γαλάζιοι καπνοί της Ασίας.

Ήταν τότες που οι ανθρώπινοι μύθοι δεν είχαν στήσει ακόμα τον δικό τους βωμό και οι λαοί δεν είχαν αβγατίσει, μηδέ το χρόνο της ζωής είχε μετρήσει κανείς. Ήταν τότες που μιας λήθης κατα- χνιά βασίλευε παντού και τα θεμέλια δεν είχαν μπει ακόμα του κόσμου τούτου.

Να χύνει το δίχως όνομα διάστημα πλημμύρα το φως του στη γης, χιλιάδες μεσημεριάτικοι ήλιοι να κυλούν, οι άνεμοι να ουρ-

λιάζουν στις πλάτες πάνω των βουνών και να βουλιάζουν στον αποξεχασμένο χρόνο, δίχως καμιά κλεψύδρα να μετρά τη διάρκειά τους. Ήτανε τότες π' ακόμα σ' έναν κόσμο άγνωστο, που δεν έμαθε κανείς ποτέ για ποια αιτία, ποια δύναμη πριν εκατομμύρια χρόνια συντάραξε τον Όρδυμο και σε μια πρωτόγνωρη βιβλική καταστροφή κατερείπωσε, στείρωσε κι απολίθωσε τη γύρω περιοχή, αφήνοντας πίσω της το σπάνιο της φύσης μνημείο, το «πετρωμένο δάσος».

Μια στάση ζωής κι ένα πεπρωμένο, που, όσο κι αν ξεθώριασε στα μάκρητα του χρόνου, τα τραγικά σημάδια του θα μαρτυρούν την άγρια των καιρών οργή.

Φαινόμενα δυσνόητα, που πέρασαν και χάθηκαν δίχως μνήμες και οράματα, δίχως ψίθυρους πόθου, δίχως θρήνους θυμάτων και χωρίς ποτέ κανέναν θρύλος, καμιά ιστορία να ξυπνήσει απ' το δικό τους παρελθόν. Το βουνό μόνο έμεινε, γιατί είχε βαθιά τη ρίζα του στη γη. Είναι αυτή η αρχέγονη γη, με την άσπλαχνη σάρκα και σκληράδα της που περνά σιωπηρά τα σύνορα του χρόνου, στο πριν, στο μετά, για να συνεχίζει να ζει και μετά από μας. Είναι αυτή της πέτρας η μονιμότητα, που το κάνει να φαντάζει ολοζώντανο.

Ποιος ξέρει, ίσως, πριν από τον κόσμο τούτο, να υπήρξε και κάποιος άλλος κόσμος και κάποια χέρια πεθαμένων να τη χάιδεψαν την πέτρα τούτη τη σκληρή κι ύστερα σαν αγέρας, σαν βροχή, τα ίχνη τους σβησμένα να χάθηκαν.

Η γη όμως ποτέ δεν έδειξε πώς βάφτηκε με ανθρώπινο αίμα, για να μπορεί να γίνει φάντασμα εκδίκησης. Κι όπως κοιμήθηκε η ιστορία του χαμένου τούτου κόσμου κι έσβησε το παρελθόν, έμεινε μόνο το βουνό βουβά να μαρτυρά τα πάθια του. Να υψώνεται με την αυτοδύναμη ομορφιά του και να μας λέει, πως μπόρα ήταν και τέλειωσε και μια βροχή που πέρασε, για να συνεχίζει την πέτρινη ζωή του. Κι αφού με πέπλο σκέπασε το παρελθόν, πάνω στον μαύρο όγκο του ένας καινούριος κόσμος απ' αρχής και πάλι

θεμελιώνεται. Η σάρκα του βουνού άστραψε στον ήλιο σαν την πρώτη μέρα της δημιουργίας, για να συνεχίσει το τραγούδι της π' άφησε μισοτελειωμένο. Ξύπναγε στην καλημέρα και στα καντάρια φως που χύνονταν απάνω της, οι κοιμισμένες αρτηρίες της ύπαρξης της αναταράσσονταν και ξέχυναν τα μαυρωπά σπέρματα της ζωής.

Κι ήρθε η ζωή πιο δυνατή και ξάπλωσε των λουλουδιών της το ριπίδι πάνω στους λόφους, στα βουνά και στις πεδιάδες. Μέσα απ' τους ηδονικούς της ύπερους ξεπεταγόταν η ζωή, αυτή που ξέρει μοναχά να κυοφορεί καινούρια τραγούδια. Η ζωή που πολεμά με τη ζωή το θάνατο και όλων των λογίων γιατρεύει τους γιαιράδες. Και στ' ανατρίχιασμά της τούτο, το βουνό πάλι στολίστηκε με το καινούριο φόρεμά του. Σγουροί ασχίστες, αστοιβιές, πουρνάρια, ρίγανες, θυμάρια, αγκαθούρες κι ασπόρδουλοι σκέπασαν το κορμί του και τα πουλιά χωμένα που κούρνιαζαν στις μονιές τους, αναθάρρεψαν και σμήνη κυματιστά σηκώνονταν και πέταγαν ως το μακρύ το πέλαγο.

Κι ύστερα ήρθανε κι οι άνθρωποι και βρήκαν τούτη τη μεριά, να χτίσουν το παραμύθι τους. Κυνηγημένοι απ' τον όλεθρο, έστησαν εδώ μια μέρα τα καλύβια τους. Κορμιά λιγνά και κοκαλιάρικα με τα πλεμόνια τους γεμάτα από των αγριόχορτων τη μυρουδιά και τον θαλασσινό αγέρα, ζούσαν με τη βοσκή και το κυνήγι, ώσπου να μάθουν τη γη τους να δουλεύουν. Κι έσκαψαν βαθιά με τα ροζιασμένα χέρια τους την πέτρα, για να 'βρουν την κρυφή της γνώση, που διαφεντεύει τη μοίρα την ανθρώπινη, να την πλάσουν με τα όνειρα τους.

Φύλα Πελασγικά τα είπανε και η ιστορία τους κατέγραψε σαν «προέλληνες».

Ήρθαν το πρώτο μισό της 3ης χιλιετίας κι ο Όμηρος τη γη τη λέει Πελασγία.

Ο Πλίνιος αναφέρει τους Πελασγούς ως «οι πρώτοι συνοικίσαντες την Λέσβον, έρημον ούσαν» και της δίνει πολλά ονόματα.

«Ιμερτή» η πολυπόθητη) και «Αιγείρα» (απ' τη μαυριδερή λεύκη της,) και «Ίσσα» (απ' την κόρη του Μάκαρα) και «Λασσία» (με την οργιώδη βλάστηση) και «Αιθιόπη» (ηλιοφημένη) και «ΛΑ-ΣΠΑ» (μαγευτική, με όμορφες γυναίκες) κι άλλα... Φύλα Πελασγικά ακολούθησαν και μετά. Κάποια με αρχηγό το γιο του Αιόλου, τον Μάκαρα, τον βασιλιά τους. Και το νησί έγινε γνωστό και ως «Μακαρία». Κι ύστερα ήρθε και η Λέσβος του Λαπίθου, του γιου του Απόλλωνα κι από τη φήμη του, έγινε «Λέσβος» (νήσος μαγευτική, θέλγουσα).

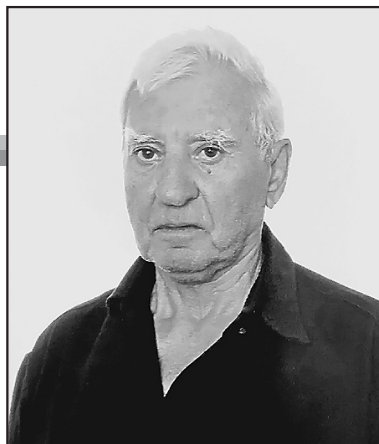
Πλάγιασαν ξέγνοιαστα οι πρώτοι άνθρωποι πάνω σ' τούτη τη γη και ήσυχά κοιμήθηκαν. Ανάσαιναν τις μυρουδιές των λουλουδιών και πόθησαν να την κάνουν δική τους, την παρθενιά της να τη στολίσουν με το χέρι τους. Μύριζαν τον ασκίστη και τη ρίγανη με τις ελπίδες φορτωμένοι, ν' ακούσουν το τραγούδι της, γιατί δεν άντεχαν άλλο την αμιλησιά της. Κι όπως ανακάτευαν στο μόχθο τις ιστορίες και τους θρύλους τους, δεν φοβόντουσαν τον κίνδυνο, κι ας έβραζαν οι θάλασσες κι οι κίνδυνοι ας χόρευαν στα κύματα πάνω. Μες απ' την αταραξία του βουνού, ένιωθαν πως ο αχός του άλλου κόσμου δεν τους φτάνει. Μα οι θάλασσες ήταν που άνοιγαν τους καινούριους δρόμους κι έκαναν τους ανθρώπους να σμίγουν.

Έτσι, μια μέρα, ανεπάντεχα, ήρθανε από μακριά οι πιο όμορφοι κι ανδρείοι άνδρες. Ξανθοί, νευρώδεις κι ανήσυχoi, κατοίκησαν το πρώτο κοντά στον Όρδυμο, στο βορειοδυτικό τμήμα του νησιού, το έρημο από ανθρώπους και με τον καιρό αναπτύχθηκαν κι άπλωσαν σ' όλη τη Λέσβο. Είπαν πως ήταν βασιλιάδες και πως τους λέγαν Έλληνες. Μέσα απ' τους δικούς τους μύθους μπόλιασαν τη γλώσσα με τη Μουσική και το τραγούδι, κι έστησαν βωμούς και ιερά και λάτρεψαν τους καινούριους τους Θεούς. Γίνανε ένα με τους αγροϊώτες κι έκαμαν φαμίλιες με τις όμορφες μαυριδερές γυναίκες, καθώς και πολλές ξανθές, πάλι, πλάγιασαν με τους άνδρες που βγήκαν απ' αυτό το χώμα. Ανακατώθηκαν τα αίματα τους με τον καιρό, πλήθυναν και χαίρονταν όλοι τη μυρωδιά της κάππαρης και τον αρμυρό αγέρα του πελάγου.

Κι αν όλα στο πλήθος των αποχαιρετισμών φαντάζουν μακρινά, σβησμένα, τίποτε απ' τα σημάδια των ανθρώπων αυτής της Γης δεν χάθηκε. Οι προέλληνες άφησαν πίσω τους την άχνα της ζεστής ανάσας τους και το χάδι των σκληρών χεριών τους πάνω στις πεζούλες με τις σταχιές τις πέτρες και τις κόκκινες. Πολλά ονόματα και τοπωνύμια με τις δοξασίες, τις παραδόσεις και τα έθιμα και την ιστορία τους κεντημένη στον χρόνο τον παμπάλαιο. Μα προπαντός τη συνέχεια τους, για να λέμε πόσο βαθιές έχουμε κι εμείς τις ρίζες μας σήμερα.

Δημήτρης Τυραϊδής

Ο ποιητής Δημήτρης Κ. Τυραϊδής γεννήθηκε στο Τρίλοφο Λαμίας. Το 1971 κατατάχθηκε στο Πυροσβεστικό Σώμα και υπηρέτησε σε αυτό έως το 2000 οπότε αποστρατεύτηκε.

Από τα παιδικά του χρόνια ασχολείται με την ποίηση που είναι το μεγάλο πάθος του.

Είναι παντρεμένος με μια Κρητικοπούλα, την Αντωνία και έχει 3 παιδιά, τον Κώστα, τον Γιάννη και την Βασιλική.

Έχει εκδώσει δώδεκα ποιητικές συλλογές πέντε συλλογές διηγημάτων και έχει γράψει κι άλλες συλλογές που σύντομα θα δουν το φως της δημοσιότητας.

Τιμητικές Διακρίσεις, βραβεία, διπλώματα και έπαινοι συνοδεύουν την πορεία του. Ενδεικτικά αναφέρονται:

- Τιμητικά Διπλώματα ποίησης, με Απολλώνια Δάφνη, στους Δελφούς τα έτη 1987, 1988 και 1991, από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών.
- Τιμητικό Δίπλωμα από το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων «Η θεά Αθηνά» 1997
- Τρίτο Βραβείο από το Πνευματικό Πρακτορείο Γιοχάνεσμπουργκ (1993 Έπαινος του Πανελ. Σύλ. Γραμμάτων-Τεχνών (1994) για το ποίημα «Στην Πατρίδα μου».
- Βραβεία Κουλτούρας από την Διεθνή Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών (1992 και 1997).
- Γ' Βραβείο για το βιβλίο του «Της καρδιάς μου παλμοί» Διεθνείς Λογοτεχνικοί Καλλιτεχνικοί Διαγωνισμοί 15-1-2008.
- Αναμνηστικό Δίπλωμα από την Διεθνή Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών (ΔΕΕΛ) (2001) για την συμμετοχή του στην Έκθεση Βιβλίου της Φρανκφούρτης.
- Β' Βραβείο από την ΔΕΕΛ (2004) για το ποίημα «Το μήνυμα του Ξενιτεμένου» κ.ά.

Η τραγωδία των Τεμπών

Στην Όσσα* οι πέτρες έσπασαν, στον Όλυμπο ραΐσαν,
που βλέπαν μες στο πλουμιστό περβόλι της ζωής
να κόβει ο χάρος λούλουδα, τα δέντρα όλα δακρύσαν
και μαύρο χρώμα πήρανε τα ρόδα της αυγής!

Η κουκουβάγια απ' τις σπηλιές τη θλίψη της σκορπούσε
που έφερνε πόνο στις ψυχές και πίκρα στις καρδιές
κι ήταν σαν να μας έλεγε και σαν να μας ρωτούσε
«γιατί στης ύλης το βωμό θυσιάζετε ζωές;»

Τα δάκρυα όπου στάλαζαν καυτά ήταν σαν τη λάβα
τα χορταράκια τα καίγαν κι ανοίγανε πληγές
κι απ' άκρη σ' άκρη σείστηκε ολόκληρη η Ελλάδα
από τους αναστεναγμούς κι απ' του πόνου τις κραυγές.

Τώρα η μαύρη συμφορά τηράει και καμαρώνει
που 'χει μυριάδες όνειρα στις στάχτες τυλιγμένα
και έχει ριγμένο πάνω τους το μαύρο της σεντόνι
κι οσμίζεται κι ευφραίνεται τη μυρωδιά απ' το αίμα.

Ω, εσείς του Ολύμπου αθάνατοι θεοί στήστε μνημείο
που να θυμίζει αιώνια τα ανθρώπινα τα πάθη,
να μην τα ρίξει και χαθούν της λησμονιάς το πλοίο
μέσα στη θάλασσα της ζωής τα σκοτεινά τα βάθη!

Ύμνος στον Παρθενώνα

Θυμίζεις την λαμπρότερη αρχαία εποχή
ω, Παρθενώνα ατίμητο μνημείο ιερό!
Στα μάρμαρά σου μέσα ζει του Περικλή η ψυχή,
που σέρνει πρώτη, αγέρωχη, της δόξας το χορό.

* Όλυμπος και Όσσα: βουνά της Θεσσαλίας.

Διαμάντι είσαι που η λάμψη σου σκεπάζει σαν μαγνάδι
την πόλη την φωτόλουστη με το γλαυκό ουρανό
κι ας σ' έβαλαν όπλα φονικά πολλές φορές σημάδι,
εσύ σαν άστρο αιώνια θα λάμπεις φωτεινό.

Στολίδι της πατρίδας μου είσαι και καμαρώνω
της τέχνης αριστούργημα που οι άνθρωποι σε θαυμάζουν
κι όταν σιμώνω πλάι σου, τα μάτια μου, σαν θρόνο
αρχαίων Θεών σε βλέπουνε και δάκρυα σταλάζουν.

Και λέω ενδόμυχα, απαλά, με δέος στην ψυχή,
αιθέρια στα θεμέλια σου ιδανικά φωλιάζουν
που εκεί τα τοποθέτησαν οι Έλληνες οι σοφοί
κι «εδώ είναι η χώρα του φωτός» αιώνες το φωνάζουν.

Ω, βάρβαροι που του ανοίξανε τα νύχια σας πληγές
κλέβοντας τ' ανεκτίμητα μαρμάρινα γλυπτά του!
Φέρτε τα πίσω να θωρούν τις φεγγαροβραδιές,
τον ουρανό όπου ο Ερμής πετάει με τα φτερά του.

Τώρα που η γης μοσχοβολάει

Φύσα αεράκι δροσερό κι ανάλαφρο τ' Απρίλη
και της αγάπης σκόρπισε την τρυφερή πνοή.
Τώρα που η γης μοσχοβολάει κι ανθεί το χαμομήλι
να βρει η χαρά ζεστή φωλιά, το γέλιο της η ζωή.

Να σεργιανίσει ο έρωτας τού πλάστη ο χαϊδεμένος
να νιώσουν την ανάσα του τα πλάσματα της γης,
να ερωτευτούν, ω, και να δουν πόσο είναι μαγεμένος
κι αυτοί που δεν τον γνώρισαν στο διάβα της ζωής.

Να φέρει γλυκοσκίρτημα σ' όποια καρδιά πονάει
τρυπώντας την με τις γλυκιές χρυσές του σαϊτίες,
να μας κεράσει το κρασί που όποιος το πιει μεθάει,
ν' ανάψει μες στα στήθια μας του πόθου πυρκαγιές.

Οι πεταλούδες, τα πουλιά εκείνον καρτερούνε
και το σκουλήκι μες στη γη και στ' ακρογιάλι οι γλάροι,
η πλάση όλη μυστικό θαρρείς κρατάει δοξάρι,
κι όλα τη γλύκα του έρωτα και τις χαρές του υμνούνε.

Κι όσες ψυχούλες έχασαν το τρυφερό του χάδι
μια πικραυγή κι απόμειναν βορά της μοναξιάς
ας τις αγκάλιαζε απαλά πλάστη μου κάποιιο βράδυ
ν' ανθίσει πάλι η μυγδαλιά στον κήπο της καρδιάς.

Ευθύμιος Φαλτάκας

Γεννήθηκα στο Αίγιο το 1956, πρωτότοκος γιος πολύτεκνης οικογένειας. Ο πατέρας μου Χρήστος, από τα Μεγάλα Καλύβια Τριχάλων και η μητέρα μου Φωτεινή, το γένος Ζαφειρίου από την Βάλτσα Καλαβρύτων. Από μικρός ερωτεύτηκα την ποίηση και άρχισα να γράφω. Εργάστηκα στην Εθνική Τράπεζα υπηρετώντας σε διάφορες πόλεις έως το 2011 που συνταξιοδοτήθηκα. Έχω εκδώσει έως σήμερα έξι ποιητικές συλλογές: Αντίδρομα (2007), Αμφίδρομα (2011), Παράδρομα (2014), Πετώντας στο αύριο (2015), Πεζοπορώντας με τα όνειρα (2017) και Απαρένθητα (2020).

Παλαιστίνη

Φωτιά ξερνάει ο ουρανός, το θάνατο σκορπάει.
 Χορεύοντας αδιάκοπα ο χάρος μακελεύει,
 σ' ένα σχολείο διάλεξε σήμερα να κουρνιαστεί,
 η Παλαιστίνη αιμορραγεί, σκοτώνουν τα παιδιά της.
 Στέκουν αδιάφοροι οι θεοί, τα σφάγια κοιτάζουν,
 φιλή κουβέντα πιάνουνε και τα παλιά θυμούνται.
 Αυτοί, δεν έχουν διαφορές, όλους τους αγαπάνε,
 οι θύτες και τα θύματα, σκλάβοι και αφεντάδες,
 είναι δικά τους πλάσματα, όλοι είναι παιδιά τους.
 Μάνες τρέχουν ουρλιάζοντας, το θάνατο αφηφώντας,
 άγρια τα στήθη τους χτυπούν, τραβάνε τα μαλλιά τους.
 Άντρες, αρπάζουν βιαστικά τα άψυχα παιδιά τους,
 γεμάτοι απόγνωση γυρνούν, να βρουν γιατρό παλεύουν.
 Πώς να δεχτούν πως σβήσανε για πάντα οι βλαστοί τους;

Άλλοι, φάχνουν τρεμάμενοι, σκαλίζουν τα συντρίμμια,
κομμάτια σάρκας που κρατούν πασχίζουν να ταιριάξουν,
κι άλλοι, μες στα χαλάσματα, με βουρκωμένα μάτια,
κλαίνε για τα παιδάκια τους που έχασαν για πάντα.
Δασκάλα μες στα αίματα, σέρνεται και φωνάζει,
κράζει διαρκώς ονόματα κοιτάζοντας τριγύρω.
Κανένα τους δεν απαντά, κανένα δεν ακούει.
Ορκίστηκε εκδίκηση στη μνήμη των «παιδιών της»
και τη γροθιά της σήκωσε στου ουρανού τα βάθη.

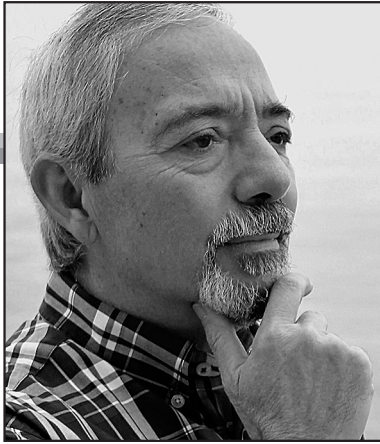
Στον πατέρα μου

Έρθα μονάχος...
Τόσοι πολλοί ήταν εκεί κι όλοι βουβοί,
αδιάφορα θαρρείς κοιτούσαν.
Θυμήθηκα παλιούς γνωστούς που είχα λησμονήσει,
φίλους καλούς που 'χαν σκαλώσει στο μυαλό,
μιλιούνια οι άγνωστοι, τριγύρω σκορπισμένοι.
Ένα παιδάκι έστεκε πνιγμένο στα παιχνίδια,
μια κοπελίτσα όμορφη όλο χαμογελούσε,
πιο πέρα κι ο πατέρας μου ο πολυαγαπημένος.
Χίμηξε θλίψη μέγαιρα, λυγίσανε τα πόδια,
γονάτισα αργά-αργά, ξεχείλισαν τα μάτια.
Άπλετο φως πλημμύρισαν του χτες τα μονοπάτια,
η λήθη πισωπάτησε, χάθηκαν τα σκοτάδια,
ζωντάνεψε σε μια στιγμή ολόκαιρη η ζωή μου...
Βιάστηκε ο χρόνος ο σκληρός,
αδιάφορος τη δρασκελιά του ανοίγει,
στενάζοντας, εκκίνησα με δάκρυα κι εγώ.
Θα ξαναρθώ κι άλλες φορές, θα ξαναρθώ μονάχος,
κάποια φορά, στερνή φορά, μ' άλλους μαζί θα 'ρθω
και θα ξαπλώσω πλάι σου, θα μείνω εκεί για πάντα.

Φτερούγισμα

Με το κορμί μου θες να σκεπαστείς...
φοβάσαι, ολόγυμνη όπως στέκεσαι,
μήπως των άστρων η φωτιά,
σαν τον Κερέμ σε κάψει.
Το στήθος σου στο στήθος μου κολλάς...
Τρέμεις πως η καρδούλα σου,
έτσι τρελά που φτερουγίζει
από της έκστασης το νέκταρ,
μακριά σου θα πετάξει.
Και δεν σε νοιάζει αν χαθείς
τούτη την μαγική στιγμή.
Να μην τρομάξω σκέφτεσαι
απ' το φτερούγισμά της.

Δημήτρης Φιλελές

Ο Δημήτρης Φιλελές γεννήθηκε στην Αθήνα το 1961. Σπούδασε Κοινωνικές Επιστήμες και Παιδαγωγικά. Εργάστηκε ως δάσκαλος στη δημόσια εκπαίδευση. Ασχολείται με την ποίηση, την πεζογραφία, την αρθρογραφία και τη φωτογραφία.

Είναι μέλος της Π.Ε.Λ. και ιδρυτικό μέλος του PEN Greece.

Από τις εκδόσεις «Απόπειρα» κυκλοφορούν οι προσωπικές ποιητικές του συλλογές *Μυθ...στόρημα* (2017), *Θρ...αμβοι και απώλειες* (2018) και *Αντι...ώματα* (2020).

Από τις «Πρότυπες Εκδόσεις Πηγή» κυκλοφορούν η *Ανθολογία Πασχαλινού Διηγήματος* (2021), τα *Ιστορικά Αφηγήματα του 1821* (2021) και τα *Διηγήματα του Δωδεκαημέρου* (2021).

Στο διαδίκτυο κυκλοφορούν ελεύθερα τα βιβλία του *Παιδική Θεατρική Σκηνή* (2013), *ο Καραγκιόζης δήμαρχος* (2013), *Της γλώσσας τα καμώματα* (2013).

Έχει πολλές συμμετοχές με πεζά και ποιήματα σε έντυπα συλλογικά έργα και ποιητικά ημερολόγια. Ποιητικά και πεζογραφικά έργα του έχουν επίσης δημοσιευθεί σε διάφορους διαδικτυακούς λογοτεχνικούς τόπους.

Οι κύκλοι ποιημάτων *Του Κωνσταντή. Η ιστορία μιας υπόσχησης, μιας κατάρας και μιας επιστροφής. Θρύλοι της Άλωσης της Πόλης. Όταν το '21 αφηγείται: Μύθοι, θρύλοι και άγνωστες ιστορίες του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στο δρόμο της λευτεριάς* έχουν μελοποιηθεί από τον Φίλιππο Πλακιά. Ποιήματα του έχουν επίσης μελοποιηθεί από διάφορους άλλους μουσικούς.

Έχει στο ενεργητικό του πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις φωτογραφίας. Από τη «Real Press» κυκλοφόρησε το φωτογραφικό του λεύκωμα *60 Μορφές στο φως* (2009). Στο «App Store» κυκλοφορεί το φωτογραφικό του λεύκωμα *Ancient Greece. Sculptural Masterpieces* (2012).

Άρθρα του έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά τοπικής και πανελλαδικής κυκλοφορίας.

Συνεργάζεται με το διαδικτυακό λογοτεχνικό περιοδικό e-musa.gr.

Δημοσιεύει έργα του και αναγνώσματα κλασικής ελληνικής λογοτεχνίας και ποίησης στο προσωπικό του blog (dimitrisfileles.blogspot.com).

Είναι η ποίηση...

Η ποίηση δεν είναι στρογγυλοποίηση

έχει γωνίες αιχμηρές για να τροχίζονται πάνω της οι λέξεις
και να σου κόβουν την παλάμη με βαθιές μαχαιριές

έχει ρεματιές βαθίσκιωτες
για να χορέψεις με τα μέσα σου στοιχειά
να πεις του φόβου το κρασί
μέχρι που να πάψει πια να σε μεθάει

έχει ανηφόρια κακοτράχαλα
που μόνο με πέλματα γυμνά αξίζει να διαβείς
για να νιώσεις των αγκαθιών το ξέσκισμα
ως της ψυχής τα σκοτεινά μονοπάτια

η ποίηση δεν είναι καταφύγιο
για να ξεφύγεις του πολέμου τη φωτιά
και των εχθρών το σημάδι

είναι πέταγμα λεύτερο στον ουρανό
κάτω από τις κάννες των όπλων
που ξερνούν μολυσμένο σίδερο

είναι χορός ασίκικος σε άκαρπα περβόλια
την ώρα του κατατρεγμού

η ποίηση είναι σπόρος πεισματάρης
που φυτρώνει στη χέρσα γη και πνίγει τα ζιζάνια.

■ Νυχτωδία του Αυγούστου

Δύο σύννεφα κρατούν ένα σκοινί με διπλή πλεξούδα αστεριών. Το φεγγάρι ισορροπεί πάνω σ' ένα ξεχασμένο ποδήλατο χωρίς φρένα. Παλινδρομεί σαν έμπειρος ακροβάτης από τη μια άκρη στην άλλη χωρίς δίχτυ ασφαλείας. Να πέσει. Να μην πέσει.

Μια πυγολαμπίδα του γαργαλάει τις γυμνές πατούσες. Ένα πλατύ χαμόγελο απλώνεται κάτω από την πλακουτσωτή μύτη του. Αφήνει ξαφνικά τα χέρια. Αιωρείται στο κενό. Πιάνεται στη ράχη μιας πεταλούδας. Φτερουγίζουν μαζί πάνω από τα κεραμίδια των σπιτιών. Σταματούν σε μια αυλή μέσα στο χωνί του ροδαλού ιβίσκου. Η πεταλούδα αποξεχνιέται στη λαίμαργη βοσκή της.

Το διπλανό παράθυρο έχει φως. Τα παραθυρόφυλλα συνωμοτούν αμίλητα διάπλατα ανοιχτά. Ένα κορίτσι ολόγυμνο πάνω στο κρεβάτι. Στα μαύρα σγουρά μαλλιά αργοδιαβαίνει η νύχτα. Τα σφιχτά στήθη μοσχοβολούν γιασεμί. Οι ροδόχρωμες θηλές αχνίζουν πόθο νεανικό.

Το φεγγάρι γλιστράει απαλά στο αφράτο προσκέφαλο της άγουρης ήβης. Το μελωδικό θρόισμα του ανέμου σμίγει τα βλέφαρα αξεχώριστα. Τι όμορφο που είναι της νιότης το αγκάλιασμα!

■ Πρωινό ξύπνημα

Ένα μεταξωτό γαλάζιο φόρεμα φορούν τα πρωινά οι γειτονιές του ουρανού.

Το ντύνονται οι άγγελοι, κατηφορίζουν τις βουνοπλαγιές και το πλένουν στη θάλασσα.

Τινάζουν τις λεύκες φτερούγες τους στην αμμουδιά, πιτσιλίζουν τους τοίχους των νησιώτικων σπιτιών, ασβεστώνουν τους χαμηλούς μαντρότοιχους και τα στενά σοκάκια.

Ξυπνούν οι φαράδες, νίβονται, σταυροκοπιούνται στο εικονοστάσι, ψήνουν καφέ, ανάβουν τσιγάρο.

Μπαίνουν στις βάρκες, ξεμακραίνουν, έτοιμοι να παίξουν στα χοντρά τους δάχτυλα το κομπολόι με τα αγκίστρια.

Ανάμεσα στα φαρόδιχτα είναι πλεγμένο το ξανθό κεφάλι του ήλιου.

Ένα κοπάδι δελφίνια κυνηγιούνται γύρω από τα πυκνά σγουρά γένια του.

Μπράτσα ηλιοψημένα τον τραβούν, παλάμες αντρίκιες τον χουφτώνουν, πλάτες γεροδεμένες τον φορτώνονται σαν έφηβο Χριστό και τον καθίζουν διπλοπόδι σε μια αγκαλιά αφρόπλαστα σύννεφα.

Τα βότσαλα γυαλοκοπούν σαν τα ασημικά στο μπουφέ πάνω στα κάτασπρα δαντελωτά πετσετάκια.

Μια σαύρα βγαίνει από την κρυψώνα της και μένει εκστατική πολύχρωμη κορδέλα πάνω στο λευκό πεζούλι.

Τα ηλιοτρόπια ανοίγουν τα βλέφαρα και καλημερίζουν τον αγαθό αφέντη με ένα νεύμα ευγνωμοσύνης.

Τούτο το φως ανασαίνουμε και καθαρίζει η ψυχή μας.

Αντώνης Φιλιππαίος

Ο Αντώνης Φιλιππαίος γεννήθηκε το 1980 στην Αθήνα. Ήδη από την εφηβεία ξεκίνησε τα πρώτα του βήματα στην ποίηση και έλαβε αρκετές διακρίσεις. Μετά το Λύκειο έζησε για δύο χρόνια στην Ιταλία για επιμορφωτικούς λόγους. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα απέκτησε πτυχίο Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε σπουδές στις Διεθνείς και Ευρωπαϊκές Σχέσεις. Ζει μόνιμα στην Αθήνα και εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα. Η συλλογή «Animus nudus» αποτελεί το πρώτο του εκδοτικό εγχείρημα στην ποίηση, που είναι η μεγάλη του αγάπη και τον συνοδεύει δημιουργικά όλα αυτά τα χρόνια. Πολλά ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα Αγγλικά, Ιταλικά, Γαλλικά, Ρωσικά και έχουν λάβει μέρος σε πολλές Διεθνείς Ποιητικές Ανθολογίες σε Αμερική, Ιαπωνία, Κίνα, Μεξικό, Ινδία και Ευρώπη. Αρκετές συμμετοχές σε Διεθνή Περιοδικά Τέχνης και Λογοτεχνίας καθώς και σημαντικές συμμετοχές σε Διεθνή Λογοτεχνικά Φεστιβάλ. Είναι ενεργό μέλος του Ομίλου για την UNESCO Τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδος, μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών (ΠΕΛ) και της Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος (ΕΛΒΕ). Τιμήθηκε με το Βραβείο «Ανακρέων» στον 3ο Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ποίησης «Κ. Π. Καβάφης».

Σαγήνη

Δεν μπορώ να σε φτάσω,
είσαι έτη φωτός μακριά,
όμως εκείνα τα δροσερά φύλλα
από φωτεινά νούφαρα

που σε διαπερνούν
είναι δικά μου.
Θέλω να τα αιχμαλωτίσω
για πάντα στη συννεφιά
και να τα βαφτίσω με τ' όνομά μου.
Όποτε νιώθω μοναξιά, να παίρνω δύναμη
απ' το χαμόγελό σου,
να πλάθω με το μυαλό
δυο κόσμους θείους·
όταν σε ακούω,
να γίνομαι ποταμός
χυτού ορείχαλκου και να κυλώ
με τις λέξεις που ξεπηδούν
απ' τα χείλη σου·
να τις μαζεύω
κάνοντάς τες γλυκό ερχομό
να σ' τον αφιερώνω τα βράδια
λίγο πριν κοιμηθώ με την εικόνα σου
χαραγμένη στους χάρτες του μυαλού
που μαγνητίζει τους πόλους της ψυχής.
Έγινα δέσμη φωτός για σένα που ποθώ,
πάθος ορμητικό,
και αν έρθεις ποτέ και μ' αγγίξεις,
τότε θα παραδοθώ
δίχως μάχη,
δίχως δισταγμό...

Ανείπωτα λόγια

Όσα δεν κατάφερα να πω
σε περιμένουν ακόμα
ερμητικά κλεισμένα,
σφραγισμένα από τη λαχτάρα μου
μήπως δουν το φως,

αρνηθούν τη σιωπή
 που χρόνια τα είχε καταδικάσει
 και ξεθαυρέψουν
 έτοιμα να οδηγηθούν σε σένα,
 να χαϊδέψουν τα χείλη,
 να τρυπώσουν στην καρδιά,
 να φωνάξουν δυνατά,
 να μην κρύψουν τίποτα,
 να παραδοθούν,
 ν' αντέξουν.
 Τι θ' απογίνουν;
 Κανείς δεν ξέρει...
 Ίσως τα διώξεις μακριά,
 ίσως τα χλευάσεις.
 Κράτησέ τα για πάντα μέσα σου·
 αυτό θα 'θελα.
 Κι αν τα πετάξεις, μη!...
 Δώσ' τα μου πίσω,
 είναι δικά μου·
 εγώ θα τα μαζέψω
 έστω και μόνος.
 Όπως τόσο καιρό,
 στη μοναξιά θα σ' αγαπώ...

Άρια

Σαν με κοιτούν τα μάτια σου με απορία,
 προσπαθώ να σου πω πολλά...
 Μα όταν αυτός ο γκριζοπράσινος
 πίνακας
 γεμάτος από παιδικές ζωγραφιές
 κυριεύει την ύπαρξή μου
 και επιχειρεί να την ταράξει,
 όπως ο δυνατός ανεμοστρόβιλος

που στην πορεία του
κατακερματίζει τα πάντα,
σκέφτομαι να σε προδώσω,
ν' αφεθώ στη δίνη του,
δίχως να με νοιάζει
τι θ' απογίνουν οι αισθήσεις μου.
Μα κι αν το ανακαλύψεις,
δεν θα υπάρχει τίποτα
πλέον να κρύβω...

Γιάννης Φιλιππάκης

Ο Γιάννης Φιλιππάκης γεννήθηκε στην Χερσόνησο Ηράκλειου Κρήτης. Έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές. *Νηνεμία*, *Αστερόγραμμα*, *Αθρυμμάτιστοι Κόσμοι* (εκδόσεις Δρόμων). Είναι μέλος της Π.Ε.Λ. (άναπληρωματικός του Δ.Σ., πρώην Γενικός Γραμματέας). Ποιήματα του έχουν βραβευτεί σε ελληνικούς και παγκόσμιους διαγωνισμούς.

- «Το δικό μου σύμπαν», Β΄ βραβείο στον 6ο Παγκόσμιο Ποητικό Διαγωνισμό της Αμφικτυονίας Ελληνισμού, 2017.
- «Μουσείο ψυχής», σε μετάφραση, (Βραβείο και Μετάλλιο στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ποίησης Nosside XXXII, Ιταλία, 2016 –συμμετείχαν 99 χώρες–).
- «Φτάνει το αίμα» (Έπαινος διάκρισης στον Πανελλήνιο Ποητικό Διαγωνισμό των Δελφών, 2016).
- «Στις 361 μοίρες», (Έπαινος στον Πανελλήνιο Ποητικό Διαγωνισμό της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών Π.Ε.Λ., 2016).
- «Πατρίδα μου», (Α΄ Βραβείο στον 7ο Παγκόσμιο Ποητικό Διαγωνισμό της Αμφικτυονίας Ελληνισμού, 2018).
- «Χαρταετός» σε μετάφραση, (Βράβευση ειδικής μνείας στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό Nosside XXXIII Ιταλίας 2018. –συμμετείχαν 98 χώρες–).
- «Εσύ χρόνε» Α΄ Βραβείο στον 8ο Παγκόσμιο Θεματικό Διαγωνισμό της Αμφικτυονίας Ελληνισμού, 2019.
- «Πυλαγόρας» Β΄ Βραβείο στον 9ο Παγκόσμιο Θεματικό διαγωνισμό με θέμα: «Ελληνισμός-Ορθοδοξία-Αμφικτυονίες στη διαχρονία», 2020.
- «Χωρίς πατρίδα» Ειδικής Μνείας Βραβείο και Μετάλλιο στον 35ο Παγκόσμιο Διαγωνισμό 2020 Nosside (συμμετοχή 100 χωρών) βραβεύτηκε από την κριτική επιτροπή ανά τον κόσμο. Η Σοφία Σκλείδα έκανε την μετάφραση στα Ιταλικά.

Υπήρξε Κριτής στον Ποιητικό Διαγωνισμό των Δελφών, επιτροπή Αθηνών 2017. Επίσης διατέλεσε Πρόεδρος και Κριτής του Πανελλήνιου Διαγωνισμού Ποίησης, Δηγήματος, νουβέλας, θεατρικού που προκήρυξε η Π.Ε.Λ. το 2018 και Κριτής στον 34ο Ποιητικό Διαγωνισμό των Δελφών, επιτροπή Αθηνών 2019.

Χωρίς Πατρίδα

Μορφές που βούλιαξαν, άτανδρα όνειρα
στα κοιμητήρια.
Πώς να θυμηθεί η σιωπή τόσα ονόματα!
Άλλοι με το στόμα κλειστό στου διψασμένου την απόγνωση,
αλμυρό το νερό.
Μάτια κενά στου προορισμού το στίγμα...
Λησμονιά ξεριζωμένων, χωρίς πατρίδα,
σχισμένα σωσίβια, άφαντα τα ναυαγοσωστικά.
–Είχες μια μάνα χθες,
είχες ένα γιο χθες!
Ανάσταση λένε οι γραφές,
μα μούσκεμα τα σπίρτα πριν το ναυάγιο
και οι ψυχές.
Στης λειτουργίας την μέση, δεν ήρθε το Φως.
Αναπαράσταση τώρα! Με σταυρούς και λόφους νερένιους.
Χωρίς οβολό ο βαρκάρης...
Σώθηκαν μερικοί, αλατισμένοι κι αυτοί
από των εθνών τους Ανθρωποφάγους.
Σχέδια έκαναν Κύριε, σχέδια είχαν.
Τώρα στην χαμένη πατρίδα, μαυρομάντηλες μάνες,
βούρκωσαν τα ωδικά και οι σειρήνες.
Σκελέτωσαν οι οβίδες τα δέντρα της άνοιξης
και των ψυχών.
Το καντήλι της ειρήνης ανάψτε απόψε,
με άκαυτα φτερά περιστεριών
στον θλιμμένο ουρανό

να φτάσει η προσευχή.
Ίσως, υπάρχουν άνθρωποι στα εγκαίρια
της νέας Πατρίδας...

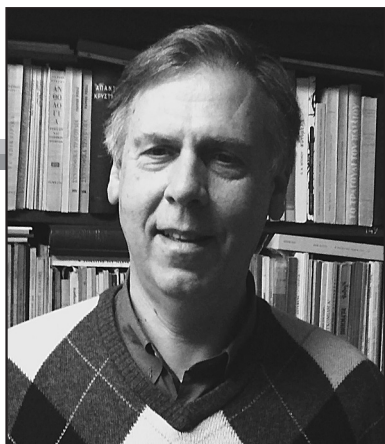
Εκείνη

Αιώνες σε ζητούσε η ψυχή
και ήρθες,
με φωνή ωδικών,
φεγγαριού αμαζόνα.
Κρίνα λευκά η ψυχή
και η σάρκα σου.
Μελωδούν των μαλλιών σου
οι ανεμόμυλοι
και της λατρείας οι παλάμες
στο πρόσωπο.
Ήταν η στιγμή
που στοχάστηκε ο Θεός
σαν γάμου ιερέας
και μέσα μου πάντρεψε
όλο τον κόσμο σου, ορατό και αόρατο.
Θυμήσου το πρώτο φιλί
πριν το υμνήσει
η άνοιξη
και στον ναό μου την μορφή σου
που τα εικονίσματα ντύθηκαν.
Θυμήσου
τον κάμπο μου με τα ηλιοτρόπια
που το χρυσό μέτωπο τους
καταπάνω σου έστρεψαν.
Έχει μια γυναίκα το σύμπαν
που την λέω Γυναίκα μου,
εσένα!

Πομπηία

Άρχισε η Αίτνα να καπνίζει
πριν το μάγμα ξεπροβάλει στο διάσελο,
της απογοήτευσης.
Η Πολιτεία μου, Πομπηία απόψε,
ο ουρανός νεφέλωμα πυροκλαστικό
στην αυγή της αλήθειας.
Ίσως αύριο, καμένα οστά ονείρων στα ερείπια,
για τους αρχαιολόγους.
Ίσως, μισοκαμένοι σκελετοί αγάπης,
σφιχταγκαλιασμένοι ακόμα.
Σημασία καμιά αν πυροδότησε το άκαυτο
ο γιος της λύκαινας
ή του πολέμου.
Σημασία καμιά
αν υπάρχουν ιεροψάλτες άγγελιοι.
Στ' ουρανού το τρύπιο κατάστρωμα
οι απώλειες γράφτηκαν,
άφαντος ο καπετάνιος.
Χωρίς πυξίδα η κιβωτός,
δεν βρήκαν κλαράκι ελαίας,
άφαντα και τα περιστέρια.
Αναβλήθηκε για αιώνες η Ανάσταση...
Μα να! Η πρώτη χελιδόνα
που φάχνει ψαλίδι εγκαινίων.
Μάλλον, από ψηλά, πάνω απ' τ' άκαυτα νέφη
σε είδε να 'ρχεσαι
ντυμένη νεοσσούς.
«Αγάπη η ειρήνη»
συνώνυμα,
τιτίβισαν
οι ματωμένοι Άγγελοι.

Σταμάτης Φίφης

Ο Σταμάτης Φίφης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1961. Εδώ και χρόνια κατοικεί στο Μαρούσι. Στο παρελθόν ασχολήθηκε με τη μουσική και τον αθλητισμό. Με την ποίηση σχετίζεται από τα εφηβικά του χρόνια, στις αρχές της δεκαετίας του '80. Η Ποίηση του Μοναχικού και Αδιέξοδου Δρόμου είναι το δέκατο κατά σειρά ποιητικό του έργο. Ο Σταμάτης Φίφης είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.).

Έργα του:

- Σαράντα δυο γραπτές μεταρσιώσεις, 1990.
- Ο ήχος των κιτρινοσιμέντων φύλλων, 1993.
- Οι μπαλάντες της ήττας και της μοναξιάς, 1995.
- Σερενάτες και νυκτωδίες της ερημωσύνης, 1997.
- Οι στρατιώτες με τα κεριά, 2008.
- Το στέμμα του τρελού... (In god we trust), 2013.
- Η παρέλαση της αθωότητας, 2016.
- Ο άγγελος του νότου, 2019.
- Ο ταχυδρόμος του κόσμου, 2020.
- Η ποίηση του αδιέξοδου και μοναχικού δρόμου, 2023.

Τώρα πια

Τώρα πια ακούω τις φωνές
μονάχα μέσα μου.
Έξω δεν υπάρχει τίποτα.
Ούτε ουρλιαχτά σκύλων.
Όλα είναι τόσο μουλωχτά
και σκοτεινιασμένα.

Έρχεται η ομίχλη κι απλώνει παντού.

Είχε κρύο τη νύχτα.

Μια αγάπη, ένα ο κόσμος.

Ένας άνθρωπος, κανένας δούλος.

(Ο Ταχυδρόμος του κόσμου 2021)

Κλείνω την πόρτα

Δεν υπήρχαν τότε πριγκήπισσες
στη Θεσσαλονίκη εκείνης της εποχής.

Μόνο ένα αστέρι,

που έσβησε στο σκοτάδι.

Τώρα πια την έχουν θάψει,

(αυτή η ίδια το ζήτησε).

«Ας συνεχίσουμε τώρα τον πόλεμο».

Κλείνω την πόρτα.

Προσπαθώ να κλάψω.

Προσπαθώ να ξεχάσω, να κοιμηθώ.

(Ο άγγελος του νότου 2019)

Έμπνευση

Έμπνευση είναι

η βροχή που πέφτει

στην ταράτσα και την ασφαλτο.

Έμπνευση είναι

το φως που δε λείει να κοιμηθεί μες τη νύχτα.

Ο πρώτος έρωτας

που ο κύκλος του δεν κλείνει ποτέ.

Οι άνθρωποι που μακάριοι

τραβούν τον δρόμο

προς το μοναχικό τους τέλος.

Οι ψυχές που μίλησαν στον Οδυσσέα.
Το αίμα που χύνεται για μια πέτρα,
μια σταγόνα θάλασσας κι έναν ατέλειωτο ουρανό.
Τα μυθικά νησιά που δεν αντικρίσαμε.
Οι αναμνήσεις που κρατούν κάτι απ' το σκοτάδι
Κι η αγάπη που όλο πλησιάζει
Κι όλο στέκεται έξω απ' το παράθυρο.

(Ο ήχος των κιτρινωμένων φύλλων 1993)

Λύση πολιορκίας

Πολλά απ' όσα γράφω έχουν ειπωθεί μα δεν έγιναν.
Στεριές που διαβήκαμε άλλαξαν μαζί με τους καιρούς.
Μείναν τα λόγια που 'παμε, άνεμος στο χρόνο.
Τώρα η πολιορκία λύθηκε και είμαστε ελεύθεροι.
Ελεύθεροι για το τέλος, εκεί που ποτέ δεν περιμέναμε.
Αν κάποτε με δεις, θα καταλάβεις πόσο άλλαξα.
Πόσες νύχτες πέρασα προσμένοντας να με δεις.

(Σερενάτες και νυκτωδίες της ερήμωσης 1997)

Τι σημαίνει ψυχική αντοχή

Ψυχική αντοχή σημαίνει
να σε σημαδεύουν και να σε χλευάζουν
χωρίς να πληγώνεσαι.

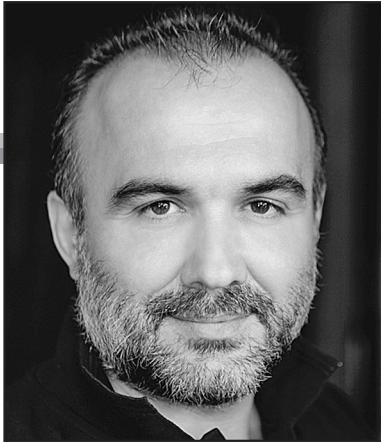
Να σε αγαπούν, να σ' ερωτεύονται,
στο τέλος να σε προδίνουν, να σ' εγκαταλείπουν,
να σ' αφήνουν μόνο.

Να προσπαθείς αν και κατά βάθος ξέρεις
πως δεν μπορείς να φανείς πιο σκληρός
και δυνατός από τους άλλους.

Να μη σε νοιάζει που σε χαρακτηρίζουν
τρελό, ανάπηρο, σακάτη και επικίνδυνο.
Να σε θεωρούν παιδί κατώτερου θεού,
να οδηγούν τη ζωή και το μέλλον σου
στο αδιέξοδο.

(Η παρέλαση της αθωότητας 2016)

Βασίλειος Ρ. Φλώρος

Ο Βασίλειος Ρήγα Φλώρος γεννήθηκε το 1967 στην Καλαμάτα.

Η καταγωγή του είναι από το Παλαιόκαστρο (Ξηροκάσι-Μαρκοχώρι) Μεσσηνίας όπου έζησε τα παιδικά του χρόνια.

Σπούδασε πολιτικές επιστήμες, θέατρο και θεατρικό παιχνίδι στην Αθήνα. Είναι ηθοποιός, σκηνοθέτης, συγγραφέας και εμφυχωτής σε βιωματικές ομάδες δημιουργικής δράσης.

Έχει γράψει δύο δοκίμια, επτά ποιητικές συλλογές, ένα μυθιστόρημα, καθώς και δεκατέσσερα θεατρικά έργα, ορισμένα από τα οποία έχουν παρουσιαστεί σε θεατρικές σκηνές.

Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στην Αγγλική και Ουκρανική γλώσσα.

Έχει υπάρξει οργανωτικός πρόεδρος του Πανελλήνιου διαγωνισμού ποίησης της ΠΕΛ στους Δελφούς το 2016 και οργανωτικός πρόεδρος του Πανελλήνιου διαγωνισμού λογοτεχνίας της ΠΕΛ το 2017 στην Αθήνα.

Έχει συμμετάσχει αρκετές φορές ως μέλος κριτικής επιτροπής διαγωνισμών σε διάφορα είδη λόγου.

Μέλος του Δ.Σ. της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, μέλος του ΣΕΗ (Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών), μέλος του Δ.Σ. του Μορφωτικού Συλλόγου Μεσσηνίας και μέλος της Ένωσης Μεσσηνίων Συγγραφέων.

Πάντα έχανα το τραίνο

Σε είδα φευγαλέα στον σταθμό του μετρό.

Μπήκες βιαστικά στο τραίνο.

Θα μπορούσα να προλάβω, να μπω στο ίδιο βαγόνι με σένα.

Έμεινα ακίνητος ώσπου να κλείσουν οι πόρτες.
 Πάντα έχανα το τραίνο...
 Στις γρήγορες ταχύτητες κοντοστεκόμουνα.
 Σε πήρε το βιαστικό μέλλον σου
 από το αιώνιο συνηθισμένο μου παρόν.
 Εσύ γρήγορα παντρεύτηκες, έκανες παιδιά,
 απόκτησες και σκύλο.
 Εγώ κύλησα αργά στον λόφο της προσδοκίας.
 Έμαθα να γαβγίζω τις συνήθειες.
 Εξόρισα τον αγέννητο γιο μου
 και με παντρεύτηκε άθελά μου μια άγνωστη αιτία.
 Μπήκες στο τραίνο με μια αίσθηση χαράς...
 Ευτυχώς για σένα που το μεγάλο σου πλεονέκτημα ήταν
 να φτιάχνεις γρήγορες χαρές...
 Ευχήθηκα τότε έτσι να είσαι συνέχεια χαρούμενη
 και στο πιο ταπεινό ταξίδι,
 αφού εγώ πάντα έχανα το τραίνο
 και ξέμενα στους σταθμούς της Ζωής...
 Ηθελημένα... κοντοστεκόμουνα...
 Γνώριζα μέσα μου καλά
 πως όταν τα τραίνα φεύγουν και δεν τα προλαβαίνω,
 τότε και μόνο τότε, έρχεται εκείνη. Αιτία να με βρει...
 Να μ' αγαπήσει, ελπίζοντας να την αγαπήσω κι εγώ.
 Εκείνη. Αιτία που δεν γνωρίζω...
 εκείνη που με παντρεύτηκε άθελά μου.

Όσο χύνεται το αίμα

Όσο χύνεται το αίμα μου,
 δεν αλλάζει ο κόσμος, και ας λένε.
 Ξαναγουρίζει πίσω στη μυρωδιά του Κάιν.
 Στις γενιές των Ατρείδων, της Μήδειας και της Κλυταιμνήστρας.

Το αίμα ξυπνάει τη δίψα των Τιτάνων για εκδίκηση.
Βάζει στον θρόνο την τρέλα, και ο Λόγος ο Μέγας Απών.
Οι πολιτείες των ανθρώπων δεν αλλάζουν με αίμα,
και ας φαίνεται έτσι.

Τα εκατομμύρια των νεκρών που σφαγιάστηκαν θα ζητήσουν
δικαιοσύνη από τον κόσμο των ζωντανών.
Θα δυστυχήσουν τις επόμενες γενιές
και αυτές δεν θα γνωρίζουν την αιτία της δυστυχίας τους
και θα ψάχνουν ξανά υπεράνθρωπους.

Όσο χύνεται το αίμα σου, το δέντρο της ελευθερίας
δεν θα γίνει ποτέ αυτόνομο.
Θα φαίνεται αυτάρεσκο στη νομιμοφροσύνη,
εύδαιμον στη ματαιότητα,
ευχάριστο στις παρορμήσεις της φωτιάς,
αλλά δεν θα καρπίσει ποτέ
και στον κορμό του θα ουρούν ψυχοπαθείς ηγέτες.

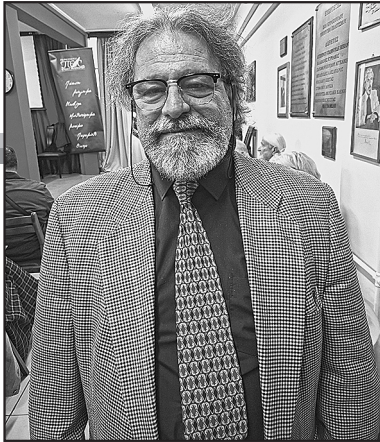
Όσο χύνεται το αίμα μας,
δεν θα απλώνει η θάλασσα τ' αλάτι της αγάπης.
Ο Θεός θα αυτοεξοριστεί πάλι στη σιωπή,
στις πολιτείες και τις ψυχές
θα βγουν οι μινώταυροι για να επιβάλουν την τάξη.

Παραστάσεις

Στις κηδείες που πηγαίνω
έχω την αναγκαία, για τα χρηστά ήθη, λύπη
και στην τροχιά της συνείδησης
συλλογίζομαι το σκεπάρνι του χρόνου,
πως περνάει η ζωή και πως τίποτα δεν είμαστε
παρά μια αλαζονεία πριν το φιλί του θανάτου.

Όμως, μερικές φορές, μέσα μου αναβλύζει
μια κρυμμένη χαρά (και πού να το πω;...)
Πως τάχα κάθε κηδεία είναι μια φάρσα
μια παράσταση τρελών που νικούν τη θνητή ζωή,
πως τίποτα αληθινό τάχα δεν συμβαίνει,
πως ακόμα και οι νεκροί είναι ηθοποιοί μεγάλοι,
πως στα φέματα πεθαίνουν και μου ῥχεται να τους πω:
«Συγχαρητήρια, να είσαστε καλά και πάντα επιτυχίες,
να μας διασκεδάζετε συχνά με τέτοιες παραστάσεις».
Ίσως αυτή η περίεργη χαρά
είναι για να κοροϊδέψω τον φόβο μου,
να συμφιλιωθώ με τον θάνατο τον δικό μου,
ίσως και να χαίρομαι ύπουλα επειδή εγώ ακόμα ζω...
Το ξέρω ότι μοιάζουν όλα αυτά μια τρέλα (και πού να το πω;...)
Αν όμως υπάρχει μια πιθανότητα
και η ζωή είναι μια παράσταση χθεσινή
από ηθοποιούς αιώνιους,
τότε αυτή η βρώμικη χαρά,
που κλωσάει μέσα μου μεταφυσικές ελπίδες, έχει τον Λόγο της.
Τότε και εγώ δικαιολογιέμαι
που μπροστά στον καθρέφτη της οικουμένης,
θέατρο να θωρώ τον κόσμο.

Δημήτριος (Μίμης) Φραγκούλης

Τόπος-έτος γεννήσεως: Πειραιάς
- 1956.

Σπουδές: Μηχανικού Ε.Ν και
Πλοιάρχου Ε.Ν.

Συμμετοχή σε ναυτικούς λογο-
τεχνικούς διαγωνισμούς (Υπουρ-
γείου Εμπορικής Ναυτιλίας Νίκος

Καββαδίας»):

- Έτος 2003 – Α΄ Βραβείο Λογοτεχνίας- πεζογράφημα «Με του Μαλεβυζιώτη τσι πήδους στο καμπούνι.
- Έτος 2005 – Α΄ Βραβείο Ποίησης - ποιητική συλλογή «Αγκαλιάζοντας τον νεγα με τον εξάντα» (Η ποιητική αυτή συλλογή «Αγκαλιάζοντας τον νεγα με τον εξάντα» αποτελείται από τρεις ξεχωριστές θεματικές ενότητες ποιημάτων με τίτλους:
 - α. «Στη μοναξιά της γέφυρας» με ποίηση που αναφέρεται στο περιβάλλον των Πλοιάρχων.
 - β. «Στην κόλαση του μηχανοστασίου» με ποίηση που αναφέρεται στο περιβάλλον των Μηχανικών, και
 - γ. «Περατζάδα στην κουβέρτα» με ποίηση που αναφέρεται στο περιβάλλον των ανδρών του καταστρώματος).
- Έτος 2005 – Β΄ Βραβείο Λογοτεχνίας- πεζογράφημα «Έμφορτοι πλόες ναυτίλου εφθαρμένου τινός».

Συμμετοχή σε στεριανούς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς:

- Από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.):
Έτος 2012 – Β΄ Βραβείο στους ΚΖ΄ Δελφικούς Αγώνες Ποίησης - τίτλος: «Θέλω να ζήσω» (αφιερωμένο στους ασθενείς της Αιματολογικής Κλινικής του Ειδικού Αντικαρκινικού Νοσοκομείου «Μεταξά» Πειραιά).
- Από Οργανισμό για την ανάπτυξη του Πνεύματος και της Τέχνης «Σικελιανά» («Το καφενεόο των ιδεών - Σαλαμίνος»):
Έτος 2013 – Α΄ Βραβείο πεζογραφήματος.

Έτος 2013 – Α΄ Βραβείο ευθυμογραφήματος.

Έτος 2005 – Β΄ Βραβείο θεατρικού μονολόγου.

Έτος 2005 – Γ΄ Βραβείο χρονογραφήματος.

Έτος 2004 – Β΄ Βραβείο Άρθρου.

- Από τον Όμιλο UNESCO Κεφαλληνίας & Ιθάκης:

Έτος 2012 – Β΄ Βραβείο Ποίησης – τίτλος : «Αιματοκρίτης»
(αφιερωμένο στους ασθενείς της Αιματολογικής Κλινικής του
Ειδικού Αντικαρκινικού Νοσοκομείου «Μεταξά» Πειραιά).

Συγγραφική δραστηριότητα:

1. Αγκαλιάζοντας τον νεγα με τον εξάντα – θαλασσινή ποιητική συλλογή.
2. Με Του Μαλεβυζιώτη τσι πήδους στο καμπούνι – θαλασσινό μυθιστόρημα.
3. Έμφορτοι πλόες ναυτίλου εφθαρμένου τινός – θαλασσινή νουβέλα.
4. Χαϊκού της θάλασσας – θαλασσινή ποιητική συλλογή.
5. Ναυάγιο – θαλασσινό μυθιστόρημα.
6. Ταξίδι στη θάλασσα του έρωτα – συλλογή θαλασσινών διηγημάτων.
7. Στη μοναξιά της γέφυρας – θαλασσινή ποιητική συλλογή.
8. Στην κόλαση του μηχανοστασίου – θαλασσινή ποιητική συλλογή.
9. Περατζάδα στην κουβέρτα – θαλασσινή ποιητική συλλογή.
10. Μ' όλα-όλα – συλλογή άρθρων & χρονογραφήματων.

Προσέγγιση

Διπλό περίβλεπτο φανό
στα πράσινα ντυμένο
να ξεχωρίζεις έβαλες
για να σε συναντήσω
Προέκταση του διάυλου
στον όρμο, στο Κερατσίνι,
κοντά στα τσιμεντάδικα
στη σκιά της τσιμινιέρας.
Ψ'αρόβαρκες χορεύουνε
στην αγκαλιά του γραίγου

φέρμα τον κάβο τον πρυμνιό
 απά στη τσαμαδούρα
 Νύχτα ψυχρή, νύχτα ιερή
 της έκτης του Δεκέμβρη
 εμένα με κρατά ζεστό
 του Άη-Νικόλα η χάρη.

Ονειρίου λιόγευμα

Φορούσες ένα φόρεμα πλεχτό
 ολάνθιστο πνιγμένο μεσ' τα λουλούδια
 ήσουν δεν ήσουν δεκαοχτώ
 –πηγή της έμπνευσης μου εσύ Μωρό–
 για μύρια ερωτικά τραγούδια.
 Σε είδα ξέμπαρκος μετά από καιρό
 η ομορφιά σου παρέμεινε η ίδια
 το βλέμμα μου σταμάτησε θαρρώ
 στα στήθη σου και στον εφηβικό λαιμό
 της νιότης σου τα υπέροχα στολίδια.
 Σα να μου έχεις πάρει το μυαλό
 σαν το δρομόμετρο τα μίλια να μου κλέβεις
 νιώθεις Μωρό μου που σε ποθώ
 ένα μονάχα «ναι» σου λαχταρώ
 μη όχι μη σε παρακαλώ άλλο με παιδεύεις.
 Για «τη θάλασσα το μόνο πάθος μου μιλάς
 κι' η ματιά σου είναι δακρυσμένη
 το ίδιο όμορφη, μα πιο ώριμη από χθες
 ναι... αν δεν με περίμενε το Μαρακές
 κοντά μου θα 'σουν ευτυχισμένη.
 Σκέψεις απαισιόδοξες με τριγυρνούν
 για χαμένους έρωτες για όνειρα παρμένα
 τις βλέπω αδιάφορα με χαιρετούν
 έρχονται ή με προσπερνούν
 έχουν χρόνια τώρα κλέφει το ΜΩΡΟ μου από μένα.

Αιγαίο

Απ' τον γάντζο προβάλλει ένα κεφάλι
«σκάντζα βάρδια» να μου πει
έφτασε η ώρα πάλι
και ας είναι Κυριακή.
«Καλά» του λέω «μα πες μου κάτι
φάνηκε το φανάρι απ' τα στενά;»
«όχι» μου λέει καπτα-Τζίμη
«θα' ναι δέκα μίλια μακριά».
Μποτζάρω μες τη γέφυρα
με τον καφέ στο χέρι
περνώντας το τσανα-καλαί
προς τα δικά μας μέρη.
Τα μέρη μας τα Άγια
το Αιγαίο μας το λατρεμένο
τ'αστέρια του Ελληνικού ουρανού
με κάνουν ευτυχισμένο.

Σελένη Γουλίτσα-Φωτιάδη

Η καταγωγή της είναι από τον Πύργο και μένει μόνιμα στην Αθήνα. Από μικρή ηλικία η Σελένη Φωτιάδη ήταν πολύ καλή μαθήτρια και έτσι αφού τελείωσε το σχολείο, έδωσε πανελλήνιες και πέρασε στην Νομική Σχολή από την οποία και αποφοίτησε λίγα χρόνια αργότερα. Από το σχολείο είχε δείξει το ταλέντο της στην συγγραφή και έτσι μεγαλώνοντας ξεκίνησε να το ασκεί και επαγγελματικά. Παράλληλα εκτός από μυθιστόρημα, έχει εκδώσει και ποιητικές συλλογές και ασχολείται με την υποκριτική και είναι μέλος θιάσου. Μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών και του Ινστιτούτου Αθλητικού Δικαίου, ενώ έχει αποφοιτήσει από τη σχολή ευπαρουσίαστης της Κρίστη Κρανά. Μιλά τρεις γλώσσες: Γαλλικά, Αγγλικά και Τούρκικα.

Ο Κύριος ποιητής

Τι ωραίος ο κόσμος μας/μου
Με αφήνει να απλώνομαι με κάποιο πενιχρό αντίτιμο
Με αφήνει να είμαι λογοτέχνης...
Με αφήνει να λιμοκτονώ παρέα με τις λέξεις

Όρθιες υπακοές

φαντάστηκα πολλές φορές να με αγαπάς
Σενάρια πληθωρικά
Ήμουν πάντα καθιστή και σε κοιτούσα, λέει...
καθισμένη σ' αγάπησα

Εσύ είσαι πάντα δεσμευμένος σε ελεύθερη κίνηση
Έκανα να σηκωθώ μου γνεφες κάτω
Δεν άρμοζε στον έρωτα μας η ανύψωση...

Ερωτικό δεδicasμένο

Λες...
Ακόμη προσπαθώ να πάω με τη ροή σου
Μα μεταξύ μας κείται ερωτικό
Δεδicasμένο
Δεν μπορούν έτσι απλά να
Εγκαταλειφθούν οι κανόνες
Όσο και αν ανοίξεις τα κουμπιά του «κάθε μέρα»

Σε καμαρώνουν άραγε οι άπραγες στιγμές
Έτσι κι αλλιώς αυτές σε κράτησαν και δεν αρτήθηκες
Είδες τι αμαρτία είναι η σάρκα που δεν μαγαρίστηκε...
Μα μεταξύ μας χτίστηκε ερωτικό δεδicasμένο.

Γεωργία Χαϊδεμενοπούλου

Η Γεωργία Χαϊδεμενοπούλου είναι από τη Θεσσαλονίκη. Εργάζεται στα Χανιά ως μόνιμη εκπαιδευτικός, στο 2ο Γυμνάσιο Χανίων. Τελείωσε με άριστα το τμήμα Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας ΑΠΘ, καθώς επίσης και τις μεταπτυχιακές σπουδές στο ίδιο τμήμα, στην κατεύθυνση Λογοτεχνία-Πολιτισμός. Είναι Υποψήφια Διδάκτορας του τμήματος Ιταλικής Φιλολογίας ΑΠΘ στον τομέα Λογοτεχνικής Μετάφρασης. Στην Ελλάδα τα δυο πρώτα βιβλία της είναι «Ένας Κύβος Παραμύθια» και η «Πηγή της Γνώσης και Άλλα Παραμύθια», που έχουν βραβευθεί σε διάφορους Πανελλήνιους Λογοτεχνικούς Διαγωνισμούς (πρώτο βραβείο «Σικελιανά 2011», πρώτο βραβείο Εταιρεία Τεχνών, Επιστήμης και Πολιτισμού Κερατσινίου). Στην Ιταλία κυκλοφορεί ένα βιβλίο με ποιήματά της μεταφρασμένα στα γαλλικά και στα ιταλικά από την ίδια (*Le Ragioni del Cuore*) και ένα βιβλίο με παραμύθια της που η ίδια επίσης μετέφρασε στα ιταλικά (τίτλος: *Εφτά Παραμύθια... Εφτά Χρώματα του Ουράνιου Τόξου-Sette Favole... Sette Colori dell'Arcobaleno*). Τον Δεκέμβριο 2015 εκδόθηκε το βιβλίο της «Τα Χριστούγεννα του Κόσμου» και τον Δεκέμβριο 2015 εκδόθηκαν δύο από τα παραμύθια της στην Ιταλία, στα ιταλικά και στα γαλλικά, με τίτλο *Le più belle favole di Georgia*. Είναι μεταφράστρια λογοτεχνίας.

Αχιλλέας και αμαζόνα

Η Ιππολύτη ήταν η Βασίλισσα των Αμαζόνων,
η γυναικεία μυθική και πολεμοχαρής φυλή,
που κοντά στου Εύξεινου Πόντου ζούσαν την περιοχή.

Είχε και μία αδερφή, Πενθεσίλεια την έλεγαν,
ήταν κόρες της Οτρήρης και του Θεού του Πολέμου Άρη,
καθεμιά είχε τη δική της ευφυΐα, ομορφιά και χάρη!

Με επιδέξιο τρόπο τα όπλα η Πενθεσίλεια χρησιμοποιούσε,
ηρωικά, με τόλμη και θάρρος πάντα πολεμούσε.

Μία μέρα, ενώ στο δάσος κυνηγούσε
και άγρια ζώα ακολουθούσε,
κατά λάθος την Ιππολύτη σκότωσε
και το μυαλό της ξαφνικά θόλωσε.

Τον ηρωικό θάνατο απεγνωσμένα αναζητούσε
βαθιά μέσα της να εξιλεωθεί επιθυμούσε.

Την ίδια χρονική στιγμή ο Αχιλλέας
σκότωσε τον Έκτορα, των Τρώων τον βασιλιά,
και της Πενθεσίλειας η καρδιά χτύπησε δυνατά.
Πήρε στα χέρια της των Αμαζόνων τη Βασιλεία,
κερδίζοντας επάξια θέση μέσα στην Ελληνική Μυθολογία.

Η Πενθεσίλεια τους Τρώες αποφάσισε να βοηθήσει
και σκέφτηκε με τον Αχιλλέα να μονομαχήσει!

Του στρατού των Αμαζόνων έγινε επικεφαλής,
και όλες, γενναίες, θα αντιμετώπιζαν, ήρωες επιφανείς.

Ατρόμητη, αήττητη τούτη η Αμαζόνα, ηρωίδα!

Άφησε στη χώρα των Τρώων τη δική της σφραγίδα.
Αν και Βασίλισσα δεν ήταν αμέτοχη, πολεμούσε δυναμικά,
απέδειξε ότι και οι γυναίκες μάχονται αποτελεσματικά.

Το πρόσωπο της δεν έδειχνε, φορούσε μάσκα πολεμική,
ο Αχιλλέας από το σθένος και την ανδρεία της είχε γοητευτεί.

Πού να φαντάζονταν όμως ότι πίσω από τη μάσκα
κρύβονταν μία καλλονή, σαγήνη και χάρη εκπληκτική,
θα μπορούσε από τη θεσπέσια αυτή ομορφιά πολύ να μαγευτεί.

Η Αμαζόνα σκόρπισε τον όλεθρο στο στρατόπεδο των Αχαιών,
ο τρόμος έγινε και ο φόβος των Ελλήνων στρατιωτών.

Έτρεξε ο Αχιλλέας να κόψει την ορμή της,
και αυτή, έδειξε παλικαριά, δεν λογάριασε τη ζωή της.

Κάποια στιγμή ήρθαν αντιμέτωποι για να μονομαχήσουν
και ο ένας τον άλλο να κονταροχτυπήσουν!

Η Πενθεσίλεια αποφασιστικά και άφοβα τον κοίταξε στα μάτια,
του πέταξε το κοντάρι της, όμως χτύπησε στην ασπίδα του
και έγινε κομμάτια!

Τότε ο τρομερός Αχιλλέας ήρθε πολύ κοντά της
και έμπηξε το ξίφος του μέσα στην καρδιά της.
Έπεσε στο έδαφος η Αμαζόνα, βγήκε η ψυχή της,
και αίμα κύλησε μεμιάς σε όλο το κορμί της.

Έβγαλε ο Αχιλλέας τη μάσκα της Αμαζόνας,
το πρόσωπο της για να δει,
γέμισε όμως με πίκρα η δική του η ψυχή.
Σάστισε από την απίστευτη ομορφιά
και τα μάτια τα σαγηνευτικά,
ένοιωσε έρωτα μέσα του βαθιά,
μετάνιωσε, όμως ήταν ήδη αργά...
Δάκρυσε, μελαγχόλησε,
δεν μπορούσε το θάνατο της να τον αντέξει,
και ο συμπολεμιστής του ο Θερσίτης
το μόνο που έκανε ήταν να τον κοροϊδέψει.

Έρωτας κεραυνοβόλος γεννήθηκε και πέθανε την ίδια στιγμή,
άτυχη συγκυρία και για τους δύο νέους στη ζωή.
Πρόλαβε η Αμαζόνα με το βλέμμα της να τον πλανέψει,
τώρα η ψυχή της έπρεπε στον Κάτω Κόσμο να ταξιδέψει.

Ο Αχιλλέας σκέφτηκε τιμές να αποδώσει στο νεκρό της σώμα,
γι' αυτό το σήκωσε απαλά από το αιματοκυλισμένο χώμα.
Φίλησε γλυκά τα κυματιστά ανεμιστά της μαλλιά,
με λουλούδια γέμισε της Πενθεσίλειας την αγκαλιά.

Ο Θερσίτης, τον ντρόπιασε,
τον χλεύασε για την κίνηση του αυτή,
θύμωσε ο Αχιλλέας, του έδωσε γροθιά δυνατή
και τη ζωή του αφαίρεσε μέσα σε μία στιγμή.
Εξοργίστηκε ο Διομήδης, ο ξάδερφος του Θερσίτη,
πήρε το νεκρό σώμα της Πενθεσίλειας
και με το άρμα του το έσυρε,
η ιστορία αυτή, στο στρατόπεδο των Αχαιών
τη διχόνοια έσπειρε.

Της όμορφης Αμαζόνας το σώμα το νεκρό,
ο Διομήδης το πέταξε μέσα σε έναν ποταμό.
Το βρήκε ο Αχιλλέας και το έθαψε τιμητικά,
μαζί με άλλες Αμαζόνες που πέθαναν στη μάχη ηρωικά.

Δεν συνηθίζονταν όμως να θάβονται νεκρά σώματα εχθρών,
ήταν αντίθετο από τους κανόνες του στρατοπέδου των Αχαιών.

Δημιουργήθηκε λοιπόν ανάμεσα στους Έλληνες
μεγάλη αναταραχή,
γι' αυτό και ο Αχιλλέας αναγκάστηκε να φύγει
από των Τρώων τη γη.

Στο νησί της Λέσβου πήγε για λίγο καιρό,
έχοντας τη νεκρή Αμαζόνα συνέχεια στο μυαλό.
Θυσίες πραγματοποίησε στου Απόλλωνα το ναό,
τιμές πρόσφερε στην Άρτεμη και στη Λητώ.

Βικτώρια Χαλκιά

Η Β. Χαλκιά γεννήθηκε στον Πειραιά την δεκαετία του 1970.

Είναι πρώην Σύμβουλος Ταξιδιωτικών Υπηρεσιών και νυν Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας και Αυτογνωσίας στην Ψυχαναλυτική Προσέγγιση, απόφοιτος της Συμβουλευτικής,

από το τμήμα Ψυχολογίας του Ελληνοβρετανικού και μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Συμβουλευτικής (ΕΛΕΣΥΠ).

Το συγγραφικό της έργο ξεκίνησε με πρώτο της διήγημα, την «Ισαβέλλα», που εκδόθηκε και κυκλοφόρησε τον Δεκέμβριο του 2015 και έκτοτε αποτελεί μέλος της «Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών» (ΠΕΛ).

Το 2019 εκδόθηκε η πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Περιπλανήσεις της καρδιάς», καθώς και το δεύτερο μυθιστόρημά της με τίτλο «Η σονάτα των ψυχών».

Στο τέλος του 2021 εκδόθηκε και η δεύτερη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Κόσμος φτιαγμένος με κερί» και άλλα νέα συγγραφικά της έργα αναμένονται στη συνέχεια...

Πιστή φίλη των ταξιδιών και της παρατήρησης του Κόσμου και της Ζωής, συνεχίζει να μαθαίνει μέσα από τη γνώση, τη μελέτη και την αναζήτηση, διατηρώντας τον εαυτό της στην πρωταρχική θέση.

«Είδα και οίδα»

Είδα τις στάλες να πληθαίνουν, τον ουρανό να κλαίει και το νερό πολύ να γίνεται μα ακόμα φιλοβρέχει! Είδα το ΝΑΙ, ΟΧΙ να γίνεται ευθύς και το ΟΧΙ, ΝΑΙ συνάμα! Είδα το φέμα να κυριαρχεί κι αλήθεια να μην υπάρχει...

Είδα να κρύβεται αυτή βαθιά σε λάκκο σκοτεινό, κανέννας μην την έχει...

Είδα ανθρώπους να χαμογελούν μα έπειτα να κλαίνε, πόσα σκαμπανεβάσματα υπάρχουν και μας καίνε!...

Είδα μάσκες, μάσκες πολλές χωρίς να μαρτυρώ ποιοι τις φορούν να ξεγελούν σε τίποτα δεν το 'χουν!...

Είδα χαμόγελα πολλά στη γέννα του ανθρώπου, παρότι με πόνο είδε φως και κλάμα ακούστηκε βαθύ γι' αυτό που βρήκε κάτω εκεί!

Είδα ανθρώπους από κοντά να συνοδεύουν το ομοίωμα που αποχαιρετά τον πάνω τούτο κόσμο κι αυτοί να κλαίνε γοερά, μα λίγο αργότερα εκεί οι ίδιοι να χαμογελούν κι άλλα μα κι άλλα εκείνοι να έχουν για να συζητούν!

Είδα παιδιά να ζητιανεύουν κι έπειτα κάποιιοι να τα δέρνουν και τα λεφτά τους να τους παίρνουν, μ' αυτά δεν ήταν αρκετά...

Είδα πολέμους να γίνονται άδικα, άδικα επ' αδικω για χρήμα, εξουσία και παντοδυναμία και να αγνοούν τον πόνο και τα δάκρυα των ανθρωπίνων των ψυχών, μα προ πάντων των παιδιών...

Ο βωμός χωράει πολλούς, ο βωμός χωράει κι άλλους...

Είδα ανθρώπους να πεινούν, νερό να ψάχνουν για να πιούν, στις λάσπες να πεθαίνουν...

Κι ο οίκτος...

Ο οίκτος πουθενά, ο οίκτος μένει ανύπαρκτος...

Είδα ανθρώπους, απομεινάρια της ζωής, κατάχαμα να σέρνονται, να είναι ξαπλωμένοι, με στρώμα ένα χαρτόκουτο και μια κουβέρτα σκέπασμα βρώμικη και σκισμένη...

Είδα το δίκιο, άδικο να λένε, να φωνάζουν, μα και το άδικο, δίκαιο να λένε να κραυγάζουν!

Είδα τους γνωστικούς, τρελούς να τους βαφτίζουν και τους πραγματικά τρελούς έξω να σεργιανίζουν.

Είδα παιδιά τη σκέψη του σοφού να έχουν από τον πολύ τον πόνο της ψυχής και είδα ενήλικες πολλούς, παιδιά να παραμένουν...

Είδα ανθρώπους να πονούν, να κλαίνε, να φωνάζουν, ο πόνος τους να μειωθεί μήπως αν τον μοιράζουν...

Άλλος ο πόνος της ψυχής και άλλος του κορμιού τους, μα η αλήθεια είναι πως... πως της ψυχής σφαδάζει...

Είδα μανάδες να αγαπούν και να αγκαλιάζουν τα παιδιά τους, να κάνουν τα πάντα για αυτά με όλη την καρδιά τους και γι' άλλες πρόβλημα να 'ναι αυτά και να τα διώχνουν μακριά τους...

Είδα το φως των αστεριών να σβήνεται από μπρος μου ακόμα και του φεγγαριού να χάνεται στο πέρα... στο πέρα και στο πουθενά κι ακόμα παραπέρα!...

Μαύρος καπνός εκάλυψε τον βασιλιά τον ήλιο, μάνα μου εγώ σκιάχτηκα, τι είναι τούτο το κακό που στάχτες πεταχτήκαν σαν άνεμος τις φύσηξε κι ως μήνυμα τις έστειλε σ' όλο τον κόσμο... Κοίτα!

Είδα ανθρώπους να πονούν, να κλαίνε, να φωνάζουν, γιατί νερό τους έπνιγε κι άλλους φωτιά τους έκαιγε, γιατί ήταν λένε... Μοίρα!

Είδα δένδρα, φυτά και ζώα και ήμερα και άγρια να κλαίνε κι αυτά και να πονούν, να τρέχουν να σωθούνε...

Είδα αρρώστιες να περνούν επάνω από τους ανθρώπους και τη ζωή να αλλάζουνε στους χάρτες και στους δρόμους...

Είδα και Οίδα...

Είδα και Οίδα...

Και όσο και να φώναξα και όσα και αν είπα ήταν σα να 'χαν τα μάτια τους κλειστά και βουλωμένα τα αφτιά κι έκαναν πως δεν είδαν...

Δεν είδαν. Δεν κατάλαβαν. Πάμε πια παρακάτω...

Σταμάτα να λεπτολογείς, μου είπαν να σωπάσω κι αυτά που είδα και οίδα να μην πω, μην τα φωνάξω και να μην κλάψω, γιατί έτσι είν' η ζωή μας, δυστυχώς. Προχώρα παρακάτω!...

Εγώ όμως ξέρω τώρα πια, ότι είδα και πόσα οίδα, έχω τη γνώση και τη γνώμη μου να λέω και δύναμη να διαφωνώ, μα πόσα άραγε ακόμα δεν είδα και δεν οίδα, ακόμα εγώ πια απορώ... Σπάσε ζωή, σπάσε ζωή, σπάσε σε χίλια δυο κομμάτια ν' αρχίσουμε από την αρχή να φτιάχνουμε για όλους που πονέσαμε και κλάψαμε και πιστέψαμε, τα νέα μας παλάτια!...

Πολέμους είδα να γίνονται για δόξα και για χρήμα, ζωές να καίγονται αγνά με όνειρα ρημάδια, να προσπαθούν να μάχονται μήπως και βρουν στο φως τους τα σημάδια!...

Βροχή τα μάτια γέμισαν μήπως και καθαρίσουν και δουν το δρόμο που εκεί στο ξέφωτο θα βγάλει.

Μεγάλο, αδέλφια, το άδικο που κυβερνά αυτόν εδώ τον κόσμο, πάντα θα υπάρχουν μπρος του καθενός το φως και το σκοτάδι και αυτός θα πρέπει το λοιπόν απόφαση να πάρει με ποια μεριά θα πάει τελικά και μαχητής μες τη ζωή εκεί να προχωράει...

Δική του η επιλογή κι αν θέλει να αλλάξει και βέβαια αυτός μπορεί. Θα δείξει τι του 'δωσε τελικά αυτή, ο χρόνος σαν περάσει!...

Είδα λοιπόν και Οίδα...

Είδα και Οίδα...

Μα ο κόσμος είναι απέραντος και πόσα άλλα υπάρχουν έξω εκεί που ούτε είδα αλλά ούτε και οίδα...

Εύα Χαλκιαδάκη

Γεννήθηκε στο Ρέθυμνο, όπου και τέλειωσε το Λύκειο. Πτυχιούχος Α.Σ.Ο.Ε.Ε. εργάστηκε στο Υπουργείο Οικονομικών. Μένει στην Κάντζα Παλλήνης. Το 2021 έχασε τον σύζυγό της Θοδωρή Παπαδημητρίου. Από την αφιερωμένη σ' αυτόν

υπό έκδοσιν συλλογή μνήμης «Έγινε το Μαζί κομμάτια» παρατίθενται κάποια ποιήματα.

Είναι μέλος της Παγκρήτιας και της Πανευρυτανικής Ένωσης, του Συλλόγου Ρεθυμνίων Αττικής «Το Αρκάδι», του ΦΕΣ Κάντζας, και άλλων σωματείων.

Το 2007 έγινε μέλος της «Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών», στην οποία εξελέγη Ειδική και Γενική Γραμματέας (2010-15).

Τώρα είναι Επίτιμος Γενική Γραμματέας. Είναι επίσης μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών. Συμμετέχει σε κριτικές επιτροπές Πανελληνίων Λογοτεχνικών Διαγωνισμών, και ήταν Λογοτεχνική Πρόεδρος των Ποιητικών Αγώνων Δελφών το 2010, 2011 και 2013.

Από τις εκδόσεις «ΝΟΩΝ» εκδόθηκαν (2007-11) τρεις βραβευμένες ποιητικές συλλογές της: «Στιγμές και Στίγματα», «Η έκτη θάλασσα» (τις οποίες προλόγισε η έγκριτη φιλόλογος-δοκιμογράφος Κατερίνα Μανιδάκη) και «Πανσέληνος και πάλι» (χαϊκού – τρίστιχα) με πρόλογο του γνωστού ποιητή – δοκιμογράφου Δημήτρη Καραμβάλη.

Η συλλογή «Κρήτη μου...» έχει εκδοθεί το 2010. Από αυτήν ο Νεκτάριος Χατζηδάκης μελοποίησε και τραγούδησε το τραγούδι του χορού της 7ης Αυγούστου 2010, με τίτλο «Κρήτη της Συναδέλφωσης» για τη Φιλία και τη Συναδέλφωση των λαών της Γης. Ο πεντοζάλης αυτός (χόρεψαν περί τις 25.000 Κρητικοί και μη, στον Βασικό Οδικό Άξονα της Κρήτης) καταχωρήθηκε στο βιβλίο GUINNESS και επαναλήφθηκε το 2011.

Ποιήματά της έχουν αποσπάσει βραβεία επανειλημμένως σε Πανελλήνιους ή Διεθνείς Διαγωνισμούς στην Ελλάδα και το εξωτερικό, από διάφορους φορείς της Λογοτεχνίας.

Με έναυσμα το βραβευμένο με Αριστείο (από το Λογοτεχνικό περιοδικό «Κελαινώ» και τον Λογοτεχνικό Όμιλο «Εάστερον») ποίημά της «Ο... Συνωστισμός», εκδόθηκε από το «Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Τζο Πάτση» το 2018 η συλλογή της «Σαν στήνουνε οι θύμησες χορό» – Αλησμόνητες πατρίδες.

Η συλλογή αυτή, με προλογικό σημείωμα από τον αείμνηστο ιστορικό, συγγραφέα και ποιητή Σαράντο Καργάκο, βραβεύτηκε το 2019 –στην κατηγορία Ποίηση– από την Εστία Νέας Σμύρνης στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό της βιβλίων Μικρασιατικού περιεχομένου εκδόσεως 2016, 2017, 2018.

Έχουν αναρτηθεί στο διαδίκτυο, και έχουν δημοσιευθεί ποιήματά της (τόσο από τις ανωτέρω συλλογές, όσο και από άλλες δεκαέξι ανέκδοτες) σε εφημερίδες : «Κρητική Επιθεώρηση», «Παγκρητικά Νέα», «Κρητική Γνώμη», «Νοσταλγός», «Εφημερίδα της Κάντζας», «Νεολόγος», «Νουμάς», και σε λογοτεχνικά περιοδικά «Πνευματική Ζωή», «Νέα Σκέψη», «Δεξαμενή», «Κελαινώ», «Νέα Αριάδνη», «Δευκαλίων ο Θεσσαλός», «Έκφραση Καλαμάτας», «Οι φίλοι του Αγίου Νικολάου Μύρων Λυκίας», «Ο κόσμος της Ελληνίδας», «Παρουσία» και άλλα.

Ποιήματά της έχουν συμπεριληφθεί σε ποιητικές ανθολογίες βραβευμένων ποιητών, και άλλες θεματικές και μη, σε ημερολόγια εκδοτικών οίκων, και στην Εγκυκλοπαίδεια της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Χάρη Πάτση, τόμοι 23, 25, 28, 29, 30, 31.

Έχουν μελοποιηθεί ποιήματά της από τον συνθέτη-διευθυντή του Αττικού Ωδείου Γιάννη Χριστόφιλο και από τον Κρητικό συνθέτη Μπάμπη Πραματευτάκη.

Βιβλία της ευρίσκονται σε βιβλιοθήκες Δημοτικές, Λογοτεχνικών Ενώσεων, σχολείων, Τ.Ε.Ι., των Πανεπιστημίων της Κρήτης, του τμήματος Νεοελληνικής Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου Μονς στις Βρυξέλλες κ.ά.

Το τρίτο μάτι

Αυτός ο ανυπόφορος ήχος της σιωπής
που σπάει του νου τα τύμπανα,
άλλο δεν είναι από
την απουσία μιας παρουσίας,
ή και την παρουσία μιας απουσίας.
Ορατής, μόνο απ' το τρίτο μάτι.

Από τη Συλλογή «Η Έκτη Θάλασσα»

Ιησούς και Υπατία

Άγια Πάθη! Εβδομάς Μεγάλη! Κι έφτασες -μέσα στ' όνειρο-
με μιιά γλαμύδα αιμάτινη, μ' ακάνθινο στεφάνι.
Κι είπες: Στεριές σας χάρισα, και θάλασσες,
μ' ιππόκαμπους για σύμβολα ευτυχίας,
μα και κοχύλια, κι αστερίες ζωντανούς.
Τον εαυτό μου -στο Σταυρό- σας χάρισα· για την Αγάπη.
Πρώτος Εγώ, τους σταυρωτές μου τους συγχώρησα.
Για σάς, το «καθ' ομοίωσιν» η πρόθεσή μου.
Μα λεύτερη άφησα τη σκέψη σας.
Όποιος θέλει «ΟΠΙΣΩ ΜΟΥ ΕΛΘΕΙΝ...»
Μόνος περιορισμός μου...η Αγάπη,
που εσείς... σε μίσος μεταλλάξατε·
σε μίσος άσβεστο, ανίερο, σκοτεινό.
Πώς -στ' όνομά μου- αντί για χτίστες, χαλαστές γενήκατε;
Εγώ «ΟΥΚ ΗΛΘΟΝ ΚΑΤΑΛΥΣΑΙ ΑΛΛΑ ΠΛΗΡΩΣΑΙ»
Και πώς η «πλήρωση» έγινε χαλάσματα, φωτιά,
Εξέταση Ιερή, της Υπατίας σάρκες,
απ' τα κοχύλια -τα δικά μου- ξεσκισμένες;
Κι ήμουν Εγώ ο Λόγος, η Αλήθεια κι η Ζωή.
Και με το θάνατο ποτέ μου δεν ταυτίστηκα.
Με φωτοστέφανο πλάϊ μου τώρα η Υπατία· στα Ουράνια.

Πλάϊ της κι εγώ ήμουν στη Γη, μ' ακάνθινο στεφάνι.
Μα...μόνο μιά δεν είναι η φορά που με σταυρώσανε.
Κάθε στιγμή, όπου Γης, ξανασταυρώνομαι.
Σε μια νεφέλη -δακρυσμένος- χάθηκες.
Κι εγώ, που για Θεό δε θέλω σταυρωτή,
πιστεύω στο Θεό το σταυρωμένο· τον «ΠΑΤΕΡ ΑΦΕΣ ΑΥΤΟΙΣ...»
Μα φτάνουν πια οι Μεγάλες Εβδομάδες!

Άλικο το αίμα ρέει παντού.
Οι σταυρωτήδες...παντοδύναμες στρατιές.
Το ξέρεις· παντογνώστης είσαι, Θεέ μου!
Κι η παρακαταθήκη σου; Το «ΩΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΑΦΙΕΜΕΝ...»;
Έχουνε πια γενεί... πολλοί οι οφειλέτες.

Αν ήξερα...

*Στον σύζυγό μου ΘΟΔΩΡΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ που έφυγε από κοντά μας
στις 9 Ιουλίου 2021, για τα 38 χρόνια που ζήσαμε «μαζί».*

Για μιάν ανάσα της ψυχής σου, ένα κερι
θ'ανάψω στου σπιτιού το μανουάλι
και μ' άλικο τριαντάφυλλο –το χτες,
θα σου στολίσω το δικό σου τ' ανθογυάλι.

Τά 'θελα και δεν πρόλαβα να πω
γίναν στοιχειά που προσπαθώ να τ' αποδιώξω.
Έφτασ' ο Χάρος τόσο βιαστικά,
π' ούτε μια μέρα δεν κατάφερα να σπρώξω,
να την κρατήσω φυλακή, για να σου πω
όσα είχα γράψει από καιρό για σένα.
Δε μάντεψα ως πότε θα'σαι εδώ·
σου 'πα μονάχα πως δεν τα 'χεις διαβασμένα.

Αν ήξερα το χρόνο, τη στιγμή
που θα 'φευγες ψηλά για να πετάξεις,
θα 'κανα ουράνιο τόξο κάθε τι,
την ομορφιά της γης να μην ξεχάσεις.

Ό,τι φοβόσουν... θα σου 'λεγα πως πάει,
πως ήρθε πια η μέρα η ποθεινή.
Σε μιά ιστορία – παραμύθι, αληθινή,
όλο το είναι σου να νοιώσω πως γελάει.

Έφη Χαντζούλη

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Κατάγεται από το ορεινό χωριό Σμόκοβο της Καρδίτσας. Σπούδασε ελληνική φιλολογία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Παν/μίο Αθηνών. Σπούδασε δημοσιογραφία. Είναι απόφοιτος του Μεταπτυχιακού τμήματος Διεθνών, Ευρωπαϊκών και Οικονομικών Σπουδών του Οικονομικού Παν/μίου Αθηνών. Σπούδασε Υποκριτική.

Εργάστηκε σε φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης. Εργάστηκε ως Προϊσταμένη στην Παροχή Στατιστικής Πληροφόρησης στην Ελληνική Στατιστική Αρχή. Έγραφε σε διάφορα περιοδικά συνεντεύξεις ηθοποιών και τραγουδιστών. Διατηρούσε μια στήλη στην εφημερίδα «Μετροπολις» με τον τίτλο «Τάδε έφη, Έφη».

Στην πορεία την κέρδισε η Υποκριτική. Ενδεικτικές θεατρικές παραστάσεις: «Ο Πειρασμός» του Ξενοπούλου σε σκη/σία Γ. Δρίτσα, στο «Περί Έρωτα» σε σκη/σία Φ. Καφούσια, στο «Μυστικό Μονοπάτι» της Τ. Μπούτου σε σκη/σία Τ. Λέρτα, με τους Β. Κολάση κ.ά, στη «Δίκη του Σωκράτη» με το Γ. Μόρτζο κ.ά, στο «Κύνειο Άσμα» του Τσέχωφ με το Μ. Δεστούνη σε σκη/σία Β. Πλατάκη, στο «Το Σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα» σε σκη/σία Β. Πλατάκη με τη Τζ. Καλλέργη, την Τ. Σαριγκούλη κ.ά,», στο «Φάουστ» σε σκηνοθεσία Χρ. Κορνηλίου, και στις παιδικές παραστάσεις «Τα Ψηλά Βουνά» του Ζ. Παπαντωνίου, και «Ο Μάγος και η παρέα του».

Έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές: «Γλυκόπικρες νότες», 2014, και «Ταξίδι συναισθημάτων», 2020. Το έτος 2016 εξέδωσε το παιδικό παραμύθι «Μαθήματα στο Δάσος». Τιμήθηκε με το Ειδικό Βραβείο Ποίησης και Παιδικού βιβλίου από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών το 2018. Είναι Πρόεδρος του Συλλόγου των Απανταχού Σμοκοβιτών «Η Μενελαΐδα» από το έτος 2017 και από τον Μάρτιο του 2020 είναι Σύμβουλος καλλιτεχνικών δράσεων της «Πανθεσσαλικής Στέγης».

Χαμένες πατρίδες

Καλοσυνάτα μάτια σκοτεινιάζουν, βουρκωμένα.
 Τη Χαμένη τους Πατρίδα νοσταλγούν και θρηνούν.
 Όμορφη Αγγελικώ ξυπόλητα τα βλαστάρια σου σέρνεις
 σε θριμματισμένες προοπτικές μιας Άλλης Πατρίδας.
 Κι εκείνα αθώα σου γελούν με παγωμένο χαμόγελο.
 Πισωδρομούν με άλαλη σιωπή γυρεύοντας το γονιό τους,
 εκείνον που σφάξανε άτεγκτα οι Νεότουρκοι
 ένα μελανό απόβραδο στην Πλατεία των Βούρλων,
 στις ρούγες που ύφαινες την αλλοτινή σου ευτυχία.
 Κουβαλάς τις αναμνήσεις της γιαγιάς σου στο Αχμετλί,
 τα μοσχολούλουδα του μπαξέ της αφουγκράζεσαι
 ή γλυκίσματα καμωμένα από φροντίδα κι αγάπη
 παραμύθια που σταλάζουν γνώση κι αθωότητα.
 Οι στοιβαγμένες σου ελπίδες μαδημένες σωριάζονται.
 Με πνιγμένη φωνή στα πλήκτρα μιας φουσαρμόνικας
 καλείς τις ξέγνοιαστες μέρες του παρελθόντος.
 Η ραγισμένη καρδιά σου κιοτεύει, δεν τρέφει αυταπάτες.
 Η άκαμπτη βλοσυρότητα των ανθρώπων που βρήκες.
 Η πνιγηρή περιφρόνηση αγκυροβολεί στην ψυχή σου.
 Οι καημοί και τα βάσανά σου πληθαίνουν γιαβρί μου.

Γι' αυτούς είσαι μια «παστρικιά», ξένο σώμα.
 Σου αρπάζουν ανήλεα κειμήλια ανεκτίμητα,
 αυτά που σου χάριζαν μια κάποια παρηγοριά.
 Για αντάλλαγμα σου προσφέρουν απλόχερα φτώχεια,
 πικρό ξεροκόμματο βουτηγμένο στα δάκρυα.
 Αναπολείς τον τόπο που πρωτοπερπάτησες,
 το μέρος που ερωτεύτηκες άδολα τον Καλό σου.
 Τη στιγμή που του θύμωσες έντονα για πρώτη φορά.
 Ζεις με ό,τι απόμεινε ζωντανό στην καρδιά σου.
 Εξαθλιωμένη μητέρα με τα σπλάχνα σου ορφανά
 πασχίζεις αγόγγυστα να χαράξεις μια καινούρια ζωή
 μπολιάζοντας αρμονικά το παλιό με το νέο.
 Ένα μονάχα δεν κατάφεραν να σου αρπάξουν
 την αξιοπρέπεια που ακλόνητη στέκει μπροστά σου.
 Οι ένδοξοι Πρόσφυγες της Μικρασίας ας γίνουν
 για εμάς πρόγονοι άξιοι και λαμπροφορεμένοι.

Πύρινος κόλαφος

Άνοιξε ο Αίολος το μεγάλο ασκί των ανέμων.
Η Ειμαρμένη του έγενεψε έτσι να πράξει.
Κι εσύ άνθρωπε βυσσοδόμησες ζοφερά κι αμείλικτα.
Υφέρει η φενάκη, γίνεται κόλαφος.
Αλόγιστες οι γραμμές των καπνών απλώνονται γοργά.
Στραβώνει τις ρίζες των δέντρων η λαίλαπα,
χωρίς να αγγίζει τα φύλλα στα κλαδιά τους.
Ο θάνατος την κυνηγά κι εκείνη τρέχει γοργά.
Σαν τους άγριους Λαιστρυγόνες ανελέητα
τρώνει τα πλάσματα της Γης να γλυτώσει.
Κι εσύ μητέρα που στοργικά βύζαξες το παιδί σου,
αδυσώπητη φλόγα στο άρπαξε ξαφνικά
από την τρυφερή αγκαλιά σου παντοτινά.
Ανήμπορα τα πλάσματα απ' την ανυπάκουη γητεύτρα
προσπαθούν μάταια να γλυτώσουν.
Στον ώμο τους κουβαλούν το βιος μιας ζωής.
Ελλοχεύει όμως ο θάνατος, αλύπητα φράζει το δρόμο.
Τα πλουμιστά φορέματα του καλοκαιριού
γίνηκαν σάβανα για πεθαμένους.
Πεταγμένα μάτια απ' τις κόγχες τους, σάρκες καμένες.
Τέφρα και πέτρα τ' απομεινάρια του ολέθρου.
Πληρώθηκαν γενναία τ' ανθρώπινα κρίματα.
Το νερό της Λήθης ας γίνει πολύτιμο βάλσαμο.
Ιερή κουστωδία οι κραυγές των ψυχών.
Μια λιτανεία τους πρέπει απ' όλους μας.
Η φιλντισένια Πύλη του Άδη ας ανοίξει διάπλατα.
Οι επιζώντες την τέχνη της προσμονής
θα πρέπει να την μάθουν καλά.
Τι θα αναμένουμε άραγε;
Οι πεθαμένοι πίσω δεν έρχονται.

*(το ποίημα γράφτηκε με αφορμή την καταστροφική πυρκαγιά
στο Μάτι στις 23/7/2018)*

Ερινύες

Ἐστησαν χορό οι κόρες του Κέκροπα.
Λιχνίζονται ρυθμικά οι μαρμάρινες θυγατέρες
στο μεγάλοπρεπο κίονα της Ακάνθας.

Μη σταματάς το χορό πανέμορφη Ἐρση
συντροφιά με την Ἄδραυλο και την Πάνδροσο.

Κι εμείς εδώ στον Ομφαλό της Γης
με θαυμασμό θα σας ατενίζουμε πάντα.

Σεις όμως Ερινύες μου μείνετε ακίνητες.

Μη ζηλεύετε το χορό των Θυιάδων.

Σας επιτρέπω ακόμα και να κρυφθείτε.

Σας παρακαλώ βρείτε μια κρύπτη αθέατη.

Ανήμπορη, δεν αντέχω να σας ακούω.

Κουράστηκα να στροβιλίζεσθε μέσα μου.

Δεν βαρεθήκατε πια το χορό;

Δραπετεύσθε, αφήστε με ήσυχη.

Ἐχασα τον εαυτό μου για να γνωρίσω.

Πασχίζω να βρω επιτέλους τη λήθη.

Την περασμένη μου ζωή δε διαγράφω.

Μια νέα αρχή θέλω τώρα να κάνω.

Ελένη Χριστοδούλου

Γεννήθηκα στη Μυτιλήνη στις 4 Φλεβάρη του 1957, από γονείς βιοπαλαιστές. Μαθήτρια ακόμη του δημοτικού Σχολείου, όταν με ρωτούσαν τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω απαντούσα: «Να βοηθάω τις γριούλες και τα παιδάκια κι όποιον μπορώ!». Τελείωσα το εξατάξιο Γυμνάσιο το 1975 και έφτασα σε ικανοποιητικό επίπεδο τις γνώσεις μου στην Αγγλική γλώσσα. Lower απέκτησα σε ηλικία 36 ετών, γιατί τότε μου δόθηκε η δυνατότητα. Οι μεγάλες μου αγάπες ήταν και είναι το εργόχειρο (κέντημα) και οι δημιουργίες από ανακυκλώσιμα υλικά (γυαλί, ξύλο, βότσαλα, χρώματα και κοχύλια), που συνέλεγα από πανέμορφες παραλίες της Λέσβου. Το βάπτισμα με τον γραπτό λόγο το πήρα στην ηλικία των 17 χρόνων και αφορμή ήταν μια έκθεση ιδεών με θέμα τη «μητέρα». Καθοδηγητής μου ο φιλόλογος καθηγητής μου, Ιωάννης Κοντέλλης.

Ξεκίνησα με ποίηση και με στοίχους τραγουδιών και πέρασα στα πεζογραφήματα με κείμενα, που δημοσίευα κατά καιρούς σε τοπικό ημερήσιο τύπο του νησιού, στον «Λεσβιακό Κήρυκα».

Τελειώνοντας τις γυμνασιακές μου σπουδές από το Β΄ Γυμνάσιο Θηλέων Μυτιλήνης, ήρθε η ώρα να πάρει σάρκα και οστά το μεγάλο μου όνειρο. Να γίνω κοινωνική λειτουργός. Έδωσα επιτυχείς κατατακτήριες εξετάσεις στη σχολή «κοινωνικής εργασίας διακονισσών», τον Σεπτέμβριο του 1976 και απεφοίτησα τον Φεβρουάριο του 1979. Τον Απρίλιο του ιδίου έτους (1979), απέκτησα και την αδεία εξασκήσεως επαγγέλματος.

Εργάστηκα για 4 περίπου χρόνια στο ΕΙΑΑ (Εθνικό Ίδρυμα Αποκατάστασης Αναπήρων), στους Αγίους Αναργύρους Αττικής, (στο παράρτημα του ΕΙΑΑ στον Σκαραμαγκά).

Έχω εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές: «Τα 17 μου χρόνια», «Συντρίμια και ψίχουλα», «Τραγούδια».

Γραμμές οριζόντων

Τα μάτια κριτής
κι η καρδιά αρλεκίνος ακροβατεί...
Στην πρίζα ο φορτιστής των ονείρων.
Ετοιμάζεται το κορμί να σεργιανίσει
σε λιθόστρωτα ακρογιαλίες
και σ' απύθμενες αγκαλιές!
Κι ύστερα με χέρια γαντζωμένα
στου ορειβάτη το σχοινί...
σε κρημνώδη βράχια ξανά ν' αναρριχηθεί.

Αιχμάλωτοι και κατάσκοποι
παίζουν τις τύχες τους στα ζάρια.
Κόκκινα φεγγάρια αλυσοδένονται
μαζί με ματωμένες θύμησες
κόβοντας το τεντωμένο σχοινί
που συγκρατεί ουτοπίες και χίμαιρες.

Στις δαιδαλώδεις κατακόμβες του νου
δίνουν κοντσέρτα τ' ουρανού
τ' αηδόνια και...
σ' ένα τρελό Αργεντίνικο τάνγκο
στροβιλίζονται αστέρια και τριαντάφυλλα.
Ελπίδες και μνήμες σφιχταγκαλιάζονται
πνίγοντας σε καταρράκτες δακρύων
τα «θέλω» και τα «πρέπει»!!!

20-2-2019

Φωτογραφία

Κοιτάζοντας χθες την φωτογραφία της Γ' Δημοτικού
μου μίλησαν τα μάτια της δασκάλας
στην αριστερή γωνιά πίσω απ' τα παιδιά.

Κλειώ Κλειδαρά ήταν τ' όνομα της.
Άγγελος τώρα σιμά στους αγγέλους.
Φόντο ο μαυροπίνακας.

Ξεθωριασμένα τα γραμμένα με κιμωλία.
μια διαίρεση κι ένας πολλαπλασιασμός,
στο διάλειμμα είχαμε φωτογραφηθεί.
Ύστερα μου μίλησαν οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριες,
ο Κωστής, ο Γιώργος, το Δεσποινιώ, η Λένα
ο Θανασάκης, ο Στρατής, η Μυρινούλα, η Βαγγελιώ
η Θεοδώρα, ο Χριστόφορος, ο Μάριος...
άλλος μουτρωμένος, άλλος χαμογελαστός.
Δεν ονειρεύτηκα... μου μίλησαν σας λέω!
Ταξίδεψα... Άι στο καλό!
Το δάκρυ κυλάει ποτάμι.
Η φωτογραφία νοτίστηκε...

Ουράνιο τόξο

Φιλί ανέμου άδραξα τα σύννεφα
παραμερίζοντας.
Το 'δωσα σε πεταλούδες και χελιδόνια
να το σκορπίσουν σε χιονισμένα κορφοβούνια
και σε κρυμμένα ξωκλήσια!

Καλωσόρισα ελπίδες κι έστειλα
μ' αγριοπερίστερα ευχές στον κόσμο
για όνειρα καλοτάξιδα.

Φιλί ανέμου άδραξα και μέλι
από κυκλάμινα κι ανεμώνες.
Σε ηλιαχτίδες το 'δωσα
γάργαρο γέλιο να το στολίσουν
να πάρει χρώμα η πλάση ολάκερη!

Φιλί ανέμου άδραξα
σε κύματα το σκόρπισα.
Γοργόνες εμφανίστηκαν
τρελό παιχνίδι αρχίνισαν
με δελφίνια και γλάρους ταξιδιάρικους.

Φιλί ανέμου σ' εμένα ξαναγύρισε
στην καρδιά μου φώλιασε.
Αγάπη τ' ονόμασα!

08. 11-2018

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	7
Λίγα λόγια.	9

Πρώτη Ενότητα

Διατελέσαντες Πρόεδροι

Γεώργιος Δέπος	19
Χριστιανισμός και Φιλοσοφία	19
Ντίνα Οικονομοπούλου–Βλάχου	26
Ερρίκος Ντυνάν	26
Τα θολά ποτάμια.	28
Βασίλης Γεωργιάδης	32
Κώδων του έρωτος	33
Εμμενεία νόστου	33
Αυλαία	34
Κώστας Γκούνας	35
Ενός λεπτού σιγή.	36
Πτήση ατέρμονη	36
Σε περίμενα	37
Γοργόνες.	38
Βίβιαν Γιαννούδη-Αυγερινού	39
Ποιότητα ζωής	42
Ελπίδα	43
Αγάπη	44
Αλίμονο	45
Νίκος Ταβουλάρης	46
Α'	47
Β'	48
Γ'	49
Δ'	50
Κωνσταντίνος Γεωργίου	52
Ο Τουρισμός του πνεύματος.	52

Τάσος Λέρτας	55
Απλά	55
Το τραγούδι του αύριο	56
Χριστουγεννιάτικοι λογισμοί	57
Αγάπη.	59
Αγγελική Ψαχή-Κωβαίου	60
Της πέτρας το δάκρυ	61
Απολλώνειο ανέσπερο φως	62
Χαραγή στη Λήθη	63

Δεύτερη Ενότητα

Ιωάννης Αγιασματζής	67
Σκέψου!!!	67
Λίγη ανθρωπιά!!!	68
Όταν ξυπνάει το παρελθόν!!!	68
Μέλλω Αγορίτση-Καλομέρα	70
Πλανάται πλάνην	71
Η απώλεια	71
Η μέθη της ζωής	72
Χριστίνα Αγρογιάννη-Κανελλοπούλου	75
Η Ελλάδα η πατρίδα μου	76
Σε σας φίλοι μου ποιητές	76
Γυναίκα και γη.	77
Φωτεινή Αζαμοπούλου.	78
Ρίζα μου και ριζικό	78
Σήμα κινδύνου	79
Μετά, το ουράνιο τόξο	80
Αλεξάνδρα Βαΐτση-Βάχρου	82
Πάνε κι έρχονται	82
Φέτος	83
Γιατί	84
Κώστας Βασιλάκος	85
Ο Χριστός των προσφύγων	85
Σαν κοντσέρτο του Βιβάλντι	86
Το χελιδόνι	87

Βέρα Βασιλείου-Πέτσα	89
Παλίνδρομες επιθυμίες	90
Το τελευταίο ηλιοτρόπιο	90
Μ' ένα μπλουζ κι ένα μαχαίρι	91
Πέτρος Κυριάκου-Βελούδας	93
Στη χώρα του ποτέ	94
Το μέλι της ποίησης	94
Στα απέριττα βρίσκεται η αλήθεια	95
Κωνσταντίνος Βολάκης	97
Ναρθηκοφόροι μέν πολλοί ποιητές δέ τε παῦροι	98
Βοήθησε το Θεό που βαρέθηκε και κουράστηκε. Γράψε Του σε παρακαλώ κι εσύ κάτι όμορφο να διαβάσει πριν κοιμηθεί απόψε.	98
Λογοτεχνικός, απaráβατος κανονισμός	99
Μαρία Βορομπέι	102
Η προσευχή της Σαπφούς	103
Για την Ελλάδα	104
Σταύρος Γαλανάκης	106
Άιντε να 'χουμε να λέμε	107
Δικαίωμα	108
Η παρέα αραιώνει	109
Τα πάντα ματαιότης	110
Τι να πεις γι' αυτόν τον τόπο	111
Σταμάτης Γαλάνης	112
Τα πρώτα χελιδόνια	113
Απουσία	113
Στην εποχή του υδροχόου	114
Παναγιώτης Γεωργακόπουλος	116
Ευαίσθητα πορτρέτα	116
Έρωτος νεκρόδειπνο	118
Έζησα	119
Φωτεινή Γεωργαντάκη-Ψυχογιού	120
Ωδή στον Νίκο Καζαντζάκη	120
Πόσες μοναξιές	121
Στο καλωσόρισμα της άνοιξης	122

Χάρης Γεωργιάδης	124
2020	125
Ανεκπλήρωτος έρωτος	126
Έρωτας εξ αποστάσεως	128
Χαραλαμπία Γεωργοπούλου-Γεωργούλια	130
Μάτια θλιμμένα	130
Ο επίλογος	131
Πόσες φορές	132
Έφη Γιακανίκη-Κοκόλια	133
Άφες Αυτοίς	133
Άνομοι νόμοι	134
Η ύπαρξη του αδιανόητου	135
Κατερίνα Γιαμά	137
Βάρκα από πηλό	137
Πυξίδα	139
Ανταρσία	140
Αντώνης Γιαννόπουλος	142
Μαρία Κάλλας	143
Γεώργιος Γιαννοΰτσος	148
Η νίκη μας	148
Τα παιχνίδια μας	149
Είμαι έδω	150
Μιχάλης Γριβέας	151
Το απατηλό εικοσιτέσσερα	151
Μαρία-Ευαγγελία Γυφτογιάννη	153
Για τη μητέρα μου	153
Το κάστρο της Λήθης	153
Ο θρήνος της κάσκας του Αεροπόρου	154
Σταυρούλα Δεκούλου	156
Βρέχει γαζία απόψε	157
Υπομένω και προσδοκώ	157
Ένας ναός, περιβόλι	158
Δημοσθένης Δέπος	159
Το κουτί με τις θύμησες	159
Ο Βασιλιάς της σκόνης	161

Ελένη Δέπου.	163
Το ποιμενικό	163
Θα ἴρθω	164
Εμμανουήλ Δουνδουλάκης	165
Ο πόνος της μάνας (απόσπασμα)	166
Ανθρώπινη μικρότητα & θρησκευτικό μεγαλείο	167
Το μοίρασμα της αγάπης	168
Γιάννης Εμμανουήλ	169
Έχω όμως εσάς....	169
Τα μυρώνια	170
Το λεωφορείο της Ζωής	171
Κώστας Ευαγγελάτος	173
Ύμνος στην Κεφαλονιά	173
Ξεκίνημα	174
Τουτέστιν	175
Νέλη Ζήκα-Τσελεμέγκου	176
Πέτρα και ψυχή	176
Το όνειρο	178
Στον πατέρα	178
Νίκος Θωμάς	180
Σε θυμάμαι	181
Μοναχές	182
Ψευδαίσθηση	183
Ελισάβετ Ιακωβίδου	184
Η κατραπακιά	185
Σταυρούλα Καμαρινοπούλου-Σακαβέλη	190
Σε γυρεύω	191
Η βροχή	191
Στην αντίπερα όχθη	192
Χάρης Κανάκης	193
Μικροπωλητής Άγιος	194
Φώτης Κανελλόπουλος	199
Μελίτα	200
Ευτυχία Καπαρδέλη	203
Άνθη ελέους	203
Η Λεύκα	204
Φωνές	204

Κώστας Καπελούζος.	206
Ανθοβολούν τα μάτια σου!..	207
Βουκολικό	207
Προδομένη πατρίδα!..	208
Αθανάσιος Καραθύμιος	210
Δεν θα ῥθουν...	210
Γυναίκα της υπομονής...	211
Τούτη η βροχή...	212
Μαρία Καρδαρά.	214
Αχιλλέας.	214
Ο Άι-Νικόλας και τα «βασιλικά της Αγγέλας»	216
Σμύρνη Σεπτεμβρίου 1922	217
Κορίννα Καρκανίδου	218
Πρωινάδικα	218
Ζωή και όνειρο	220
Κόκκινο χρώμα	221
Ελένη Τζαμπαζάκη-Κασσελάκη	222
Ομορφιά Ψυχής	222
Το δικό μου το μυαλό	223
Χριστούγεννα	223
Καίτη Κάστρο-Λογοθέτη.	225
Το κακό συναπάντημα	225
Αδαμάντιος Κίκλης	229
Θα μ' αγαπάς	229
Το πέρασμα του χρόνου	230
Μια θεά	230
Άννα Κοκκίνου	232
Αναμονή	232
Η Επιστροφή στο πουθενά	233
Στίχοι	233
Θωμάς Κόλλιας	235
Συγγνώμη χωρίς συγχώρεση	235
Σεξουαλική παρενόχληση	236
Ζωή σαν τίποτα	236
Κατερίνα Κοτοπούλου-Ντούγκα	237
Ταξίδι χωρίς αποσκευές.	238

Νικόλ Κουρομιχελάκη	240
Ποιήματα	240
Ο κλόουν	241
Το τελευταίο ποίημα	242
Ξανθή Κουτσογιάννη	244
Θυμήσου σκέψη	244
Εμφάνεια εικαστικών	245
Χωρίς λόγια	246
Κλεομένης Κουτσούκης	247
Η Μάχη του Μικρού Χωριού	248
Η Πυρπόληση	249
Αγώνας κι Αγωνία	249
Τίνα Κουτσουμπού	250
Ενθύμιον ιστορίας	251
Χρήστος Λαμπρούδης	255
Πόσο παράξενη είναι η σημερινή νύχτα...	255
Άγγελος Λάμπας	258
Άνθρωποι στα ερείπια	259
Στον βυθό	261
Νικολέττα Λεϊμονίτη	262
Μάνη – Μάνα	263
Η δική μου Ιθάκη	264
Πέτρινο καράβι (Μονεμβασιά)	264
Έλενα Λιάτου	266
Η αγάπη τις πληγές γιατρεύει	267
Ελένη Λουκά	271
Αμαζόνα της ζωής	272
Η μελαγχολία του γήρατος	273
Πάει καιρός	274
Σωσάνα-Άννα Μάλλιου	276
Προς Χειμάρρα δια πυρός και σιδήρου	277
Νίκος Μάντζιος	282
Η εκδίκηση του φαλακρού κόρακα	282
Χριστίνα-Παναγιώτα Μανωλέα	287
Αλφαβητάρι του ουρανού	288
Ιχώρ	289
Επαναστατικό	290

Χρυσάνθη Μαρδάκη	291
Αφού σ' αγαπώ!	292
Η «ηγεμόνισσα» αμαζόνα Πυθόδωρις	293
Πρωτάστερο στο σύμπαν	293
Ιωάννα Μαστοράκη	295
Φεγγαρόπετρα	296
Μαντήλι χρυσοκέντητο	297
Πουλιά του φθινοπώρου	297
Χρύσα Μαστοροδήμου	299
Επιστροφή	299
Του Αυγούστου	300
Η μάνα μου φεγγάρι	301
Μανόλης Μελισσουργάκης	302
Άνομος Πόθος	303
Αρλεκίνος	304
Άνισος αγώνας	305
Παρασκευή Μέμου	307
Φοβάμαι	308
Σ' αγαπώ	309
Απόψε!	310
Αντώνης Μικέλης	311
Εκτός από τη μάνα σου	312
Ερινύες	313
Θάλασσα πλατιά	314
Πόπη Μπαλαμώτη-Σπιτά	316
Η κυοφορία ενός ποιήματος	317
Στον φλοίσβο της χαράς	317
Προέκταση	318
Ελένη Μπάλιου-Klemm	319
Ραντεβού στη Βιέννη	319
Παναγιώτα Μπλέτα	324
Η ανατροφή των λαών	324
Τα παιδιά περιφρουρούν την ποίηση	325
Το τεχνολογικό βάρος	325
Ο ψυχολογισμός της δημοκρατίας	325
Δημήτρης Μπούκουρας	327
Χάρτινο καραβάκι	327

Χρύσα Νικολάκη	330
Οι «καταραμένοι» και οι άλλοι	331
Ιερομνήμονες	332
Ο χρόνος λύτρωση	333
Σωτήρης Νικολακόπουλος	335
Νοσταλγία	336
Ο Κόσμος μου	336
Αναζωπυρώσεις	337
Με χίλια CC	337
Πόλεμος	338
Μαρία Παλιούρα	340
Ένα παιδί	340
Η θάλασσα και ο ήλιος	342
Κόρη του Αιγαίου	342
Βασίλης Παπαδόπουλος	344
Ο Ταξιτζής	344
Μια ζωή μέσα στους δρόμους	345
Φόρο τιμής στο '21	345
Ηλίας Παπακωνσταντίνου	347
Αλάτι	348
Ήλιος	349
Πώς	350
Βασίλης Παπακώστας	351
Ο Στέλιος	352
Μίνα Παπανικολάου	356
Σ' αγαπώ ως τα βάθη των ακριβών σου ματιών	357
Φόβος	358
Είμαι...	358
Φωτεινή Παπασταματίου	360
Του έρωτα και του θανάτου	360
Επιστροφή στα πάτρια	362
Χρήστος Παπουτσής	364
Πόσο άργησα!	364
Γιατί δεν φοβάμαι τον άνεμο	365
Στο πρόσωπο του Χρόνου	365
Σταμάτης Πορτελάνος	367
Νίκησα ή νικήθηκα	368
Οδυρομένη Παναγία των Παρισίων	369

Νίκος Πουλινάκης	372
Αδιάβαστος	372
Χτες τη νύχτα	372
Λέξεις	373
Μαρία Πραγματευτάκη	374
Ως εδώ	374
Μυστικό της καρδιάς μου	375
Ψίθυροι και νότες	375
Νικολέττα Ρεπάνη	377
Η Πέτρα	377
Τα άλογα	378
Γιώργος Ρούσκας	380
Οπτική Γωνία	381
Ας ήμουν	382
Η άλγεβρα του Έρωτα	383
Χρίστος Σαββάκης	384
Κριτική...	385
Διάλεξε	385
Ευθύνη	386
Ζήτημα ζωής	386
Αυταπάτη	387
Κόλακες	387
Θανάσης Σάλτας	388
Το αλφαβητάρι της θαλάσσης	390
Μεταρσίωση	391
Φάροι σβηστοί	391
Χρήστος Σάνος	393
Η Βροχή	394
Ο χορός του νου	394
Τα χείλη σου δώσ' μου	395
Γιώργος Σαρδέλης	396
Στον κήπο του Νου σου	397
Τα επί Γης	397
Τότε κατάλαβα Εμένα!	398
Φωτεινή Σασσάλου	399
Η Χώρα μου	400
Ιόνιο	401
Στον ποιητή	402

Ελένη Σέττα	404
Τραλαλά...	405
Πανσέληνος	405
Η σκάλα για το όνειρο	406
Σοφία Σιφναίου	408
Νείλος	408
Στάθης Σιώμος	412
Ανεπίδοτα δάκρυα	412
Το παιδί κι ο χρόνος	413
Δρόμος της Σιωπής	414
Σοφία Σκλείδα	415
Αλγόριθμος αναζήτησης	416
Αγωγή χαράς	417
Οδηγητικός μίτος	417
Μαρία Σκουρολιάκου	419
Έκρηξη	420
Άγραφο σώμα	420
Ένας παλιός Νοέμβρης	421
Η γλώσσα	422
Ελένη Σταθοπούλου	423
Παράσημα	424
Το δάκρυ	425
Στίξη	426
Ελένη Σεργίου	427
Amor Platonicus	428
Στην άμμο χτίζονται τα όνειρα με άμμο	428
Ας υποθέσουμε...	429
Κωνσταντίνος Τάγκαλος	431
Αν... Να!	432
Το αλφαβητάρι του έρωτα	433
Άναρχα υπάρχω	434
Χρίστος Τεγόπουλος	435
Άγος	435
Η άγνωστη γοητεία της σιωπής	436
Σπαραγμός αγάπης	437

Έλενα Τζαβάρα	438
Πολύ καιρό περιμένα	439
Μην ψάξεις...	439
Αυτή την καταιγίδα	440
Χρήστος Τζανάκος	441
Προμηθής	442
Παύσις	443
Αριάδνη Τζούμα	445
Δίπτυχο	446
Αλλοτρίωση	446
Η καρδιά της μάνας	447
Λίνα Μπαμπατσιά-Τουρκογιώργη	449
Λαχάρ	449
Νούλη Τσαγκαράκη	454
Η κυρία Στέλλα	454
Βασιλική Τσικνή-Φραντζή	458
Ξέρει από πάθια το βουνό	459
Δημήτρης Τυραϊδής	464
Η τραγωδία των Τεμπών	465
Ύμνος στον Παρθενώνα	465
Τώρα που η γης μοσχοβολάει	466
Ευθύμιος Φαλτάκας	468
Παλαιστίνη	468
Στον πατέρα μου	469
Φτερούγισμα	470
Δημήτρης Φιλελής	471
Είναι η ποίηση...	472
Νυχτωδία του Αυγούστου	473
Πρωινό ξύπνημα	473
Αντώνης Φιλιππαίος	475
Σαγήνη	475
Ανείπωτα λόγια	476
Άρια	477
Γιάννης Φιλιππάκης	479
Χωρίς Πατρίδα	480
Εκείνη	481
Πομπηία	482

Σταμάτης Φίφης483
Τώρα πια483
Κλείνω την πόρτα484
Έμπνευση484
Λύση πολιορκίας485
Τι σημαίνει ψυχική αντοχή485
Βασίλειος Ρ. Φλώρος487
Πάντα έχανα το τραίνο487
Όσο χύνεται το αίμα488
Παραστάσεις489
Δημήτριος (Μίμης) Φραγκούλης491
Προσέγγιση492
Ονείρου λιόγευμα.493
Αιγαίο.494
Σελένη Γουλίτσα-Φωτιάδη495
Ο Κύριος ποιητής.495
Όρθιες υπακοές495
Ερωτικό δεδικασμένο.496
Γεωργία Χαΐδεμενοπούλου497
Αχιλλέας και αμαζόνα497
Βικτώρια Χαλκιά501
«Είδα και οίδα»501
Εύα Χαλκιαδάκη505
Το τρίτο μάτι507
Ιησούς και Υπατία507
Αν ήξερα....508
Έφη Χαντζούλη510
Χαμένες πατρίδες511
Πύρινος κόλαφος512
Ερινύες513
Ελένη Χριστοδούλου514
Γραμμές οριζόντων515
Φωτογραφία515
Ουράνιο τόξο516

Το βιβλίο
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ
της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών
τυπώθηκε τον Μάρτιο του 2025.
Η στοιχειοθεσία έγινε
από τις Εκδόσεις ΟΤΑΝ.
Η εκτύπωση και η βιβλιοδεσία έγινε
από την Lithodigital
σε χαρτί 100 gr chamois
για λογαριασμό των Εκδόσεων ΟΤΑΝ.

